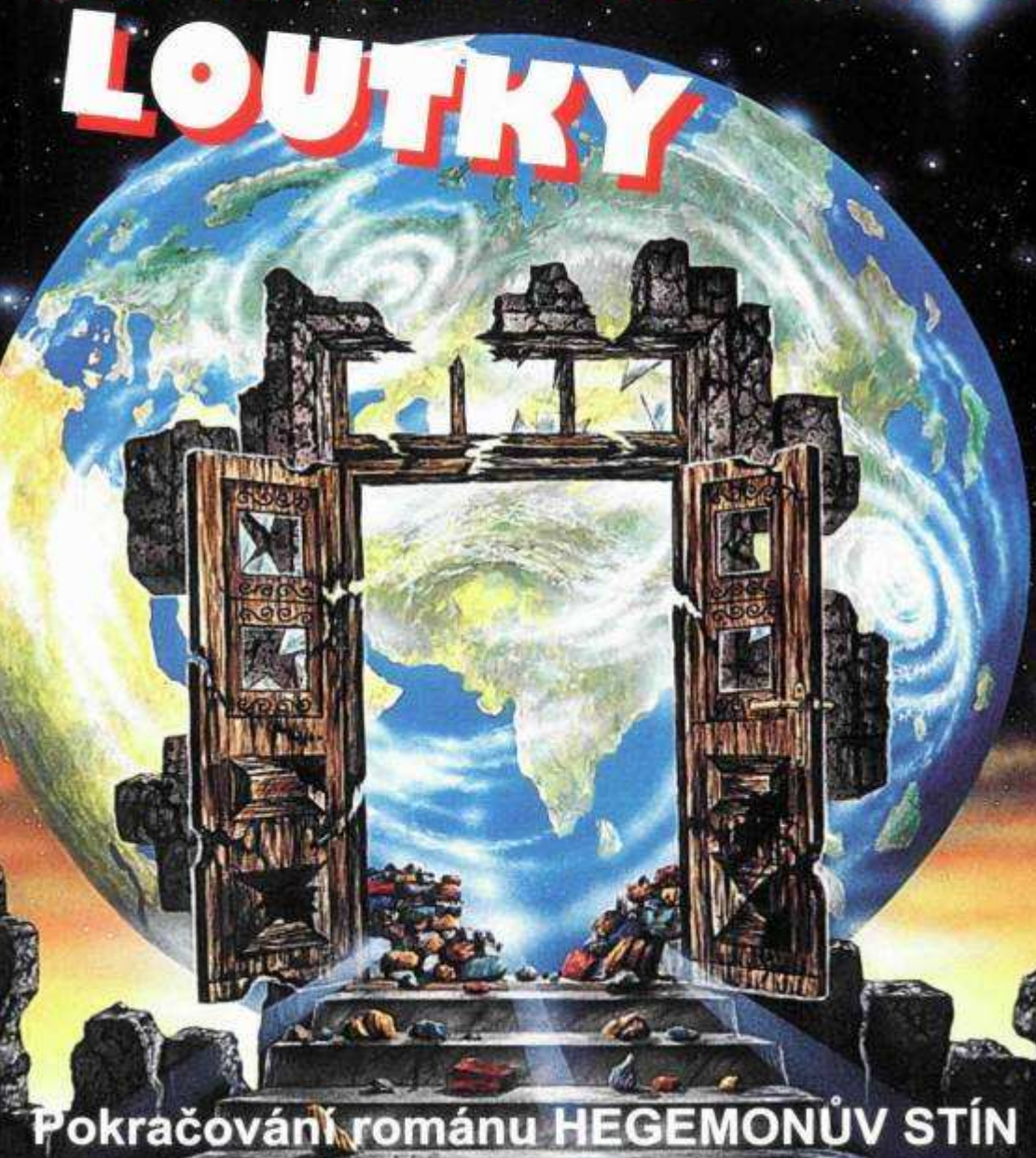


ORSON SCOTT CARD

STÍN OVÉ LOUTKY



Pokračování románu HEGEMONŮV STÍN

ORSON SCOTT CARD

Stínové loutky

*L*aser - Books

Název originálu: SHADOW PUPPETS

Obálka: Petr Bauer

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: Petr Kotrle

Redakce: Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Copyright ©2002 by Orson Scott Card

All Rights Reserved

Copyright ©2004 for the Czech translation by P. Kotrle

Copyright ©2004 for Cover by P. Bauer

Copyright ©2004 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-165-9

Jamesi a Renée Allenovým,
navždy s námi propletenými
ve velké pavučině života

KAPITOLA 1 – VELKÝ

*Komu: BezAdresy@nevystopovatelny.com#14h9cc0
/ZAREGISTRUJTE SE TEĎ A ZŮSTAŇTE ANONYMNÍ!
Od: Trirema%Salamis@Attika-vs-Sparta.hst
Předmět: Konečné rozhodnutí*

Wiggine:

Subjekt nemá být zabit. Subjekt bude převezen podle plánu 2 trasou 1. Odjezd út. 04:00, stan. # 3 @ 06:00, což je s prvním světlem. Prosím, nezapomeňte na mezinárodní datovou hranici. Jestli ho chcete, je váš.

Pokud Vaše inteligence zvítězí nad Vašimi ambicemi, zabijete ho. Pokud tomu bude naopak, zkusíte ho využít. Po mně radu nechtějte, ale já jsem ho v akci viděl: zabijte ho.

Pravda je, že bez protivníka, který by děsil svět, nikdy nezískáte zpátky moc, kterou míval úřad Hegemona kdysi. Byl by to konec Vaší kariéry.

Když ho necháte žít, bude to konec Vašeho života, a až zemřete, necháte mu svět napospas. Kdo je zrůda? Nebo alespoň zrůda č. 2?

Váš věrný sluha v šaškovském.

Fazolkovi se líbilo být velký, i když věděl, že ho to zabije.

A podle tempa, jakým rostl, to bude spíš dřív než později. Kolik času mu zbývalo? Rok? Tři? Pět? Konce jeho kostí byly stále jako dětské, pučely a prodlužovaly se; dokonce i hlava mu rostla, na temeni měl měkký pás chrupavky a nové kosti, jak to mívají kojenci.

Znamenalo to neustálé přizpůsobování. Týden co týden dosahoval rukama dál, když je rozhodil, dlouhými chodidly škobrtal o schody a prahy, na prodloužených nohách chodil rychleji, takže ti, kteří ho doprovázeli, museli přidat, aby mu stačili. Když cvičil se svými vojáky, elitní jednotkou, která představovala veškerou vojenskou sílu úřadu Hegemona, všechny je předběhl, protože měl delší krok než oni.

Úctu svých mužů si získal už dávno. Ale teď k němu zásluhou jeho výšky konečně vzhlíželi – a to doslova.

Fazolek stál na trávníku, na němž dvě útočné helikoptéry čekaly, až jeho muži nasednou. Dnešní mise byla nebezpečná – proniknout do čínského vzdušného prostoru a zastavit nepočetný konvoj převážející vězně z Pekingu hlouběji do vnitrozemí. Všechno záviselo na utajení, momentu překvapení a mimořádně přesných informacích, které Hegemon Petr Wiggin získával v několika uplynulých měsících z vnitřních čínských zdrojů.

Fazolka mrzelo, že neví, o jaký informační zdroj jde, protože na něm závisel jeho život a životy jeho mužů. Dosavadní přesnost klidně mohla být léčka. Titul „Hegemon“ byl v těchto dobách sice v podstatě prázdný, neboť většina světové populace žila v zemích, které přestaly uznávat autoritu jeho úřadu, ale Petr Wiggin využíval Fazolkovy vojáky dobře. Pro Čínu a její čerstvé expanzionistické choutky představovali soustavnou obtíž, neboť dokázali zasahovat hned tady, hned tam a přesně v takovém okamžiku, aby zasadili největší ránu sebejistotě čínského vedení.

Jednou náhle zmizí hlídkový člun, jindy spadne helikoptéra, pak zase ztroskotá špionážní operace a oslepí čínskou zpravodajskou službu v další zemi – oficiálně Číňané dokonce ani Hegemona neobvinili, že má s těmito incidenty něco společného, ale to znamenalo jediné – že nechtějí Hegemonovi dopřát publicitu, nechtějí podpořit jeho reputaci nebo prestiž u těch, kteří měli po dobytí Indie a Indočíny z Číny strach. Museli vědět, kdo je příčinou jejich nesnází.

A pravděpodobně připisovali Fazolkově nevelké jednotce i problémy, za nimiž skutečně stály obyčejné životní náhody. Když ministr zahraničí zemřel ve Washingtonu na infarkt jen několik minut před setkáním s americkým prezidentem, možná si skutečně mysleli, že

Petr Wiggin má tak dlouhé prsty nebo že ministr zahraničí, průměrný aparátčík, stál za to aby na něho někdo spáchal atentát.

A když Indii sužovalo druhým rokem ničivé sucho a Číňané si museli vybrat, jestli nakoupí potraviny na volném trhu, nebo pustí na nově dobytý a stále vzpurný subkontinent humanitární pracovníky z Evropy a obou Amerik, možná si dokonce představovali, že Petr Wiggin dokáže poroučet monzunovým deštům.

Fazolek takovými iluzemi netrpěl. Petr Wiggin měl nejružnější kontakty po celém světě, skupinu informátorů, která se postupně měnila v řádnou síť zvědů, ale na Fazolka to stále dělalo dojem, že Petr si jenom hraje. Jistě, Petr si myslel, že je to doopravdy, ale neměl přehled o tom, co se děje v reálném světě. Nikdy se nemusel dívat, jak v důsledku jeho rozkazů umírají lidé.

Fazolek to viděl a věděl, že to není hra.

Slyšel, jak se jeho muži blíží. Aniž se musel podívat, poznal, že se drží velice těsně u sebe, protože i tady, teoreticky na bezpečné půdě – předsunutém shromaždišti v horách filipínského ostrova Mindanao – se pohybovali co nejtišeji. Věděl ale i to, že je zaslechl dřív, než čekali, protože měl odjakživa velice bystré smysly. Nešlo o tělesné smyslové orgány jako takové – uši měl naprosto obyčejné – ale o to, že jeho mozek byl schopen rozeznat sebemenší odchylku od přirozených zvuků. Proto zvedl ruku na pozdrav, aby přivítal muže, kteří teprve vycházeli z lesa za ním.

Slyšel změny v jejich dechu – povzdechy, téměř neslyšná zasmání – podle nichž pochopili, že je znovu dostal. Jako by to byla nějaká dospělácká verze hry „Můžu, mámo?“ a Fazolek měl pokaždé oči i vzadu.

Muži, těžce vystrojení pro nadcházející operaci, se u helikoptér seřadili do dvou zástupů a k Fazolkovi přistoupil Surajawong.

„Pane,“ promluvil na něho.

Fazolek se otočil. Surajawong mu nikdy neříkal „pane“.

Jeho pobočník, Thajec jen o několik roků starší, byl nyní o půl hlavy menší než on. Zasalutoval Fazolkovi a pak se otočil k lesu, z něhož vyšel.

Když se Fazolek otočil tímtéž směrem, uviděl Petra Wiggina, Hegemona planety Země, bratra Endera Wiggina, jenž před pouhými

několika lety zachránil svět před invazí termiřanů – Petra Wiggina, intrikána a falešného hráče. Jakou hru hrál nyní?

„Doufám, že nejsi šílený a nechceš se této akce zúčastnit,“ promluvil Fazolek.

„Tomu říkám milé přivítání,“ odpověděl Petr. „V kapse máš pistoli, takže asi nejsi dvakrát rád, že mě vidíš.“

Fazolek Petra nenáviděl nejvíc ve chvílích, kdy se Petr snažil být vtipný. Proto neřekl nic. Čekal.

„Juliane Delphiki, plány se změnily,“ řekl Petr.

Oslovil ho celým jménem, jako by byl jeho otec. Ale Fazolek měl otce – třebaže se to dozvěděl až po skončení války spolu s faktem, že Nikolaj Delphiki je nejenom kamarád, ale také bratr. Ale když člověk v jedenácti zjistí, že má otce a matku, není to stejné, jako když s nimi vyroste. Když byl Fazolek malý, nikdo mu neříkal „Julian Delphiki“. Neměl vůbec žádné jméno, dokud na něho v rotterdamských ulicích nezačali posměšně volat Fazolku.

Zdálo se, že Petr nepochopil, jak je to absurdní mluvit s Fazolkem povýšeně. Já jsem bojoval ve válce s termiřany, chtělo se říct Fazolkovi, bojoval jsem vedle tvého bratra Endera, zatímco ty sis hrál svoje hry a manipuloval davy na sítích. A teď, když plníš prázdnou roli Hegemona, já vodím tyto muže do boje, který skutečně mění svět. A ty říkáš mně, že se plány změnily?

„Navrhuji odvolat akci,“ prohlásil Fazolek. „Změny plánů na poslední chvíli vedou v boji ke zbytečným ztrátám na životech.“

„Tahle ale ne,“ zavrtěl hlavou Petr. „Protože jediná změna je v tom, že nepoletíš ty.“

„A ty jdeš místo mě?“ Fazolek nemusel dávat najevo pohrdání hlasem ani výrazem obličeje. Petr byl dost chytrý, aby věděl, že je to míněno jako žert. Jediné, v čem byl Petr vycvičený, bylo psaní esejů, tlachání s politiky a geopolitické hry.

„Akci bude velet Surajawong,“ řekl Petr.

Surajawong převzal zapečetěnou obálku, kterou mu Petr podal, ale potom se otočil k Fazolkovi, aby Petrovo rozhodnutí potvrdil.

Petr si určitě všiml, že Surajawong nemá v úmyslu vykonávat jeho rozkazy, dokud Fazolek neřekne, aby to udělal. Jelikož byl Petr z větší části člověk, nedokázal odolat pokušení, aby mu to vrátil. „Le-

daže by sis myslel, že Surajawong není připravený misi velet.“

Fazolek se podíval na Surajawonga, který se na něho usmál.

„Vaše Excellence, velitelem jednotek jste vy,“ prohlásil Fazolek. „Surajawong vždycky vede muže v boji, takže nic podstatného se nezmění.“

Nebyla to tak docela pravda – Fazolek a Surajawong často museli měnit plány na poslední chvíli a v polovině případů to dopadlo tak, že všem částem mise velel Fazolek: záleželo na tom, kdo z nich si musel poradit s nepředvídanými okolnostmi. Tato operace sice byla obtížná, ale nebyla komplikovaná. Konvoj buď bude na místě, kde má být, nebo tam nebude. Pokud tam bude, mise pravděpodobně dopadne úspěšně. Pokud tam nebude nebo se ukáže, že je to léčka, mise bude ukončena a oni se vrátí domů. Surajawong a ostatní důstojníci a vojáci si rutinně dokázali poradit s veškerými drobnějšími změnami.

Pokud samozřejmě Petr Wiggin nevěděl předem, že mise skončí nezdarem, a neudělal změnu v plánech proto, aby neriskoval, že přijde o Fazolka. Nebo proto, že měl sám nějaký tajný důvod, aby je zradil.

„Prosím, neotevírejte to, dokud nebudete ve vzduchu,“ žádal Petr.

Surajawong zasalutoval. „Je čas vyrazit,“ odvětil.

„Tato mise nás přivede podstatně blíž k tomu, abychom zlomili páteř čínské rozpínavosti,“ připomněl Petr.

Fazolek si ani nepovzddechl. Ale Petrova tendence prohlašovat, co se stane, ho odjakživa trochu unavovala.

„Bůh s vámi,“ popřál Fazolek Surajawongovi. Občas měl pocit, že to říká skoro jako modlitbu, a proto si při tom vzpomněl na sestru Carlottu. Dostala se ke svému Bohu a slyší ho teď?

Surajawong odběhl k helikoptéře. Na rozdíl od mužstva si nesl jen lehkou výstroj a pistoli. Nepotřeboval těžké zbraně, neboť předpokládal, že po dobu operace zůstane s helikoptéry. Byly chvíle, kdy velitel musel jít do boje v čele svých mužů, ne však při operaci, jako byla tato, kdy základem byla komunikace a on musel mít možnost okamžitých rozhodnutí, o nichž budou ihned informováni všichni ostatní. Proto měl zůstat u e-map, které zaznamenávaly polohu každého vojáka, a mluvit s nimi přes zašifrované satelitní spojení.

V helikoptéře nebude v bezpečí. Naopak. Jestli Číňané věděli, co se chystá, nebo jestli budou schopni zareagovat včas, Surajawong bude sedět v jednom ze dvou největších a nejsnadnějších cílů.

To je moje místo, pomyslel si Fazolek, když se díval, jak Surajawong s pomocí jednoho muže, který mu podal ruku, naskočil do helikoptéry.

Dveře helikoptéry se zavřely. Oba stroje se zvedly ze země ve smršti větru, prachu a listí, která přitiskla stébla trávy k zemi.

Teprve potom vyšla z lesa další postava. Mladá žena. Petra.

Fazolek ji uviděl a okamžitě vybuchl hněvem.

„Co tě to napadlo?“ rozkřikl se na Petra přes slábnoucí hluk stoupajících helikoptér. „Kde je její tělesná stráž? Ty nevíš, že každé opuštění základny pro ni znamená nebezpečí?“

„Vlastně bych řekl,“ promluvil Petr – a helikoptéry byly již tak vysoko, že bylo slyšet normální hlas – „že nikdy nebyla ve větším bezpečí.“

„Jestli si to myslíš, jsi idiot,“ odvětil Fazolek.

„Já si to vážně myslím, a nejsem idiot.“ Petr se ušklíbl. „Ty mě pořád podceňuješ.“

„A ty se pořád přeceňuješ.“

„Ahoj, Fazolku.“

Fazolek se otočil k Petře. „Ahoj, Petro.“ Naposledy ji viděl před pouhými třemi dny, těsně předtím, než vyrazili na tuto misi. Pomohla mu ji naplánovat; znala ji tam i pozpátku stejně dobře jako on. „Co ten imo provádí s naší misí?“ zeptal se jí Fazolek.

Petra pokrčila rameny. „Tys to ještě nepochopil?“

Fazolek se na chvíli zamyslel. Jako obvykle, v podvědomí zpracovával informace na pozadí, hluboko pod tím, co si uvědomoval. Na povrchu přemýšlel o Petrovi, Petře a misi, z níž právě vypadl. Ale v hloubi jeho mysl již zaznamenala anomálie a byla připravena je vypočítat.

Petr odvolal Fazolka z mise a dal Surajawongovi zapečetěné rozkazy. Zřejmě došlo k nějaké změně v plánu akce, o níž neměl Fazolek vědět. Kromě toho Petr vytáhl Petru z úkrytu, a přesto tvrdil, že nikdy nebyla ve větším bezpečí. To muselo znamenat, že byl z nějakého důvodu přesvědčený, že sem na ni Achillova ruka nemůže do-

sáhnout.

Achilles byl jediný člověk na Zemi, který si vybudoval osobní síť kontaktů, jež se mohla rovnat Petrově tímu, jak přesahovala hranice zemí. Petr si mohl být jistý, že Achilles nemůže Petru ohrožit, byť byla tady, jedině tehdy, jestliže Achilles nemohl jednat.

Achilles byl vězeň a byl jím již nějakou dobu.

To znamenalo, že Číňané, kteří ho využili, aby jim vypracoval plán dobytí Indie, Barmy, Thajska, Vietnamu, Laosu a Kambodže a vyjednal jim spojenectví s Ruskem a Varšavským paktem, konečně přišli na to, že je psychopat a dali ho pod zámek.

Achilles byl vězněm v Číně. Zpráva zalepená v Surajawongově obálce nepochybně odhalovala totožnost vězně, kterého mají vysvobodit z čínské vazby. Nemohl s touto informací přijít dřív, než mise začne, protože Fazolek by nedovolil aby pokračovala, kdyby věděl, že povede k osvobození Achilla.

Fazolek se otočil k Petrovi. „Jsi stejně hloupý jako němečtí politici, kteří se domluvili, že dostanou Hitlera k moci, protože si mysleli, že ho budou moci využít.“

„Věděl jsem, že tě to rozčílí,“ opáčil s klidnou tváří Petr.

„Leda že by v těch nových rozkazech pro Surajawonga stálo, že má nakonec vězně zabít.“

„Jistě si uvědomuješ, že jsi strašně čitelný, když jde o tohohle chlapíka. Stačí zmínit jeho jméno a vidíš rudě. Je to tvoje Achillova pata. Promiň mi ten vtip.“

Fazolek ho ignoroval. Raději vzal Petru za ruku. „Jestli jsi věděla, co dělá, proč jsi s ním přijela?“

„Protože v Brazílii bych stejně už nebyla v bezpečí,“ odpověděla Petra. „A tak chci být raději s tebou.“

„Když jsme my dva spolu, Achilles bude mít dvojnásobnou motivaci,“ namítl Fazolek.

„Jenže ty vždycky přežiješ – bez ohledu na to, co na tebe Achilles nachystá,“ řekla. „Proto chci být u tebe.“

Fazolek zavrtěl hlavou. „Lidé, kteří jsou mi nablízku, umírají.“

„Naopak,“ nesouhlasila Petra. „Umírají jen tehdy, když s tebou nejsou.“

Byla to v podstatě pravda, ale irelevantní. Poke i sestra Carlotta

nakonec zemřely kvůli němu. Protože udělaly tu chybu, že ho měly rády a byly mu oddané.

„Nehnu se od tebe ani na krok,“ prohlásila Petra.

„Nikdy?“ zeptal se Fazolek.

Než stačila odpovědět, Petr jim skočil do řeči. „To všechno je hrozně dojemné, ale musíme probrat, co uděláme s Achillem, až ho přivezeme.“

Petra se na něho podívala jako na protivné dítě. „Ty jsi vážně otravný.“

„Já vím, že je nebezpečný,“ kývl Petr. „Proto si musíme dobře rozmyslet, co s ním uděláme.“

„Poslouchej ho,“ podotkla Petra. „Mluví o ‘nás’.“

„Není žádné ‘my’,“ prohlásil Fazolek. „Hodně štěstí.“ Aniž pustil Petřinu ruku, vykročil k lesu. Petra stačila Petrovi jenom vesele zamávat, v dalším okamžiku už klusala spolu s Fazolkem ke stromům.

„Chcete říct, že končíte?“ volal za nimi Petr. „Jenom tak? Ted’, když jsme konečně blízko toho, že budeme moci dát věcem směr, jaký chceme?“

Nezastavili se a nezačali mu to vyvracet.

Když později seděli v soukromém letadle, které si Fazolek najal, aby je převezlo z Mindanaa na Celebes, Petra napodobila Petrova slova: „Ted’, když jsme konečně blízko toho, že budeme moci dát věcem směr, jaký chceme?“

Fazolek se rozesmál.

„Ono to snad někdy bylo, jak chceme my?“ pokračovala, ale už se nesmála. „Vždycky šlo jenom o posílení Petrova vlivu, zvýšení jeho vlivu a prestiže. Jak chceme my.“

„Nechci jeho smrt,“ promluvil Fazolek.

„Čí, Achillovu?“

„Ne!“ vyhrkl Fazolek. „Jeho smrt chci. Ale Petra musíme udržet naživu. Je to prvek, který udržuje rovnováhu.“

„Ted’ z ní tedy vypadl,“ poznamenala Petra. „Co myslíš, za jak dlouho ho Achilles nechá zabít?“

„Spíš mi dělá starosti, za jak dlouho Achilles pronikne do celé jeho sítě a ovládne ji.“

„Možná mu připisujeme nadpřirozené schopnosti,“ zamyslela se Petra. „Není bůh. Dokonce ani hrdina. Jenom nemocné dítě.“

„Ne,“ namítl Fazolek. „Já jsem nemocné dítě. On je d'ábel.“

„No a co,“ odvětila Petra, „třeba je d'ábel nemocné dítě.“

„Tak ty říkáš, že bychom se přesto měli pokusit Petrovi pomoci?“

„Říkám, že jestli Petr tuhle srážku s Achillem přežije, třeba nám pak bude ochotněji naslouchat.“

„Tomu bych nevěřil,“ zavrtěl hlavou Fazolek. „Protože jestli přežije, bude to brát jako důkaz, že je chytřejší než my, takže nám bude naslouchat ještě méně.“

„To je fakt,“ uznala Petra. „Není pravděpodobné, že by se poučil.“

„Ze všeho nejdřív se musíme rozdělit.“

„Ne,“ zaprotestovala.

„Já už jsem to zažil, Petro. Ukrývat se. Snažit se, aby tě nechytily.“

„A když zůstaneme spolu, budeme moc snadno identifikovatelní, bla bla bla,“ dopověděla.

„To, že řekneš 'bla bla bla', ještě neznamená, že to není pravda.“

„Ale mně je to jedno,“ prohlásila Petra. „Jenže to ve svých výpočtech nebereš v potaz.“

„A mně to jedno není,“ odvětil Fazolek. „To ve svých výpočtech nebereš v potaz zase ty.“

„Já to řeknu takhle,“ nedala se Petra. „Jestli se rozdělíme a Achilles mě najde a zabije první, přibude ti další milovaná žena, která je mrtvá, protože jsi ji nedokázal ochránit.“

„Dáváš podpásovky.“

„Bojuju jako holka.“

„Jestli se mnou zůstaneš, s největší pravděpodobností zemřeme společně.“

„Ne, nezemřeme.“

„Dobře víš, že nejsem nesmrtelný.“

„Ale jsi chytřejší než Achilles. Máš víc štěstí. Jsi vyšší. A hezčí.“

„Nový zdokonalený člověk.“

Zamyšleně se na něho podívala.

„Teď, když jsi velký, bychom pravděpodobně mohli cestovat jako manželé.“

Fazolek si povzdechl. „Já si tě nevezmu.“

„Jenom jako kamufláž.“

Začalo to narážkami, ale teď to najednou bylo venku, její touha vdát se za něho. „Nehodlám mít děti,“ bránil se. „Budu posledním jedincem svého druhu.“

„Já myslím, že je to od tebe docela sobecké. Co kdyby se na to stejně díval první Homo sapiens? Pořád bychom všichni byli jako neandertálci. A až by přiletěli termiṭani, rozstříleli by nás na kousky a bylo by to.“

„My jsme se nevyvinuli z neandertalců,“ připomněl Fazolek.

„To je dobře, že jsme si těmto bod vyjasnili,“ podotkla Petra.

„A já jsem nevznikl vývojem vůbec. Vyrobili mě. Stvořili mě geneticky.“

„Stále k obrazu božímu.“

„Něco takového by mohla říct sestra Carlotta, ale od tebe to legrační není.“

„Ale je.“

„Mně to tak nepřípadá.“

„Myslím, že s tebou nechci mít děti, pokud by mohly zdědit tvůj smysl pro humor.“

„To se mi ulevilo.“ Ale nebyla to pravda. Petra ho totiž přitahovala a ona to věděla. Víc než přitahovala. Opravdu mu na ní záleželo a bylo mu s ní dobře. Byla jeho kamarádka. Kdyby ho nečekala smrt, kdyby chtěl mít rodinu, kdyby měl zájem oženit se, o jiné ženské příslušníci lidského rodu by vůbec neuvažoval. Jenže v tom byla ta potíže – ona byla na rozdíl od něho člověk.

Po krátkém mlčení mu položila hlavu na rameno a vzala ho za ruku. „Díky,“ zašeptala.

„Nevím za co.“

„Za to, že jsi mi dovolil, abych ti zachránila život.“

„Kdypak se to stalo?“ zeptal se Fazolek.

„Dokud na mě budeš muset dávat pozor, nezemřeš.“

„Takže abys mi zachránila život, pojeděš se mnou, čímž znásobíš riziko, že budeme odhaleni a Achillovi bude stačit jediná dobře umístěná bomba, aby se zbavil dvou svých největších strašáků?“

„Přesně tak, ty můj génie,“ odvětila Petra.

„Vždyť se mi ani nelíbíš.“ V tu chvíli byl tak našťvaný, že to skoro byla pravda.

„Dokud mě miluješ, tak mi to nevadí.“

A on měl podezření, že i její lež je skoro pravdivá.

KAPITOLA 2 – SURAJAWONGŮV NŮŽ

Od: Salaam%Spaceboy@inshallah.com

Komu: Pozorovatel%VeSluzbe@International.net

Předmět: Odpověď na dotaz

Drahý pane Wiggine/Locke

Filozoficky řečeno, v muslimské domácnosti je na všechny hosty pohlíženo jako na posvátné návštěvníky, které poslal Bůh a jsou pod jeho ochranou. Praxe je taková, že pro dvě mimořádně talentované, známé a nepředvídatelné osoby, které jedna mocná nemuslimská osobnost nenávidí a druhá jim pomáhá, je to velice nebezpečná část světa, obzvlášť pokud chtějí oba zůstat schovaní a zároveň volní. Nevěřím, že budou tak hloupí, aby hledali útočiště v muslimské zemi.

S lítostí Vám však musím oznámit, že naše zájmy se v této věci neshodují, a proto Vám s největší pravděpodobností neřeknu, jestli jsem se s nimi setkal, nebo se o nich něco dozvěděl, přestože v minulosti jsme spolu příležitostně spolupracovali.

Dokázal jste mnoho. V minulosti jsem Vám pomáhal a budu Vám pomáhat i v budoucnu. Ale když nás Ender vedl do boje s termiřany, tito přátelé byli vedle mne. Kde jste byl Vy?

S úctou Váš

Alaj

Surajawong otevřel rozkazy, které dostal, a nenašel v nich nic, co by ho překvapilo. Vedl již akce na území Číny, ale jejich účelem byla vždy sabotáž, shromažďování zpravodajských informací nebo

„nedobrovolné snížení stavu vysokých důstojníků“, jak zněl Petrův z větší části ironický eufemismus pro atentát. Skutečnost, že tentokrát bylo úkolem nikoli zabít, nýbrž zajmout, naznačovala, že se jedná o osobu, která není Číňan. Surajawong doufal, že by to mohl být jeden z vůdců některé porobené země – například sesazený ministerský předseda Indie nebo zajatý premiér Surajawongova rodného Thajska.

Dokonce si krátce pohrával s představou, že by to mohl být někdo z jeho rodiny.

Ale bylo pochopitelné, že Petr jde do tohoto rizika ne kvůli někomu, kdo má pouze politickou nebo symbolickou cenu, ale kvůli nepříteli, který uvrhl svět do této podivné a zoufalé situace.

Achilles. Tento někdejší kulhavý mrzák, mnohonásobný vrah, blázen se vším všudy a mimořádný válečný štváč, dokázal zjistit, co přesně vůdci jednotlivých zemí chtějí, a slíbil jim cestu, jak toho dosáhnout. Prozatím se mu podařilo přesvědčit jednu frakci ruské vlády, nejvyšší představitele indické a pákistánské vlády a různé vůdce v jiných zemích, aby tančili, jak píská. Když Rusko zjistilo, že je přítěží, uprchl do Indie, kde již na něho čekali přátelé. Když pak Indie a Pákistán dělaly přesně to, co chtěl, aby udělaly, využil své kontakty uvnitř Číny a zradil je.

V další fázi by samozřejmě zradil své čínské přátele a předskočil je, aby získal postavení, které by mu dávalo ještě větší moc. Jenže vládnoucí klika v Číně byla stejně cynická jako Achilles a poznala, o co mu jde. Tak se stalo, že nedlouho poté, co udělal z Číny prakticky jedinou světovou supervelmoc, skončil za mřížemi.

Když měli dost rozumu Číňané, proč ho neměl Petr? Neříkal snad sám: „Když je ti Achilles nejužitečnější a nejoddanější, tehdy tě s největší pravděpodobností zradil?“ Proč si tedy myslel, že by mohl tohoto malého netvora využít?

Nebo se Achillovi podařilo Petra přesvědčit, že tentokrát zachová loajalitu ke spojenci, přestože všechny důkazy svědčily o tom, že Achilles zásadně sliby nedodržuje?

Měl bych ho zabít, pomyslel si Surajawong. A taky to udělám. Nahlásím Petrovi, že Achilles zahynul v chaosu záchranné operace. Svět se tak stane bezpečnějším místem.

Nebylo by to poprvé, co Surajawong zabil nebezpečné nepřátele.

A podle toho, co věděl od Fazolka a Petry, Achilles byl a priori nebezpečný nepřítel, obzvlášť pro toho, kdo mu někdy projevil laskavost.

„Pokud se ti stane, že ho uvidíš slabého, bezmocného nebo poraženého,“ řekl jednou Fazolek, „nestrpí, abys zůstal naživu. Myslím si, že v tom není nic osobního. Nemusí tě zabít vlastníma rukama, dívat se, jak umíráš, ani nic podobného. Pouze musí vědět, že již nežiješ ve stejném světě jako on.“

„Nejnebezpečnější, co můžeš udělat, je zachránit ho,“ navázala Petra, „protože pouhý fakt, že jsi ho viděl, když potřeboval zachránit, chápe jako tvůj rozsudek smrti.“

Copak to Petrovi nikdy nevysvětlili?

Samozřejmě že vysvětlili. Petr věděl, že když posílá Surajawonga, aby Achilla zachránil, fakticky tím podepisuje rozkaz k jeho popravě.

Petr si určitě myslel, že Achilla zvládne, takže Surajawong bude mimo nebezpečí.

Jenže Achilles zabil lékařku, jež mu dala do pořádku nohu, na kterou kulhal, a dívku, která ho kdysi nezabila, když jí byl vydán na milost. Zabil jeptišku, která ho našla na rotterdamských ulicích, zajistila mu vzdělání a šanci dostat se do Bitevní školy.

Achillova vděčnost byla evidentně smrtelnou nemocí. Nebylo v Petrových silách zajistit Surajawongovi imunitu. Achilles nikdy nechal dobrý skutek bez potrestání a bylo mu jedno, jak dlouho to potrvá a jak spleťtá bude cesta k pomstě.

Měl bych ho zabít, říkal si Surajawong, jinak určitě zabije on mě.

Není voják, je vězeň. Zabít ho by byla vražda, a to i ve válce.

Jenže když ho nezabiju, stoprocentně zabije on mě. Copak se člověk nemůže bránit?

Kromě toho, on vymyslel plán, díky kterému se můj lid dostal pod čínskou nadvládu, a zničil tak národ, který si nikdo nikdy nepodrobil – Barmánci, evropští kolonizátoři, Japonci za druhé světové války ani komunisté v dobách největší slávy. Zaslouží si zemřít za samotné Thajsko, nemluvě o všech jeho dalších vraždách a zradách.

Jenže když voják neposlouchá rozkazy, nezabíjí jen tehdy, když dostane rozkaz zabíjet, jakou cenu má pro svého velitele? Jaké věci slouží? Dokonce ani vlastnímu přežití, protože v takové armádě by se

žádný důstojník nemohl spoolehnout na své muže, žádný voják na své druhy.

Třeba budu mít štěstí a jeho vozidlo vybuchne, když bude ještě uvnitř.

S těmito úvahami se potýkal, když letěli pod úrovní radaru a otírali se o hřebeny vln Čínského moře.

Pláž přeletěli tak rychle, že to skoro ani nestačili zaregistrovat. Palubní počítače nutily útočný stroj uhýbat hned doprava a hned zase doleva, prudce stoupat a hned zase klesat, aby se vyhnul překážkám na zemi a zároveň se snažil zůstat pod úrovní radaru. Jejich helikoptéry měly dokonalé maskování a palubní dezinformátory se snažily přesvědčit špionážní satelity, že jsou všechno možné jen ne to, co skutečně jsou. Zanedlouho narazili na jistou silnici, zahrnuli nejdřív na sever, potom na západ, a prosvištěli nad tím, co Petrovy informační zdroje označily za kontrolní stanoviště číslo tři. Muži na kontrolním stanovišti samozřejmě budou vysílačkou varovat konvoj převážející Achilla, ale nestačí ani doříct první větu, než...

Surajawongův pilot zahlédl konvoj.

„Obrněný transport s doprovodem vpředu a vzadu,“ hlásil.

„Zničit všechna doprovodná vozidla.“

„A co když posadili vězně do některého z doprovodných vozidel?“

„V tom případě dojde k nešťastnému úmrtí vinou palby do vlastních řad,“ odvětil Surajawong.

Vojáci pochopili, nebo si alespoň mysleli, že pochopili – Surajawong se snažil vězně osvobodit, ale pokud by vězeň při akci zahynul, nevalilo by mu to.

Nebyla to tak docela pravda, alespoň ne v tomto okamžiku. Surajawong jednoduše věřil čínským vojákům, že budou postupovat absolutně podle předpisů. Konvoj byl pouhou demonstrací síly, která měla odradit místní davy, rebely nebo nelegální vojenské skupiny od případných pokusů zasáhnout. Vůbec neuvažovali o možnosti osvobození nějakou vnější skupinou, dokonce ani o motivech takové akce. Rozhodně nečekali nepočetné přepadové komando od Hegemona.

Jen půl tuctu čínských vojáků se podařilo opustit vozidla dřív, než je Hegemonovy rakety zlikvidovaly.

Surajawongovi vojáci zahájili palbu, ještě než vyskočili z přistáva-

jících helikoptér, a on věděl, že veškerý odpor bude zlomen v několika okamžicích.

Ale vězeňský transportér převážející Achilla zůstal, jak byl. Nikdo z něho nevystoupil, dokonce ani řidiči.

Surajawong porušil předpisy, seskočil z velitelské helikoptéry a došel k zádi vězeňského transportéru. Zůstal nablízku i potom, když voják určený k likvidaci dveří přilepil zvenčí nálož a odpálil ji. Výbušnina rozervala zámek s hlasitým třesknutím, ale prakticky bez tlakové vlny.

Dveře se pootevřely na několik centimetrů.

Surajawong natáhl ruku, aby zabránil ostatním vojákům vlézt do transportéru a osvobodit vězně.

Místo toho otevřel dveře jen tolik, aby mohl na podlahu transportéru hodit svůj bojový nůž. Pak se opřel do dveří, znovu je zavřel, odstoupil a mávl na své muže, aby udělali totéž.

Transportér se rozkolébal, jak se uvnitř strhla nějaká prudká aktivita. Vystřelily dvě pistole. Potom se dveře rozletěly a do prachu jim k nohám pozpátku vypadlo něčí tělo.

Kéž je to Achilles, pomyslel si Surajawong, když se podíval na čínského důstojníka, který se rukama snažil posbírat vlastní vnitřnosti. Surajawongovi bleskla hlavou iracionální myšlenka, že by si měl orgány opláchnout, než si je nacpe zpátky do břicha. Bylo to přece tak nehygienické.

Ve dveřích transportéru se objevil vysoký mladík ve vězeňském oděvu. V ruce držel krvavý bojový nůž.

Nevypadáš, že bys byl něco zvláštního, Achille, pomyslel si Surajawong. Na druhou stranu nemusíš vypadat zas tak impozantně, když jsi právě zabil své hlídače nožem, třebaže jsi nemohl tušit, že ti ho někdo hodí k nohám.

„Uvnitř jsou všichni mrtví?“ zeptal se Surajawong.

Voják by odpověděl ano nebo ne a uvedl by počet živých a mrtvých. Jenže Achilles byl v Bitevní škole jenom několik dní. Neměl reflexivně zažitou vojenskou disciplínu.

„Skoro,“ odpověděl Achilles. „Který idiot vymyslel hodit mi nůž, místo aby otevřel ty posraný dveře a udělal z těch chlapů cedník?“

„Zkontrolujte, jestli jsou mrtví,“ nařídil Surajawong mužům, kteří stáli nejbliž. Krátce nato od nich vyslechl hlášení, že všichni členové doprovodu konvoje byli zabiti. Bylo to důležité, pokud chtěl Hegemon zachovat zdání, že tento útok neprovedla jednotka spadající pod něho.

„Do helikoptér, dvacet sekund,“ zavelel Surajawong.

Jeho muži okamžitě naskákali do helikoptér. Surajawong se obrátil k Achillovi. „Můj velitel vám nabízí, abyste se nechal odvézt mimo Čínu.“

„A když odmítnu?“

„Jestli máte v zemi vlastní prostředky, vyřídím vám pozdrav svého velitele a rozloučím se s vámi.“

V Petrových rozkazech stálo něco úplně jiného, ale Surajawong věděl, co dělá.

„Tak dobrá,“ promluvil Achilles. „Odleťte a nechte mě tady.“

Surajawong se bez zaváhání rozběhl k velitelské helikoptéře.

„Počkejte,“ zavolal Achilles.

„Deset sekund,“ křikl přes rameno Surajawong. Naskočil do helikoptéry a otočil se. A skutečně, Achilles byl pár kroků za ním a natahoval ruku, aby ho vzali na palubu.

„Jsem rád, že jste se rozhodl letět s námi,“ přivítal ho Surajawong.

Achilles si našel sedátko a připoutal se. „Předpokládám, že vaším velitelem je Fazolek a vy jste Surajawong,“ konstatoval Achilles.

Helikoptéra se vznesla a rozlétla se jinou trasou k pobřeží.

„Můj velitel je Hegemon,“ opravil ho Surajawong. „Jste jeho hostem.“

Achilles se spokojeně usmál a mlčky se rozhlédl po ostatních vojácích, kteří osvobozovací operaci provedli.

„Co kdybych byl v nějakém jiném vozidle?“ zeptal se Achilles.

„Kdybych byl velitelem toho konvoje já, vězeň by ani náhodou nebyl tam, kde by ho každý čekal.“

„Jenže velitelem toho konvoje jste nebyl vy,“ opáčil Surajawong.

Achilles se usmál ještě o něco víc. „Co tedy měl znamenat ten vhozený nůž? Jak jste věděli, že budu mít volné ruce, abych ho mohl uchopit?“

„Předpokládal jsem, že to nějak zařídíte, abyste měl volné ruce,“ odvětil Surajawong.

„Proč? Já jsem nevěděl, že přijdete.“

„Nezlobte se, pane, ale vy byste měl ruce volné bez ohledu na to, jestli se něco má stát nebo ne,“ namítl Surajawong.

„Takové rozkazy vám dal Petr Wiggin?“

„Ne, pane, ale vyplynulo to z mého hodnocení situace.“ Vadilo mu oslovovat Achilla „pane“, ale jestli měla mít tato hra šťastný konec, musel se v tuto chvíli spokojit s přidělenou rolí.

„Co je to za záchranu, když hodíte vězni nůž a počkáte si, co se stane?“

„Kdybychom rozrazili dveře, bylo by ve hře příliš mnoho neznámých,“ vysvětlil Surajawong. „Příliš velké nebezpečí, že byste byl zabit při přestřelce.“

Achilles neodpověděl, pouze se zahleděl na protější stěnu helikoptéry.

„Toto navíc nebyla záchranná operace,“ pokračoval Surajawong.

„A co to bylo? Nácvič střelby na terč? Čínský skeet?“

„Nabídka odvozu pro Hegemonova zvaného hosta,“ odvětil Surajawong. „A zapůjčení nože.“

Achilles zvedl zakrvácený předmět a nechal jej viset: držel ho prsty za hrot. „Váš?“ zeptal se.

„Pokud ho nechcete očistit,“ odpověděl Surajawong.

Achilles mu nůž podal. Surajawong si vytáhl svou čisticí soupravu, otřel čepel a začal ji leštit.

„Vy jste chtěl, abych zemřel,“ pronesl tiše Achilles.

„Předpokládal jsem, že si své problémy vyřešíte sám,“ odpověděl Surajawong. „aniž by musel přijít o život někdo z mých mužů. A jelikož jste to dokázal, mám za to, že moje rozhodnutí se tak ukázalo být přinejmenším oprávněné, pokud to přímo nebyl nejlepší postup.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že mě zachrání Thajci,“ podivil se Achilles. „Zabijí, to ano, ale zachrání?“

„Zachránil jste se sám,“ opravil jej chladně Surajawong. „Nikdo jiný vás nezachránil. Otevřeli jsme vám dveře a já jsem vám půjčil nůž. Předpokládal jsem, že u sebe žádný nemáte a že bych zapůjče-

ním svého mohl urychlit vaše vítězství, abychom mohli co nejdřív odletět zpátky.“

„Jste zvláštní chlapec,“ poznamenal Achilles.

„Neprodělal jsem žádný test normálnosti, než mne pověřili touto misí, ale určitě bych v takovém testu vybuchl.“

Achilles se rozesmál. Surajawong si dovilil lehký úsměv.

Snažil se nehádat, jaké myšlenky se skrývají pod nečitelnými tvářemi jeho vojáků. I jejich rodiny byly postiženy tím, že Thajsko ovládli Číňané. I oni měli důvod Achilla nenávidět, a proto jim muselo hýbat žlučí, když viděli, jak mu Surajawong podlézá.

Vím, proč to dělám, chlapi – tím, že vymlouvám Achillovi, aby se na nás díval jako na zachránce, ho přesvědčuji, že žádný z nás ho neviděl bezmocného ani na něho jako na bezmocného nepomyslel, snažím se nám zachránit krk.

„A dál?“ zeptal se Achilles. „Nechcete se na něco zeptat?“

„Ano,“ odvětil Surajawong. „Snídal jste, nebo máte hlad?“

„Já nikdy nesnídám.“

„Já dostávám při zabíjení hlad,“ prohlásil Surajawong. „Říkal jsem si, že byste si třeba rád dal nějakou svačinu.“

Všiml si, že několik mužů se na něho podívalo. Jejich oči se sotva pohnuly, ale Surajawong věděl, že je to reakce na to, co řekl. Že při zabíjení dostává hlad? Absurdní. Teď už museli poznat, že Achillovi lže. Pro Surajawonga bylo důležité, aby jeho muži poznali, že lže, aniž by jim to musel vyložit. Jinak by mohl ztratit jejich důvěru. Mohli by uvěřit, že se skutečně dal do služeb této zrůdy.

Achilles se po chvíli skutečně najedl. Potom usnul.

Surajawong pochyboval, že spí. Achilles určitě uměl vypadat, že spí, aby mohl poslouchat, o čem mluví ostatní. Proto Surajawong nemluvil víc, než bylo nutné, aby vyslechl hlášení svých mužů a získal konečné informace o počtu lidí v konvoji, které zabili.

Teprve když Achilles na letecké základně na Guamu vystoupil z helikoptéry, aby se vyčural, troufl si Surajawong poslat rychlou zprávu do Ribeirao Preto. Přinejmenším jedna osoba se musela dovědět, že Achilles letí do Hegemonova sídla: Virlomi, indická absolutventka Bitevní školy, která Achillovi unikla v Hajdarábádu a stala se bohyní ochraňující jeden most ve východní Indii, dokud ji Suraja-

wong nezachránil. Kdyby byla v Ribeirao Preto, až tam Achilles dorazí, její život by byl vážně ohrožen.

A to bylo pro Surajawonga velice smutné, protože to bude znamenat, že Virilomi dlouho neuvidí, právě když zjistil, že ji má rád a chce si ji vzít, až budou oba dospělí.

KAPITOLA 3 – MÁMY A TÁTOVÉ

šifrovací klíč *****

dešifrovací klíč *****

Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov

Od: Locke%erasmus@polnet.vov

Předmět: Neoficiální žádost

Cením si Vašeho varování, ale ujišťuji Vás, že nepodceňuji hrozbu, kterou znamená mít X v RP. Vlastně by se mi hodilo, kdybyste mi v té věci pomohl, pokud budete chtít. V situaci, kdy se JD a PA skrývají a S je kompromitován záchranou X, jsou osoby jim blízké v ohrožení, a to jak přímém, tak vyplývajícím z hrozby, že je X použije jako rukojmí. Potřebujeme je dostat mimo dosah X, což můžete právě Vy jedinečným způsobem zařídit. Rodiče JD jsou zvyklí skrývat se a několikrát již unikli o vlásek; rodiče PA již jeden únos zažili a jistě budou ochotně spolupracovat.

Potíž bude s mými rodiči. Pokud bych za nimi s nabídkou preventivního ukrytí přišel já, v žádném případě by na ni nepřistoupili. Když přijde od Vás, možná si dají říct. Nepotřebuji mít rodiče v nebezpečí, tady, kde by mohli být použiti k získání vlivu nebo k odvedení mé pozornosti od toho, co je třeba udělat.

Mohl byste pro ně osobně přijet do PR, než se tam vrátím s X? Měl byste na to nějakých 30 hodin. Omlouvám se za nepříjemnosti, které Vám způsobuji, ale znovu byste získal mou vděčnost a nadále byste mohl počítat s mou podporou. Doufám, že jednou bude mít obojí větší cenu než za současných okolností.

PW

Theresa Wigginová věděla, že Graff přijede, protože Elena Delphikiová jí rychle zavolala, jen co se za ním zavřely dveře jejich domu. Ale ani trochu nezměnila plány. Ne proto, že by ho chtěla oklamat, ale proto, že na stromech na zahradě za domem byly papáje, které bylo třeba otrhat, než popadají na zem. Neměla v úmyslu Graffovi dovolit, aby jí překazil něco, co bylo opravdu důležité.

Proto když uslyšela Graffovo zdvořilé tlesknutí před bránou, byla právě na žebříku, odstříhávala papáje a ukládala je do vaku, který měla vedle sebe. Aparecida, jejich služebná, dostala instrukce, a tak Theresa zanedlouho uslyšela, jak se Graffovy kroky blíží po dlaždicích terasy.

„Paní Wigginová,“ promluvil.

„Už jste mi vzal dvě děti,“ řekla Theresa, aniž se na něho podívala. „Soudím, že teď chcete mého prvorozeného.“

„Ne,“ odvětil Graff. „Tentokrát si jdu pro vás a vašeho manžela.“

„Chcete, abychom se přidali k Enderovi a Valentíně?“ Tvářila se sice lhostejně, ale ta myšlenka měla své kouzlo. Ender a Valentina tomuto všemu utekli.

„Obávám se, že nemáme k dispozici další loď, která by v příštích několika letech navštívila jejich kolonii,“ odpověděl Graff.

„Obávám se, že v tom případě nám nemůžete nabídnout nic, oč bychom stáli.“

„Věřím, že máte pravdu. Jde o něco, co potřebuje Petr. Volnou ruku.“

„My se mu do práce nepleteme.“

„Přivází sem nebezpečnou osobu,“ vysvětlil Graff. „Ale já myslím, že o tom víte.“

„Takové klepy tady poletují, protože rodičům géníů nezbyvá nic jiného než spolu tlachat o činech svých skvělých synů a dcer. Děti Arkanianových a Delphikiových už jsou prakticky z domu. A my dostáváme úžasné hosty z vesmíru. Jako jste vy.“

„Páni, my jsme dnes nabroušení,“ poznamenal Graff.

„Věřím, že rodiny Fazolka a Petry se rozhodly opustit Ribeirão Preto, aby si jejich děti nemusely dělat starosti, že si z nich Achilles udělá rukojmí. A Nikolaj Delphiki a Stefan Arkanian se jednou vzpamatují z faktu, že byli pouhými vedlejšími herci v životě svých

sourozenců. Ale John Paul a já jsme v úplně jiné situaci. Náš syn je ten idiot, který se sem rozhodl Achilla přivést.“

„Jistě, musí to pro vás být těžké. Že zrovna vy máte dítě, které prostě nedosahuje intelektuální úrovně ostatních,“ prohlásil Graff.

Theresa se na něho podívala, všimla si, že na ni mrkl a proti své vůli se musela rozesmát. „Tak dobře, není hloupý, je jenom tak nafoukaný, že si nedovede představit, že by některý z jeho plánů nemusel vyjít. Ale výsledek je stejný. A já se nehodlám dozvědět o jeho smrti tak, že mi přijde krátká e-mailová zpráva. Nebo – to by bylo ještě horší – ze zpráv, kde se bude mluvit o tom, jak ‘pokus bratra slavného Endera Wiggina o oživení úřadu Hegemona ztroskotat’. A pak se dívat, jak i v Petrově nekrologu patří víc prostoru Enderovi jako vítězi nad termiřany.“

„Zdá se, že máte velice jasnou představu o všech budoucích eventualitách,“ konstatoval Graff.

„Ne, jenom nesnesitelnou. Já zůstanu, pane ministře pro kolonizaci. Budete si muset najít naprosto neperspektivní rekruty ve středním věku někde jinde.“

„Není pravda, že jste neperspektivní. Pořád ještě jste ve věku, kdy můžete mít děti.“

„To, že jsem měla děti, mi přineslo tolik radosti, že se opravdu s chutí zamyslím nad tím, jestli bych nechtěla další,“ odvětila Theresa.

„Vím velice dobře, kolik jste svým dětem obětovala a jak je milujete. A věděl jsem, už když jsem sem jel, že nebudete chtít pryč.“

„Určitě jste si přivedl vojáky, kteří mě odvezou násilím. A manželka už jste zajistili?“

„Ne, ne,“ bránil se Graff. „Myslím, že máte právo neodjet.“

„Vida.“

„Ale Petr mě požádal, abych se o vás postaral, takže jsem vám to musel nabídnout. Ne, myslím, že uděláte dobře, když zůstanete.“

„A to proč?“

„Petr má mnoho spojenců,“ pokrčil rameny Graff, „ale žádné přátele.“

„Ani ve vás?“

„Bohužel jsem se jím zabýval příliš důkladně, když byl dítě, než abych mu mohl jeho současné charisma baštit.“

„Ale má je, že? Charisma. Nebo alespoň kouzlo.“

„Přinejmenším tolik jako Ender, když se je rozhodne využít.“

Graffova zmínka o Enderovi – o mladém muži, který z Endera vyrostl, než ho poté, co zachránil lidstvo, posadili do kolonizační lodě a vystřelili ze Sluneční soustavy – probudila v Therese známou, ale o nic méně hořkou lítost. Graff znal Endera Wiggina, když mu bylo sedm, deset a dvanáct, v letech, kdy jejím jediným poutem s nejmladším, nejzranitelnějším dítětem bylo několik fotografií, blednoucí vzpomínky, bolest v rukou, když si vzpomněla, jak ho do nich brávala, a dlouho doznívající pocit, jak ji ručkama objímá kolem krku.

„I když jste ho přivezli na Zemi, stejně jste nám ho neukázali,“ vyčetla Theresa Graffovi. „Vzali jste k němu Val, ale jeho otce ani mě ne.“

„Je mi to líto,“ kál se Graff. „Nevěděl jsem, že se vůbec nevrátí domů, až válka skončí. Kdyby vás viděl, připomnělo by mu to, že na světě je někdo, kdo ho má chránit a starat se o něho.“

„A to by bylo tak hrozné?“

„Potřebovali jsme od Endera tvrdost, ale on se jí bránil. Museli jsme ji chránit. Ukázat mu Valentinu bylo samo o sobě dost nebezpečné.“

„Jste si tak jistý, že jste se zachovali správně?“

„Nejsem si vůbec jistý. Ale Ender vyhrál válku a my se už nikdy nebudeme moci vrátit a zkusit to jinak, abychom zjistili, jestli by to fungovalo stejně dobře.“

„A já se nebudu moci vrátit a zkusit najít jiný způsob, jak se s tím vším vyrovnat, než takový, který mě naplňuje vztekem a žalem po každé, když vás vidím nebo na vás jenom pomyslím.“

Graff dlouho mlčel.

„Jestli čekáte, že se omluvím...“ začala Theresa.

„Ne, ne,“ ohradil se. „Snažil jsem se vymyslet nějakou omluvu, která by nebyla směšně nedostatečná. Za celou válku jsem ani jednou nevystřelil, ale i tak jsem způsobil velké ztráty. Nevím, jestli je to pro vás nějaká útěcha, ale pokaždé, když pomyslím na vás a vašeho manžela, také cítím lítost.“

„To nestačí.“

„Ne, to jistě ne,“ uznal. „Ale, bohužel, nejvíce lituji rodiče Bonza Madrida, kteří svěřili syna do mých rukou a dostali ho zpátky v rakvi.“

Theresa měla chuť hodit po něm papáju, aby se mu rozmázla po celém obličejí. „Musíte mi připomínat, že jsem matka zabijáka?“

„Zabiják byl Bonzo, paní Wigginová,“ řekl Graff. „Ender se bránil. Pochopila jste mne úplně špatně. To já jsem připustil, aby Bonzo zůstal s Enderem sám. Já jsem odpovědný za jeho smrt, ne Ender. Proto je mi víc líto rodiny Madridových než vás. Udělal jsem mnoho chyb. A nikdy nebudu vědět jistě, které byly nutné, které byly neškodné, a které dokonce vedly k lepšímu výsledku, než kdybych je neudělal.“

„Jak víte, že neděláte chybu i teď, když dovolujete mně a Johnu Paulovi zůstat?“

„Jak jsem řekl, Petr potřebuje přátele.“

„Ale potřebuje svět Petra?“ otázala se Theresa.

„Pokaždé nemáme vůdce, kterého chceme,“ odpověděl Graff. „Ale někdy si můžeme vybrat mezi vůdci, které máme.“

„A jak ten výběr proběhne? Na bojišti nebo ve volební místnosti?“

„Možná prostřednictvím otráveného fíku nebo auta, se kterým si někdo pohrál.“

Theresa okamžitě pochopila, kam míří. „Spolehněte se, že dohlédnu na Petrovu stravu i dopravu.“

„Cože? Budete mu osobně nosit všechno jídlo, každý den nakupovat v jiných obchodech a váš manžel bude bydlet v jeho autě, aniž zamhouří oko?“

„Odešli jsme do důchodu v mladém věku. Člověk musí nějak vyplnit prázdné hodiny.“

Graff se zasmál. „V tom případě hodně štěstí. Věřím, že uděláte vše, co je třeba udělat. Děkuji, že jste si na mne udělala čas.“

„Můžeme si to zopakovat za nějakých deset dvacet let,“ navrhla.

„Poznačím si to do kalendáře.“

Graff zasalutoval – poněkud vážněji, než by čekala odešel k domu a pravděpodobně pokračoval přes zahradu před domem na ulici.

Theresa ještě chvíli bublala vztekem nad tím, co Graff, Mezinárodní flotila, termiťané, osud a Bůh způsobili její rodině. Potom si

vzpomněla na Endera a Valentinu a zkropila papáje několika slzami. A nakonec pomyslela na sebe a Johna Paula, jak vyčkávají, hlídají, snaží se Petra chránit. Graff měl pravdu. Nikdy ho nemohli uhlídat dokonale.

Potřebovali někdy spát. Nemohli si všimnout všeho. Achilles bude mít příležitost – mnoho příležitostí – a udeří ve chvíli, kdy budou nejvíc ukolébání. Co pak? Petr bude mrtvý a Achilles bude mít svět pro sebe, protože kdo další je dost vychytralý a krutý, aby se mu postavil? Fazolek? Petra? Nikolaj? Některé jiné dítě z Bitevní školy, jedno z mnoha roztroušených po povrchu Země? Kdyby někdo měl ambice Achilla zastavit, už by o sobě dal vědět.

Právě odnášela těžký vak s papáji do domu – natočila se do dveří bokem, aby plody nepomačkala a neotlačila – když jí došlo, jaký byl pravý smysl Graffovy návštěvy.

Řekl, že Petr potřebuje přítele. Řekl, že záležitost mezi Petrem a Achillem může vyřešit jed nebo sabotáž. Zároveň upozornil, že ona a John Paul nemohou Petra hlídat dost dobře, aby ho ochránili před atentátem. Co by tedy mohli s Johnem Paulem udělat, aby byli takovými přáteli, jaké Petr potřebuje?

Soupeření mezi Achillem a Petrem mohla stejně snadno jako Petrova smrt ukončit smrt Achillova.

Hlavou jí okamžitě probleskly příběhy slavných traviček historie – těch, o kterých se alespoň říkalo, že jsou travičky, třebaže jim nikdo nic nedokázal. Lukrécia Borgia. Kleopatra. Ta, jak se jmenovala, která otráвила všechny kolem císaře Claudia a nakonec nejspíš dostala i jeho.

Za starých časů neexistovaly žádné chemické testy, které by mohly přesvědčivě určit, zda byl použit jed. Traviči si sbírali byliny sami, takže za sebou nenechávali stopu – žádné nákupy, žádní spolupachatelé, kteří by se mohli přiznat nebo vznést obvinění. Kdyby se Achilovi něco stalo dřív, než se Petr rozhodne, že ten malý netvor musí zmizet, Petr by zahájil vyšetřování... a až by se ukázalo, že stopa vede k jeho rodičům, což by se nutně stalo, jak by se Petr zachoval? Nechal by je exemplárně potrestat? Postavil by je před soud? Nebo by je chránil a pokusil by se zakamuflovat výsledky vyšetřování, čímž by dopustil, aby jeho působení v roli Hegemona poskvrnily

pověsti o Achillově předčasné smrti? Každý Petrův protivník by Achilla určitě vzkřísil jako mučedníka, nespravedlivě očernovaného chlapce, který nabídl lidstvu zářivou naději, než byl v mládí zabit zákeřným Petrem Wigginem nebo jeho matkou čarodějnici, případně jeho otcem hadem.

Nestačilo Achilla zabít. Muselo se to udělat šikovně, aby se to nakonec neobrátilo proti Petrovi.

Ale zároveň by pro Petra bylo lepší snášet pověsti a legendy o Achillově smrti, než být sám tím zabitým. Neodvažovala se vyčkávat dlouho.

Graff mi dal za úkol stát se vražedkyní, abych ochránila svého syna, pomyslela si Theresa.

A nejděsivější na tom je, že nepřemýšlím jestli to udělat, ale jak. A kdy.

KAPITOLA 4 – CHOPIN

šifrovací klíč *****

dešifrovací klíč *****

Komu: Blazniva%lustenina@teduvidite.com

Od: Graff%pilgrimageiicolmin.gov

Předmět: Nejsme mazaní?

Asi Vám nemohu bránit, abyste svůj pubertácký humor vybíjel používáním nápadných pseudonymů, jako je blazniva%lustenina, a je mi jasné, že je to identita na jedno použití, ale faktem je, že to zavání lehkovážností, která mne znepokojuje. Nemůžeme si dovolit ztratit Vás a Vašeho spolucestujícího jen proto, že jste si nemohl odpustit žert.

Ale dost fantazírování, že bych snad mohl Vaše rozhodnutí nějak ovlivnit. V prvních několika týdnech po Belgičanově příjezdu do RP se nic zvláštního nestalo. Rodiče Vaši a Vašeho druhá podstupují výcvik a karanténu v rámci přípravy na nalodění do jedné kolonizační lodi. Pokud nedojde k nějaké krizové situaci, nepošlu je z planety bez vašeho souhlasu. Ale když je ponechám na základně po datu, kdy se nalodí jejich výcviková skupina, upoutá to pozornost a začnou se šířit klepy. Je nebezpečné nechávat je na Zemi příliš dlouho. Ale jakmile je pošleme pryč, bude ještě obtížnější dostat je zpátky. Nechci na Vás tlačit, ale v sázce je budoucnost Vašich rodin a Vy jste se s nimi zatím ani přímo neporadili.

Pokud jde o Belgičana, PW mu dal funkci – asistent Hegemona. Má vlastní hlavičku a e-mailovou identitu, něco jako ministr bez portfeje, ale nemá pod sebou žádný byrokratický aparát a nerozděluje žádné peníze. Přesto má celé dny plno práce. Zajímalo by mě, co dělá.

Měl jsem říct, že Belgičan nemá žádný personál oficiálně. Neoficiálně se zdá, že má k dispozici Suriho. Slyšel jsem od několika pozorovatelů, že změna, k níž u něho došlo, je skutečně ohromující. Vám ani PW nikdy neprojevoval tak přehnanou úctu jako teď Belgičanovi. Často spolu obědvají, a třebaže Belgičan nikdy fakticky nenavštívil kasárna nebo výcvikovou základnu, ani se s Vaší malou armádou nezúčastnil žádné mise nebo manévru, nedá se uniknout závěru, že Belgičan pracuje na získání určitého vlivu nebo dokonce ovládnutí nepočetné úderné síly úřadu Hegemona. Jste v kontaktu se Surim? Když jsem se mu pokusil to téma nanést, vůbec neodpověděl.

Pokud jde o Vás, geniální mladý příteli, snad si uvědomujete, že všechny falešné identity sestry Carlotty zajišťoval Vatikán. To, že je využíváte Vy, je ve Vatikánu patrné jako pěst na oko. Požádali mne, abych vás ubezpečil, že Achilles nemá v jejich řadách žádnou podporu a neměl ji nikdy, ani před vraždou Carlotty, ale když Vás dokáží tak snadno sledovat oni, může to dokázat i někdo jiný. Jak říkají, moudrému stačí naznačit. A já jsem tady zplodil pět odstavců.

Graff

Petra a Fazolek spolu cestovali měsíc, než věci vyvrcholily. Petře zpočátku stačilo nechávat o všem rozhodovat Fazolka. Ostatně, dosud nikdy se takto neocitla v ilegality a necestovala pod falešnými identitami. Zdálo se, že Fazolek má snad všechny možné dokumenty, z nichž některé měl s sebou na Filipínách a zbytek na různých úkrytech roztroušených po celém světě.

Potíž byla v tom, že všechny její identity počítaly s šedesátiletou ženou zběhlou v jazycích, které se Petra nikdy nenaučila. „To je absurdní,“ řekla Fazolkovi, když jí předal čtvrtou takovou identitu. „Tomu přece nemůže nikdo věřit.“

„A vidíš, věří.“

„A mě by zajímalo proč,“ odvětila. „Myslím, že je v tom něco víc než jenom ty dokumenty. Myslím, že nám pokaždé někdo pomáhá, když procházím kontrolou.“

„Někdy ano, někdy ne.“

„Jenže pokaždé, když využiješ nějaký kontakt, který zařídí, aby kontrola přehlédla, že nevypadám dost staře, abych mohla být touto osobou...“

„Když jsi občas nevyspalá...“

„Jsi moc vysoký na to, abys byl roztomilý. Tak se o to nepokoušej.“

„Já s tebou souhlasím, Petro,“ uznal konečně Fazolek. „Všechny ty identity byly pro sestru Carlottu. Je pravda, že se jí nepodobáš a že za sebou zanecháváme stopu vyžádaných a prokázaných laskavostí. Proto se musíme rozdělit.“

„Dva důvody, proč se to nestane.“

„Myslíš kromě toho, že společné cestování byl od začátku tvůj nápad? Který jsi mi vnutila, protože oba víme, že beze mě by tě zabili? Ale jak vidím, ani to ti nezabránilo kritizovat, jak to dělám, abys zůstala naživu.“

Petra ignorovala jeho snahu vyprovokovat hádku. „Druhý důvod je ten, že když jsme na útěku, nemůžeš nic dělat. A to nicnedělání tě dohání k šílenství.“

„Já dělám spoustu věcí,“ ohradil se Fazolek.

„Kromě toho, že zařizuješ, abychom s mizernou identitou prošli kontrolami?“

„Už jsem začal dvě války, vyléčil tři nemoci a napsal epickou báseň. Kdybys nebyla tak egocentrická, všimla by sis toho.“

„Jsi muž devatera řemesel, Juliane.“

„To, že zůstávám naživu, není nic?“

„Ale není to to, co od života čekáš.“

„Drahé dítě, celý život jsem od života nechtěl nic jiného než zůstat naživu.“

„Jenže nakonec se ti to stejně nepodaří.“

„Tak jako většině z nás. Vlastně všem, pokud sestra Carlotta a křesťané náhodou nemají pravdu.“

„Ty chceš něco dokázat, než zemřeš.“

Fazolek si povzdechl. „Jelikož to chceš ty, myslíš si, že to chce každý.“

„Lidská touha něco po sobě zanechat je univerzální.“

„Jenže já nejsem člověk.“

„Ne, ty jsi nadčlověk,“ utrousila znechuceně. „S tebou se nedá bavit, Fazolku.“

„Přesto se o to pořád snažíš.“

Petra však dobře věděla, že Fazolek cítí totéž co ona – že nestačí zůstat v úkrytu, stěhovat se z místa na místo, sednout jednou na autobus, jednou na vlak a pak třeba na letadlo, odletět do nějakého vzdáleného města a za několik dní začít znovu.

Zůstat naživu bylo důležité jen proto, aby si mohli zachovat nezávislost a začít pracovat proti Achillovi. Jenže Fazolek takový motiv stále popíral, a tak nedělali nic.

S Fazolkem byl kříž od chvíle, kdy ho Petra poprvé potkala v Bitevní škole. Byl to tenkrát až neuvěřitelně malý zakrslík, tak předčasně vyspělý, že vypadal drze, i když říkal dobrý den. A přestože s ním všichni pracovali léta a ve Velitelské škole poznali, co v něm je, Petra zůstala jediným z Enderovy družiny, kdo měl Fazolka rád.

Měla ho opravdu ráda, a nejenom jako ochránce, tak jako starší děti berou pod křídla mladší. Ostatně, nikdy to ani nevypadalo, že by Fazolek ochranu potřeboval. Přišel do Bitevní školy jako expert na přežití a během několika dní – možná několika hodin – věděl o vnitřním fungování školy víc než kdokoli jiný. Stejně to později bylo v Taktické i Velitelské škole a během těch klíčových týdnů na Erótu, kdy Fazolek velel družině při praktických manévrech, než se k nim připojil Ender.

Ostatní na něho tenkrát měli vztek, protože byl jako nejmladší vybrán, aby jim velel místo Endera, a protože se báli, že jim bude velet napořád. Velice se jim ulevilo, když pak Ender dorazil, a nesnažili se to skrýt. Fazolek to nesl těžce, ale zdálo se, že jediný, kdo se zamyslel nad tím, jak mu je, byla Petra. Ne že by mu na tom záleželo. Vypadalo to, že nejméně ze všech přemýšlí o tom, jak Fazolkovi je, samotný Fazolek.

Přesto si jejího přátelství cenil, i když to na sobě dal jen málokdy znát. A když ji během boje zmohlo vyčerpání, on ji zastoupil a uká-

zal jí, že jí pořád věří stejně pevně jako předtím. Dokonce ani Ender už jí nikdy nesvěřil úkoly takové důležitosti, jaké dostávala dřív. Fazolek však zůstal jejím přítelem i tehdy, kdy uposlechl Enderovy příkazy a dohlížel na ni ve zbývajících bitvách, připravený zaskočit za ni, kdyby se znovu zhroutila.

Na Fazolka spoléhala, když ji unesli Rusové: věděla, že najde zprávu, kterou ukryla do obrázku rozeslaného e-mailem. A když pak byla v Achillově moci, Fazolek byl její jedinou nadějí na záchranu. Dostal její zprávu a zachránil ji před šelmou.

Fazolek mohl předstírat, dokonce i sám sobě, že mu záleží jedině na vlastním přežití, ale ve skutečnosti byl tím nejoddanějším přítelem. Nebyl sobecký, ale bral život lehkovážně, když měl cíl, kterému věřil. Tomuto však nerozuměl. Jelikož byl přesvědčený o tom, že si nezaslouží lásku, nejdéle mu trvalo poznat, že ho někdo má rád. Nakonec na to přišel u sestry Carlotty, dlouho předtím, než zemřela. Ale prakticky na sobě nedával znát, že ví o Petřiných citech k němu. A teď, když byl větší než ona, se choval, jako by v ní viděl otravnou malou sestru.

A to ji opravdu vytáčelo.

Přesto byla rozhodnutá neopustit ho – ne však proto, že by na něm záviselo, zda přežije. Bála se, že kdyby zůstal úplně sám, pustil by se do nějakého zbrklého podniku, aby za cenu ukončení Achillova života obětoval vlastní, a to by byl nesnesitelný výsledek, přinejmenším pro ni.

Už totiž došla k závěru, že Fazolek se mýlí, když si myslí, že by nikdy neměl mít děti, že by genetické změny, které z něho dělaly takového génia, měly zemřít s ním, až ho nekontrolovatelný růst nakonec zabije.

V situaci, kdy se musela takto držet zpátky, dívat se, jak sám sebe dohání k šílenství neustálou zaneprázdněností, která nemá žádné výsledky, jenom způsobuje, že je podrážděný a nesnesitelný, se Petra nedokázala ovládat natolik, aby mu stejně ostře neodpověděla. Měli se opravdu rádi a prozatím drželi popudlivost na takové úrovni, aby mohli oba předstírat, že „jenom žertují“, ale bylo jasné, že se něco musí změnit, a to brzy, nebo se skutečně pohádají tak, že spolu nebudou moci zůstat – jenže co by pak bylo s jejími plány ohledně Fazol-

kových dětí?

Tím, co Fazolka nakonec přimělo ke změně, bylo téma Endera Wiggina, se kterým přišla Petra.

„Proč vlastně zachránil lidstvo?“ ptala se zoufale jednou na letišti v Darwinu.

„Aby mohl přestat hrát tu pitomou hru.“

„Neudělal to přece proto, aby mohl vládnout Achilles.“

„Achilles jednou zemře. Tak jako Caligula.“

„S pomocí svých přátel,“ připomněla Petra.

„A až zemře, třeba po něm přijde někdo lepší. Po Stalinovi nastoupil Chruščov. Po Caligulovi byl Marcus Aurelius.“

„Ne hned. A za Stalinovy vlády zemřelo třicet milionů lidí.“

„Takže už těm třiceti milionům nevládl,“ prohlásil Fazolek.

Občas dokázal říct strašlivé věci. Ale ona ho už znala dost dobře, aby věděla, že mluví tak necitelně jen tehdy, když má depresi. V takových chvílích přemýšlel o tom, že není příslušníkem lidského rodu a že ho ten rozdíl zabíjí. Ve skutečnosti to tak necítil. „Nevěřím, že jsi tak chladný,“ řekla.

Míval ve zvyku se hádat, když se ho snažila přesvědčit, že je člověk. Ráda by si namlouvala, že dosáhla pokroku, ale obávala se, že přestal odpovídat proto, že už mu nezáleží na tom, co si Petra myslí.

„Jestli zůstanu na jednom místě, moje šance na přežití bude nulová,“ prohlásil.

Rozzlobilo ji, že pořád mluví o „mojí šanci“ místo o „naší“.

„Nenávidíš Achilla a nechceš, aby vládl světu, ale jestli máš mít nějakou šanci ho zastavit, musíš se usadit na jednom místě a dát se do práce.“

„Tak fajn, když jsi tak chytrá, řekni mi, kde budu v bezpečí.“

„Ve Vatikánu,“ navrhla Petra.

„Kolik akrů má tohle království? Jak jsou všichni kardinálové dychtiví poslouchat nějakého ministranta?“

„Dobrá, tak někde uvnitř Muslimské ligy.“

„Jsme nevěřící,“ připomněl Fazolek.

„A oni jsou odhodlaní nenechat si poroučet od Číňanů, Hegemona ani od nikoho jiného.“

„Chci říct, že o nás nebudou stát.“

„A já chci říct, že ať o nás stojí nebo ne, jsme nepřátelé jejich nepřítelů.“

„Jsme dvě děti, které nemají žádnou armádu a žádné informace na prodej, vůbec žádný vliv.“

Bylo to tak směšné, že se Petra ani neobtěžovala odpovédět. Kromě toho, konečně zvítězila – konečně nemluvil o tom, jestli se usadí a začne pracovat, ale o tom kde.

Ocitli se v Polsku a po přejezdu vlakem z Katovic do Varšavy si vyšli na procházku do Lazienek, jednoho z největších parků v Evropě, s cestičkami starými stovky let, které se klikatily mezi obrovskými stromy a stromky vysazenými proto, aby je jednou nahradily.

„Byl jsi tady se sestrou Carlottou?“ zeptala se ho Petra.

„Jednou,“ odpověděl Fazolek. „Víš, že Ender je zčásti Polák?“

„Tak to musí být z matčiny strany,“ usoudila Petra. „Wiggin není polské jméno.“

„Je, když si je změníš z Wiecezorek,“ prohlásil Fazolek. „Tobě se nezdá, že pan Wiggin vypadá polsky? Nehodil by se sem? Ne že by dnes na národnosti záleželo.“

Petra se tomu zasmála. „Národnost? To, pro co lidé po staletí umírali a zabíjeli?“

„Ne, já jsem myslel spíš původ. Tolik lidí má něco odsud a něco odjinud. Já jsem údajně Řek, ale moje matka byla diplomatka z národa Ibo, takže... když jedu do Afriky, berou mě jako Řeka a když jedu do Řecka, vypadám tam jako Afričan. Ze srdce by mi nemohlo na jednom ani na druhém záležet mít.“

„Ty jsi zvláštní případ, Fazolku,“ namítla Petra. „Tys nikdy neměl vlast.“

„A nejspíš ani dětství,“ dodal Fazolek.

„Žádný z nás v Bitevní škole si moc neužil jednoho ani druhého.“

„A možná právě proto se tolik dětí z Bitevní školy tak zoufale snaží dokázat svou věrnost zemi, ze které pocházejí.“

Mělo to logiku. „Máme málo kořenů, a tak se zuby nehty držíme těch, které nám zbývají.“ Vzpomněla si na Vlada, který byl tak fanatický Rus, a na Hot Soupa – Han Tzua – který byl tak fanatický Číňan, že oba ochotně pomáhali Achillovi, když to vypadalo, že pracu-

je pro zájmy jejich země.

„A nikdo nám úplně nevěří,“ řekl Fazolek, „protože vědí, že naše pravá národnost je ve vesmíru. Nejloajálnější jsme vůči svým spolu-bojovníkům.“

Petra pomyslela na Achilla. „Nebo sami sobě.“

„Ale já jsem nikdy nic jiného nepředstíral,“ ohradil se Fazolek. Zřejmě myslel, že mluví o něm.

„Ty si tak zakládáš na tom, jaký jsi naprostý egocentrista,“ prohodila Petra, „a přitom to vůbec není pravda.“

Jenom se jí vysmál a šel dál.

Bylo neobvykle slunné podzimní odpoledne a parkem se procházely rodiny, obchodníci, staří lidé a mladé zamilované páry. Na koncertním pódiu hrál pianista Chopina, tak jako každý den už několik století. Jak šli, Petra kurážně vzala Fazolka za ruku, jako by i oni byli milenci, nebo alespoň přátelé, kteří se rádi dotýkají. K jejímu překvapení se neodtáhl. Dokonce jí ruku na oplátku stiskl, ale kdyby si snad chtěla hýčkat představu, že by v sobě mohl mít trochu romantiky, rychle ji rozptýlil. „Dáme si závod kolem jezírka,“ navrhl, a tak si ho dali.

Jenže jaký je to závod, když si závodníci ani na okamžik nepustí ruce a vítěz se smíchem přetáhne poraženého přes cílovou čáru?

Ne, Fazolek se choval dětinsky, protože neměl ponětí, jak se chovat mužně, a proto mu Petra musela pomoci, aby na to přišel. Chytila ho za druhou ruku, přitáhla jeho paže k sobě. Potom se postavila na špičky a políbila ho. Hlavně na bradu, protože trochu ucuknul, ale byl to polibek, a po krátkém ohromení si ji Fazolkovy ruce přitáhly trochu blíž a jeho rtům se podařilo najít její. Obešlo se to bez větších srážek nosů.

Ani jeden z nich nebyl dvakrát zkušený, a tak Petra nemohla říct, jestli se líbají nějak zvlášť dobře. Jediný polibek, který předtím zažila, byl od Achilla a měla při něm do břicha vraženou pistoli. Jediné, co mohla říct s jistotou, bylo to, že polibek od Fazolka je lepší než polibek od Achilla.

„Takže mě miluješ,“ řekla tiše Petra, když polibek skončil.

„Jsem bouřící masa hormonů, které při svém mládí nedokážu pochopit,“ prohlásil Fazolek. „Ty jsi samice velmi příbuzného druhu. Podle všech nejlepších primátologů nemám na vybranou.“

„To je hezké,“ řekla a objala ho.

„To vůbec není hezké,“ zaprotestoval. „Nemám co někoho líbat.“

„Já jsem si o to řekla.“

„Já žádné děti mít nebudu.“

„To je nejlepší varianta. Já je budu mít za tebe.“

„Ty víš, jak jsem to myslel,“ odvětil Fazolek.

„Líbáním se to nedělá, zatím můžeš být klidný.“

Netrpělivě zasténal a odtáhl se od ní. Chvilí nervózně chodil v kruhu a potom došel rovnou k ní a znovu ji políbil. „Přesně to jsem chtěl udělat celou dobu, co spolu cestujeme.“

„Bylo to poznat,“ přikývla. „Z toho, jak jsi nedal sebedmín najevo, že bys vnímal mou existenci, leda snad jako nepříjemnost.“

„Vždycky jsem měl problémy s tím, že dávám příliš najevo své city.“ Znovu ji objal. Kolem prošel postarší pár. Muž se díval káravě, jako by si myslel, že by si tito pošetilí mladí lidé měli najít pro líbání a objímání větší soukromí. Ale stará žena s bílými vlasy pevně staženými šátkem na něho mrkla, jako by chtěla říct: Dobře děláš, mládenče, děvčata se mají líbat důkladně a často.

Dokonce si byl tak jistý, že to chtěla říct, že ta slova ocitoval Petře.

„Ty tedy vlastně vykonáváš veřejnou službu,“ pousmála se Petra.

„Pro pobavení publika,“ přisadil si Fazolek.

Za zády se jim ozval hlas: „A publikum se baví, to mi věřte.“

Petra a Fazolek se otočili, aby zjistili, kdo to je.

Mladý muž, na kterém bylo vidět, že téměř jistě není Polák. Vypadal, že by mohl být Barmánec nebo Thajec, každopádně z oblasti kolem Jihočínského moře. Určitě byl mladší než Petra, a to i s přihlédnutím k tomu, že lidé z Jihovýchodní Asie vždycky vypadají o hodně mladší, než kolik jim je let. Přesto měl na sobě oblek a kravatu jako nějaký starosvětský obchodník.

Měl v sobě něco – v drzosti postoje, v pobaveném výrazu, kterým dával najevo jistotu, že má právo postavit se k nim a dobírat si je pro něco tak důvěrného, jako je polibek na veřejnosti – co Petře prozradilo, že musí být z Bitevní školy.

Jenže Fazolek o něm věděl ještě víc. „Ambule!“ vyhrkl.

Ambul zasalutoval zpola lajdáckým, zpola přehnaným stylem fracka z Bitevní Školy a odpověděl: „Pane.“

„Kdysi jsem ti dal úkol,“ řekl Fazolek. „Abys vzal jednoho bažanta a pomohl mu přijít na to, jak má používat cvičební oděv.“

„A já ho bezchybně splnil,“ odvětil Ambul. „Byl tak legrační, když jsem ho v bitevní místnosti poprvé zmrazil, že jsem se musel smát.“

„Nedokážu uvěřit, že tě ještě nezabil.“

„Jsem pro thajskou armádu neužitečný.“

„Obávám se, že to je moje chyba,“ přiznal Fazolek.

„Myslím, že mi to zachránilo život,“ poznamenal Ambul.

„Ahoj, já jsem Petra,“ ozvala se podrážděně Petra.

Ambul se rozesmál a potřásl si s ní rukou. „Promiň, Ambul,“ představil se. „Já vím, kdo jsi, a myslel jsem, že Fazolek ti řekl, kdo jsem já.“

„Nenapadlo mě, že se objevíš,“ namítl Fazolek.

„Na e-maily neodpovídám,“ řekl Ambul. „Nanejvýš tak, že se ukážu osobně a podívám se, jestli ten e-mail skutečně byl od člověka, od kterého měl být.“

„Aha.“ Petra si dala dohromady jedna a jedna. „Ty musíš být ten voják z Fazolkovy armády, který dostal za úkol provést Achilla.“

„Bohužel neměl dost předvídavosti, aby Achilla vystrčil z přechodové komory bez skafandru,“ prohlásil Fazolek. „Což podle mne svědčí o hanebném nedostatku iniciativy.“

„Fazolek mne informoval hned, jak se dozvěděl, že Achilles je na svobodě. Pochopil, že není možné, abych chyběl na Achillově černé listině. Zachránil mi tak život.“

„On to zkusil?“ zeptal se Fazolek.

Sešli z cestičky a stáli teď na volném prostranství, na širokém trávníku, který se táhl od jezírka, kde hrál klavírista. Chopin k nim doléhal jen velice slabě.

„Řekněme, že jsem musel být pořád v pohybu,“ připustil Ambul.

„Proto jsi nebyl v Thajsku, když je napadla Čína?“ otázala se Petra.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Ambul. „Odjel jsem z Thajska prakticky hned po návratu domů. Byl jsem jiný než většina absolventů Bitevní školy.“

Byl jsem v nejhorší armádě, jakou bitevní místnost poznala za celou svou historii.“

„V mé armádě,“ řekl Fazolek.

„Nechte toho,“ pokárala je Petra. „Vždyť jste odehráli kolik her, pět?“

„Nevyhráli jsme ani jednu,“ připomněl Fazolek. „Chtěl jsem své muže vycvičit, experimentovat s bojovými technikami a – jistě, zůstat naživu, když byl s námi v bitevní škole Achilles.“

„A když pak Bitevní školu rozpustili, Fazolka povýšili do Enderovy družiny a jeho vojáky poslali zpátky na Zem bez vítězství, což byl rekord v celé historii Bitevní školy. Všichni ostatní Thajci z Bitevní školy dostali důležitá místa v armádě. Ale co bylo zvláštní, pro mě nemohli najít nic a nakonec mi nabídli, abych šel do veřejné školy.“

„Ale to je přece blbost,“ usoudila Petra. „O co jim šlo?“

„Zůstal jsem tak hezky stranou,“ vysvětlil Ambul. „Moje rodina dostala možnost vycestovat ze země a vzít mě s sebou – má to určité výhody, když člověka neberou jako cenný národní poklad.“

„Proto jsi nebyl v Thajsku, když padlo.“

„Studuju teď v Londýně,“ odpověděl Ambul. „Z toho důvodu pro mě nebyl žádný problém přeletět Severní moře a zaskočit si do Varšavy na tajnou schůzku.“

„Promiň,“ řekl Fazolek. „Nabídl jsem se, že ti zaplatím cestu.“

„Ten dopis vůbec nemusel být od tebe. A ať ho poslal kdokoli, kdybych si od něho nechal koupit letenku, věděl by, ve kterém letadle sedím.“

„Podle toho, jak mluví, je úplně stejně paranoidní jako my,“ konstatovala Petra.

„Máme stejného nepřítele,“ připomněl Ambul. „Fazolku, pane, poslal jste pro mě a já jsem tady. Potřebujete svědka na svatbu? Nebo dospělého, který za vás podepíše souhlas?“

„Potřebuji bezpečnou operační základnu, nezávislou na všech zemích, blocích nebo aliancích,“ vysvětlil Fazolek.

„V tom případě bych ti navrhl, aby sis našel nějaký hezký asteroid,“ odvětil Ambul. „Svět je v těchto dobách dosti rozparcelovaný.“

„Potřebuji lidi, kterým můžu absolutně věřit,“ pokračoval Fazolek. „Protože kdykoli se může stát, že budeme muset bojovat proti úřadu

Hegemona.“ Ambul se na něho překvapeně podíval. „Já jsem myslel, že jsi velitelem malé armády Petra Wiggina.“

„Byl jsem. Ted' mě neposlouchají ani karty v mariáši.“

„Zato ale má prvotřídního výkonného důstojníka,“ ozvala se Petra. „Mě.“

„Aha,“ kývl Ambul. „Už chápu, proč jste si mě zavolali. Vy dva důstojníci potřebujete někoho, kdo vám bude salutovat.“

Fazolek si povzdechl.

„Udělal bych tě králem Kaledonie, kdybych mohl, ale fakticky ti můžu nabídnout jediné postavení, a to je postavení přítele. A mít mě za přítele není v těchto dnech nejbezpečnější.“

„Takže je pravda, co se povídá,“ dovtipil se Ambul. Petra si říkala, že už je na čase, aby si spojil informace, které z tohoto rozhovoru posbíral. „Achilles je s Hegemonem.“

„Petr ho vytáhl z Číny, když ho převáželi do vězeňského tábora,“ řekl Fazolek.

„Je třeba Číňanům přiznat, že nejsou žádní imové. Poznali, kdy se ho mají zbavit.“

„Ani bych neřekla,“ namítla Petra. „Posílali ho jenom do vnitřního vyhnanství, nijak zvlášť zabezpečeným konvojem. Prakticky si řekli o záchrannou operaci.“

„A vy jste to odmítli udělat?“ zeptal se Ambul. „Proto vám dali padáka?“

„Ne. Wiggin mě odvolal z akce na poslední chvíli. Dal Surajawongovi zapečetěné rozkazy a neřekl mi, co v nich je, dokud nebyli pryč. Tak jsem rezignoval a odešel do ilegality.“

„A kočku sis vzal s sebou.“

„Ve skutečnosti mě Petr poslal s ním, abych ho sledovala zblízka,“ odvětila Petra.

„Zdá se, že jsi na to ta správná osoba.“

„Zase tak dobrá není,“ prohlásil Fazolek. „Několikrát jsem si jí všiml.“

„Tak dál,“ řekl Ambul. „Suri šel do akce a vytáhl Achilla z Číny.“

„Ze všech misí, které mohl provést bezchybně, si Suri musel vybrat zrovna tuhle,“ povzdechl si Fazolek.

„To já jsem nikdy neposlechl rozkaz, o které jsem si myslel, že je pitomý,“ pochlubil se Ambul.

„Právě proto chci, aby ses přidal k mé absolutně beznadějně operaci,“ navázal Fazolek. „Vím, že jestli tě zabijí, bude to tvou vlastní vinou a ne proto, žes poslouchal moje rozkazy.“

„Budu potřebovat zobání,“ upozornil Ambul. „Nejsem z bohaté rodiny. A prakticky jsem ještě dítě. Tak mě napadá – jak je možné, že jsi o tolik větší než já, kruci?“

„Steroidy,“ odvětil Fazolek.

„A já ho každou noc natahuju na skřípec,“ ozvala se Petra.

„Určitě pro jeho dobro,“ řekl Ambul.

„Máma mi říkala, že Fazolek je kluk, který nejdřív bude muset vyrůst.“

Fazolek jí hravě zakryl ústa. „Nevšímej si jí, láska jí popletla hlavu.“

„Měli byste se vzít,“ nadhodil Ambul.

„Až mi bude třicet,“ řekl Fazolek.

Petra věděla, že to znamená nikdy.

Tak dlouho jako teď nebyli na volném prostranství od okamžiku, kdy se začali skrývat. Když Fazolek začal Ambulovi vysvětlovat, co od něho chtějí, zamířili k nejbližšímu východu z parku.

Úkol to byl docela jednoduchý – odjet do Damašku, sídla Muslimské ligy, a setkat se Alajem, jedním z Enderových nejlepších přátel a členem Enderovy družiny.

„Hm,“ uvažoval Ambul. „Já myslel, že chceš, abych udělal něco možného.“

„Nedaří se mi kontaktovat ho e-mailem,“ postěžoval si Fazolek.

„Protože pokud vím, úplně se izoloval poté, co ho Rusové osvobodili, když tenkrát Achilles všechny unesl.“

Fazolek se zatvářil překvapeně. „A odkud to víš?“

„Od chvíle, co se rodiče se mnou začali skrývat, jsem se napichoval na každý kontakt, který jsem dokázal získat, snažil jsem se vypátrat, co se děje. Umím se pohybovat na sítích. Dělat si přátele. Byl bych dobrý velitel, kdyby nezrušili Bitevní školu, než jsem stačil ukázat, co ve mně je.“

„Tak ty už Alaje znáš?“ zeptala se Petra. „Toguro.“

„Ale jak jsem řekl, je úplně izolovaný,“ zopakoval Ambul.

„Ambule, potřebuju, aby mi pomohl,“ naléhal Fazolek. „Potřebuju, aby mě Muslimská liga ukryla. Je to jedno z několika málo míst na Zemi, které nepodléhá čínskému tlaku ani lichocení ze strany úřadu Hegemona.“

„A daří se jim to proto, že mezi sebe nevpuštějí žádné nemuslimy,“ prohlásil Ambul.

„Nechci, aby mě pustili mezi sebe. Nechci znát jejich tajemství.“

„Ale ano, chceš,“ odvětil Ambul. „Protože když se mezi ně nedostaneš, když si nezískáš jejich plnou důvěru, nebudeš mít žádnou moc, abys na jejich území něco dokázal. Nemuslimové jsou oficiálně zcela svobodní, ale prakticky můžou jenom nakupovat a hrát si na turistu, jinak nic.“

„Tak konvertuji k islámu,“ prohlásil Fazolek.

„O tom vůbec nežertuj,“ napomenul ho Ambul. „Berou náboženství velice vážně, takže mluvit žertem o konverzi...“

„Ambule, my to víme,“ vložila se do hovoru Petra. „Já jsem taky Alajova kamarádka, ale všimni si, že mě Fazolek neposlal.“

Ambul se zasmál. „Určitě to nemyslíš tak, že by muslimové ztratili k Alajovi úctu, kdyby se nechal ovlivnit ženou. Úplná rovnost pohlaví je jeden ze šesti bodů, které ukončily Třetí velký džihád.“

„To myslíš pátou světovou válku?“ zeptal se Fazolek.

„Válku za univerzální svobodu,“ dodala Petra. „Tak tomu říkají v arménských školách.“

„To proto, že Arménie je bigotní vůči muslimům,“ ohradil se Ambul.

„Jediný bigotní národ, který na Zemi zůstal,“ smutně potvrdila Petra.

„Poslouchej, Ambule, jestli se k Alajovi nedá proniknout, vymyslím něco jiného,“ navrhl Fazolek.

„Neřekl jsem, že je to nemožné.“

„Pokud si dobře vzpomínám, přesně tak jsi to řekl,“ připomněla mu Petra.

„Jenže já jsem z Bitevní školy,“ ohradil se Ambul. „Tam nás učili dělat nemožné věci. A já jsem měl jedničky.“

Fazolek se zazubil. „To je sice pravda, ale tys přece Bitevní školu

neabsolvoval, takže jakou máš šanci?“

„Kdo mohl vědět, že mi přidělení do tvé školní armády zničí celý život?“ rýpl si Ambul.

„No tak, přestaň fňukat,“ napomenula ho Petra. „Kdybys patřil ke špičkovým absolventům, byl bys teď v čínském převýchovném táboře.“

„Vidíš?“ řekl Ambul. „Přicházím o všechny zkušenosti, které formují charakter.“

Fazolek mu podal lístek. „Když tam přijdeš, najdeš doklady, které budeš potřebovat.“

„I s holografickou identifikační kartou?“ zeptal se pochybovačně Ambul.

„Při prvním použití se ti přizpůsobí. Instrukce tam najdeš. Neboj, už jsem je používal.“

„Kdo takové věci vyrábí?“ zeptal se Ambul. „Úřad Hegemona?“

„Vatikán,“ odpověděl Fazolek. „Jsou to pozůstatky z doby, kdy jsem pobýval s jedním z jejich agentů.“

„Tak fajn,“ kývl Ambul.

„Dopravím tě do Damašku, ale to tě nedostane k Alajovi. K tomu budeš muset využít svou pravou identitu.“

„Ne, budu potřebovat, aby přede mnou šel anděl, a navíc doporučující dopis od samotného Mohameda.“

„Vatikán je má,“ poznamenala Petra. „Ale dává je jenom těm nejvyšším.“

Ambul i Fazolek se zasmáli, ale vzduch byl hustý napětím.

„Žádám o hodně,“ řekl Fazolek.

„A já ti mnoho nedlužím,“ připomněl Ambul.

„Nedlužíš mi nic, a i kdybys dlužil, nesnažil bych se vybrat si to. Ty víš, proč jsem požádal tebe, a já vím, proč to děláš.“

Petra to také věděla. Fazolek ho požádal proto, že věděl, že jestli to někdo dokáže, bude to Ambul. A Ambul to dělal proto, že věděl, že jestli existuje nějaká šance, jak zabránit Achillovi ve sjednocení světa pod jeho nadvládou, pravděpodobně závisí na Fazolkovi.

„Jsem tak ráda, že jsme si do toho parku vyšli,“ obrátila se Petra k Fazolkovi. „Bylo to moc romantické.“

„Fazolek umí vzít děvče za zábavou,“ řekl Ambul. Rozpřáhl ruce.
„Dobře se podívejte. Jdu na to.“

A byl pryč.

Petra znovu vzala Fazolka za ruku.

„Spokojená?“ zeptal se Fazolek.

„Víceméně ano,“ odpověděla Petra. „Udělal jsi alespoň něco.“

„Celou dobu jsem něco dělal.“

„Já vím,“ uznala Petra.

„Nevím, kdo se připojuje na síť jenom kvůli nakupování.“

Tiše se zasmála.

„Kolem sebe máme nádherný park, kde udržují památku jednoho slavného muže. Muže, který dal světu nezapomenutelnou hudbu. Jaká památka zůstane po tobě?“

„Možná dvě sochy. Před a po. Malý Fazolek, který bojoval v Enderově družině. Velký Julian, který porazil Achilla.“

„To se mi líbí. Ale mám lepší nápad.“

„Pojmenovat po mně některou kolonizovanou planetu?“

„Co třeba tohle – celou planetu zalidněnou tvými potomky.“

Fazolkův výraz zhořkl. Zavrtěl hlavou. „Proč? Aby s nimi mohli válčit? Rasa geniálních lidí, kteří se množí nejrychleji, jak to jde, protože zemřou dřív, než jim bude dvacet? A všichni do jednoho proklínají jméno svého předka za to, že tuhle krutou parodii neukončil vlastní smrtí?“

„To není žádná parodie,“ namítla Petra. „A proč si vůbec myslíš, že tvoje... odlišnost se přenesení do dalšího pokolení?“

„Máš pravdu,“ uznal Fazolek, „kdybych si vzal hloupou malou holku jako ty, která tady bude do sta let, mělo by se moje potomstvo dostat do skupiny průměrných smrtelníků, kteří se dožijí sedmdesátky a vyrostou metr osmdesát.“

„Chceš vědět, čím jsem se zabývala?“

„Když to nebude nakupování...“

„Mluvila jsem se sestrou Carlottou.“

Ztuhl a odvrátil pohled.

„Prošla jsem si cesty jejího života,“ pokračovala Petra. „Mluvila jsem s lidmi, které znala. Viděla jsem, co viděla ona. A dozvěděla jsem se, co věděla.“

„Já to nechci vědět.“

„Proč ne? Ona tě milovala. Od okamžiku, kdy tě našla, žila pro tebe.“

„Já to vím. A zemřela pro mě. Protože jsem byl hloupý a lehkomyšlný. Přitom jsem ani nepotřeboval, aby přijela, jenom jsem si to chvíli myslel, a když jsem zjistil, že to tak není, ona už byla ve vzduchu a letěla vstříc raketě, která ji zabila.“

„Chci, abychom zajeli na jedno místo. Stejně musíme čekat, až Ambul dokáže zázrak.“

„Poslouchej,“ začal Fazolek. „Sestra Carlotta mi řekla, jak se mám spojit s vědci, kteří mě zkoumají. Čas od času jim napíšu a oni mi řeknou, za jak dlouho podle jejich posledních odhadů zemřu a jak je to úžasné, jaký pokrok dokázali udělat v pochopení lidského vývoje a nejrozumnějších dalších nesmyslů, a to jenom zásluhou mého těla a všech kultur, které získali z mých uchovávaných tkání. Když se to tak vezme, Petro, vlastně jsem nesmrtelný. Ty tkáně budou žít v laboratořích po celém světě ještě tisíc let po mé smrti. Je to jedna z výhod, když je člověk kuriozita.“

„Ale já nemluvím o vědcích,“ přerušila ho Petra.

„Ne? A kam chceš tedy jet?“

„K Antonovi. K tomu, který našel ten klíč, Antonův klíč. Genetikou změnu, jejímž výsledkem jsi ty.“

„On ještě žije?“

„Nejenom že žije, ale je na svobodě. Válka skončila. Samozřejmě nemůže dělat žádný pořádný výzkum. Psychologické bloky se odstranit nedají. Je pro něho těžké říct... nebo alespoň napsat, co se s tebou stalo.“

„Tak proč ho otravovat?“

„Máš na práci něco lepšího?“

„Vždycky mám na práci něco lepšího než jet do Rumunska.“

„Ale tam on nežije. Je v Katalánsku.“

„Děláš si legraci.“

„V domovině sestry Carlotty. Ve městě Mataró.“

„Proč odjel zrovna tam?“

Petra začala vypočítávat. „Fantastické počasí. Noci na promenádě. Tapas s přáteli. Šplouchání klidného moře o pobřeží. Horký vítr z

Afriky. Vlnobití zimního moře. Vzpomínka na Kolumba, který přijel navštívit krále Aragonie.“

„To bylo v Barceloně.“

„Ale zmínil se o tom, že tam byl. A zahrada navržená Gaudím. Věci, na které se Anton rád dívá. Myslím, že jezdí z místa na místo. A myslím, že se o tebe velice zajímá.“

„To Achilles taky,“ poznamenal Fazolek.

„Já myslím, že i když už není na špici vědeckého pokroku, ví věci, které nikdy nemohl říct.“

„A nemůže ani teď.“

„Bolí ho to. Ale to neznamená, že je říct nemůže. Jednou. Tomu, kdo je potřebuje slyšet nejvíc ze všech.“

„A to je kdo?“

„Já.“

Fazolek se zasmál. „Proč ne já?“

„Ty to vědět nepotřebuješ,“ prohlásila. „Ty ses rozhodl zemřít. Ale já to vědět potřebuji, protože chci, aby tvé děti žily.“

„Petro,“ zarazil ji Fazolek. „Já nehodlám mít děti.“

„To naštěstí chlapi nemají nikdy,“ odvětila Petra.

Pochybovala, že se jí Fazolka podaří přesvědčit, aby změnil názor. Ale s trochou štěstí by neovladatelné touhy dospívajícího muže mohl dokázat to, co by racionální diskuse nedokázala nikdy. Ať si myslel cokoli, Fazolek byl člověk; a ať patřil k jakémukoli druhu, rozhodně byl savec. Jeho mozek mohl říkat ne, ale tělo bude mnohem hlasitěji křičet ano.

Jistě, pokud existoval dospívající muž, který dokázal odolat své potřebě pohlavního spojení, byl to Fazolek. Jedním z důvodů, proč ho milovala, bylo právě to, že byl nejsilnějším mužem, jakého kdy poznala. Snad s výjimkou Endera Wiggina, ale ten byl navždy pryč.

Ještě jednou Fazolka políbila. Tentokrát jim to oběma šlo o něco líp.

KAPITOLA 5 – KAMENY NA CESTĚ

Od: PW

Komu: TW

Předmět: Co to děláš?

Co to má znamenat s tou uklízečkou? Nedovolím ti přijmout práci v úřadu Hegemona, a už vůbec ne jako uklízečka. Chceš mě zostudit? Chceš, aby to vypadalo, že a) mám svou matku na výplatní listině a b) nechávám matku, aby pro mě pracovala jako nekvalifikovaná síla? Příležitost, kterou jsem ti nabídl, jsi odmítla.

Od: TW

Komu: PW

Předmět: hadí zub

Jsi vždycky tak pozorný, nabízíš mi tak zajímavou práci. Objíždět kolonie. Dívat se do stěn svého příjemně klimatizovaného bytu. Uvědom si, že nepřišel na svět partenogenezí. Jsi jediný člověk na boží zemi, který si myslí, že jsem tak pitomá, že pro tebe můžu být jedinečnou přítěží. Ale nemysli si, prosím tě, že tě kritizuji. Jsem obraz dokonalé, bezmezně milující matky. Já vím, jak dobře to vypadá v televizi.

Když Virlomi dostala Surajawongovu zprávu, okamžitě pochopila jaké nebezpečí jí hrozí. Ale byla skoro ráda, že má důvod opustit Hegemonovu základnu.

Uvažovala o odchodu už nějakou dobu a důvodem byl samotný Surajawong. Bláznivě se do ní zamiloval a jí z toho bylo tak smutno, že nemohla zůstat o mnoho déle.

Měla ho samozřejmě ráda a byla mu vděčná – aniž mu to musela

říct, pochopil, jak sehrát scénku takovým způsobem, aby mohla uniknout z Indie pod hlavními vojáky, kteří by Hegemonovy helikoptéry téměř jistě sestřelili. Byl chytrý, zábavný a hodný a ona obdivovala, jak s Fazolkem velí svým vášnivě oddaným jednotkám a podnikají jeden výpad za druhým s minimálními zraněními a prozatím beze ztrát na životech.

Surajawong měl všechno, co měla Bitevní škola svým absolventům dát. Byl smělý, důmyslný, pohotový, odvážný, tvrdý, ale přitom citlivý. A díval se na svět podobnými očima ve srovnání se západáky, kteří se jinak těšili Hegemonově přízni, jak se zdálo.

Jenže nějak se stalo, že se do ní také zamiloval. Měla ho až příliš ráda, než aby ho zahanbila odmítáním sblížovacích pokusů. Zatím se k nim nikdy neuchýlil, ale milovat ho nedokázala. Kromě toho byl pro ni příliš mladý, příliš... co? Příliš zažraný do svých úkolů. Příliš dychtivý zavděčit se. Příliš...

Otravný.

Bylo to tak. Jeho oddanost ji rozčilovala. Jeho neustálá pozornost. Oči, kterými sledoval každý její pohyb. Chválil ji za každou hloupost, která se jí podařila.

Ne, musela být spravedlivá. Měla vztek na všechny, a ne proto, že dělali něco špatně, ale proto, že ona se ocitla někde, kam nepatřila. Nebyla voják. Stratég, to ano, možná dokonce velitel, ale ne v přímém boji. V Ribeirão Pretu by se sotva našel někdo, kdo by za ní šel, a místo, kam by kohokoli chtěla vést.

Jak by se mohla zamilovat do Surajawonga? Jemu vyhovoval život, který vedl, a ona z něho byla nešťastná. Cokoli, co by ji udělalo šťastnější, by vzalo štěstí jemu. Jakou to mělo perspektivu?

Byl do ní zamilovaný. Proto si na ni vzpomněl, když se vracel z Číny s Achillem, a varoval ji, aby zmizela dřív, než se vrátí. Bylo to od něho šlechetné gesto, a proto mu byla znovu vděčná. Vděčná, že jí pravděpodobně zachránil život.

A vděčná, že se s ním nebude muset znovu setkat.

Když přijel Graff, aby odvezl lidi z Ribeirão Preta, byla již pryč. Nikdy si nevyslechla nabídku, aby se uchýlila pod ochranu ministerstva pro kolonizaci. Ale i kdyby ji dostala, stejně by ji nevyužila.

Když přemýšlela, kam odjet, napadalo ji prakticky jediné místo.

Místo, kam toužila odjet už měsíce. Úřad Hegemona bojoval s Čínou zvenčí, ale neuměl Virloomi využít. Proto se chtěla vypravit do Indie a zevnitř své okupované země dělat, co bude v jejích silách.

Trasa byla poměrně přímá. Z Brazílie do Indonésie, kde se spojila s indickými emigranty, od nichž získala novou identitu a srílanské dokumenty. Potom na samotnou Srí Lanku, kde přesvědčila kapitána rybářské lodě, aby ji vysadil na jihovýchodním pobřeží Indie. Číňané jednoduše neměli dost velkou flotilu, aby mohli indické břehy hlídat, takže pobřeží bylo propustné oběma směry.

Virloomi měla drávidské předky, byla snědší než árijci na severu. V této venkovské krajině se docela dobře ztratila. Chodila v prostých, chudých šatech, protože takové měli všichni; ale udržovala si je čisté, aby nevypadala jako tulák nebo žebrák. Fakticky ale byla žebrák, protože neměla nijak velké finanční prostředky, a stejně by jí nepomohly. Ve velkých indických městech byly miliony připojení na internet, tisíce stánků, kde bylo možno získat přístup k bankovním účtům. Jenže ve vesnicích – jinými slovy v Indii – byly takové věci vzácné. Kdyby je využívalo takové prostě vypadající děvče, upoutalo by na sebe pozornost. Netrvalo by dlouho a hledali by ji čínští vojáci se spoustou otázek.

Proto v každé vesnici zamířila ke studni nebo na trh a zapředla rozhovor s místními ženami, které se s ní rychle spřátelily a přijaly ji mezi sebe. Ve městě by si musela dávat pozor na zrádce a udavače, ale prostým lidem věřila, protože nevěděli nic strategicky důležitého, a tak se Číňané ani nesnažili kupovat si je úplatky.

Ale tito lidé k Číňanům ani necítili nenávist, kterou Virloomi očekávala. Přinejmenším tady na jihu Indie Číňané nevládli obyčejným lidem tvrdou rukou. Nebylo to jako v Tibetu, kde se pokusili vymazat národní identitu a svými perzekucemi zasáhli každou vrstvu společnosti. Indie byla prostě příliš veliká, než aby se dala strávit celá najednou, a podobně jako Britové před nimi, Číňané zjistili, že je snazší Indii vládnout využitím úřednické třídy a obyčejným lidem dát pokoj.

Virloomi stačilo několik dní, aby pochopila, že tuto situaci musí změnit.

V Thajsku, Barmě a Vietnamu zacházeli Číňané s povstaleckými

skupinami krutě, a partyzánský boj přesto pokračoval. Ale Indie držela, jako by lidem bylo jedno, kdo jim vládne. Ve skutečnosti byli Číňané v Indii samozřejmě ještě krutější než jinde – ale jelikož všechny oběti pocházely z městské elity, venkovské oblasti prožívaly pouze běžné stesky na zkorumpovanou vládu, nespolehlivé počasí, nedůvěryhodné trhy a příliš mnoho práce za malou odměnu.

Samozřejmě existovali partyzáni a povstalci, a lidé je nezrazovali. Ale také se k nim nepřidávali a nijak zvlášť ochotně je neživilí ze svých skromných zásob. Odboj zůstával váhavý a neúčinný. A když se někdo uchýlil k loupení, lidé okamžitě začali být nepřátelští a udali ho Číňanům.

Solidarita nefungovala. Jako vždycky předtím, dobyvatelé mohli Indii vládnout proto, že většina Indů nevěděla, co to znamená žít v „Indii“. Mysleli si, že žijí v této nebo tamté vesnici, a na velkých věcech, které udržovaly ve varu velká města, jim pramálo záleželo.

Nemám žádnou armádu, řekla si Virlomi. Ale armádu jsem neměla ani když jsem prchla z Hajdarábadu, abych unikla Achillovi, a vypravila se na východ. Neměla jsem žádný plán, jen potřebu dopravit Petřiným přátelům zprávu o tom, kde se Petra nachází. Ale když jsem přišla na místo, kde se naskytla příležitost, uvědomila jsem si ji, chopila se jí a dosáhla svého. A takový plán mám i teď. Dívat se, všímat si a jednat.

Dny a týdny se toulala a všechno pozorovala. Cítila lásku k lidem v každé vesnici, kde se zastavila, protože k ní byli jako k cizince laskaví a šlechetně se s ní dělili o to téměř nic, které měli. Jak mohu chtít přenést k nim válku, rozvrátit jim životy? Nestačí, že jsou spokojení? Když je Číňané nechávají na pokoji, proč je nemohu nechat na pokoji já?

Protože věděla, že Číňané je nenechají na pokoji věčně. Říše středu nevěřila na toleranci. Když něco získali, změnili to na čínské nebo to zničili. Momentálně měli příliš starostí, než aby se zabývali prostými lidmi. Ale kdyby Číňané zvítězili všude, mohli by obrátit svou pozornost k Indii. Potom by holinka došlápla prostým lidem na krk těžce. Pak by následovala vzpoura za vzpourou, povstání za povstáním, ale všechno by bylo marné. Gándhího nenásilný odpor fungoval pouze proti utlačovateli se svobodným tiskem. Ne, Indie by se vze-

přela krví a terorem a Čína by povstání potlačila krví a hrůzou, jedno po druhém.

Bylo třeba probudit indické obyvatelstvo ze spánku teď, dokud jsou za hranicemi spojenci, kteří by jim mohli pomoci, dokud Číňané tříští své síly a neodvažují se vrhnout příliš mnoho prostředků na okupaci.

Snesu na jejich hlavy válku, abych je zachránila jako národ, jako lid, jako kulturu. Vtáhnu je do války, dokud je ještě šance zvítězit, abych je zachránila před válkou, jejímž jediným výsledkem by bylo zoufalství.

Nemělo však smysl zabývat se morálností toho, co má v úmyslu udělat, když zatím nevymyslela, jak to udělat.

Nakonec ji na ten nápad přivedlo dítě.

Všimla si chlapce, který si za soumraku hrál se skupinkou dalších dětí ve vyschlém korytě potoka. V období monzunu se tento potok změní v prudkou bystřinu, ale teď to byl jen pruh kamenů v příkopu.

Tento chlapec, snad sedmi- nebo osmiletý, i když mohl být i starší, zakrnělý hladem, nebyl jako ostatní děti. Neběhal s nimi a nepokřikoval, nestrkal se, nehonil se a neházel po ostatních vším, co mu přišlo pod ruku. Virlomi si v první chvíli myslela, že je to určitě mrzáček, ale ne, vrávoral proto, že šel přímo mezi kameny na dně potoka a musel přizpůsobovat kroky, aby neupadl. Čas od času se shýbl a něco sebral. O maličko později to položil.

Když přišla blíž, zjistila, že to, co sebral, byl kámen, a když to položil, byl to zase jen kámen mezi kameny.

Jaký měl smysl tento úkol, jemuž se věnoval tak pozorně, a který měl tak malý výsledek?

Sešla k potoku, ale kus za chlapcem, a dívala se mu na záda, jak se ztrácí ve večerním šeru, shýbá se a narovnává, znovu se shýbá a narovnává.

Předvádí můj život, pomyslela si. Pracuje na svém úkolu, soustředí se, dává do toho všechno, neúčastní se her svých kamarádů. A přesto se to na světě nijak neprojevuje.

Ale když se znovu podívala do koryta, do míst, kudy prošel, uviděla, že jeho trasu snadno pozná. Ne proto, že by po sobě zanechal stopy, ale proto, že kameny, které bral do ruky, byly světlejší než ostat-

ní, a tím, že je nechával nahoře, dělal uprostřed koryta klikatou světlou čáru.

Nezměnilo to její pohled na nesmyslnost jeho snažení – naopak, byl to další důkaz. Co mohl takovou čarou dokázat? Skutečnost, že ta práce měla viditelný výsledek, ji ještě víc rozesmutnilo, protože až přijdou deště, všechno smetou a kameny se znovu přeskupí. A co se změní tím, že prostředkem koryta se alespoň nějakou dobu táhne tečkovaná čára ze světlejších kamenů?

Pak se najednou její pohled změnil. On nevyznačoval trasu. Stavěl kamennou zeď.

Ne, to je absurdní. Zeď, která má kameny až metr od sebe? Zeď, která není nikde vyšší než jeden kámen?

Zeď vybudovaná z indických kamenů. Zvednutých a položených skoro tam, kde byly nalezeny. Ale potok se tou postavenou zdí změnil.

Tak začala Velká čínská zeď? Tím, že si jedno dítě vyznačilo hranice svého světa?

Došla k vesnici a vrátila se do domu, kde dostala jídlo a kde měla zůstat na noc. O dítěti a kamenech se nikomu nezmínila. Brzy začala myslet na jiné věci a nenapadlo ji zeptat se někoho na toho zvláštního chlapce. Ani se jí tu noc nezdálo o kamenech.

Ale když se ráno probudila s matkou té rodiny a odešla se dvěma jejími džbány na vodu k veřejnému kohoutku, aby to dnes nemusela dělat ona, uviděla kameny odmetené na krajnice cesty a na toho chlapce si vzpomněla.

Postavila džbány vedle cesty, zvedla několik kamenů a odnesla je doprostřed cesty. Tam je položila a vrátila se pro další. Uspořádala je do přerušované čáry napříč cestou.

Když byla hotová, bylo to jen několik desítek kamenů. Žádná bariéra. A přesto to byla zeď. Bylo to stejně nápadné jako památník.

Vzala džbány a došla s nimi ke kohoutku.

Zatímco čekala, až na ni dojde řada, dala se do řeči s ostatními ženami a několika muži, kteří si přišli pro denní zásobu vody. „Přidala jsem kámen do vaší zdi,“ řekla po chvíli.

„Do jaké zdi?“ zeptali se jí.

„Přes cestu.“

„Kdo by stavěl zeď přes cestu?“ podivili se.

„Je jako ty, které jsem viděla v jiných městech. Není to opravdová zeď. Jenom čára z kamenů. Vy jste ji neviděli?“

„Já jsem viděl tebe, jak dáváš kameny na cestu,“ ozval se jeden muž. „Víš, kolik nám dá práce uklidit ji?“

„Jistě,“ řekla Virlomi. „Kdybyste ji všude jinde neuklízeli, nikdo by neviděl, kde ta zeď je.“ Mluvila, jako by to, co říká, bylo jasné, jako by mu to už přinejmenším jednou vysvětlovala.

„Zdi drží něco venku,“ podotkla jedna žena. „Nebo drží něco uvnitř. Cesty dovolují lidem projíždět. Když postavíš zeď napříč, už to není cesta.“

„Ještěže alespoň vy to chápete,“ pochválila ji Virlomi, i když moc dobře věděla, že žena nepochopila nic. Virlomi sama měla co dělat, aby to chápala, ale věděla, že jí to připadá správné, že na jisté hlubší úrovni, než je logika, je to naprosto logické.

„Ano?“ podivila se žena.

Virlomi se rozhlédla po ostatních. „V jiných městech, kde měli zeď, mi to tak řekli. Je to Velká indická zeď. Na to, aby zadržela barbarské nájezdníky, je už pozdě. Ale v každé vesnici lidé kladou kameny, po jednom nebo po dvou, aby postavili zeď, která říká: Nechceme vás tady, toto je naše země a my jsme svobodní. Protože ještě si můžeme postavit zeď.“

„Ale... vždyť je to jenom pár kamenů!“ vykřikl popuzený muž, který ji zahlédl, když zeď stavěla. „Několik jsem si jich odkopl z cesty, ale i kdybych to neudělal, ta zeď by nezastavila ani brouka, natož nějaký čínský nákladák.“

„Nejde o zeď,“ snažila se Virlomi. „Nejde o kameny. Jde o toho, kdo je tam dal, kdo ji postavil a proč. Je to poselství. Je to... nová indická vlajka.“

V některých očích kolem sebe zahlédla pochopení.

„Kdo může takovou zeď stavět?“ zeptala se jedna žena.

„Copak vy všichni k ní nepřidáváte? Je postavená po jednom, po dvou kamenech. Pokaždé, když jdete kolem, vezmete kámen a hodíte ho tam.“ Zatím na ni došla řada s napouštěním džbánů. „Než odnesu tyhle džbány zpátky, vezmu si do každé ruky malý kámen. Až budu

procházet přes zeď, hodím je na zem. Viděla jsem, že v jiných vesnicích, kde mají zeď, to tak dělají.“

„Ve kterých jiných vesnicích?“ zeptal se muž.

„Nevzpomínám si, jak se jmenovaly,“ odvětila Virlomi. „Vím jenom, že měly Indickou zeď. Ale vidím, že z vás to nikdo nezná, takže možná si jenom nějaké dítě dělalo legraci a žádná zeď to nebyla.“

„Ne,“ ozvala se jedna z žen. „Já jsem viděla, jak k ní lidé přidávali.“ Rázně přikývla. Virlomi sice tuto zeď postavila teprve dnes ráno a nikdo jiný kromě ní ji nezahlásil, ale pochopila, co žena svou lži sleduje. Chtěla se toho zúčastnit. Chtěla pomoci vytvořit novou indickou vlnku.

„A můžou to dělat i ženy?“ zeptala se pochybovačně další z žen.

„Samozřejmě,“ přikývla Virlomi. „Muži jsou bojovníci. Ženy stavějí zdi.“

Zvedla kameny a sevřela je mezi dlaně a ucha džbánů. Nepodívala se, jestli také někdo další zvedl kameny. Poznala podle zvuku jejich kroků, že mnozí – možná všichni – jdou za ní, ale neohlédla se. Když došla k tomu, co z její zdi zůstalo, nepokusila se vrátit na místo kameny, které muž odkopl. Jednoduše pustila své kameny doprostřed největší mezery v čáře. Pak šla dál, a ani teď se neohlédla.

Ale uslyšela několik žuchnutí, jak na prašnou cestu spadly kameny.

Ještě dvakrát za ten den si našla příležitost vrátit se pro vodu. Po každé našla u studny další ženy a sehrála jim stejnou scénku.

Když další den odcházela z městečka, viděla, že zeď už není jen několik kamenů, které tvoří přerušovanou linii. Táhl se přes celou cestu, ze strany na stranu, a místy byla vysoká až dvě pěsti. Lidé si dávali záležet, aby ji překračovali, neobcházeli ji a nikdo do ní nekopál. A většina na ni cestou přihodila jeden nebo dva kameny.

Virlomi chodila od vesnice k vesnici a pokaždé předstírala, že jen šíří zvyk, který viděla jinde. Na několika místech rozčilení muži kameny smetli, protože byli příliš pyšní na své udržované cesty, než aby pochopili nabízenou vizi. Na těchto místech jednoduše udělala nikoli zeď, ale hromádku kamenů po obou stranách cesty. Vesnické ženy začaly zanedlouho přidávat vlastní kameny, takže hromádky se rozrostly na velké hromady, které cestu zúžily. Kamenů bylo tolik, že

se nedaly jednoduše odkopnout nebo smést z cesty, a bylo zřejmé, že i z nich se stane zeď.

Třetí týden se jí poprvé stalo, že přišla do vesnice, v níž už zeď byla. Nic lidem nevysvětlovala, protože to už věděli – zpráva se šířila bez jejího přičinění. Proto jen přidala do zdi několik kamenů a rychle se přemístila dál.

Věděla, že zatím je to jen kousíček jižní Indie. Ale šířilo se to. Žilo to vlastním životem. Zanedlouho si toho Číňané všimnou. Zanedlouho začnou zdi bourat, posílat buldozery, aby vyčistily cestu – a nutit Indy, aby kameny odstraňovali sami.

A až jejich zdi zbourají nebo začnou lidi nutit, aby si své zdi rozebrali, pak nastane opravdový boj. Teď totiž Číňané budou zasahovat do každého údolí a ničit něco, co lidé chtějí mít. Něco, co pro ně znamená „Indii“. Takový byl tajný význam zdi od okamžiku, kdy začala házet na zem kameny, aby postavila tu první.

Zeď existovala přesně proto, aby ji Číňané strhli. A ona ji nazvala „indickou vlajkou“ přesně proto, aby lidé viděli a cítili ničení Indie, když jejich zdi bude někdo bořit. Ničení národa. Národa stavitelů zdí.

A tak až se Číňané obrátí zády, Indové se znovu chopí kamenů, jak budou chodit z místa na místo, nahážou je na cestu a zeď začne růst znovu.

Co s tím Číňané udělají? Zavřou všechny, kteří nosí kameny? Zakážou kameny? Kameny nebyly povstání. Kameny neohrožovaly vojáky. Kameny nebyly sabotáž. Kameny nebyly bojkot. Zdi se daly snadno objet nebo odtlačit. Číňanům to nezpůsobovalo žádné škody. Přesto je to vyprovokuje, aby dali indickým lidem pocítit botu okupanta.

Zdi byly jako komáří štípnutí – Číňané z nich měli svrbění, ale nekrváceli. Nebylo to zranění, pouze mrzutost. Ale nakazilo to novou Čínskou říši nemocí. Virlomi doufala, že smrtelnou.

Dál chodila vedrem suchého období, sem a zase tam, vyhýbala se velkým městům a hlavním silnicím, klikatě postupovala na sever. Nikde ji neidentifikovali jako původce zdí. Dokonce ani neslyšela pověsti, že by někdo takový existoval. Všechny historky mluvily o tom, že stavění zdí začalo někde jinde.

Tyto zdi dostávaly mnoho jmen. Indická vlajka. Velká indická

zed'. Zed' žen. Dokonce i jména, která Virlomi nikdy ani nenapadla.
Zed' míru. Tádž Mahál. Děti Indie. Indická sklizeň.

Všetchna ta jména pro ni byly básně. Všetchna ta jména hlásala
svobodu.

KAPITOLA 6 – POHOSTINNOST

Od: Flandres%A-Heg@mol.gov

Komu: mpp%administrator@veznice.hs.ru

Předmět: Finance pro vězně MOL

Úřad Hegemona oceňuje, že navzdory nedostatku finančních prostředků nadále vězníte osoby odsouzené za zločiny proti Mezinárodní obranné lize. Je třeba, aby nebezpečné osoby zůstaly ve vězení po celou dobu, na kterou byly odsouzeny. Jeli-kož MOL se držela zásady přidělovat vězně nejen podle původu, ale také podle velikosti a prostředků věznitelské země, budete ubezpečeni, že Rumunsko nemá víc těchto vězňů než spravedlivý díl. Jakmile budou finanční prostředky k dispozici, náklady vynaložené na péči o vězně budou proplaceny na principu poměrnosti.

Avšak vzhledem k tomu, že původní mezinárodní kritická situace pominula, může každá věznitelská země či vězeňská správa rozhodnout, zda mezinárodní zákon(y), které jednotliví vězni MOL porušili, nadále platí a jsou v souladu s místními zákony. Vězni by neměli být zadržováni za zločiny, které již zločiny nejsou, přestože dosud neuplynula celá doba vyměřeného rozsudku.

Do kategorie zákonů, které není třeba uplatňovat, patří výzkumná omezení, jejichž cíl byl spíše politický než obranný. Zejména omezení genetických manipulací s lidskými embryi bylo zavedeno proto, aby drželo ligu pohromadě před odporem muslimských, katolických a dalších zemí hlásajících „úctu k životu“, a jako odvěta za přijetí omezení týkajících se velikosti rodin. Vězňové odsouzení podle těchto zákonů by měli být propuštěni bez prejudice. Nemají však nárok na odškodnění za dobu strávenou ve vězení, neboť byli právoplatně shledáni vinnými.

mi za zločiny a jejich rozsudek se neruší.

Pokud máte nějaké dotazy, ptejte se.

Se srdečným pozdravem

Achilles de Flandres, asistent Hegemona

Když Surajawong přivezl Achilla z Číny, Petr přesně věděl, co s ním chce udělat.

Chtěl ho pozorně sledovat, dokud bude mít pocit, že je neškodný, a potom ho vydat k soudu řekněme do Pákistánu.

Petr se na Achillův příjezd připravil velice pečlivě. Každý počítačový terminál v úřadu Hegemona byl již dřív vybaven hlídacím programem, který zaznamenával stisk každé klávesy a ukládal snímek každé zobrazené textové stránky a obrázku. Většina těchto záznamů se po poměrně krátké době skartovala, ale všechno, co bude dělat Achilles, se mělo uchovávat a zkoumat s cílem vystopovat veškeré jeho kontakty a identifikovat jeho síť.

Petr mu zatím chtěl zadávat úkoly a sledovat, jak si s nimi poradí. Nedalo se ani náhodou předpokládat, že by Achilles jednal v zájmu úřadu Hegemona, přesto mohl být užitečný, pokud by ho Petr držel zkrátka. Vtip bude v tom využít ho co možno nejvíc, dozvědět se co možno nejvíc, ale pak ho neutralizovat dřív, než přijde se zradou, kterou nepochybně bude připravovat.

Petr si pohrával s myšlenkou, že by nechal Achilla nějaký čas pod zámkem, než ho skutečně zapojí do fungování úřadu Hegemona. Ale něco takového mělo smysl jen v případě, kdy dotyčný byl náchylný k lidským emocím, jako je strach nebo vděčnost. V Achillově případě by to bylo marné.

Proto Petr pozval Achilla na oběd hned poté, co mu dopřál čas, aby se dal do pořádku po letu přes Pacifik a Andy.

Achilles samozřejmě přišel a poněkud Petra překvapil tím, že na první pohled nedělal vůbec nic. Poděkoval mu za vysvobození a za oběd prakticky stejným tónem – upřímným, ale nijak přehnaně vděčným. Mluvil neformálně, příjemně, občas zábavně, ale zdálo se, že

netouží být vtipný. Nezmínil se o žádné ze světových záležitostí, posledních válek nebo o příčině svého uvěznění v Číně, a vůbec se nezeptal, proč ho Petr osvobodil nebo jaké s ním má teď plány.

Nezeptal se Petra, jestli bude postaven před nějaký soud za válečné zločiny.

Zároveň se však nezdálo, že by se něčemu vyhýbal. Vypadalo to, že stačí, aby se Petr zeptal, jaké to bylo zradit Indii a rozvrátit Thajsko, aby mu celá jižní Asie padla do rukou jako zralá papája a Achilles ze sebe vysype několik zajímavých historek na toto téma, načež přejde k hovoru o únosu dětí z Enderovy skupiny ve Velitelské škole.

Ale Petr o tom mluvit nezačal a Achilles se skromně zdržel vyjádření ke svým úspěchům.

„Chtěl jsem se zeptat,“ začal Petr, „jestli si chcete na čas odpočínout od práce pro světový mír, nebo byste byl ochoten přiložit ruku k dílu tady.“

Achilles nad tou hořkou ironií ani nehnul brvou. Naopak se tvářil, jako by Petrova slova bral upřímně. „Nevím, jestli tu budu co platný,“ prohlásil. „Poslední dobou jsem byl spíš orientalista, ale musím uznat, že podle postavení, v němž mne našli vaši vojáci, jsem v tomto oboru nebyl příliš dobrý.“

„Nesmysl,“ řekl Petr, „každý udělá čas od času chybu. Podle mne bylo vaší chybou příliš mnoho úspěchu. Je to buddhismus, taoismus nebo konfucianismus, co tvrdí, že je chyba dělat něco dokonale? Protože by to vybízelo k odporu, a tudíž by to vůbec nebylo dokonalé?“

„Já myslím, že to byli Řekové,“ podotkl Achilles. „Dokonalost probouzí závist bohů.“

„Nebo komunisté,“ dodal Petr. „Je třeba setnout vršek každému stéblu trávy, které vyčnívá nad zbytek travníku.“

„Jestli si myslíte, že mám nějakou cenu, rád udělám, co bude v mých silách,“ nabídl Achilles.

„Děkuji, že neříkáte ‘v mých chabých silách’,“ odvětil Petr. „Oba víme, že jste mistr v té velké hře, a přinejmenším já nemám v úmyslu utkat se s vámi v přímém souboji.“

„Určitě byste zvítězil levou rukou.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Petr. Zklamalo ho, že poprvé slyší něco, co zní jako lichocení.

„Protože je těžké zvítězit, když vás protivník drží všechny trumfy,“ odpověděl Achilles.

Žádné lichocení, ale realistické zhodnocení situace.

Nebo... možná přece jen lichocení, protože Petr samozřejmě všechny trumfy nadržel. Bylo téměř jisté, že pro Achilla jich zbývá ještě dost, jakmile se dostane do takového postavení, aby se k nim dostal.

Petr zjistil, že Achilles umí být velice milý. Měl v sobě jistou rezervovanost. Chodil poměrně pomalu – možná zvyk z doby před operací, kterou mu spravili kulhavou nohu – a nesnažil se hrát v rozhovoru dominantní roli, třebaže nebyl ani nepříjemně mlčenlivý. Byl téměř nijaký. Kouzelně nijaký – bylo něco takového možné?

Petr s ním obědval třikrát týdně a pokaždé pro něho měl různé úkoly. Dal mu hlavičku a internetovou identitu, která ho označovala jako „asistenta Hegemona“, ale ve světě, kde Hegemonovu moc tvořily vyhasínající pozůstatky jednoty, jež byla světu vnucena za válek s termiřany, to neznamenal víc, než že Achilles získal stín stínu moci.

„Naše moc drží velice zlehka otěže světové vlády,“ poznamenal Petr u druhého oběda.

Achilles přistoupil na žert beze stopy úsměvu. „Koně se tváří tak spokojeně, jako by je vůbec nikdo neřídil.“

„Vládeme tak obratně, že nepotřebujeme používat bič.“

„A to je dobře,“ přitakal Achilles. „Bičů je tady dnes málo.“

Ale to, že úřad Hegemona byla z pohledu skutečné moci téměř prázdná slupka, ještě neznamenal, že nemají žádnou reálnou práci. Spíš naopak. Petr věděl, že když člověk nemá žádnou moc, pak jeho jediný vliv nepramení ze strachu, nýbrž z představy, že může na oplátku nabídnout užitečné služby. Po desetiletích, kdy lidstvu vládl triumvirát Hegemona, Polemarcha a Stratéga, zůstalo mnoho institucí a zvyků.

Nově vzniklé vlády se v různých zemích formovaly na nejisté právní půdě; Petrova návštěva často poměrně úspěšně vytvářela iluzi legitimity. Některé země dlužily úřadu Hegemona peníze, a jelikož

jejich úhrada stejně nebyla reálná, Hegemon si mohl získat přízeň tím, že za jisté velkorysé kroky ze strany vlády okázale promine narůstající úroky. Proto když Slovinsko, Chorvatsko a Bosna přispěchaly na pomoc Itálii a poslaly lodě do Benátek postižených současně potopou a zemětřesením, všem jim byly úroky prominuty. „Vaše štědrá pomoc pomáhá svět spojovat. Úřad Hegemona ani nemůže doufat, že by dokázal víc.“ Byla to šance pro nejvyšší vládní představitele získat kladné body u médií a dostat tvář na obrazovku.

A také věděli, že dokud je to mnoho nestojí, je dobré udržovat úřad Hegemona ve hře, protože on a muslimové byly jediné skupiny, které otevřeně vzdorovaly čínskému expanzionismu. Co kdyby se ukázalo, že ambice Číny přesahují hranice říše, kterou již ovládla? Co kdyby se svět za Velkou zdí náhle musel sjednotit prostě proto, aby přežil? Nebylo by dobré mít životaschopného Hegemona, který je připraven ujmout se role vůdce? A navzdory pochybnostem o jeho mládí, Hegemon byl bratr slavného Endera Wiggina, ne?

Ale bylo třeba postarat se také o menší úkoly. Knihovny úřadu Hegemona, které se musely pokusit zajistit si financování z místních prostředků. Policejní stanice úřadu Hegemona po celém světě, jejichž archivy z minulosti měly rozhodně zůstat pod kontrolou Hegemona, přestože veškeré finance přicházely z místních zdrojů. Během války se odehrály ošklivé věci a stále žilo mnoho lidí, kteří chtěli, aby tyto archivy zůstaly uzavřené. Zároveň však existovali mocní, kteří měli zájem na tom, aby archivy nebyly zničeny. Petr si dával velký pozor, aby se z žádného archivu nedostalo na světlo nic nepříjemného – ale pokud některá vláda nechtěla spolupracovat, neodpustil si dát jí najevo, že i když ovládla archivy nacházející se na jejím území, existují jiné archivy s kopiemi dokumentů, které jsou pod kontrolou soupeřících zemí.

Hlavně rovnováha. Petr přistupoval ke každému jednání, ke každé dohodě, ke každé službě a protislužbě s velkou opatrností, protože bylo životně důležité, aby vždycky získal víc, než dal, a v jiných zemích vytvořil iluzi většího vlivu a moci, než skutečně měl.

Fungovalo to totiž tak, že když věřili, že má větší vliv a moc, skutečně je měl. Realita za touto iluzí hodně pokulhávala, ale o to důležitější bylo, aby tato iluze působila dokonale.

Achilles v tom mohl být velice nápomocný.

A protože bylo téměř jisté, že každou příležitost využije ve svůj prospěch, pokud mu Petr ponechá široký akční rádius, navede ho k tomu, aby odhalil své plány takovým způsobem, které Petrovy sledovací systémy určitě zachytí. „Když držíš v jedné ruce háček a ve druhé návnadu, žádnou rybu nechytíš. Musíš je spojit a přidat jim spoustu provázku.“ Tak to řekl Petrův otec, a ne jednou, z čehož vyplývalo, že si ten chudinka myslí, že je to hlavně chytré a až potom jasné. Ale bylo to jasné, protože to byla pravda. Aby přiměl Achilla odhalit svá tajemství, Petr mu musel dát možnost volně komunikovat s vnějším světem.

Ale nemohl to udělat ani příliš snadné, jinak by Achilles vytušil, o co Petrovi skutečně jde. Proto Petr sehrál divadlo, jak je mu to trapné, a přísně omezil Achillův přístup na síť. „Doufám, že si uvědomujete, že vzhledem k minulosti vám jednoduše nemůžu dát volnou ruku,“ vysvětlil. „Časem je samozřejmě možné tato omezení zmírnit, ale prozatím můžete psát pouze zprávy bezprostředně související s úkoly, které jsou vám přiděleny, a veškeré vaše požadavky na odeslání e-mailů musí schválit můj úřad.“

Achilles se usmál. „Jsem přesvědčený, že větší pocit bezpečí, který tak získáte, vám více než vynahradí zpoždění toho, co udělám.“

„Doufám, že všichni zůstaneme v bezpečí.“

To bylo maximum, kam Petr a Achilles zašli, aby přiznali, že je mezi nimi vztah žalávníka a vězně, nebo možná monarchy a třikrát zradivšího dvořana.

Ale Petr zklamaně zjistil, že jeho sledovací systémy neukázaly... nic. Jestli Achilles posílal nějaké šifrované zprávy starým spiklencům, Petr nedokázal odhalit, jak to dělá. Základna úřadu Hegemona byla ve vysílací bublině, takže dovnitř a ven mohly elektronické signály pouze prostřednictvím zařízení, která Petr kontroloval a monitoroval.

Bylo možné, že by se Achilles vůbec nepokusil vejít ve spojení se sítí kontaktů, kterou využíval během své úžasné (a s trochou štěstí trvale ukončené) kariéry?

Možná o všechny kontakty přišel tou či onou zradou. Achillova ruská síť se od něho jistě odvrátila s odporem. Indické a thajské kon-

takty teď byly zřejmě nepoužitelné. Ale copak stále neměl nějakou funkční síť v Evropě a v obou Amerikách?

Měl už někoho uvnitř úřadu Hegemona, kdo byl jeho spojencem? Někoho, kdo odesílal zprávy za něho, nosil mu informace, dělal mu poslíčka?

V tu chvíli si Petr nemohl nevzpomenout na matčino jednání po Achillově příjezdu. Začalo to při jeho prvním setkání s Achillem, kdy mu hlavní správce celého komplexu ohlásil, že paní Wigginová se pokusila jednoduše vzít klíče od Achillova pokoje, a když při tom byla přistižena, požádala o ně, nejdřív normálně a potom důrazně. Vymlouvala se na to, že se potřebuje přesvědčit, jestli empregadas uklidily pokoj tak významného hosta lépe než její dům.

Když se jí Petr na její chování e-mailem dotázal, zareagovala podrážděně. Matku už dlouho trápilo, že se nemůže věnovat žádné smysluplné práci. Marně jí připomínal, že může pokračovat ve svých výzkumech a psaní a konzultovat různé věci s kolegy prostřednictvím e-mailů, jak to mnoho lidí v jejím oboru dělalo, protože jim to vyhovovalo. Stále trvala na tom, že se chce podílet na chodu úřadu Hegemona. „Všichni ostatní to dělají,“ prohlásila. Petr si tento uklízečský pokus vyložil jako pokračování ve stejném duchu.

Nyní se naskytl jiný možný význam jejího jednání. Chtěla nechat Achillovi nějaký vzkaz? Měla nějaký konkrétnější cíl, například vyčistit místnost od štěnic? Bylo to absurdní – co matka věděla o elektronických sledovacích systémech?

Petr si prohlédl na videu matčin pokus ukrást klíč a její chování při konfrontaci s uklízečkou, která ji přistihla, a krátce nato se správcem. Matka byla panovačná, nepřijemná, netrpělivá.

Viděl ji takto poprvé.

Ale když si tu scénu prohlížel podruhé, všiml si, že byla napjatá od začátku. Rozčilená. Nevěděl, co dělala, ale nebyla na to zvyklá. Nechtělo se jí do toho. A potom při konfrontaci nebyly její reakce upřímné, jak by normálně byly. Vypadalo to, že je to někdo jiný. Kliše matky vládce, která chce využít těsného sepětí s jeho mocí.

Ona to hrála.

A hrála to docela dobře, protože správce i uklízečka jí na to skočili, a Petr tomu uvěřil také, když to viděl poprvé.

Nikdy ho nenapadlo, že by matka mohla umět dobře hrát.

Dokonce tak dobře, že poznal, že to hraje, jen podle toho, že mu za celou dobu nedala nijak najevo, jak na ni jeho moc dělá dojem nebo jak si ji vychutnává. Vždycky ji rozčilovalo, k čemu ji a otce jeho postavení nutilo.

Co když Theresa Wigginová na tomto videozáznamu byla opravdová Theresa Wigginová a ta, kterou celá ta léta vídal doma, byla přetvářka – doslova životní výkon?

Bylo možné, aby se matka s Achillem nějakým způsobem zapletla? Zkorumpoval ji nějak? Mohlo se to stát před rokem nebo ještě dřív. Určitě by to nebyl úplatek. Ale možná nakonec podlehla vydírání. Achilles jí pohrozil: můžu vašeho syna kdykoli zabít, tak buďte rozumná a spolupracujte se mnou.

Ale i to bylo absurdní. Proč by se takové hrozby bála i teď, když byl Achilles v Petrově moci? Muselo v tom být něco jiného.

Anebo taky ne. Nedokázal si představit, že by ho matka zradila jen tak bez důvodu. Řekla by mu to. Matka byla v tomto ohledu jako dítě, všechno na ní bylo vidět – vzrušení, strach, hněv, zklamání, údiv – v okamžiku, kdy to cítila, a říkala, co si myslela. Takové tajemství by nikdy neudržela. Petr a Valentina se často smáli, jak je matka nápadná ve všem, co dělá – nikdy je nepřekvapila tím, co jim dala k narozeninám nebo na Vánoce, alespoň těmi hlavními dárky, protože matka prostě nedokázala udržet tajemství, vždycky všechno vyzradila.

Nebo bylo i to přetvářka?

Ne, ne, to by bylo šílené, to by znamenalo, že matka se přetvařovala celý život, a proč by to dělala?

Nedávalo to smysl, ale on tomu potřeboval porozumět. Proto si do kanceláře pozval otce.

„Co jsi mi chtěl, Petře?“ zeptal se otec ode dveří.

„Sedni si, tati. Proboha, stojíš tam jako nějaký čerstvý zaměstnanec, který čeká, že dostane padáka.“

Otec se pousmál. „Padáka možná ne, ale neplacené volno. Tvůj rozpočet je měsíc co měsíc menší.“

„Napadlo mě, že bychom to vyřešili natištěním vlastních peněz.“

„To je dobrý nápad,“ uznal otec. „Nějaké mezinárodní peníze, které by mohly být v každé zemi stejně bezcenné, takže by se staly standardem, vůči němuž by se poměřovaly všechny ostatní měny. Dolar má cenu sta miliard ‘šuntů’ to by bylo dobré jméno, co říkáš? ‘Šunt’... a jen vyjde na dvacet bilionů a tak dál.“

„Ale to vychází z předpokladu, že bychom dokázali hodnotu udržet těsně nad nulou,“ pokračoval Petr. „Kdyby ztratil cenu úplně, všechny počítače by z toho zkolabovaly.“

„Ale je tady nebezpečí,“ upozornil otec. „Co kdyby čirou náhodou nějakou hodnotu získal? Mohlo by vyvolat krizi, kdyby ostatní měny vůči šuntu spadly.“

Petr se rozesmál.

„Oba máme práci,“ řekl otec. „Proč jsi chtěl, abych za tebou přišel?“

Petr mu pustil video.

Otec po většinu doby vrtěl hlavou. „Thereso, Thereso,“ zašeptal nakonec.

„O co jí jde?“ zeptal se Petr.

„Zřejmě našla způsob, jak zabít Achilla, ale potřebuje se dostat do jeho pokoje. Teď bude muset vymyslet něco jiného.“

Petra to šokovalo. „Zabít Achilla? To nemyslíš vážně.“

„Hm, jiný důvod, proč by to dělala, mě nenapadá. Nemyslíš si, že by jí doopravdy záleželo na tom, jestli má uklizeno, že ne? Pravděpodobnější je, že by tam zanesla koš plný švábů a nakažených vší.“

„Ona ho nenávidí? Nikdy nic takového neřekla!“

„Tobě,“ podotkl otec.

„Ona ti řekla, že ho chce zabít?“

„Samozřejmě že ne. Kdyby to udělala, nemluvil bych o tom před tebou. Nevyzrazuji její tajemství. Ale jelikož mne neuznala za hodna, aby mi řekla, co se děje, nic mi nebrání říct ti svou nejlepší teorii, a má nejlepší teorie je taková, že Theresa došla k závěru, že Achilles je ti nebezpečný – nemluvě o celém lidstvu – a proto se ho rozhodla zabít. Když víš, jak matka uvažuje, má to logiku.“

„Matka nezabíjí ani pavouky.“

„Nemysli si, klidně je zabi, když tam nejsme ty nebo já. Co myslíš, snad že stojí uprostřed místnosti a piští, dokud nepřijdeme domů?“

„Chceš mi říct, že moje matka je schopná spáchat vraždu?“

„Preventivní atentát,“ odvětil otec. „A ne, nemyslím si, že by toho byla schopná. Ale myslím si, že ona si myslí, že je toho schopná.“ Na okamžik se zamyslel. „A možná má pravdu. Samice jsou prý nebezpečnější než samci.“

„To nedává smysl.“

„V tom případě jsi nejspíš promarnil můj i svůj čas, když sis mě sem zavolal. Stejně se nejspíš mýlím. Určitě existuje racionálnější vysvětlení. Třeba... třeba jí opravdu záleží na tom, jak dobře pracují uklízečky. Nebo... doufá, že by mohla prožít román se sériovým vrahem, který chce vládnout světu.“

„Díky, tati. Moc jsi mi pomohl. Teď vím, že mě vychovala šílená žena a já jsem o tom neměl ani ponětí.“

„Petr, chlapče, neznáš ani jednoho z nás.“

„Co to má znamenat?“

„Studuješ všechny ostatní, ale tvá matka a já jsme pro tebe vzduch: jenom nás dýcháš, aniž by sis všiml, že tam jsme. Ale to je všechno v pořádku, tak mají rodiče v životě svých dětí vystupovat. Bezvýhradná láska, není to tak? Nemyslíš, že právě to je rozdíl mezi Achillem a tebou? Že tys měl rodiče, kteří tě milovali, a on ne?“

„Milovali jste Endera a Valentinu,“ ohradil se Petr. Vyklozlo mu to dřív, než si stačil uvědomit, co říká.

„A tebe ne?“ zeptal se otec. „Och. Spletl jsem se. Mezi tvou a Achillovou výchovou žádný rozdíl není. To je škoda, vážně. Přeji ti hezký den, synu!“

Petr se ho pokusil zavolat zpátky, ale otec předstíral, že ho neslyší, šel dál a pískal si – ještě k tomu Marseillaisu.

Dobrá, jeho podezření vůči matce bylo absurdní, i když otec to řekl oklikou. To jsme mazaná rodina, pomyslel si, každý pořad ze všeho dělá hlavolam nebo drama. Nebo komedii. Co jiného právě sehrál se svým otcem? Frašku. Absurditu.

Jestli tady Achilles měl komplice, ani jeden z Petrových rodičů jím pravděpodobně nebyl. Tak kdo jiný? Měl něco vyvodit z toho, jak se

spolu radili Achilles a Surajawong? Díval se na videozáznamy jejich příležitostných obědů, ale nebylo na nich nic než obyčejné debaty o věcech, na kterých pracovali. Jestli v tom byla nějaká šifra, byla velice rafinovaná. Dokonce to ani nevypadalo, že by byli přátelé – rozhovor byl vždy poměrně škrobený a formální. Jestli Petra něco znepokojovalo, tak to, jak to vždycky vypadalo, že Surajawong se vyjadřuje servilně.

K Fazolkovi nebo Petrovi se rozhodně nikdy nechoval servilně.

I to byl důvod k zamyšlení. Co se doopravdy odehrálo mezi Surim a Achillem během záchranné operace a návratu do Brazílie?

To je pitomost, pomyslel si Petr. Jestli má Achilles spiklence, určitě spolu komunikují prostřednictvím mrtvých schránek, šifrovaných zpráv v e-mailech nebo něčeho podobného. Jako špióni.

Určitě ne prostoduchými pokusy o vloupání do Achillova pokoje – Achilles by jistě nevsadil svůj život na tak pitomého spoluspiklence. A pokud šlo o Surajawonga – čím by mohl Achilles zkorumpovat jeho? Naštěstí momentálně neměl vliv v Čínské říši a nemohl použít Suriho rodinu jako rukojmí.

Ne, Petr bude muset hledat dál, pokračovat v elektronickém sledování, dokud nezjistí, co Achilles dělá, aby podkopal jeho práci – nebo ji převzal.

Možnost, že Achilles se prostě vzdal svých ambicí a snaží se teď najít si místo v zářivé budoucnosti světa sjednoceného pod vládou Petra Wiggina, v úvahu nebral.

Ale bylo by to od něho hezké.

Možná přišel čas, aby se Petr přestal snažit něco se od Achilla naučit a začal pracovat na jeho zkáze.

KAPITOLA 7 – LIDSTVO

*Od: nepripraven%cincinnatus@anon.set
Komu: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org
Předmět: Když vám pomohu*

Tak, pane Zázračný chlapče Hegemone, když už teď nejste Démostenés z „freeamerica.org“, existuje dobrý důvod, proč by nebyla zrada, když vám řeknu, co vidím z oblohy?

*Od: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org
Komu: nepripraven%cincinnatus@anon.set
Předmět: Důvod...*

Důvod je ten, že pouze Hegemon něco aktivně dělá s Čínou, nebo se aktivně snaží dostat Rusko a Varšavský pakt z jedné postele s Pekingem.

*Od: nepripraven%cincinnatus@anon.set
Komu: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org
Předmět: Kecy*

Viděli jsme, jak vaše armádička někoho vytáhla z vězeňského konvoje na silnici v Číně. Jestli to byl, kdo si myslíme, že to byl, nepočítejte s tím, že ode mě ještě někdy dostanete nějaké informace. Psychopatickým megalomanům nedodávám. Samozřejmě s výjimkou vás.

*Od: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org
Komu: nepripraven%cincinnatus@anon.set
Předmět: Dobrý důvod*

Dobrý důvod. Není to bezpečné. Něco vám řeknu. Jestli existuje něco, co bych měl vědět, protože vy na rozdíl ode mne nemůžete jednat, pošlete to mému bývalému vrchnímu veliteli do mrtvé schránky na weblinku, která se vám ukáže na serveru Anonym. On bude vědět, co s tím. Už pro mne nepracuje ze stejného důvodu, proč mi nepomáháte vy. Ale je stále na naší straně – a pro vaši informaci, JÁ jsem také stále na naší straně.

Profesor Anton neměl laboratoř ani knihovnu. Ve svém domě neměl žádné odborné časopisy, nic, co by ukazovalo, že někdy byl vědcem. Fazolka to nepřekvapilo. V dobách, kdy MOL pronásledovala každého, kdo prováděl výzkum s cílem modifikovat lidský genom, Anton byl považován za nejnebezpečnějšího člověka.

Byl odsouzen k blokádě, což znamenalo, že mnoho let nosil v mozku zařízení, které mu přivodilo záchvat paniky, když se pokusil soustředit myšlenky na oblast svého bádání. Jednou měl sílu naznačit sestře Carlottě o Fazolkově stavu víc, než měl. Ale jinak byl odstřižen na vrcholu kariéry.

Nyní blokádu zrušili, ale bylo již příliš pozdě. Antonův mozek byl vycvičen nepřemýšlet hluboce o jeho specializaci. Nemohl se již vrátit.

„Žádný problém,“ prohlásil Anton. „Věda jde dál i beze mne. Například v plicích mám novou bakterii, která mi kousek po kousku ničí rakovinu. Kouřit už nemůžu, jinak se rakovina rozroste rychleji, než ji bakterie stačí ničit. Ale můj stav se zlepšuje a nemusejí mi kvůli tomu vyoperovat plíce. Pojdte se projít – mám teď rád procházky.“

Prošli s ním zahradou k přední brance. V Brazílii byly zahrady před domem, takže kolemjdoucí viděl přes přední zeď a ulici mohly zdobit květiny a stromy. V Katalánsku, stejně jako v Itálii, se zahrady skrývaly na centrálním nádvoří, takže ulice se těšily jen ze štukových zdí a těžkých dřevěných dveří. Fazolek si dřív neuvědomoval, jak moc začal brát Ribeirão Preto jako svůj domov. Teď, když kráčel kouzelnou, ale naprosto mrtvou ulicí, se mu po něm stýskalo.

Zanedlouho došli na rambla, širokou centrální ulici, která se jako ve všech pobřežních městech svažovala přes celé město k moři. Bylo před polednem a rambla se hemžila lidmi, kteří něco vyřizovali. Anton jim ukazoval obchody a jiné budovy, vyprávěl jim o lidech, kterým patřily nebo kteří tam pracovali či žili.

„Vidím, že jste docela zapadl do života tohoto města,“ poznamenala Petra.

„Jen povrchně,“ řekl Anton. „Jako starý Rus, který žil dlouhá léta v exilu v Bulharsku, jsem kuriozita. Lidé si se mnou povídají, ale ne o věcech, které jsou důležité pro jejich duši.“

„Tak proč se nevrátíte do Ruska?“ zeptal se Fazolek.

„Ach, Rusko. Rusko pro mě znamená tolik věcí. Stačí si na ně vzpomenout a jako bych byl zpátky v těch krásných dnech své kariéry, kdy jsem skotačil v jádře lidské buňky jako šťastné jehně. Potíž je tom, že mě z těch myšlenek bere trochu panika. Proto... se nevracím tam, kde si je připomínám.“

„Teď na to taky myslíte,“ řekl Fazolek.

„Ne, mluvím o tom,“ odvětil Anton. „A navíc, kdybych neměl v úmyslu na to myslet, nesouhlasil bych s tím, že se s vámi setkám.“

„Přesto to vypadá, jako byste se na mě nechtěl podívat.“

„Ano, jistě,“ uznal Anton. „Když vás vidím jenom koutkem oka, když nemyslím na to, že na vás myslím... jste jediný plod, který se na mém stromu teorie urodil.“

„Bylo nás víc než dvacet. Ale ostatní byli zavražděni.“

„Vy jste přežil,“ připomněl Anton. „Ostatní ne. Proč myslíte, že se to stalo?“

„Schoval jsem se v nádržce na záchodě.“

„Ano, ano,“ přikývl Anton, „to jsem dostal už ze sestry Carlotty, dej Bůh odpočinout její duši. Ale proč jste vy, jenom vy, vylezl z postýlky, odešel na záchod a ukryl se na tak nebezpečném a obtížně přístupném místě? Navíc sotva rok starý. Tak předčasně vyspělý. S tak zoufalou touhou přežít. Přesto geneticky identický se všemi svými bratry, da?“

„Naklonovaný,“ upřesnil Fazolek, „takže... ano.“

„Genetika není všechno, že?“ nadhodil Anton. „To všechno není nic. Zbývá se naučit ještě mnoho. A vy jste jediný učitel.“

„O tom nic nevím. Já jsem voják.“

„Vaše tělo je tím, co nás naučí. A každá buňka v něm.“

„Je mi líto, ale ještě je používám,“ ohradil se Fazolek.

„Stejně jako já pořád používám svou mysl,“ řekl Anton, „přestože mě nepustí tam, kam bych nejvíc chtěl.“

Fazolek se otočil k Petře. „Proto jsi mě sem přivedla? Aby profesor Anton viděl, jaký velký kluk ze mě vyrostl?“

„Ne.“

„Přivedla vás sem,“ navázal Anton, „abych vás přesvědčil, že jste člověk.“

Fazolek si jen povzdechl, třebaže ze všeho nejvíc chtěl odejít, vzít si taxík na letiště, odletět do jiné země a být sám. Utéct Petře a věcem, které po něm chtěla.

„Profesore Antone,“ začal Fazolek, „je mi známo, že genetická změna, jejímž výsledkem jsou mé přednosti a vady, je hluboko v mezích normální variace lidského druhu. Víím, že není důvod si myslet, že bych nemohl mít životaschopné potomstvo, kdybych se spojil s lidskou ženou. A moje vlastnosti nutně nemusejí být dominantní – mohl bych mít děti s nimi a mohl bych mít děti bez nich. Mohli bychom si teď v klidu dopřát procházku k moři?“

„Nevědomost není tragédie,“ opáčil Anton, „pouze otázka příležitosti. Ale vědět a odmítat vědět, co víte, je už nerozum.“

Fazolek se podíval na Petru. Nepohlédla mu do očí. Ano, určité věděla, jaký má vztek, přesto s ním odmítla spolupracovat a ukončit tuto situaci.

Asi ji vážně miluju, pomyslel si Fazolek. Jinak bych s ní neměl co řešit, když vidím, jak si myslí, že ví lépe než já, co je pro mne dobré. Mám na to doklady – jsem nejchytřejší člověk na světě. Tak proč mi tolik ostatních lidí touží radit?

„Budete mít krátký život,“ navázal Anton. „A na jeho konci bude bolest, fyzická i citová. Vyrostete tak, že budete příliš velký pro tento svět, příliš velký pro své srdce. Ale odjakživa jste měl příliš velkou mysl pro obyčejný život, da? Vždycky jste byl stranou. Cizinec. Člověk jménem, ve skutečnosti však ne příslušník druhu, vylučovaný ze všech klubů.“

Do této chvíle byla Antonova slova pouhé dráždění, které ho míje-

lo jako padající listí. Nyní ho zasáhla tvrdě a zaplavila ho takovou vlnou žalu a lítosti, že se málem zajíkl. Nedokázal se ubránit zaváhání, změně tempa, která prozradila ostatním, že na něho tato slova znenadání začala působit. Kde byla ta hranice, kterou Anton překročil? Přesto ji překročil.

„Jste osamělý,“ pokračoval Anton. „A lidé nejsou uděláni tak, aby byli sami. Máme to v genech. Jsme společenské bytosti. I ten největší introvert na světě neustále dychtí po lidské společnosti. Vy nejste žádná výjimka, Fazolku.“

Fazolek měl v očích slzy, ale odmítl to vzít na vědomí. Nenáviděl emoce. Ovládaly ho, oslabovaly ho.

„Když dovolíte, řeknu vám, co vím,“ pokračoval Anton. „Ne jako vědec – ta cesta pro mě možná není úplně uzavřená, ale z větší části je spláchnutá a rozježděná a já ji nepoužívám. Ale jako člověk mám ty dveře stále otevřené.“

„Poslouchám,“ vypravil ze sebe Fazolek.

„Vždycky jsem byl stejně osamělý jako vy. Nikdy jsem nebyl tak inteligentní, ale nebyl jsem ani hloupý. Svou mysl jsem se nechal dovést ke své práci a udělal jsem z ní svůj život. Stačilo mi to. Částečně proto, že jsem byl tak úspěšný, že mi práce přinášela velké uspokojení, a částečně proto, že jsem neměl sklon pohlížet na ženy s touhou.“ Unaveně se usmál. „V té době, v časech mého mládí, vlády většiny zemí aktivně podporovaly ty z nás, kteří potlačovali své pohlavní instinkty, vyhýbali se těmto tužbám a nehledali si partnery, neměli děti. Byla to součást snahy nasměrovat veškeré lidské úsilí na velký boj s mimozemským nepřítelem. Proto ode mne bylo téměř vlastenecké stranit se pomíjivých románek, které neznamenal nic, které nevedly nikam. Kam také mohly vést?“

To je víc, než co o tobě chci vědět, pomyslel si Fazolek. Se mnou to nemá nic společného.

„Řeknu vám jedno,“ pokračoval Anton, „abyste pochopil, že i já vím něco o osamělosti. Protože z ničeho nic mi mou práci vzali. Vzali mi ji z hlavy, nejenom z mé každodenní činnosti. Nemohl jsem na ni ani myslet. A rychle jsem zjistil, že má přátelství nebyla... něco víc. Všechna souvisela s mou prací, a když zmizela práce, zmizeli i tito přátelé. Nebyli hrubí, ptali se na mě, dělali mi nabídky, ale neby-

lo co říct, naše mysl i srdce neměly žádný styčný bod. Zjistil jsem, že nikoho neznám a nikdo nezná mě.“

Fazolek znovu pocítil u srdce palčivou úzkost. Tentokrát se však nenechal zaskočit, nadechl se hlouběji a nezpomalil kvůli tomu krok.

„Samozřejmě jsem měl vztek, kdo by neměl?“ mluvil dál Anton. „A víte, co jsem chtěl?“

Fazolek nechtěl říct, co ho okamžitě napadlo: zemřít.

„Sebevraždu ne, to nikdy. Má touha žít je příliš silná a navíc jsem neměl deprese, měl jsem vztek. Vlastně ne, měl jsem deprese, ale věděl jsem, že kdybych se zabil, jedinež bych tím pomohl svým nepřátelům – vládě – dosáhnout toho, o co jim skutečně šlo, aniž si museli ušpinit ruce. Ne, nechtěl jsem zemřít. Z celého srdce jsem chtěl... začít žít.“

„Proč mám pocit, jako bych slyšel písničku?“ optal se Fazolek. Ta jízlivá slova mu uklouzla spontánně.

Ale Anton ho překvapil a zasmál se. „Ano, máte pravdu, je to taková fráze, že by za tím měla následovat zamilovaná píseň, že ano? Sentimentální melodie, která vypráví o tom, jak jsem nežil, dokud jsem nepotkal svou milovanou, zato teď rána jsou chladná, obloha černá, luna nám žehná, naše láska je věčná.“

Petra vyprskla smíchy. „Vy jste se minul povoláním. Mohl jste být ruský Cole Porter.“

„Ale já jsem to myslel vážně,“ řekl Anton. „Když se život muže ohne tak, že ten muž netouží po ženách, nic to nemění na jeho touze najít v životě smysl. Muž hledá něco, co ho přetrvá. Nějakou nesmrtelnost. Cestu, jak změnit svět, dát životu význam. Ale všechno je to marné. Smetlo mě to tak, že jsem existoval jen v poznámkách pod čarou v člancích někoho jiného. Všechno tak dopadne, stejně jako vždycky. Můžeš změnit svět – jako jsi ho změnil ty, Fazolku, Juliane Delphiki – ty a Petra Arkanianová, vy oba, všechny ty děti, které bojovaly, a ty, které nebojovaly, vy všichni jste změnili svět. Zachránili jste svět. Celé lidstvo je vaše potomstvo. A přesto... je to prázdné, že? Vás o to nepřipravili tak, jako když mně vzali práci. Ale čas to stejně vzal. Je to minulost, a přesto stále žijete, tak k čemu je vám život?“

Došli ke kamenným schodům, jež sestupovaly k vodě. Fazolek měl

chuť jít jednoduše dál, pokračovat do Středozemního moře a jít hloub a hloub, dokud na dně moře nenarazí na starého Poseidona a ještě hlouběji na Hádův trůn. K čemu je mu život?

„Našel jste svůj smysl v Thajsku,“ řekl Anton. „A potom jste zachránil Petru, to mělo smysl. Ale pro co jste ji zachránil? Vypravil jste se do dračího doupěte a odnesl drakovu dceru protože tak je to v mýtu vždycky myšleno, když to není drakova žena – a teď ji máte a... nechcete vidět, co musíte udělat, ne jí, ale s ní.“

Fazolek se s unavenou rezignovaností otočil k Petře. „Petro, kolik jsi musela napsat dopisů, abys Antonovi jasně vysvětlila, co mi má říct?“

„Nedělejte předčasné závěry, pošetilý chlapče,“ napomenul ho Anton. „Chtěla se jen dovědět, jestli neexistuje způsob, jak napravit váš genetický problém. Nemluvila se mnou o vašem osobním dilematu. Něco jsem se dozvěděl od svého starého přítele Hyruma Graffa. Něco jsem věděl od sestry Carlotty. A něco jsem zjistil jednoduše tak, že jsem se podíval na vás dva pohromadě. Oba kolem sebe šíříte dost feromonů. aby to oplodnilo vajíčka ptáků prolétávajících kolem.“

„Věř mi, já se s našimi věcmi nesvěřuji jiným,“ řekla Petra.

„Poslouvejte mě oba. Smyslem života je toto: pro muže najít ženu, pro ženu najít muže, bytost, která je vám nanejvýš nepodobná, a společně pak mít děti, s ní, s ním, nebo nějak jinak, ale pak je vychovat a dívat se, jak dělají totéž, generaci za generací, takže když zemřete, víte, že jste trvale součástí velké pavučiny života. Že nejste volná, ustřižená nit.“

„To není jediný smysl života,“ namítla trochu rozzlobeně Petra. Dobře ti tak, pomyslel si Fazolek, tys nás sem dostala, tak si i ty užij svou medicínu.

„Ano, jo,“ odvětil Anton. „Myslíte si, že jsem neměl čas o tom přemýšlet? Jsem stejný člověk, se stejnou hlavou, jsem ten, kdo našel Antonův klíč. Našel jsem také mnoho jiných klíčů, ale připravili mě o mou práci a já jsem musel najít další. A tady je. Dám vám ho, výsledek veškerého svého... studia. Muselo být sice povrchní, ale i tak je to nejpravdivější věc, jakou jsem kdy zjistil. Jsou muži, kteří netouží po ženách, a ženy, které netouží po mužích, ale to je nezbavuje

nejhlubší touhy ze všech, touhy být nerozpletnutelnou součástí lidstva.“

„Všichni jsme jeho součástí bez ohledu na to, co děláme,“ namítl Fazolek. „Dokonce i ti z nás, kteří ve skutečnosti nejsou lidé.“

„Máme to v sobě všichni zabudované. Nejenom sexuální touhu – ta se dá jakkoli pokroutit a často taková bývá. A nejenom touhu mít děti, protože mnoho lidí je nemá, a přesto mohou být do této tkaniny vpleteni. Ne, je to hluboce zakořeněná touha najít bytost z toho cizího, děsivě jiného pohlaví a společně s ní žít. Platí to i pro staré lidi, kteří už nežijí pohlavním životem, dokonce i pro lidi, kteří vědí, že nemohou mít děti, přesto prahnou po soužití. Po skutečném manželství, kdy se ze dvou rozdílných bytostí stane podle možností jedna.“

„Znám pár výjimek,“ ozvala se trpce Petra. „Poznala jsem pár lidí s přesvědčením ‘nikdy víc’.“

„Já nemluvím o politice nebo uražených citech,“ řekl Anton. „Mluvím o charakteristickém rysu, který lidstvo absolutně potřebovalo, aby mohlo uspět. O tom, co je příčinou, že nejsme stádní zvířata ani samotáři, ale něco mezi tím. O tom, co nás dělá civilizovanými, nebo alespoň civilizovatelnými. A ti, kteří jsou od toho odříznuti vlastními touhami, těmi zákruty a záhyby, které je otáčejí jinak – jako vy, Fazolku, tak odhodlaný, že se žádné děti nenarodí s vaší vadou, a že nebudou žádné děti, z nichž vaše smrt udělá sirotky – ti, kteří jsou odříznuti, protože si myslí, že chtějí být odříznuti, i ti po tom prahnou, víc než kdokoli jiný, obzvlášť když to popírají. Jsou z toho vzteklí, zatrpklí, smutní a nevědí proč, anebo to vědí a nedokáží si to přiznat.“

Fazolek nevěděl – a bylo mu to jedno – jestli má Anton pravdu, že se této touze nevyhnou žádní lidé, ale tušil, že má – že toto přání života musí být ve všem živém, aby každý druh mohl dál existovat, jak se o to všechny zoufale snažily. Není to vůle přežít – ta je sobecká a takové sobectví by bylo nesmyslné, nikam by nevedlo. Je to vůle po přežití druhu, k němuž člověk sám patří, je jeho součástí, je s ním provázán, navždy jako jedno z vláken pavučiny – teď už to Fazolek chápal.

„I kdybyste měl pravdu,“ začal Fazolek, „byl bych o to pevněji odhodlaný překonat tuto touhu a nikdy nemít děti. Z důvodů, které

jste právě vyjmenoval. Vyrosl jsem mezi sirotky. Já po sobě žádné nenechám.“

„Nebyli by to sirotci,“ ozvala se Petra. „Měli by ještě mě.“

„A až tě Achilles najde a zabije?“ vyjel ostře Fazolek. „Počítáš s tím, že bude milosrdný a udělá to, co udělal Volescu s mými bratry? To, před čím jsem unikl tou svou prokletou chytrostí?“

Petře vhrkly do očí slzy. Odvrátila se.

„Jste lhář, když tak mluvíte,“ řekl tiše Anton. „A krutý lhář, když jí říkáte takové věci.“

„Řekl jsem pravdu,“ ohradil se Fazolek.

„Jste lhář,“ trval na svém Anton, „ale myslíte si, že tu lež potřebujete, a tak se jí nechcete pustit. Vím, jací tihle lháři jsou – zachránil jsem si zdravý rozum tím, že jsem se obrnil lžemi a uvěřil jsem jim. Ale vy znáte pravdu. Jestli odejdete z tohoto světa, aniž byste v něm zanechal své děti, aniž byste vytvořil to pouto s tak cizí bytostí, jako je žena, život pro vás ztratí význam a zemřete zatrpklý a sám.“

„Jako vy,“ poznamenal Fazolek.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Anton. „Jako já ne.“

„Cože? Vy nezemřete? To, že zastavili rakovinu, ještě neznamená, že vás nakonec nedostane něco jiného.“

„Ne, špatně mi rozumíte. Chci se oženit.“

Fazolek se rozesmál. „Už tomu rozumím. Jste tak šťastný, že chcete, aby stejně šťastní byli všichni.“

„Žena, kterou si chci vzít, je dobrá žena, hodná. S malými dětmi, které nemají otce. Mám důchod – slušný důchod – a s mou pomocí tyto děti budou mít domov. Moje sklony se nezměnily, ale ona je ještě poměrně mladá; možná najdeme cestu, aby přivedla na svět dítě, které bude skutečně moje. Ale kdyby ne, přijmu její děti do svého srdce. Znovu se spojím s pavučinou. Moje volná nit se znovu vplete, naváže se na lidstvo. Nezemřu sám.“

„Přeju vám to štěstí,“ prohlásil Fazolek. Samotného ho překvapilo, kolik do toho vložil trpkosti a neupřímnosti.

„Ano,“ kývl Anton. „Já si to štěstí taky přeju. Samozřejmě mi to přinese starosti. Budu se o ty děti stále strachovat – už teď se o ně bojím. A vycházet se ženami je obtížné i pro muže, kteří po nich touží. Nebo možná obzvlášť pro ně. Ale všechno to bude mít význam.“

„Já mám svou práci,“ řekl Fazolek. „Lidstvo má proti sobě nepřítel, který je svým způsobem stejně strašlivý, jako byli termiťané. A podle mě Petr Wiggin nemá na to, aby ho zastavil. Dokonce mi připadá, že Petr Wiggin je krok od toho, aby s ním všechno prohrál, a kdo se mu potom dokáže postavit? To je moje práce. Kdybych byl dost sobecký a hloupý, abych se oženil se svou vdovou a udělal jí sirotky, jedině by mě to od té práce odvádělo. Možná prohraju, a co? Kolik milionů lidí se už narodilo a zemřelo jako volné nitky, když se jejich život přetrhl? Vzhledem k historickým hodnotám kojenecké úmrtnosti by to klidně mohla být až polovina, ale určitě přinejmenším čtvrtina všech lidí, kteří se kdy narodili. Tolik bezvýznamných životů. A já budu jedním z nich. Budu jen tím, kdo dělal všechno pro to, aby před smrtí zachránil svět.“

K Fazolkovu překvapení – a hrůze – ho Anton sevřel do jednoho z těch děsivých ruských objetí, o nichž si nic netušící člověk ze západu myslí, že z nich nemůže vyjít živý. „Chlapče, jak jsi ušlechtilý!“ Anton ho se smíchem pustil. „Poslouchej, co říkáš! Máš v sobě tolik romantiky mládí. Zachrániš svět!“

„Já jsem se vašemu snu taky nevysmíval,“ vyčetl mu Fazolek.

„Ale já se ti nevysmívám!“ zvolal Anton. „Já tě oslavuji! Protože svým způsobem jsi tak trochu můj syn. Nebo alespoň synovec. A podívej se na sebe! Žiješ jenom pro druhé!“

„Ale já jsem naprostý sobec!“ zaprotestoval Fazolek.

„Tak se vyspi s tímhle děvčetem, ty víš, že tě nechá! Nebo se s ní ožeň a potom spi s někým jiným, dělej děti nebo nedělej děti, proč by ti na tom mělo záležet? Nic, co se děje mimo tvé tělo, není důležité. Tvoje děti pro tebe nejsou důležité! Jsi přece naprostý sobec!“

Fazolek zjistil, že nemá co říct.

„Sebeklam umírá těžce,“ řekla tiše Petra a vzala ho za ruku.

„Já nikoho nemiluju,“ namítl Fazolek.

„Pořád ti lámou srdce lidé, které miluješ,“ řekla Petra. „Jen si to nedokážeš přiznat, dokud nejsou mrtví.“

Fazolek pomyslel na Poke. Na sestru Carlottu.

Pomyslel na děti, které nikdy nechtěl mít. Děti, které bude mít s Petrou, s touto dívkou, která mu byla tak moudrou a oddanou přítelkyní, s touto ženou, kterou miloval víc než kohokoli jiného na Zemi,

jak si uvědomil, když pomyslel na to, že by ji místo něho mohl získat Achilles. Děti, jimž se pořád bránil, jejichž existenci nechtěl připustit, protože...

Protože už teď, kdy ještě neexistovaly, je miloval příliš, než aby jim chtěl způsobit bolest ze ztráty otce, příliš, než aby riskoval, že budou trpět stejně jako on a zemřou mladé, protože je nikdo nedokáže zachránit.

Bolest, kterou sám dokázal snést, nechtěl přenést na ně, na to je příliš miloval.

A nyní musel pohlédnout pravdě do tváře: K čemu by bylo milovat své děti tak, jak je už teď miloval, kdyby je neměl?

Rozplakal se. Chvilí se nebránil a prolil slzy za mrtvé ženy, které tolik miloval, a za vlastní smrt, protože nikdy neuvidí, jak jeho děti vyrostou, nikdy neuvidí, jak Petra vedle něho zestárne, jak to má mezi mužem a ženou být.

Potom se ovládl a řekl, k čemu se rozhodl, nikoli hlavou, ale srdcem. „Jestli se dá nějak zajistit, aby neměly – aby neměly Antonův klíč. Pak budu mít děti. Pak se s Petrou ožením.“

Cítila, jak jí stiskl ruku. Pochopila, že zvítězila.

„To je snadné,“ řekl Anton. „Pořád je to maličko ilegální, ale dá se to udělat.“

Petra zvítězila, ale Fazolek pochopil, že neprohrál. Ne, její vítězství bylo i jeho vítězstvím.

„Bude to bolet,“ upozornila Petra. „Ale maximálně využijme co máme, a nenechme si zničit momentální štěstí budoucí bolestí.“

„Ty jsi takový básník,“ zašeptal Fazolek. Pak ale vzal jednou rukou kolem ramen Antona a druhou Petru, obou se jich držel a rozostřenýma očima se díval na jiskřící moře.

O několik hodin později, po večeři v malé italské restauraci se starou zahradou, po procházce ramblou mezi davy obyvatel města, kteří hlučně a vesele projevovali radost z příslušnosti k lidstvu a oslavovali nebo si hledali partnery, se Fazolek a Petra posadili v salóнку Antonova starobylého domu. Jeho snoubenka seděla ostýchavě vedle něho, děti spaly vzadu v pokojích.

„Řekl jste, že to bude snadné,“ promluvil Fazolek. „Zajistit, aby moje děti nebyly jako já.“

Anton se na něho zamyšleně podíval. „Ano,“ přitakal nakonec. „Existuje jeden člověk, který zná nejenom teorii, ale dokonce to dělal. Nedestruktivní testy čerstvě vzniklých embryí. Znamenalo by to umělé oplodnění.“

„Propána,“ hlesla Petra. „Zrození z panny.“

„Znamenalo by to, že embrya bude možno implantovat i po smrti otce,“ pokračoval Anton.

„To je milé, myslel jste opravdu na všechno,“ prohlásil Fazolek.

„Nejsem si jistý, jestli se s ním chcete setkat.“

„Chceme,“ ozvala se Petra. „Co nejdřív.“

„Nebude to poprvé, co se s ním uvidíš, Juliane Delphiki,“ upozornil Anton.

„Opravdu?“ podivil se Fazolek.

„Kdysi tě unesl,“ vysvětlil Anton. „A bezmála dva tucty tvých dvojčat. On je ten člověk, jenž otočil tím genetickým klíčkem, který po mně pojmenovali. On je ten, kdo by tě zabil, kdyby ses neschoval do záchodu.“

„Volescu,“ Petra to jméno pronesla, jako by to byla kulka, kterou je třeba vypáčit z jejího těla.

Fazolek se smutně zasmál. „On ještě žije?“

„Právě ho pustili z vězení. Zákony se změnily. Genetické manipulace již nejsou zločinem proti lidskosti.“

„Ale vražda dětí je,“ namítl Fazolek. „Nebo není?“

„Technicky to podle zákona nemůže být vražda, když oběti nemají zákonné právo na existenci,“ dovozoval Anton. „Myslím si, že byl obviněn z ‘manipulace s důkazy’. Protože nechal těla spálit.“

„Prosím vás, řekněte mi, že není v souladu se zákonem zavraždit Fazolka,“ ozvala se Petra.

„Mezi tenkrát a teď jsi pomohl zachránit svět,“ poznamenal Anton. „Myslím, že teď by byl pohled na situaci trochu jiný.“

„To se mi opravdu ulevilo,“ zavrčel Fazolek.

„Takže tento nevrh, tento manipulátor s důkazy...“ řekla Petra. „Nevěděla jsem, že ho znáte.“

„Neznal jsem ho – a neznám ho ani teď,“ prohlásil Anton. „Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale on mi napsal. Dokonce den předtím než Petra. Nevím, kde je. Ale můžu vás s ním kontaktovat. Pak už to bude záležet na vás.“

„Konečně se tedy setkám s legendárním strýčkem Konstantinem,“ prohodil Fazolek. „Nebo, jak ho nazývá otec – když chce rozčlít mámu – ‘mým bratrem parchantem’.“

„Jak se vlastně dostal z vězení?“ zeptala se Petra.

„Vím jenom to, co mi řekli jiní. Ale jak prohlásila sestra Carlotta, ten člověk je skrz naskrz lhář. Věří vlastním lžím. V tom případě by si mohl myslet, že je tvůj otec, Fazolku. Jí řekl, že tebe a tvoje bratry naklonoval ze sebe.“

„A vy si myslíte, že on by nám měl pomoci mít děti?“ zeptala se Petra.

„Myslím si, že jestli chcete mít děti bez Fazolkova malého problému, je on jediný, kdo vám může pomoci. Jistě, mnoho doktorů může zničit embrya a říci vám, jestli by měly vaše nadání a vaše prokletí. Ale jelikož mým klíčkem nikdy neotočila příroda, nedestruktivní test na to neexistuje. A aby někdo takový test vyvinul, museli byste se nechat vyšetřit lékaři, kteří by se na vás dívali jako na příležitost, na níž se dá postavit kariéra. Voleskova největší výhoda je v tom, že o vás už ví a není v takovém postavení, aby se mohl chlubit, že vás objevil.“

„Tak mi dejte jeho e-mail,“ uzavřel Fazolek. „Zkusíme začít odamtud.“

KAPITOLA 8 – CÍLE

Od: Lepsiclovek%CroMagnon@HomeAddress.com [E-mail zdarma! Zaregistrujte přítele!]

Komu: Skromny%Sluha@HomeAddress.com [JEŽÍŠ tě miluje! Vyvoleni.org]

Předmět: Díky za pomoc

Drahý anonymní dobrodinče!

Byl jsem sice ve vězení, ale neschovával jsem se pod balvanem. Víím, kdo jste, a víím, co jste udělal. Proto, když mi nabízíte pomoc, abych mohl pokračovat ve výzkumu přerušném mým odsouzením na doživotí, a naznačujete, že redukce mých obvinění a změna mého rozsudku jsou Vaším dílem, musím Vás podezírat z postranních motivů.

Myslím si, že chcete využít mého předpokládaného setkání s těmito hypotetickými lidmi k tomu, abyste je zabil. Něco jako když Herodes chtěl od mudrců vědět, kde je ten novorozený král, aby ho mohl navštívit a také se mu poklonit.

Od: Skromny%Sluha@HomeAddress.com [Nechod'te domů SAMI! OsamelaSrdce]

Komu: Lepsiclovek%CroMagnon@HomeAddress.com [Vaše ADS je vidět! E-mail zdarma!]

Předmět: Zmýlil jste se ve mně

Drahý doktore!

Zmýlil jste se ve mně. Nemám zájem na ničí smrti. Chci, abyste jim pomohl mít děti, které nemají otcovy zvláštní schopnosti ani problémy. Udělejte jim jich tucet.

Ale kdybyste při tom náhodou získal nějaká maličká embrya, která otcova nadání mají, nevyhazujte je, prosím. Schovejte je do bezpečí. Pro mne. Pro nás. Někteří lidé by si velice rádi vypěstovali na zahrádce spoustu fazolí.

John Paul Wiggin si už před několika lety uvědomil, že celé to vychovávání dětí vůbec není takové, jak se o něm mluví. Možná někde bylo nějaké normální dítě, ale v blízkosti jeho domu se nikdy žádné nevyskytlo.

Ne že by své děti neměl rád. Miloval je. Víc, než se kdy dozvedí; možná dokonce víc, než věděl on sám. Ostatně, dokud nepřijde opravdová zkouška, člověk stejně neví, jak moc někoho miluje. Zemřel by pro tuto osobu? Vrhł by se na granát, vkročil před jedoucí auto, udržel tajemství při mučení, aby jí zachránil život? Většina lidí se odpověď na tu otázku nikdy nedoví. Ale i ti, kteří se ji dozví, si stejně nejsou jisti, jestli to byla láska, povinnost, sebeúcta, kulturní podmíněnost nebo některé jiné z možných vysvětlení.

John Paul Wiggin své děti miloval. Ale buď jich neměl dost, nebo jich měl příliš. Kdyby jich měl víc, možná by pro něho nebylo tak hrozné, že dvě z nich odletěly do nějaké vzdálené kolonie, z níž se za jeho života už nevrátí, protože doma by mu stále zůstávalo několik, s nimiž by se mohl těšit, pomáhat jim a obdivovat je tak, jak rodiče chtějí své děti obdivovat.

A kdyby měl o jedno míň... Kdyby si u nich vládla třetí dítě nevyžádala... Kdyby se Andrew nikdy nenarodil, nebyl přijat do programu, z něhož Petra vyškrtli, potom by možná Petrovy chorobné ambice zůstaly v normálních mezích. Jeho závist a vzdor, jeho potřeba dokázat, že přece jen má nějakou cenu, by nepoznamenaly jeho život a nezatemnily mu i ty nejlepší okamžiky.

Jistě, kdyby se Andrew nenarodil, svět by byl dnes možná prošípokovaný termitřanskými úly a z lidstva by zbylo jen několik otrhaných tlup, které přežívají v nehostinných prostředích, jako jsou Rierra del Fuego, Grónsko nebo Měsíc.

Ale nešlo ani o tu vládní žádost. Málo známý fakt: Andrew byl téměř jistě počat dřív, než žádost dorazila. John Paul Wiggin nebyl

zas tak dobrý katolík, dokud si neuvědomil, že mu zákony o kontrole porodnosti zakazují jím být. Pak, protože byl tvrdohlavý Polák, nebo vzpurný Američan, nebo prostě proto, že byl zvláštní směsicí genů a vzpomínek jménem John Paul Wiggin, pro něho najednou nic nebylo důležitější než být dobrý katolík, obzvlášť když se jednalo o porušení populačních zákonů.

Byl to základ jeho manželství s Theresou. Sama nebyla katolička – což ukazovalo, že John Paul na dodržování všech pravidel zas tolik nelpí – ale pocházela z prostředí, v němž byla velká rodina tradicí a souhlasila s ním, ještě než se vzali, že budou mít víc než dvě děti bez ohledu na to, co je to bude stát.

Nakonec je to nestálo nic. Nepřišli o práci. Nepřišli o prestiž. Do konce se jim dostalo velké cti být rodiči zachránce lidstva.

Jenže nikdy neuvidí Valentininu a Andrewovu svatbu, nikdy neuvidí jejich děti. Pravděpodobně nebudou naživu ani tak dlouho, aby se dověděli, kdy dorazí na svou kolonizovanou planetu.

A teď byli pouhými přívěsky na životě dítěte, které měli rádi nejmní.

I když, po pravdě řečeno, John Paul neměl k Petrovi takovou antipatii jako jeho matka. Možná to bylo tím, že John Paul byl pro Petra dobrou protiváhou – John Paul mu mohl být užitečný. Na rozdíl od Petra, který měl rozdělanu stovku věcí, žongloval se všemi svými projekty a nic nedělal pořádně, John Paul byl ten typ, který musel udělat tečku nad každým i, přeškrtnout každé t. Aniž by někomu řekl, čím přesně se zabývá, John Paul pozorně sledoval všechno, co Petr dělá, a dohlížel na to, aby se věci dotahovaly do konce. Jestliže Petr předpokládal, že podřízení pochopí jeho záměr a přizpůsobí se, John Paul věděl, že všechno spletou, podrobně jim to vyložil a dohlédl, aby to udělali správně.

Aby to dokázal, John Paul samozřejmě musel předstírat, že vystupuje jako Petrovy oči a uši. Lidé, které ukáznil, samozřejmě neměli důvod jít za Petrem a vysvětlovat hlouposti, které dělali předtím, než přišel John Paul se svými otázkami, kontrolními seznamy a veselými pohovory, jež nebyly tak docela náhodné, a přiznávaly, že jsou výchovné.

Jenže co mohl John Paul dělat, když projekt, do něhož se Petr pus-

til, byl tak nebezpečný a, ano, hloupý, že jestli John Paul o něco rozhodně nestál, bylo to pomáhat mu s ním?

Postavení, které John Paul v této malé komunitě Hegemonových spolupracovníků měl, mu neumožňovalo bránit Petrovi v tom, co dělá. Byl optimalizátor, ne byrokrat; trhal byrokracii, nesnoval ji jako pavouk pavučinu.

V minulosti mohl něco nejvíc brzdit tak, že nebude dělat vůbec nic. Bez jeho přítomnosti, bez jeho rýpání a opravování se chod věcí zpomaloval a projekt často bez jeho pomoci odumřel.

Jenže v Achillově přítomnosti nic takového nehrozilo. Šelma, jak mu Theresa a John Paul říkali, byla stejně metodická, jako Petr nebyl.

Zdálo se, že neponechává nic náhodě. Kdyby ho John Paul jednoduše nechal být, dosáhl by všeho, čeho by chtěl.

„Petře, ze svého postavení nevidíš, co Šelma dělá,“ upozornil ho John Paul.

„Otče, já vím, co dělám.“

„On si najde čas na každého,“ pokračoval John Paul. „Kamarádí se s každým úředníkem, každým vrátným, každou sekretářkou, každým byrokratem. S lidmi, kolem nichž se ty proženeš a pozdravíš je mávnutím nebo vůbec nijak, si on sedne a povídá si s nimi, dopřává jim pocit, že jsou důležití.“

„Dobře, je okouzlující.“

„Petře...“

„To není soutěž v popularitě, otče.“

„Ne, protože je to soutěž v loajalitě. Dosáhneš přesně toho, čeho ti dovolí dosáhnout lidé, kteří pod tebou slouží, nic víc. Tito civilní zaměstnanci, kteří pro tebe pracují, jsou tvoje moc, a on tě připravuje o jejich loajalitu.“

„Možná povrchně,“ připustil Petr.

„Většina lidí nic než povrchnost nezná. Jednají podle toho, co právě cítí. Mají ho raději než tebe.“

„Vždycky se najde někdo, koho mají lidi rádi víc,“ prohlásil Petr se škodolibým pousmáním.

John Paul se ubránil jednoslovné odpovědi, která se nabízela, protože by to Petra zničilo. To jediné drtivé slovo by bylo „ano“.

„Petře,“ zkusil to znovu John Paul, „když odsud Fazolek odejde, kdo ví, kolik tady po něm zůstane lidí, kteří ho mají dost rádi, aby ho čas od času zpravili o nějakých klepech? Nebo mu podstrčili tajný dokument?“

„Otče, cením si tvých obav. A znovu ti mohu jen opakovat, že mám věci pod kontrolou.“

„Vypadá to, jako by sis myslel, že všechno, co nevíš, nestojí za to vědět,“ napomenul ho John Paul a nebylo to poprvé.

„A ty jako by sis myslel, že všechno, co dělám, nedělám dost dobře,“ odpověděl Petr přinejmenším posté.

A tak vypadaly tyto rozhovory pokaždé. John Paul nezacházel dál – věděl, že kdyby začal být příliš protivný, kdyby se Petr cítil přítomností rodičů příliš sužován, ztratili by jakýkoli vliv.

A to by bylo nesnesitelné.

Znamenalo by to ztratit poslední dítě.

„Vážně bychom měli mít další dítě nebo dvě,“ nadhodila jednou Theresa. „Jsem ještě dost mladá, a vždycky jsme chtěli mít víc než ty tři, které nám vláda dovolila.“

„To asi nepůjde.“

„Proč by to nešlo? Už nejsi dobrý katolík? Vydrželo ti to jenom tak dlouho, dokud být katolíkem znamenalo být rebellem?“

John Paul neměl rád takové narážky, obzvlášť proto, že na tom mohla být trocha pravdy. „Nic takového, Thereso, miláčku. Nemůžeme mít další děti proto, že by nám nikdy nedovolili nechat si je.“

„Kdo? Vládě je teď už jedno, kolik máme dětí. Pro ně jsou to všechno budoucí daňoví poplatníci, rodiče dětí nebo potrava pro děla.“

„Jsme rodiče Endera Wigina, Démosthena, Locka. Kdybychom měli další dítě, dostalo by se to do mezinárodních zpráv. Báť jsem se toho už předtím, než unesli Andrewovy spolubojovníky, ale potom už nebylo o čem pochybovat.“

„Ty si vážně myslíš, že by si někdo řekl, že když naše první tři děti byly tak...“

„Miláčku,“ zarazil ji John Paul věděl, že nesnáší, když jí říká miláčku, protože z toho nedokázal vypustit sarkasmus – „sebrali by je už z postýlky, tak rychle by udeřili. Byly by cílem od okamžiku po-

četí, jenom by čekaly, až někdo přijde a udělá z nich loutky toho či onoho režimu. A i kdyby se nám podařilo ochránit je, každý okamžik jejich života by deformoval tlak veřejné zvědavosti. Jestli jsme usoudili, že Petra rozhodilo, že je Andrewovým stínem, představ si, co by to udělalo s nimi.“

„Třeba by to měly snazší,“ namítla Theresa. „Nepamatovaly by si, že někdy nebyly ve stínu svých bratrů.“

„O to by to bylo horší. Neměly by vůbec ponětí, co jsou, byly by jen něčí sourozenci.“

„Byl to jen nápad.“

„Byl bych rád, kdyby to šlo,“ řekl John Paul. Bylo snadné dělat velkomyslného poté, co kapitulovala.

„Prostě... chybí mi, že kolem sebe nemám děti.“

„Mně taky. A kdybych si myslel, že by mohly být dětmi...“

„Žádné z našich dětí ve skutečnosti nikdy nebylo dítě,“ konstatovala smutně Theresa. „Nikdy nebyly bez starostí.“

John Paul se zasmál. „Jenom ti, kteří zapomněli na vlastní dětství, si mohou myslet, že děti jsou bezstarostné.“

Theresa se na okamžik zamyslela a pak se zasmála. „Máš pravdu. Všechno je buď nebe na zemi nebo konec světa.“

Ten rozhovor se odehrál ještě v Greensboro, poté, co Petr odhalil před veřejností svou pravou identitu, a předtím, než dostal prakticky bezobsažný titul Hegemona. Jen málokdy se k němu vraceli.

Ale teď ta myšlenka vypadala přitažlivěji. Byly dny, kdy John Paul měl chuť přijít domů, popadnout Theresu do náruče a říct: „Miláčku“ – a nebyl by ani trochu sarkastický – „mám pro nás letenky do kosmu. Staneme se kolonisty. Opustíme tuto planetu se všemi jejími starostmi a pořídíme si nové děti ve vesmíru, kde nebudou moci svět zachránit ani uchvátit.“

Potom se Theresa pokusila proniknout do Achillova pokoje a John Paul se upřímně zamyslel nad tím, jestli se na její psychice neprojevil stres, jemuž je vystavena.

Právě proto, že mu dělalo takové starosti, co dělá, s ní o tom záměrně několik dní nemluvil a počkal, jestli o tom nezačne sama.

Nezačala. Ale on to vlastně ani nečekal.

Když usoudil, že bezprostřední rozpaky pominuly a ona je schopna o věcech diskutovat, aniž by se chtěla bránit, nadhodil to téma jednou večer nad moučníkem.

„Ty tedy chceš být uklízečka,“ konstatoval.

„Byla jsem zvědavá, za jak dlouho o tom začneš,“ odpověděla Theresa a vesele se ušklíbala.

„A já jsem byl zvědavý, za jak dlouho o tom začneš ty,“ opáčil John Paul – s úsměvem, který byl okořeněný ironií stejně jako její.

„Teď se to nikdy nedozvíš.“

„Já myslím,“ začal John Paul, „že jsi ho chtěla zabít.“

Theresa se zasmála. „Jistě, dostala jsem úkol od svého nadřízeného.“

„To jsem si myslel.“

„Já si dělám legraci,“ okamžitě couvla Theresa.

„Já ne. Graff ti něco řekl? Nebo to máš z nějakého špionážního románu?“

„Nečtu špionážní romány.“

„Já vím.“

„Nebyl to úkol. Ale je pravda, že mě na ten nápad přivedl on. Že by pro všechny bylo nejlepší, kdyby Šelma neopustila Brazílii živá.“

„Ale já si to nemyslím,“ namítl John Paul.

„Pročpak? Určitě si nemyslíš, že má pro svět nějakou cenu.“

„Vytáhl všechny z úkrytu, ne? Všichni přiznali barvu.“

„Všichni ne. Alespoň ne zatím.“

„Ukázalo se, jaký kdo je. Svět je rozdělený na tábory. Ambice jsou odhalené. Zrádci se prozradili.“

„Úkol je splněn,“ upozornila Theresa, „a on už není k ničemu.“

„Nikdy jsem se na tebe nedíval jako na vražedkyni.“

„Taky jí nejsem.“

„Ale měla jsi plán, ne?“

„Zkoušela jsem, jestli je nějaký plán uskutečnitelný – jestli bych se k němu dokázala dostat. Odpověď je ne.“

„Aha. Cíl ovšem zůstává stejný. Pouze metoda se změnila.“

„Pravděpodobně to neudělám,“ prohlásila Theresa.

„Zajímalo by mě, kolik atentátníků si to namlouvalo – až do okamžiku, kdy vystřelili z pistole, bodli nožem nebo naservírovali otrávené datle.“

„Už mě můžeš přestat trápit. Nezajímá mě politika ani ohlasy. I kdyby zabití Šelmy stálo Petra úřad Hegemona, bylo by mi to jedno. Já prostě nebudu sedět a dívat se, jak Šelma požírá mého syna.“

„Ale existuje lepší způsob.“

„Kromě jeho zabití?“

„Jak ho dostat někam, kde nebude moci Petra zabít. To je přece to, o co nám jde, ne? Ne zachránit svět před Šelmou, ale zachránit Petra. Jestli Achilla zabijeme...“

„Nevzpomínám si, že bych tě přizvala ke svému zlovolnému spiknutí.“

„Pak bude Šelma mrtvá, jistě, ale stejně tak bude mrtvá Petrova důvěryhodnost ve funkci Hegemona. Bude navždy poznamenaný jako Macbeth.“

„Já vím, já vím.“

„My potřebujeme očernit Šelmu, ne Petra.“

„Zabití je definitivnější.“

„Zabití stvoří mučedníka, legendu, oběť. Zabitím dostaneš svatého Tomáše Becketa. Canterburské poutníky.“

„Máš snad lepší plán?“

„Doženeme Šelmu k tomu, aby se pokusila zabít ona nás.“

Theresa na něho vytřeštila oči.

„Nedovolíme, aby to dokonala,“ vysvětlil John Paul.

„A já jsem si myslela, že jenom Petr si rád hraje s ohněm. Proboha, Johnny P, právě jsi mi vysvětlil, odkud se bere šílenství. Jak bys u všech všudy chtěl zařídit, aby se tě někdo pokusil zabít tak veřejným způsobem, aby se na to přišlo – a zároveň abys měl absolutní jistotu, že se mu to nepodaří?“

„Nedovolíme mu vystřelit,“ řekl John Paul trochu netrpělivě. „Budeme jenom sbírat důkazy, že se o to chce pokusit. Petrovi nezbude jiná možnost než poslat ho pryč – a my potom můžeme zařídit, aby se lidé dozvěděli proč. Na mě se tady možná dívají trochu skrz prsty, ale tebe mají lidé opravdu rádi. Nebudou mít Šelmu rádi, až se ukáže, že chtěla zabít jejich ‘Dóce Theresu.’“

„Ale tebe nemá rád nikdo. Co když nejdřív půjde po tobě?“

„Pro mě za mě,“ pokrčil rameny John Paul.

„A jak poznáme, co chystá?“

„Protože jsem nainstaloval do všech počítačů v systému program na sledování klávesnice a software, který bude analyzovat jeho jednání a nahlásí mi všechno, co dělá. Nemůže plánovat, aniž by někomu něco mailoval.“

„Napadá mě stovka způsobů, z nichž jeden je – udělá to sám, nikomu nic neřekne.“

„V tom případě si bude muset vyhledat náš časový harmonogram, ne? Nebo něco jiného. Něco, co bude podezřelé. Něco, co budu moci ukázat Petrovi a donutit ho, aby se toho chlapce zbavil.“

„Šelmu tedy zastřelíme tak, že si na čelo namalujeme velké terče,“ prohlásila Theresa.

Johnu Paulovi to přišlo absurdní a rozesmál se. „Není to snad fantastický plán? Žádný lepší mě ale nenapadá. A zdaleka není tak špatný jako ten tvůj. Ty vážně věříš, že bys dokázala někoho zabít?“

„Matka medvědice ochraňuje medvídě,“ řekla Theresa.

„Tak jdeš do toho se mnou? Slibuješ, že mu do polévky nepropašuješ smrtící projímadlo?“

„Tvým plánem se budu zabývat tehdy, až opravdu přijdeš s takovým, který by mohl mít úspěch.“

„Dosáhneme toho, aby odsud Šelma zmizela,“ uzavřel John Paul. „Tak či onak.“

Takový byl plán – až na to, že to žádný plán nebyl, a John Paul to věděl, protože Theresa mu ve skutečnosti neslíbila, že upustí od svého plánu stát se nepozorovanou vražedkyní.

Potíž byla v tom, že když se podíval na programy, které sledovaly Achillovo využívání počítače, dostal hlášení: „Žádný počítač nebyl použit.“

To bylo absurdní. John Paul věděl, že chlapec počítač používá, protože sám dostal několik zpráv – byly to nevinné dotazy, ale nesly krycí jméno, které Petr Šelmě dal.

Ale nemohl nikoho přímo požádat, aby mu pomohl zjistit, proč jeho sledovací programy nezaznamenávají Achillova připojení a neo-

dečítají jeho úhozy na klávesnici. Rozneslo by se to a John Paul by nevypadal jako zas tak nevinná oběť, až by Achillův plán – ať už jakýkoli – vyšel na světlo.

Dokonce viděl Achilla na vlastní oči, jak se přihlašuje a píše zprávu, večerní hlášení – které potvrzovalo, že monitorování klávesnice na dotyčném zařízení funguje – přesto nevykazovalo žádnou Achillovu aktivitu.

John Paul o tom dlouho přemýšlel, snažil se představit si, jak mohl Achilles obejít jeho software, aniž se alespoň jednou přihlásil.

Až ho konečně napadlo položit softwaru jinou otázku.

„Vypiš všechna připojení, která se na tom počítači dnes uskutečnila,“ zadal do svého panelu.

Po několika okamžicích se objevilo hlášení: „Žádná připojení.“

Žádná připojení na okolních počítačích. Žádná připojení na vzdálených počítačích. Zřejmě žádná připojení v celé počítačové síti úřadu Hegemona.

A jelikož se každou chvíli někdo připojoval, včetně Johna Paula, tento výsledek byl nesmyslný.

Petra zastihl s Ferreirou, brazilským počítačovým expertem, který se staral o zabezpečení sítě.

„Omlouvám se, že vás ruším,“ začal, „ale bude ještě lepší vám to říct, když jste u toho oba.“

Petra to popudilo, ale odpověděl docela zdvořile. „Tak povídej.“

John Paul se snažil vymyslet nějaké bezelstné vysvětlení, proč se pokusil zavést sledovací operaci do celé počítačové sítě úřadu Hegemona, ale nepodařilo se mu to. Proto po pravdě přiznal, že se snažil sledovat Achilla – ale neřekl nic o tom, co s takto získanými informacemi zamýšlel.

Ještě než domluvil, Petr a Ferreira se rozesmáli sice trpce a ironicky, ale smáli se.

„Co je na tom k smíchu?“

„Otče,“ odpověděl Petr. „To tě nenapadlo, že my jsme nasadili do systému software, který dělá přesně totéž?“

„Jaký software jste použil?“ zeptal se Ferreira.

John Paul mu to řekl a Ferreira si povzdechl. „Za normálních okolností by můj software ten váš detekoval a vymazal,“ prohlásil.

„Jenže vy máte velice privilegovaný přístup k síti. Tak privilegovaný, že ho můj sledovací software propustil.“

„A to ti to ani nenahlásil?“ zeptal se rozmrzele Petr.

„Jeho je řízený přerušením, můj je součástí operačního systému,“ vysvětlil Ferreira. „Jakmile jeho sledovací software překonal úvodní bariéru a usídlil se v systému, nebylo co hlásit. Oba programy dělají totéž, jenom v jiném okamžiku strojového cyklu. Čtou stisky kláves a předávají informaci operačnímu systému, který ji následně posílá programu. Také je předávají do vlastního záznamu úhozů. Jenže oba programy mažou buffer, takže se úhozy nezaznamenají dvakrát.“

Petr i John Paul udělali stejné gesto – složili obličej do dlaní a zakryli si oči. Oba samozřejmě okamžitě pochopili.

Úhozy zpracovával sledovací program Ferreiry nebo Johna Paula – ale nikdy oba. Proto oba záznamy úhozů nemohly ukazovat nic jiného než nahodilá písmena, která dohromady nedají nic srozumitelného. Nikdy nebudou vypadat jako připojení – přestože se do celého systému pořád někdo přihlašoval.

„Nemohli bychom záznamy zkombinovat?“ zeptal se John Paul. „Úhozy máme nakonec všechny.“

„Máme i abecedu,“ řekl Ferreira, „a pokud bychom našli správné pořadí, jak je dát k sobě, z písmen se vyloupne všechno, co kdy kdo napsal.“

„Není to tak hrozné,“ konstatoval Petr. „Alespoň že písmena jsou ve správném pořadí. Nemělo by být tak složité dát je dohromady tak, aby to dávalo smysl.“

„Ale musíme je spojit všechna, abychom našli Achillova připojení.“

„Napiš program,“ navrhl Petr. „Program, který najde všechno, co by mohla být jeho přihlášení, a pak můžeš zpracovat materiál, který bude za těmito možnostmi bezprostředně následovat.“

„Napiš program,“ zamumlal Ferreira.

„Nebo to udělám já,“ prohlásil Petr. „Stejně nemám nic jiného na práci.“

Za ten sarkasmus tě lidé milovat nebudou, Petře, řekl si v duchu John Paul.

Jenže s ohledem na to, kdo byli Petrovi rodiče, se sotva dalo čekat,

že zazní nahlas.

„Já to roztřídím,“ nabídl Ferreira.

„Omlouvám se,“ řekl John Paul.

Ferreira si jen povzdechl. „To vás vůbec nenapadlo, že už tam budeme mít software, který bude dělat přesně totéž?“

„Chcete říct, že jste měli sledovací program, který by mně přinášel pravidelná hlášení o tom, co Achilles píše?“ otázal se John Paul. Vidá.

Petr není jediný, kdo našel zalíbení v sarkasmu. Jenže já se nesnažím sjednotit svět.

„Není důvod, abys to věděl,“ prohlásil Petr.

To byla dobrá příležitost. „Já myslím, že Achilles se chystá zabít tvou matku.“

„Otče. Vždyť ji ani nezná.“ Znělo to netrpělivě.

„Myslíš, že je pravděpodobné, aby se nedověděl, že se pokusila proniknout do jeho pokojů?“

„Ale... zabít ji?“ zeptal se Ferreira.

„Achilles nedělá věci polovičatě,“ odpověděl John Paul. „A Petrovi není nikdo oddanější než ona.“

„Ani ty, otče?“ zeptal se mile Petr.

„Ona nevidí tvé chyby,“ zalhal John Paul. „Mateřské instinkty ji zaslepují.“

„Zato ty takový handicap nemáš.“

„Nejsem tvoje matka.“

„Můj sledovací software to každopádně měl zachytit,“ uznal Ferreira. „Byla to jen moje chyba. Systém neměl mít taková zadní dvířka.“

„Každý systém je má,“ prohodil John Paul.

Když pak Ferreira odešel, Petr chladně promluvil: „Vím, jak to udělat, aby matka byla v naprostém bezpečí. Odvez ji odsud. Odjedzte na nějakou kolonizovanou planetu. Odjedzte někam a dělejte něco, ale přestaňte se mě snažit chránit.“

„Chránit tě?“

„Myslíš si, že jsem tak pitomý, abych uvěřil té za vlasy přitažené historce, že Achilles chce zabít mámu?“

„Promiň. Ty jsi tady jediný, koho má cenu zabít.“

„Jsem jediný, jehož smrt by Achillovi odstranila z cesty velkou překážku.“

John Paul dokázal jen zavrtět hlavou.

„Tak kdo je další?“ zeptal se Petr.

„Nikdo není další, Petře,“ řekl John Paul. „Vůbec nikdo. Nikomu nic nehrozí, protože se koneckonců ukázalo, že Achilles je naprosto racionální chlapec, který by nikdy nikoho nezabil, pokud by k tomu neměl dokonale opodstatněný důvod.“

„Jistě, samozřejmě, je to blázen,“ uznal Petr. „Netvrdil jsem, že není blázen.“

„Tolik bláznů a tak málo opravdu účinných léků,“ prohlásil John Paul, než odešel z pokoje.

* * *

Když to v noci pověděl Therese, zaúpěla. „Celou dobu si mohl dělat, co chtěl.“

„Ručím za to, že to brzy dáme všechno dohromady,“ ujistil ji John Paul.

„Ne, Johnny P. Nikdo nám nezaručí, že to bude dost brzy. Už v tuto chvíli může být pozdě.“

KAPITOLA 9 – POČETÍ

Komu: Studeny%Jakkamen@Anonym.com

Od: Treti%Strana@TajemnyVychod.org

Předmět: Rozhodně ne vichská polévka

Nevím, kdo jste, a nevím, co tato zpráva znamená. On je v Číně. Byl jsem tam jako turista, šel jsem po veřejném chodníku. On mi dal složený lístek a požádal mě, abych poslal zprávu na tento poštovní server s výše uvedeným předmětem. Ta zpráva je zde:

„On si myslí, že jsem mu řekl, kde bude Caligula, ale já jsem to nebyl.“

Doufám, že vám to něco říká a že tomu rozumíte, neboť to vypadalo, že mu na tom velice záleží. Pokud jde o mne, vy mne neznáte, on také ne, a mně to tak vyhovuje.

„To město vypadá jinak,“ prohlásil Fazolek.

„Samozřejmě,“ souhlasila Petra. „Jsi vyšší.“

Pro Fazolka to byl první návrat do Rotterdamu poté, co z něho jako velice malé dítě odjel do vesmíru, aby se vycvičil vojákem. Za celou dobu jejich poválečných toulek se sestrou Carloutou se nestalo, že by navrhla, aby sem přijeli, a jeho to také nikdy nenapadlo.

Ale Volescu byl tady – měl v sobě tolik drzosti, že se znovu usadil ve městě, kde byl zatčen. Teď samozřejmě svou práci nenazýval výzkumem – přestože byl mnoho let nezákonný, jiní vědci v něm v tichosti pokračovali a když po válce znovu získali možnost publikovat, nechali všechny Voleskovy úspěchy ležet v prachu.

Jeho kanceláře ve staré, ale krásné budově v centru města nesly skromné označení v obecné řeči: CENTRUM BEZPEČNÉ REPRODUKCE.

„Bezpečné,“ pozastavila se nad tím Petra. „Zvláštní jméno, když člověk zváží, kolik dětí zabil.“

„Nebyly to žádné děti,“ odvětil klidně Fazolek. „Byly ukončeny nezákonné pokusy, z hlediska zákona o žádné děti nikdy nešlo.“

„To máš teda peška.“

„Moc se díváš na televizi. Začínáš chytat americký slang.“

„Co jiného můžu dělat, když ty pořád vysedáváš na síti a zachraňuješ svět?“

„Čeká mě setkání s mým stvořitelem,“ připomněl Fazolek. „A ty si stěžuješ, že trávím příliš mnoho času ryzím altruismem.“

„On není tvůj stvořitel,“ namítl Petra.

„A kdo jím tedy je? Moji biologičtí rodiče? Ti si udělali Nikolaje. Já jsem byl zbytek v mrazáku.“

„Já měla na mysli Boha,“ řekla Petra.

Fazolek se usmál. „Já vím. Nemůžu si pomoci, ale jsem přesvědčený, že existuju proto, že právě mrkl. Kdyby dával pozor, nikdy bych nemohl na světě být.“

„Neprovokuj mě řečmi o náboženství,“ ohradila se Petra. „Já s tebou nehraju.“

„Tys začala,“ připomněl jí Fazolek.

„Já nejsem sestra Carlotta.“

„Jinak bych si tě nemohl vzít. Tak mezi tím ses rozmýšlela? Mezi mnou a klášteřem?“

Petra se zasmála a dloubla do něho. Ale nebylo to žádné velké dloubnutí. Spíš jenom záminka, aby se ho mohla dotknout. Dokázat si, že je její, že se ho může dotýkat, kdy chce, a že je to v pořádku. Dokonce i před Bohem, protože teď byli legálně manželé. Nutnost před umělým oplodněním, aby nemohly vzniknout spory o otcovství nebo společné vlastnictví embryí.

Nutnost, ale také její přání.

Kdy to vlastně začala chtít? Kdyby se jí v Bitevní škole někdo zeptal, koho si jednou vezme, řekla by: „Blázna, protože nikdo chytřejší mě nedostane,“ ale kdyby na ni někdo přitlačil, kdyby tazateli věřila, že to nevyžvaní, přiznala by: „Dinka Meekera.“ V Bitevní škole to byl její nejlepší kamarád.

Dink byl dokonce Holanďan. Ale teď nebyl v Nizozemsku. Nizo-

zemsko nemělo armádu.

Dinka zapůjčili do Anglie jako nějakou fotbalovou hvězdu, aby se tam podílel na společném angloamerickém plánování, což bylo v jeho případě obrovské plýtvání talentem, protože ani na jedné straně Atlantiku nebyla nejmenší touha angažovat se ve vřavě, která hýbala zbytkem světa.

Dokonce ani nelitovala, že tam Dink není. Pořád jí na něm záleželo, měla na něho hezké vzpomínky možná ho dokonce milovala, maličko víc než platonicky. Ale po Bitevní škole, kde se ukázal jako statečný rebel, který se vzepřel systému, odmítl velet armádě v bitevní místnosti a spolu s ní se postavil v boji s učiteli na stranu Endera – po Bitevní škole spolu pracovali téměř neustále a možná poznali jeden druhého až příliš dobře. Póza rebela se rozplynula a zůstal velitel, sice skvělý, ale namyšlený. A když se před Dinkem zostudila, když při hře, z níž se vyklubala realita, podlehla únavě, mezi ní a ostatními vznikla bariéra, ale mezi ní a Dinkem vyrostla nepřekonatelná zeď.

I později, když Enderovu družinu unesli a společně věznili v Rusku, si s Dinkem povídali jako za starých časů, ale už necítila žádnou jiskru.

Po celou tu dobu by se každému vysmála, kdyby jí řekl, že se zamiluje do Fazolka a za necelé tři roky se za něho vdá. Protože jestli byl Dink v Bitevní škole nejpravděpodobnějším kandidátem jejího srdce, Fazolek byl jistě přesně na opačném konci. Ano, trochu mu pomohla, tak jako na začátku pomohla Enderovi, ale byla to pomoc silnějšího slabšímu, ruka podaná otloukánkovi.

Ve Velitelské škole začala Fazolka uznávat, začala si všímat jeho úsilí – jak se nijak nepodbízí ostatním, ale když je třeba přátelům pomoci, vždycky to udělá. Pochopila, že je jedním z nejhluběji nezištných a oddaných lidí, jaké kdy poznala – přestože on sám v sobě tyto vlastnosti neviděl a vždycky si našel nějaký důvod, proč všechno, co dělá, dělá jen a pouze pro svoje dobro.

Když Fazolek zůstal jediným neuneseným, věděla okamžitě, že zkusí cokoli, aby je zachránil. Ostatní mluvili o tom, že se ho pokusí venku kontaktovat, ale když se dozvěděli, že byl zabit, hned to vzdali. Petra to nevzdala nikdy. Věděla, že se Achillovi nemohlo tak

snadno podařit ho zabít. Věděla, že Fazolek najde způsob, jak ji osvobodit.

A on to udělal.

Nemilovala ho proto, že ji zachránil. Milovala ho proto, že po celou dobu zajetí, kdy musela neustále snášet Achillovu tíživou přítomnost doprovázenou potměšilou hrozbou smrti propletenou s jeho chtivostí přivlastnit si ji, byl Fazolek zosobněním jejího snu o svobodě. Když si představovala život mimo zajetí, viděla se, jak žije s ním. Ne jako muž a žena, ale prostě: až budu volná, najdeme nějaký způsob, jak s Achillem bojovat. My. My to uděláme. A to „my“ byla vždycky ona a Fazolek.

Potom se dozvěděla o jeho genetické odlišnosti. O smrti, která ho čeká, až přeroste schopnost svého těla uživit se. A okamžitě věděla, že chce přivést na svět jeho děti. Ne proto, že by chtěla mít děti, které budou trpět nějakou zřůdnou vadou, která z nich udělá geniální jepice, motýly, kteří zazáří na slunci jen jediný den, ale proto, že nechtěla, aby po Fazolkovi žádné dítě nezůstalo. Nedokázala se smířit s tím, že ho ztratí, a zoufale chtěla, aby jí něco z něho zůstalo, až bude pryč.

Nikdy by mu to nedokázala vysvětlit. Pořádně to neuměla vysvětlit ani sama sobě.

Ale věci se nějakým způsobem vyvinuly lépe, než doufala. Taktický manévr, kterým ho dostala na návštěvu k Antonovi, ho přesvědčil až neuvěřitelně rychle.

Díky tomu uvěřila, že také on, aniž si to uvědomoval, se do ní zamiloval. Že stejně jako ona chce, aby žil dál ve svých dětech, teď chtěl, aby ona byla matkou, která o ně bude pečovat, až zemře.

A i kdyby to nebyla láska, stačilo to.

Vzali se ve Španělsku a Anton a jeho nová nevěsta byli u toho. Bylo nebezpečné zůstat tam tak dlouho, třebaže se snažili zmírnit riziko tím, že často se všemi zavazadly odjížděli a pak se vraceli po každé do jiného města. Jejich oblíbeným městem byla Barcelona, pohádková krajina staveb, které vypadaly, jako by je navrhl Gaudí – nebo možná vyrostly z Gaudího snů. Měli svatbu v katedrále Sagrada Familia. Byla to jedna z několika pravých Gaudího staveb, které ještě existovaly, a díky svému jménu byla pro svatbu ideálním místem.

„Sagrada familia“ se samozřejmě oficiálně týkalo Ježíšovy svaté rodiny. Ale to neznamenal, že se to nemohlo vztahovat na všechny rodiny. Ostatně, nebudou její děti počaty neposkvrněně?

Líbánky, které prožili, když spolu týden jezdili z jednoho baleárského ostrova na druhý a užívali si Středozemního moře a mírných větrů od afrického pobřeží, byly i tak o týden delší, než doufala. Poté, co poznala Fazolkovu povahu asi tak dobře, jak může jeden člověk poznat jiného, se Petra docela ostýchala poznat jeho tělo a dovolit mu poznat její. Ale tady jim pomohl Darwin, neboť vášně, které zajišťovali přežití druhů, jim pomohly zapomenout na nemotornost, pošetilost, nevědomost a touhu toho druhého.

Brala prášky na regulaci ovulace a další prášky, aby stimulovala dozrání co největšího počtu vajíček. Nemohlo se stát, aby počali dítě přirozeně ještě předtím, než zahájí proces umělého oplodnění. Ale ona si to přesto přála a dvakrát se probudila ze snu, ve kterém jí doktor vlídně řekl:

„Je mi líto, nemohu vám embrya implantovat, protože už jste těhotná.“

Ale odmítla nechat se tím znepokojovat. Už brzy bude své dítě mít.

Teď byli tady, v Rotterdamu, a chystali se k tomu. Hledali nikoli laskavého doktora z jejího snu, ale masového vraha, který jen náhodou ušetřil Fazolkův život, aby jim dal dítě, které ve dvaceti nezemře jako obr.

„Když budeme čekat moc dlouho, zavřou,“ prohlásil Fazolek.

„Ne,“ řekla Petra. „Volešcu bude čekat celou noc, aby tě spatřil. Jsi jeho experiment, který se navzdory jeho zbabělosti podařil.“

„Já myslel, že to je můj úspěch, ne jeho.“

Přitiskla se mu k paži. „Byl to můj úspěch.“

„Tvůj? Jak to?“

„Určitě. Já jsem ta, která shrábla všechny výhry.“

„Kdybys takové věci říkala v Bitevní škole, vysmívaly by se ti všechny armády.“

„Jedině proto, že všechny armády tvořily předpubertální děti. Dospělým takové věci nepřípadají hloupé.“

„Ale připadají,“ nedal se Fazolek. „Existuje jen krátké období dospívání, kdy jsou přehnaně romantické poznámky považovány za poezii.“

„Hormony mají takovou sílu, že absolutně nechápeme biologické příčiny svých pocitů, a přesto je cítíme.“

„Nechod’me dovnitř,“ navrhl Fazolek. „Pojďme zpátky do hotelu a dopřejme si pár pocitů.“

Políbila ho. „Pojďme dovnitř udělat dítě.“

„Pokusit se o dítě,“ opravil ji Fazolek. „Protože ti nedovolím mít takové, které má Antonův klíč otočený.“

„Já vím.“

„A mám tvůj slib, že všechna embrya s Antonovým klíčem budou zničena.“

„Samozřejmě,“ přisvědčila. To ho uspokojilo, ale ona si byla jistá, že si všimne, že ta slova vlastně nikdy nevyřkla. Možná si toho nevědomky všiml a proto se stále ptal.

Bylo to od ní samozřejmě licoměrné a nečestné a občas z toho skoro měla špatný pocit, ale do toho, co se stane po jeho smrti, mu nic nebude.

„Tak dobrá,“ řekl.

„Tak dobrá,“ zopakovala. „Je čas předstoupit před toho vraha dětí, ne?“

„Ale asi bychom mu tak před ním neměli říkat, co myslíš?“

„Odkdy zrovna tebe trápí dobré způsoby?“

* * *

Volescu byl lasička, přesně jak si ho Petra představovala. Byl strašně zaneprázdněný, hrál si na pana Vědce, ale Petra dobře věděla, co se za tou maskou skrývá. Viděla, jak nedokáže z Fazolka spustit oči, jak si ho v duchu měří. Chtěla utrousit pár jedovatých poznámek, že to vypadá, jako by mu vězení prospělo: měl trochu nadváhu, potřeboval by ji vychodit... ale přišli proto, aby jim ten člověk vybral dítě, a ničemu by neposloužilo, kdyby ho rozčílila.

„Nevěřil jsem, že vás někdy potkám,“ prohlásil Volescu. „Od té jeptišky, která za mnou přišla, jsem věděl, že jeden z vás přežil, a byl

jsem rád. Tou dobou už jsem byl ve vězení, takže se stalo to, čemu mělo zničení důkazů zabránit. Vlastně jsem je nemusel ničit. Mrzelo mě, že jsem to udělal. A pak najednou přišla ona a řekla mi, že ten ztracený přežil. Byl to jediný paprsek naděje v dlouhé noci zoufalství. A teď jste tady.“

Znovu si prohlédl Fazolka od hlavy k patě.

„Ano,“ přikývl Fazolek, „jsem tady, a taky jsem na svůj věk velice vysoký, což si, jak se zdá, potřebujete znovu a znovu ověřovat.“

„Omlouvám se. Víím, že vás sem přivedlo něco jiného. Něco velice důležitého.“

„Víte jistě,“ začal Fazolek, „že váš test na Antonův klíč je absolutně přesný a nedestruktivní?“

„Existujete, ne? Jste to co jste, ne? Nenechali bychom si žádného, u něhož by se gen neuchytil. Měli jsme bezpečný, spolehlivý test.“

„Všechna naklonovaná embrya byla přivedena k životu,“ řekl Fazolek. „Podařilo se to v každém z nich?“

„Měl jsem v té době výborné výsledky s nositelskými viry. Ani dnes není po této odbornosti velká poptávka při procedurách s lidmi, protože manipulace jsou stále protizákonné.“ Tiše se zasmál, protože všichni věděli, že na různých místech světa běží čilý obchod s upravenými lidskými dětmi a po odbornících na genové manipulace je větší shánka než kdykoli dřív. Bylo téměř jisté, že Volescu se ve skutečnosti zabývá právě tím, a Nizozemí bylo pro tuto činnost jedním z nejbezpečnějších míst.

Ale jak ho Petra poslouchala, zmocňoval se jí čím dál silnější neklid. Volescu v něčem lhal. Odchylka od normálního vystupování byla sotva patrná, ale poté, co měsíce pozorovala sebemenší nuance Achillova chování jednoduše proto, aby přežila, se z ní stal velice zkušený pozorovatel jiných lidí. Známký klamu našla. Nabuzená řeč, přehnaně rytmičká, příliš žoviální. Oči, které neustále uhýbaly jejich pohledům. Ruce, které se nedokázaly přestat dotýkat saka a tužky.

V čem jim chtěl lhát?

Stačilo, aby se nad tím zamyslela, a bylo jí to jasné.

Žádný test neexistoval. Když tenkrát Volescu stvořil Fazolka, jednoduše zavedl nositelský virus, který měl změnit všechny buňky embrya a potom si počkal, jestli některá embrya přežijí a budou úspěšně

modifikována. Náhodou přežila všechna. Ale to neznamenal, že všechna mají Antonův klíč.

Možná právě proto unikl z bezmála dvou tuctů dětí jenom Fazolek.

Možná byl Fazolek jediný, u koho se modifikace zdařila. Jediný s Antonovým klíčem. Jediný, kdo byl tak předčasně inteligentní, že si dokázal ve věku dvanácti měsíců uvědomit nebezpečí, vylézt ze své postýlky, ukrýt se v nádržce na záchodě a přežít tam, dokud nebezpečí nepominulo.

Volescu určitě lhal. Možná od té doby vypracoval test, ale nebylo to pravděpodobné. Proč by si myslel, že by ho mohl někdy potřebovat? Ale řekl, že měl takový test proto, aby mohl... aby mohl co?

Znovu zahájit svůj experiment. Vzít embrya, která jim zbudou, a místo aby ta s Antonovým klíčem usmrtil, všechna si je nechat, vypěstovat je a pak je studovat. Tentokrát by nemělo zvýšenou inteligenci a zkrácený život jen jedno ze dvou tuctů. Tentokrát genetické zákonitosti skýtaly padesátiprocentní pravděpodobnost, že bude Antonův klíč mezi embryi zastoupen.

Proto se Petra nyní musela rozhodnout. Kdyby řekla nahlas to, čím si byla v duchu jistá, Fazolek by si pravděpodobně uvědomil, že má pravdu, a celá záležitost by padla. Jestli Volescu neuměl test udělat, bylo jisté, že to neumí ani nikdo jiný. Fazolek by úplně odmítl mít děti.

Tedy – pokud chtěla mít Fazolkovo dítě, musel to udělat Volescu. Ne proto, že měl test na Antonův klíč, ale proto, že si Fazolek myslel, že ho má.

Jenže co ostatní embrya? I to by byly její děti, ale vyrostly by jako otroci, jako pokusné objekty takového muže, kterému morální zásady nic neříkají.

„Jistě víte, že vlastní implantaci neprovedete vy,“ řekla.

Jelikož Fazolek o tomto bodu jejich plánu nikdy neslyšel, byl určitě překvapený – ale byl to Fazolek, a proto na sobě nedal nic znát, jen se maličko usmál, aby dal najevo, že Petra mluví za oba. Taková důvěra! Necítila se dokonce ani provinile, že jí tolik věří ve chvíli, kdy se ho ona tolik snaží oklamat. Možná nedělala přesně to, co si Fazolek myslel, že chce, ale věděla, že dělá to, po čem ve skutečnosti touží, hluboko ve svých genech.

Zato Volescu překvapení neskrýval. „Ale... jak to myslíte?“

„Nezlobte se,“ pokračovala Petra, „ale zůstaneme s vámi po celou dobu oplodňovacího procesu a budeme dohlížet na převoz každého oplodněného embrya na gynekologickou kliniku, kde budou pod dohledem nemocniční bezpečnostní služby, dokud nedojde k implantaci.“

Volescu zrudl v obličeji. „Z čeho mě obviňujete?“

„Z toho, že jste člověkem, jakým jste se už ukázal být.“

„Už před mnoha lety jsem svůj dluh splatil.“

Fazolek mezitím pochopil – alespoň tolik, aby se přidal, hlasem stejně bezstarostným a veselým jako Petra. „O tom nepochybujeme, ale samozřejmě chceme mít jistotu, že se žádná naše malá embrya s Antonovým klíčem neprobudí v místnosti plné dětí, kde je budou čekat stejná nepříjemná překvapení jako kdysi mne.“

Volescu vstal. „Náš rozhovor skončil.“

Petra se zalekla. Neměla říkat vůbec nic. Teď se žádná implantace konat nebude a Fazolek přijde na to...

„Tak přejdeme rovnou k vyjmutí vajíček?“ zeptal se Fazolek. „Myslím, že doba je vhodná. Proto jsme schůzku dohodli na tento den.“

Volescu se na něho ostře podíval. „Po urážce, kterou jsem si od vás musel vyslechnout?“

„No tak, pane doktore,“ pousmál se Fazolek. „Odeberete jí vajíčka a já přispěji svým dílem. Tak to dělají lososi. Je to vlastně úplně přirozené. Ale přiznám se, že bych rád přeskočil to plavání proti proudu, jestli je to možné.“

Volescu si ho dlouho prohlížel. Potom se křečovitě usmál. „Jaký smysl pro humor má můj malý nevlastní synovec Julian.“

Petra čekala, skoro ani nedýchala, a rozhodně nechtěla promluvit, třebaže se jí hlavou honilo tisíc slov.

„Dobře, jistě, samozřejmě můžete poskytnout oplodněným embryím takovou ochranu, jakou chcete. Chápu vaši... nedůvěru. I když vím, že není na místě.“

„Udělejte tedy s Petrou, co je třeba udělat,“ řekl Fazolek. „Já zatím zavolám několik kurýrů z centra asistované reprodukce při gyneko-

logické klinice, aby sem přijeli, počkali na embrya a odvezli je ke zmrazení.“

„K této fázi se dostaneme až za několik hodin,“ prohlásil Volescu.

„Můžeme si dovolit zaplatit jejich čas,“ vmísila se Petra. „Nechceme připustit žádnou možnost chyby nebo zdržení.“

„Samozřejmě budu na několik hodin znovu potřebovat přístup k embryím,“ upozornil Volescu. „Abych je mohl roztrždit a otestovat.“

„V naší přítomnosti,“ přikývla Petra. „A v přítomnosti odborníka na umělé oplodnění, který bude implantovat to první.“

„Jistě,“ potvrdil Volescu se staženým úsměvem. „Vytřídím vám je a vyhodím ta...“

„My je vyhodíme a zničíme,“ skočil mu do řeči Fazolek.

„To je samozřejmé,“ řekl toporně Volescu.

Příčí se mu pravidla, která jsme na něho vytáhli, pomyslela si Petra. Viděla mu to na očích, přestože se dál tvářil klidně. Zuří! Dokonce je mu... ano, trapně. A protože se sotva někdy dostal blíž tomu, aby cítil hanbu, jediné mu to prospěje.

Zatímco Petru vyšetřoval nemocniční lékař, který měl provést implantaci, Fazolek najal bezpečnostní službu. Ve „školce“ embryí, jak tomu roztomile říkal nemocniční personál, bude celodenní stráž, každý den.

„Jelikož jsi paranoidní začala být ty,“ řekl Fazolek Petře, „nezbývá mi než být ještě paranoidnější.“

Byla to vlastně úleva. Petra byla ráda, že nemusí zůstat v nemocnici několik dní, než budou embrya připravena k implantaci, a osobně je po celou dobu hlídat. Volescu se zatím usilovně snažil vymyslet nějakou nedestruktivní proceduru, kterou by mohl prohlásit za genetický test.

Získala tak možnost prohlédnout si město, kde Fazolek strávil dětství. Zdálo se však, že samotný Fazolek je odhodlán navštívit pouze turistické lokality, a potom se vrátil k počítači. Věděla, že je nervózní, že jsou tak dlouho v jednom městě, obzvlášť proto, že poprvé znal místo jejich pobytu někdo jiný, komu nedůvěřovali. Bylo sporné, zda Volescu zná jejich nepřátele. Ale Fazolek trval na tom, aby každý den bydleli v jiném hotelu a chodili od hotelu několik bloků daleko,

než si vezmou taxi, aby na ně žádný nepřítel nemohl jednoduchým způsobem nastražit past.

Fazolek se však vyhýbal nejenom svým nepřátelům. Vyhýbal se také své minulosti v tomto městě. Petra si nastudovala mapu města a našla oblast, které se Fazolek viditelně vyhýbal. A když další den Fazolek vybral první taxík, kterým pojedou, předklonila se a instruovala taxikáře, kam je má zavézt.

Fazolkovi trvalo jen několik okamžiků, než si uvědomil, kam taxík jede. Viděla, jak znervózněl. Ale neodmítl jet, ani si nepostěžoval, že ho k tomu přinutila. Jak také mohl? Přiznal by tím, že se vyhýbá místům, která znal jako dítě. Bylo by to přiznání bolesti a strachu.

Ale Petra neměla v úmyslu nechat ho celý den mlčet. „Vzpomínám si, co jsi mi vyprávěl,“ řekla mu vlídně. „Mnoho toho nebylo, ale stejně jsem ta místa chtěla vidět na vlastní oči. Doufám, že to pro tebe není příliš bolestivé. Ale i kdyby bylo, doufám, že to vydržíš. Protože jednou budu chtít našim dětem vyprávět o jejich otci. A jak bych jim mohla něco vyprávět, kdybych nevěděla, kde se to stalo?“

Fazolek po kratičké pauze přikývl.

Vystoupili z taxíku a on ji provedl ulicemi svého dětství, které byly už tenkrát staré a zanedbané. „Změnilo se jen velice málo,“ prohodil. „Vlastně jen jedna věc. Nejsou tu všude tisíce opuštěných dětí. Zřejmě někdo našel v rozpočtu peníze na péči o sirotky.“

Dávala mu další otázky, pozorně poslouchala odpovědi, a on nakonec pochopil, jak vážně to bere, jak moc to pro ni znamená. Začal ji vodit mimo hlavní ulice. „Žil jsem v uličkách,“ vysvětlil. „Ve stínech. Jako sup, který čeká, až něco umře. Musel jsem se dívat po zbytcích, kterých si ostatní děti nevšimly. Po věcech vyhozených v noci. Po tom, co vypadlo z popelnic. Po všem, co by mohlo mít pár kalorií.“

Došel k jedné popelnici a položil na ni ruku „Tahle,“ prohlásil. „Ta mi zachránila život. Tam, kde je ten obchod s hudbou, byla tenkrát restaurace. Myslím, že zaměstnanec, který chodil se smetím, věděl, že tam číhám. Vždycky vynášel většinu odpadků z kuchyně pozdě odpoledne, za denního světla. Starší děti si všechno rozebraly. A zbytky nočních jídel se zase vyhazovaly ráno, opět za světla, a ty taky dostaly jiné děti. Ale obvykle vyšel ven jednou během noci. A

když si ve tmě zakouřil, něco tady nechal, přesně tady.“

Fazolek položil ruku na úzkou římsu tvořenou rámem, který umožňoval popelářskému vozu zvednout popelnici.

„To byl malý jídelní stůl,“ poznamenala Petra.

„Myslím, že taky musel být jedním z těch, kteří přežili na ulici,“ pokračoval Fazolek, „protože to nikdy nebyl tak velký kus, aby přilákal pozornost. Vždycky to bylo něco, co jsem mohl strčit do úst celé najednou, aby nikdo neviděl, že držím nějaké jídlo v ruce. Bez něho bych zemřel. Dělal to jenom několik měsíců, potom přestal – nejspíš ho vyhodili z práce, odstěhoval se nebo něco jiného – a já vůbec nevím, kdo to byl. Ale udrželo mě to naživu.“

„Je krásné představit si, že takový člověk mohl vzejít z ulice.“

„Ano, teď to vidím,“ uznal Fazolek. „Ale tenkrát jsem tak vůbec neuvažoval. Byl jsem... soustředěný. Věděl jsem, že to dělá schválně, ale nenapadlo mě přemýšlet o tom proč, nanejvýš abych vyloučil možnost, že je to past, nebo že do toho jídla dal nějaké drogy nebo jed.“

„A jak jsi to udělal, abys tu možnost vyloučil?“

„Snědl jsem první sousto, co tam dal, a nezemřel jsem, ani jsem se nesvezl na zem a neprobudil se v nějakém dětském bordelu.“

„Taková místa tady byla?“

„Povídalo se, že tam končí děti, které zmizely z ulic. Ale stejně tak se povídalo, že skončily v pikantním guláši někde v přistěhovalecké části města. Tomu jsem nevěřil.“

Objala ho. „Fazolku, to je hrozné místo.“

„Achilles je taky odsud,“ připomněl.

„Nikdy nebyl tak malý jako ty.“

„Ale byl mrzák. Měl špatnou nohu. Musel být mazaný, aby zůstal naživu. Musel všem zabránit, aby si ho nepodali jen proto, že mohli. To, že byl nucen zlikvidovat každého, kdo ho viděl bezmocného – možná to pro něho byl za daných okolností mechanismus, který mu umožňoval přežít.“

„Nestačím se divit, jaký jsi křesťan,“ podotkla Petra. „Nosíš v sobě tolik lásky.“

„To mi něco připomíná,“ opáčil Fazolek. „Předpokládám, že chceš naše dítě vychovat jako arménského katolíka, je to tak?“

„Sestra Carlotta by měla radost, nemyslíš?“

„Ta měla radost ze všeho, co jsem dělal. Bůh ji stvořil šťastnou. I teď je šťastná, jestli někde je. Byla šťastný člověk.“

„Říkáš to, jako by byla – co já vím? – duševně zaostalá?“

„Ano. Nedokázala se dlouho zlobit. To je vážné postižení.“

„Jestlipak je na to genetický test,“ vyhrkla Petra, ale vzápětí toho zalitovala. Ze všeho nejmíň potřebovala, aby Fazolek příliš přemýšlel o genetických testech a uvědomil si, co jí připadalo tak jasné – že Volescu žádný test nemá.

Navštívili mnoho dalších míst, a čím dál víc jich souviselo s nějakou historkou, kterou jí vyprávěl. Tady si Poke schovávala jídlo, ze kterého odměňovala děti, jež si vedly dobře. Tady si s námi poprvé sedla sestra Carlotta, aby nás učila číst. Toto byla naše nejlepší noclehárna v zimě, dokud nás nenašly nějaké větší děti a nevyhodily nás.

„Tady stála Poke nad Achillem s tvárnicí v ruce,“ zavzpomínal Fazolek, „připravená rozbít mu hlavu.“

„Škoda, že to neudělala.“

„Byla moc hodná,“ posteskl si Fazolek. „Nedokázala si představit, jaké zlo by se v něm mohlo skrývat. Ani já ne, dokud jsem ho neviděl, jak tam leží, co má v očích, když se na tu tvárnici dívá. Tolik nenávisť jsem nikdy neviděl. To bylo všechno – žádný strach. Už tenkrát jsem v jeho očích viděl její smrt. Řekl jsem jí, že to musí udělat. Musí ho zabít. Nedokázala to. Ale stalo se přesně to, před čím jsem ji varoval. ‘Jestli ho necháš žít, zabije on tebe,’ řekl jsem, a on to udělal.“

„Kde se to stalo?“ zeptala se Petra. „Kde ji Achilles zabil? Můžeš mě tam zavést?“

Chvilí o tom přemýšlel a potom ji dovedl na nábřeží mezi doky. Našli si volné místo, odkud měli výhled mezi loděmi různých velikostí, jak se mohutný Rýn valí k Severnímu moři.

„To místo má sílu,“ zamyslela se Petra.

„Jak to myslíš?“

„Prostě – ta řeka je tak silná. A přesto lidé dokázali na březích postavit tohle. Tento přístav. Příroda je silná, ale lidská mysl je silnější.“

„Jen někdy se to nepodaří.“

„On dal její tělo řece, že?“

„Ano, hodil ji do vody.“

„Ale Achilles se na to díval tak, že ji dává vodě. Možná si to zromantizoval.“

„Uškrtil ji. Je mi jedno, co si myslel při tom nebo po tom. Políbil ji a potom ji uškrtil.“

„Doufám, že vraždu jsi neviděl!“ vyhrkla Petra. Bylo by příliš hrozné, kdyby Fazolek celá ta léta nosil v hlavě takový obraz.

„Viděl jsem ten polibek. Ale byl jsem tak sobecký a hloupý, že jsem nepochopil, co to znamená.“

Petra si vzpomněla, jak také ji Achilles políbil, a zachvěla se. „Myslel sis to, co by si myslel každý,“ chlácholila ho. „Myslel sis, že polibek od něho znamená totéž co ode mě.“

A políbila ho.

Odpověděl jí. Hladově.

Ale když polibek skončil, do tváře se mu novu vkradl smutek. „Vzdal bych se všeho, všeho, co jsem v životě od té doby dokázal, kdybych se mohl vrátit a odčinit ten jediný okamžik.“

„Copak, myslíš si, že bys ho přebral? Zapomněl jsi, jak jsi byl tenkrát malý?“

„Kdybych tam byl, kdyby Achilles věděl, že se dívám, neudělal by to. Nikdy neriskuje prozrazení, když nemusí.“

„Možná by zabil i tebe.“

„Oba najednou by nás zabít nedokázal. S tou pajdavou nohou ne. Kdyby se vrhl na jednoho, ten druhý by začal křičet a běžel by pro pomoc.“

„Nebo ho praštil do hlavy tvárnicí.“

„Tak, ano. Poke by to udělat mohla, ale já bych ji zvedl maximálně do výšky jeho hlavy. A kdybych mu hodil kámen na prst u nohy, asi by to nestačilo.“

Zůstali v docích ještě chvíli a potom se vrátili do nemocnice.

Ostraha byla na místě. Svět byl v pořádku.

Celý svět. Fazolek se vrátil do míst svého dětství, a ani příliš neplakal, neotočil se, neutekl někam, kde se cítil bezpečněji.

Aspoň si to myslela. Ale když odjeli z nemocnice a vrátili se do

hotelu, lehl si na postel a dýchal zajíkově. Petra si až po chvílce uvědomila, že vzlyká. Byly to prudké, křečovitě vzlyky bez slz, které mu škrubaly celým tělem.

Lehla si k němu a objímala ho, dokud neusnul.

Voleskův podvod byl tak dokonalý, že Petra dokonce chvíli váhala, jestli skutečně neumí embrya otestovat. Ale ne, byl to švindl – byl prostě jen dost mazaný, dost velký vědec, aby našel přesvědčivý švindl natolik realistický, aby oklamal mimořádně inteligentní laiky jako byli oni a dokonce i specialistu na umělé oplodnění, jehož přivedli s sebou. Musel si dát záležet, aby to vypadalo jako testy, které tito doktoři dělají, aby zjistili pohlaví dítěte nebo vážné genetické vady.

Nebo možná doktor moc dobře poznal, že je to humbuk, ale neřekl nic, protože všichni vylepšovatelé dětí hrají stejnou hru – předstírají, že hledají vady, které se ve skutečnosti nedají zjistit, a vědí, že až se na podvod přijde, rodiče budou již mít k dítěti citovou vazbu – a i kdyby neměli, jak by mohli takového šarlatána zažalovat, že neprovedl ilegální proceduru jako například vytrídění podle atletických schopností nebo intelektu? Možná jsou všechny tyhle dětské butiky podfuk.

Petra se nenechala oklamat jedině proto, že místo aby sledovala proceduru, sledovala Voleska, a když procedura skončila, poznala, že je až příliš uvolněný. Věděl, že ať udělá cokoli, nic tím nezmění. Nic nebylo v sázce. Test nic neznamenal.

Embryí bylo devět. Předstíral, že u tří identifikoval Antonův klíč. Pokusil se podat schránky s embryi určenými ke zničení svým asistentům, ale Fazolek trval na tom, aby je předali jejich doktorovi, který to udělá sám.

„Nechci, aby se z některého toho embrya náhodou stalo dítě,“ prohlásil Fazolek s úsměvem.

Ale pro Petru to již byly děti, a proto ji bolelo dívat se, jak Fazolek dohlíží na vylití tří embryí do odpadu a na propláchnutí schránek, aby bylo jisté, že embryo nezůstalo v nějaké zbývající kapce.

Je to jen moje fantazie, pomyslela si Petra. Ve schránkách, jejichž obsah spláchlí, nemusela vůbec žádná embrya být. Proč by je Vo-

lescu obětoval, když stačilo, aby zalhal a pouze řekl, že tato tři embrya mají Antonův klíč?

Když takto přesvědčila sama sebe, že se žádnému jejímu dítěti neděje nic špatného, poděkovala Voleskovi za pomoc. A než postoupili k dalšímu kroku, počkali, až odejde. Volescu si z místnosti neodnesl nic víc než to, s čím do ní přišel.

Potom se Fazolek a Petra dívali, jak šest zbývajících embryí zmrazili, schránky označili a všechny zajistili proti nežádoucí manipulaci.

To ráno, kdy mělo dojít k implantaci, se oba probudili skoro s prvním světlem, příliš rozrušení a nervózní, než aby dokázali znovu usnout. Ona si v posteli četla a snažila se uklidnit se; on seděl v hotelovém pokoji u stolu, vyřizoval e-maily a prohledával elektronické sítě.

Ale bylo jasné, že duchem je u ranní procedury.

„Bude to drahá záležitost,“ řekl. „Hlídat ty, které nebudeme implantovat.“

Věděla, kam míří. „Dobře víš, že je musíme nechat zmrazené, dokud nebudeme vědět, že se první implantát uchytil. Vždycky se to nepodaří.“

Fazolek přikývl. „Nemysli si, já nejsem pitomec. Moc dobře vím, že si chceš nechat všechna a implantovat si je jedno po druhém, až budeš mít tolik mých dětí, kolik to jen půjde.“

„Jasně,“ odvětila Petra. „Co kdyby byl náš prvorozený stejný spratek jako Petr Wiggin?“

„To není možné,“ prohlásil Fazolek. „Jak by moje dítě mohlo být jiné než nejhodnější na světě?“

„Já vím, je to nepředstavitelné. Přesto jsem o tom přemýšlela.“

„To ale znamená, že zajištění bude muset trvat léta.“

„Proč?“ nechápala Petra. „O děti, které zůstaly, nikdo nestojí. Ty, které měly Antonův klíč, jsme zničili.“

„To víme my,“ upozornil Fazolek. „Ale pořád jsou to děti dvou členů Enderovy družiny. Budou stát za ukradení i bez mého prokletí.“

„Ale nebudou dost staré, aby měly v nejbližších letech nějakou cenu,“ namítla Petra.

„Těch let nebude zas tolik,“ odvětil Fazolek. „Kolik bylo nám? A kolik je nám teď, když na to přijde? Najde se dost lidí, kteří budou ochotni děti ukrást, investovat do nich ne zas tolik let výcviku a pak je využít. Aby hrály hry a vyhrávaly války.“

„Nikdy nedovolím, aby některé z nich mělo vojenský výcvik,“ slíbila Petra.

„Nedokážeš jim v tom zabránit.“

„Díky penzím, které nám vymohl Graff, máme spoustu peněz,“ nedala se Petra. „Zařídím, aby byly dobře stráženy.“

„Ne, já myslím, že v tom nedokážeš zabránit dětem. Nezabráníš jim vstoupit do vojenských služeb, budou-li chtít.“

Měl samozřejmě pravdu. Součástí testů před přijetím do Bitevní školy bylo ověření předpokladů dítěte k vojenskému velení, k řešení bojových situací. K válce. Fazolek a Petra dokázali, jak silné nutkání v sobě mají. Nebylo pravděpodobné, že by jejich dítě bylo šťastné, aniž by mohlo okusit vojenský život.

„Alespoň nebudou muset rozprášit nájezdníky z vesmíru, ještě než jim bude patnáct,“ řekla Petra.

Ale Fazolek ji neposlouchal. Zahleděl se na zprávu na svém panelu a náhle zpozorněl.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Myslím, že je to od Hot Soupa,“ odpověděl.

Vstala a přišla se podívat.

Byl to e-mail doručený přes jednu z anonymních služeb. Tato společnost sídlila v Asii a jmenovala se Tajemný Východ. Na řádce předmětu stálo: „Rozhodně ne vichská polévka.“ Takže to nebyla studená polévka. Hot Soup. Přezdívkou, kterou měl v Bitevní škole Han Tzu, další člen Enderovy družiny, nyní zřejmě zapletený do nejvyšších čínských strategických kruhů.

Zpráva poslaná Fazolkovi, donedávna vojenskému veliteli sil úřadu Hegemona, by byla považována za velezradu. Tuto zprávu dostal do ruky cizí člověk na ulici v Číně. Pravděpodobně turista, který vypadal evropsky nebo africky. Pochopit ji nebylo těžké.

On si myslí, že jsem mu řekl, kde bude Caligula, ale já to nebyl.

„Caligula“ mohlo znamenat jedině Achilla. „On“ musel být Petr.

Han Tzu tvrdil, že Petr ho považuje za zdroj informace o poloze vězeňského konvoje v den, kdy Surajawong osvobodil Achilla.

Pak nebylo nijak zvláštní, že Petr pokládal svůj zdroj za spolehlivý – samotný Han Tzu! Jelikož Han Tzu byl ve skupině, kterou Achilles unesl, měl by dost důvodů ho nenávidět. Dostatečný motiv, aby Petr uvěřil, že mu Han Tzu řekne, kde má Achilla hledat.

Jenže to Han Tzu nebyl.

A jestli to nebyl Han Tzu, kdo jiný mohl poslat takovou zprávu a předstírat, že pochází od něho? Zprávu, která se ukázala jako pravdivá?

„Mělo nás napadnout hned, že za tím není Han Tzu,“ řekl Fazolek.

„Nevěděli jsme, že tím zdrojem má být Han Tzu,“ připomněla logicky Petra.

„Han Tzu by nikdy neposkytl informaci, která by vedla k zabití nevinných čínských vojáků. Petra to mělo napadnout.“

„Nás by to napadlo, ale Petr Hot Soupa nezná. A nám neřekl, že jeho zdroj je Hot Soup.“

Fazolek to už chápal. „My samozřejmě víme, kdo byl ten zdroj.“

„Musíme mu hned poslat zprávu,“ vyhrkla Petra.

Fazolek již bušil do klávesnice.

„Jenže z toho nutně vyplývá, že Achilles do toho šel naprosto připravený,“ vyvodila Petra. „Překvapilo by mě, kdyby neměl způsob, jak číst Petrovu poštu.“

„Já taky nepíšu Petrovi,“ odvětil Fazolek.

„Tak komu?“

„Manželům Wigginovým,“ vysvětlil Fazolek. „Dvě různé zprávy. Kousky skládačky. Je pravděpodobné, že jejich poštu Achilles sledovat nebude, nebo alespoň ne tak důkladně, aby pochopil, že je má dát dohromady.“

„Ne,“ odmítla to Petra. „Žádné hlavolamy. Ať je hlídá nebo ne, teď není čas. Je tam už několik měsíců.“

„Jestli uvidí otevřenou zprávu, mohlo by ho to vyprovokovat k akci. Mohl by to být Petrův rozsudek smrti.“

„Tak informuj Graffa, pošli ho tam.“

„Achilles určitě ví, že Graff přijel už jednou, aby odvezl naše rodiče,“ připomněl Fazolek. „Jeho příjezd by taky mohl zapůsobit jako spoušť.“

Petra se zamyslela. „Tak fajn. Fajn. Už to mám. Surajawong.“

„Ne,“ odmítl tentokrát Fazolek.

„Pochopí zašifrovanou zprávu okamžitě. Uvažuje tak.“

„Jenže já nevím, jestli se mu dá věřit.“

„Ovšem že dá,“ Petra si byla jistá. „Jenom předstírá, že je Achillův člověk.“

„Jistě. Ale co když ne?“

„Vždyť je to Surajawong!“

„Já vím. Ale nemám jistotu.“

„Tak dobře,“ kapitulovala Petra. „Napiš tedy Petrovým rodičům. Ale nebuď příliš tajemný.“

„Oni nejsou hloupí,“ prohlásil Fazolek. „Pana Wiggina tak dobře neznám, ale paní Wigginová je – je velice tajemná. Ví toho víc, než na sobě dává znát.“

„To neznamená, že je opatrná. A neznamená to, že pochopí šifru nebo že si o tom hned půjde popovídat s manželem, aby dali zprávy dohromady.“

„Věř mi,“ žádal Fazolek.

„Ne, já to zkoriguji, než to pošleš,“ uzavřela Petra. „První zákon přežití, ne? To, že důvěřuješ něčím motivům, ještě není důvod, abys věřil, že udělá, co potřebuješ.“

„Jsi studená, ledová žena,“ poznamenal Fazolek.

„Je to jedna z mých nejlepších vlastností.“

O půl hodiny později se oba shodli, že by zprávy měly mít kýžený účinek. Fazolek je odeslal. V Ribeirão Pretu bylo o několik hodin míň. Nic se nebude dít, dokud se Wigginovi neprobudí.

„Budeme muset být připraveni odjet okamžitě po implantaci,“ řekla Petra. Jestli Achilles stál za vším už od začátku, bylo dost pravděpodobné, že celá jeho síť kontaktů nadále funguje a on má přesný přehled o tom, kde jsou jednotlivé články a co dělají.

„Nezůstanu s tebou,“ řekl Fazolek. „Půjdu koupit letenky. Postav si strážné přímo do místnosti, kde budeš.“

„To ne,“ odmítla Petra. „Ale budou hned za dveřmi.“

Petra se osprchovala jako první a než ze sprchy vyšel Fazolek, byla kompletně sbalená. „Ještě jedna věc.“

„Co?“ zeptal se Fazolek, zatímco skládal svůj skromný majetek do tašky, kterou nosil.

„Naše letenky – měly by mít různé cíle.“

Přestal balit a podíval se na ni. „Rozumím,“ prohlásil. „Dostaneš ode mě, co potřebuješ, a pak vezmeš roha.“

Nervózně se zasmála. „No jasně. Kdo mi celou dobu tvrdí, že je nebezpečné, když cestujeme spolu?“

„A teď, když v sobě budeš mít mé dítě, už se mnou nebudeš potřebovat být,“ pokračoval Fazolek. Stále se usmíval, ale ona věděla, že pod žertováním se skrývá skutečné podezření.

„Ať Wigginovi udělají cokoli, stejně se rozpoutá peklo,“ usoudila Petra. „Naučila jsem se nazpaměť všechny tvé mrtvé schránky. Ty se nauč moje.“

„Všechny, které máš, jsem ti zřídil já.“

„Zhruba za týden se znovu sejdem,“ navrhla Petra. „Jestli jsem po mámě, budu už tou dobou blít o sto šest.“

„Jestli se implantace podaří.“

„Každou chvíli se mi po tobě bude stýskat.“

„Pomáhej mi Bůh, ale mně se bude stýskat taky.“

Věděla, jak je to pro Fazolka bolestivé a děsivé. Nebyla pro něho maličkost dopustit, aby se do někoho zamiloval tak, že se mu po něm bude doopravdy stýskat. A dvě ostatní ženy, které si dovolil milovat z celého srdce, byly zavražděny.

„Nikomu nedovolím, aby našemu dítěti ublížil,“ řekla rozhodně.

Na okamžik se zamyslel. Pak jeho výraz změkl. „To dítě bude nejspíš nejlepší ochrana, jakou si můžeš přát.“

Pochopila a usmála se. „Ne, nezabijí mě, dokud neuvidí, co z našeho dítěte bude. Ale to mě neochrání před únosem – mohou mě držet v zajetí, dokud se dítě nenarodí.“

„Dokud ty a dítě budete žít, přijdu si pro vás a dostanu vás ven.“

„Právě to mě děsí,“ přiznala Petra. „Že bychom mohli posloužit jako návnada, kterou tě vlákají do pastí.“

„Díváme se moc daleko dopředu,“ utál ho Fazolek. „Nechytí tebe ani mě. A když nás chytí, poradíme si.“

Měli sbaleno. Oba ještě jednou prohledali místnost, aby se ujistili, že tam nenechávají žádnou stopu svého pobytu. Pak odjeli na gynekologickou kliniku za dítětem, které tam na ně čekalo, shluk genů zabalených v několika buňkách, které se nemohou dočkat, až budou implantovány do dělohy, začnou si brát živiny z matčina těla, dělit se a diferencovat na srdce, vnitřnosti, ruce, nohy, oči, uši, ústa a mozek.

KAPITOLA 10 – LEVÁ A PRAVÁ

Od: PW

Komu: TW, JPW

Předmět: Spojení klávesnicových záznamů

Určitě vás bude zajímat, že se nám podařilo roztrždit záznamy. Vysledovali jsme každý počítačový vstup pocházející od dotyčné osoby. Všechny vstupy se týkaly oficiálních záležitostí a úkolů, které pro mne zpracovával. Nestalo se nic, co by bylo jakkoli nepatřičné.

Osobně musím říct, že mne to zneklidňuje. Bud' našel způsob, jak oklamat oba naše programy (není pravděpodobné), nebo skutečně nedělá nic než to, co dělat má (ještě míň pravděpodobné) nebo hraje velice rafinovanou hru, o níž nemáme ani ponětí (mimořádně pravděpodobné).

Zítřka si o tom promluvíme.

Theresa se probudila, když John Paul vstal ve čtyři ráno z postele, aby se šel vyčurát. Dělal jí starosti, že nevydrží přes noc. Byl ještě trochu mladý na problémy s prostatou.

Ale to, co jí bránilo usnout, nebyla zmenšující se kapacita manželova močového měchýře. Byla to zpráva od Petra, v níž je informoval, že Achilles nedělal vůbec nic než to, co dělat měl.

To nebylo možné. Nikdo nedělá přesně to, co dělat má, a nic jiného. Achilles měl mít nějakého přítele, spojence, kontakt, který potřeboval informovat, že se dostal z Číny a je v bezpečí. Měl sít' informátorů a agentů, a jak ukázal, když přeskákal z Ruska do Indie a pak do Číny, měl přede všemi pokaždé o jeden krok náskok. Číňané jeho systém nakonec prokoukli a udělali mu čáru přes rozpočet, ale to neznamenal, že Achilles neměl naplánovaný další tah. Tak proč

neudělal nic, aby svůj plán uvedl do pohybu?

Možností bylo samozřejmě víc než ty, které Petr vypočítal. Možná Achilles uměl obejít elektromagnetickou clonu, která obklopovala základnu v Ribeirão Pretu. Pochopitelně nemohl takové zařízení přivést s sebou, když ho zachránili, našlo by se při kontrole, kterou udělali, když se v Ribeiráu poprvé koupal. Někdo by mu je musel přinést. A Petr byl přesvědčený, že takové zařízení neexistuje. Možná měl pravdu.

Možná bude Achillovým dalším tahem něco, co chtěl udělat úplně sám.

Možná měl něco, co se mu podařilo propašovat do Brazílie uvnitř vlastního těla. Nezaznamenaly ho sledovací kamery, jak prohledává svou stolicí? Petr to rozhodně musel prověřit.

Zatímco ležela a přemýšlela, John Paul se vrátil z toalety. Ale všimla si, že nezačal znovu chrápat.

„Ty nespíš?“ zeptala se.

„Promiň, probudil jsem tě.“

„Stejně nemůžu spát.“

„Šelma?“

„Něco přehlízíme. Určitě se z něho zčistajasna nestal oddaný sluha úřadu Hegemona.“

„Já už taky nepůjdu spát,“ odvětil John Paul. Vstal a bosky přešel ke svému počítači. Slyšela ho, jak ťuká do klávesnice a poznala, že si nejdřív stahuje poštu.

Byla to spíš práce pro práci, ale bylo to lepší než tady ležet a civět do temného stropu. Také vstala, vzala si ze stolu svůj panel, odnesla si jej zpátky do postele a začala procházet vlastní poštu.

Jednou z výhod toho, že byla Hegemonovou matkou, bylo to, že nemusela odpovídat na únavnou poštu – mohla ji přeposlat k vyřízení některé Petrově sekretářce, protože většinou se stejně jednalo o úporné pokusy lidí, kteří se snažili zneužít její domnělý vliv na Petra k tomu, aby udělal něco, co nebylo v jeho moci, co by bylo protizákonné, i kdyby to udělat mohl, nebo co by určitě neudělal, ani kdyby to bylo legální.

Zůstalo jí jen několik zpráv, které musela vyřídit osobně.

Na většinu se dalo odpovědět několika větami a ona si s nimi po-

radila rychle, byť trochu ospale.

Právě když chtěla panel vypnout a zkusit znovu usnout, přišla jí další pošta.

Komu: T%Hegemama@Hegemonie.gov

Od: Tvrde%Jaskala@Anonym.com

Předmět: Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice.

Co to bylo? Nějaký náboženský fanatik? Byla to však její nejsoukromější adresa, kterou používal pouze John Paul, Petr a několik lidí, které znala opravdu dobře a měla je ráda.

Tak kdo to poslal?

Přeskočila na konec. Podpis chyběl. Zpráva byla krátká.

To by vás nenapadlo. Byla jsem tuhle na párty, nudné, ale nebezpečné. Měli tam čínský porcelán, o kterém víte, že ho určitě rozbijete, a ubrus, na který stoprocentně vylijete indický čaj. A víte, co se stalo? Najednou přišel chlapík, za kterého se chci vdát. Myslí si, že mě z večírku zachraňuje! Ale ve skutečnosti jsem tam kvůli němu přišla. To je samozřejmě velký taj, VYLETĚL BY, kdyby to věděl. A jak jsem nervózní, samozřejmě vrazím do polévkové mísy a horká polévka se rozlije po všem. Ale... vždyť mě znáte. Prostě velké nemehlo.

To byl celý text zprávy. Bylo to opravdu mrzuté, protože jí to nepřipomínalo nikoho, koho by znala. Neměla přátele, kteří by posílali takto prázdné a zbytečné dopisy. Tlachy o nějaké párty. Někdo doufal, že se za někoho vdá.

Ale než stačila dojít k nějakému závěru, přišla jí další pošta.

Komu: T%Hegemama@Hegemonie.gov

Od: Ovce%NeKozy@Anonym.com

Předmět: Cokoli jste neučinili jednomu z těchto nepatrných...

Další citát z bible. Že by od stejného člověka? Určitě.

Ale tato zpráva nebyla ani trochu užvaněná. Vlastně v ní pokračoval biblický motiv z předmětu. S předchozí zprávou neměla nic společného.

Pohoupali jste mě na klíně, ale já jsem nebyl nahý. Já jsem pohoupal vás, protože jste byli pošetilí. Vy jste mne nikdy nepoznali, ale já jsem poznal vás.

Kdy přijde den Páně? Jako zloděj v noci. V hodinu, kdy mne nebudete čekat. Pošetilý říká: On nepřijde. Jezme, pijme a veselme se, je pokoj, nic nehrozí. Hle, já stojím přede dveřmi a tluču. Ve smutku budete rodit děti. Budu mít sílu, abych vám rozdrtil hlavu, ale vy budete mít sílu kousnout mě do paty.

Je čas sít i čas sklízet. Čas kameny sbírat, čas vzít nohy na ramena.

Ty, který máš uši, slyš. Jak líbezné je, když nohy jdou po horách. Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.

Theresa vstala. John Paul musel ty dopisy vidět. Věděla, že něco znamenají, obzvlášť když přišly takto pohromadě. Počet lidí, kteří znali tuto adresu, byl velice omezený. A nikdo z nich by takové dopisy nenapsal.

To mohlo znamenat, že tato adresa byla prozrazena – jenže co by tím kdo získal? Byla jenom matkou Hegemona – anebo bylo účelem těchto dopisů předat nějakou zprávu. A poslal je někdo, kdo si myslel, že dokonce i na této adrese by se k její poště mohl dostávat někdo jiný.

Kdo jiný je tak paranoidní než Fazolek?

Řekl o sobě, že je velké nemehlo. Určitě Fazolek.

Tiše přistoupila zezadu k manželovi. „Johne Paule.“

„To je zvláštní,“ řekl.

Napadlo ji, že jí poví o podobné dvojici zpráv, a tak čekala.

„Číňané zavedli v Indii absurdní zákon. Týká se kamenů. Lidé nesmějí bez povolení nosit kameny. Každý, kdo bude přistižen s kamenem, bude uvězněn – a oni ho vážně vymáhají. Copak se zbláznili?“

Zjistila, že se nedokáže zajímat o idiotské podrobnosti čínské poli-

tiky v Indii. „John Paule, musím ti něco ukázat.“

Otočil se, aby se podíval na panel, který položila na stůl vedle jeho počítače. „Jasně.“

„Přečti si tyhle dopisy,“ vybídla ho.

Podíval se na jeden a tak rychle, že jej podle ní ani nemohl přečíst, přeskočil k druhému. „Jo, dostal jsem je taky,“ řekl. „Pitomec a náboženský magor. Neměla by sis tyhle věci tak brát.“

„Ne,“ namítla. „Podívej se na ně pořádně. Přišly na mou soukromou adresu. Myslím, že jsou od Fazolka.“

Zvedl k ní oči, potom se otočil ke svému počítači a vyvolal si vlastní kopie dopisů. „Mně taky,“ řekl. „Nevšiml jsem si toho. Vypadaly jako nevyžádaná pošta, ale tuhle adresu nikdo nepoužívá.“

„Předměty...“

„Ano,“ skočil jí do řeči John Paul. „Oba jsou z Písma, i když ten první...“

„Ano, první je o levici a pravici, zatímco ten druhý je z podobenství, nebo co to je, kdy Ježíš mluví k lidem po své pravici a levici.“

„V obou je pravá a levá ruka,“ konstatoval John Paul.

„Dvě části jedné zprávy.“

„Je to možné.“

„Ty citáty z Písma jsou zkomolené.“

„Vy mormoni se učíte své Písmo,“ odvětil John Paul. „My katolíci to považujeme za něco protestantského.“

„V pravém Písmu stojí: Byl jsem nahý, a vy jste mě oblékli, neměl jsem kam jít, nebo něco takového, a vy jste se mě ujali. Myslím, že o houpání na klíně tam nic není.“

„Byl jsem na cestách, a ujali jste se mne,“ upřesnil John Paul.

„Ty znáš pravé Písmo!“

„Jednou jsem se probudil při kázání.“

„Jsou to slovní hříčky,“ usoudila Theresa. „Já si myslím, že to ‘pohoupal’ má význam ‘oklamal jsem vás’, ne ‘poskytl jsem vám přístřeší.’“

Ale John Paul se zabýval druhým dopisem. „Tenhle je geopolitický. Čínský porcelán. Indický čaj. A na konci je hůlkovým písmem ‘vyletěl by’.“

„Velký taj.“ Theresa si prohlížela první dopis. „To ‘taj’ by mohlo znamenat někoho z Thajska.“

John Paul se tiše zasmál. „To trochu přeháníš.“

„Všechno to jsou slovní hříčky,“ řekla s určitostí Theresa. „Síla kousnout mě do paty – to musí být narážka na Šelmu, nemyslíš? Na Achilla, kterého bylo možno zranit jenom na patě.“

„A Achilla zachránil Thajec – Surajawong.“

„Tak podle tebe by ‘taj’ mohl být ‘Thajec’?“

„Ano, sama jsi to řekla.“

„Thajec si myslí, že tuto osobu zachraňuje z večírku. Suri zachraňuje Achilla, ale Achilles má tajemství. Suri by vyletěl, kdyby to věděl.“

John Paul se zahleděl na druhý dopis. „Čas vzít nohy na ramena. Má to být varování?“

„Ten poslední řádek určitě. Ta, která máš uši, slyš. Vezmi do zajecích. Protože on nepřichází uvést pokoj, ale meč.“

„V mém stojí ‘Ty, který máš uši, slyš.’“

„Máš pravdu, nejsou identické.“

„Kdo je vlastně v těch textech ‘já’?“

„Ježíš.“

„Ne, ne, kdo je ‘já’ v té zprávě? Já myslím, že Achilles. Myslím, že je to napsáno tak, jako by to říkal Achilles. Pohoupal jsem vás, protože jste byli pošetilí. Zloděj v noci, když ho nečekáme. Jsme hloupí, protože si myslíme, že nepřijde, ale on stojí za dveřmi.“

„Čas vzít nohy na ramena,“ dodala Theresa.

John Paul se opřel a zavřel oči. „Mohlo by to být varování od Fazolka. Suri si myslel, že Achilla zachraňuje, ale dělal přesně to, co Achilles chtěl. A ten druhý dopis – ta zmínka o kamenech, to musí být Petra. Poslali nám dvě zprávy, které do sebe zapadají.“

Najednou byla mozaika úplná. „To mě znepokojovalo,“ uvědomila si Theresa. „Proto jsem nemohla spát.“

„Vždyť jsi ty dopisy dostala až teď!“

„Ne, nemohla jsem usnout, protože jsem přemýšlela, jak je možné, že Achilles za celou dobu, co je tady, nedělá nic jiného než to, že plní svoje oficiální povinnosti. Říkala jsem si, že i když mu Číňané uvězněním udělali čáru přes rozpočet, nedává smysl, aby nenavázal kon-

takt se svou sítí. Ale co když ho Číňané vůbec neuvěznili? Co když to byla lest? ‘Pohoupali jste mě na klíně, ale já jsem nebyl nahý.’ „

John Paul přikývl. „A já jsem pohoupal vás, protože jste byli pošestilí.“

„Smyslem celé akce bylo dostat Achilla na základnu.“

„No a co?“ zeptal se John Paul. „Stejně už jsme ho podezírali.“

„Ale tohle je víc než podezření,“ namítla Theresa. „Jinak by to neposlali.“

„Není tu žádný důkaz. Nic, co by přesvědčilo Petra.“

„Ale ano, je. Horká polévka.“

Nechápal se na ni podíval.

„Jeden z Enderovy družiny. Han Tzu. Uvnitř Číny. On je ta autorita. On ‘všechno rozlil’. Určitě to bylo domluvené.“

„Fajn,“ kývl John Paul, „takže máme důkaz. Víme, že Achilles ve skutečnosti nebyl vězeň, chtěl se nechat osvobodit.“

„Ty to pořád nechápeš? To znamená, že má Petra přečteného. Věděl, že Petr tomu pokušení neodolá a zkusí ho zachránit. Možná věděl i to, že Fazolek a Petra odjedou. Přemýšlej o tom – všichni víme, jak dovede být Achilles nebezpečný, třeba s tím počítal.“

„Odjeli všichni, kteří byli Petrovi nejbližší, kromě nás...“

„A Petr se nás pokusil přesvědčit, abychom odjeli.“

„A Surajawonga.“

„Kterého Achilles přetáhl na svou stranu.“

„Nebo o tom Suri Achilla alespoň přesvědčil.“

To už spolu mnohokrát probírali. „Nevadí,“ řekla Theresa. „Tím, že sem přijel, se Achillovi podařilo Petra izolovat. Potom si celou dobu hrál na hodného, dělal všechno tak, jak měl – a zároveň se se všemi kamarádlil. Všechno se vyvíjí hladce. Až na...“

„Až na to, že je v takové pozici, kdy může Petra zabít.“

„Pokud je schopen udělat to tak, aby se nenamočil.“

„Je připravený zaskočit jako Petrův asistent a říct: ‘Na úřadu Hegemona jde všechno hladce, budeme jej udržovat v chodu, dokud nebude zvolen nový Hegemon,’ a dávno předtím, než někoho zvolí, Achilles ohrozí všechny kódy, zneutralizuje armádu a Čína se tak jednou provždy zbaví úřadu Hegemona. Dostanou hlášku o některé Suriho misi a zlikvidují naši malou armádu...“

„Proč ji likvidovat, když už ji máš pod palcem?“ optala se Theresa.
„Nevíme, jestli Suri...“

„Co myslíš, že by se stalo, kdyby Petr zkusil odjet?“

John Paul se nad tím zamyslel. „Achilles by po dobu jeho nepřítomnosti převzal úřad. Takový manévr má dlouhou tradici.“

„A stejně dlouhou tradici má prohlásit ho za nemocného a všem zabránit, aby se k němu dostali.“

„Dokud jsme tady my, nemůže omezit přístup k Petrovi,“ řekl pomalu John Paul.

Dlouho se na sebe dívali.

„Vezmi si pas,“ řekla Theresa.

„Nemůžeme si sbalit všechno.“

„Vymaž počítače.“

„Co podle tebe použije? Jed? Nějakou biologickou látku?“

„Biologická látka je nejpravděpodobnější. Mohl ji lehce propašovat dovnitř.“

„Záleží na tom?“

„Petr nám to stejně neuvěří.“

„Je tvrdohlavý a umíněný a myslí si, že my jsme idioti,“ prohlásil John Paul. „Ale to neznamená, že je hloupý.“

„Ale mohl by si myslet, že to zvládne.“

John Paul přikývl. „Máš pravdu. Je přesně tak pitomý.“

„Vymaž ze systému všechny naše soubory a...“

„Zbytečná práce,“ řekl John Paul. „Stejně jsou zálohované.“

„Tyhle dopisy našťestí ne.“

John Paul je vytiskl a zničil je v paměti počítače. Theresa je ve svém panelu smazala.

S papírovými kopiemi dopisů zamířili do Petrova pokoje.

Petr byl ospalý a mrzutý a neměl s nimi trpělivost. Nad jejich obavami mával rukou a chtěl, aby počkali do rána. Nakonec to John Paul nevydržel a vytáhl ho z postele jako malého kluka. Petr byl z takového zacházení natolik šokovaný, že skutečně zmlkl.

„Přestaň si myslet, že je to mezi tebou a tvými rodiči,“ řekl John Paul. „Tyhle dopisy jsou od Fazolka a Petry a předávají zprávu od

Han Tzua z Číny. To jsou tři nejchytřejší vojenské mozky na planetě. A všichni tři mají důkaz, že jsou chytřejší než ty.“

Petrova tvář zbrunátněla hněvem.

„Už mi věnuješ pozornost?“ zeptal se John Paul. „Poslechněš si mě?“

„Co na tom záleží, jestli budu poslouchat,“ vrčel Petr. „Ať dělá Hegemona někdo z nich, když jsou o tolik chytřejší než já.“

Theresa se sklonila a podívala se mu zblízka do obličeje. „My se ti snažíme vysvětlit, že tvůj dům je v plamenech, a ty se chováš jako vzpurný puberták.“

„Zpracuj ty informace tak, jako bychom byli tví informátoři,“ vybídl ho John Paul. „Tvař se, jako by sis myslel, že skutečně něco víme. A zároveň si udělej rychlou inventuru a zjisti si, jak účinně Achilles vypudil z tvého okolí každého, kdo byl naprosto spolehlivý – s výjimkou nás.“

„Já vím, že to myslíte dobře,“ snažil se Petr, ale hlas prozradil, že má vztek.

„Zavři hubu,“ okřikla ho Theresa. „Buď tak hodný a odpusť si ten bohorovný tón. Dopisy jsi viděl. My jsme si je nevymysleli. Hot Soup našel způsob, jak Fazolkovi a Petře sdělit, že celá záchrana byla předem připravená. Dostal tě, chytráku. Achilles už to tady má celé pod palcem. Někdo mu prozrazuje každý tvůj tah.“

„Je klidně možné, že Číňané jsou připraveni k akci,“ doplnil John Paul.

„Nebo tě zatknou Suriho vojáci,“ nadhodila Theresa.

„Jinými slovy, nemáte ponětí, čeho bych se měl bát.“

„Přesně tak,“ potvrdila Theresa. „Přesně tak to je. Protože jsi mu nahrál, jako by ti dal scénář a tys svoje repliky předčítal jako robot.“

„Je z tebe loutka, Petře,“ zatloukl poslední hřebík John Paul. „Myslel sis, že nitky držíš ty, ale jsi loutka.“

„A musíš hned odjet,“ dodala Theresa.

„Proč ten spěch?“ zeptal se netrpělivě Petr. „Nevíte, co udělá, ani kdy.“

„Dřív nebo později budeš muset odjet,“ naléhala Theresa. „Nebo snad chceš čekat, až tě zabije? Nebo nás? A až nakonec odjedeš, bude to muset být náhlé, nečekané a neplánované. Lepší příležitost než

ted' už nenastane. Dokud jsme všichni naživu. Můžeš zaručit, že to bude platit i zítra? Dnes odpoledne? Já myslím, že ne.“

„Před svítáním,“ navázal John Paul. „Odjedeme ze základny do města, sedneme do letadla a odletíme z Brazílie.“

Petr tam jen seděl a přejížděl pohledem z jednoho na druhého.

Ale podrážděný výraz mu z tváře zmizel. Bylo to možné? Skutečně vnímal něco z toho, co mu řekli?

„Jestli odjedu, budou tvrdit, že jsem rezignoval.“

„Můžeš vyhlásit, že to není pravda.“

„Budu vypadat jako idiot. Úplně se znemožním.“

„Byl jsi idiot,“ upřesnila Theresa. „Když to řekneš jako první, nikdo jiný už za to neposbírá body. Nic neskrývej. Vydej tiskové prohlášení, dokud ještě budeš ve vzduchu. Jsi Locke. Jsi Démostenés. Můžeš tomu dát takový mediální obraz, jaký budeš chtít.“

Petr vstal a začal vytahovat z šatních skříní oblečení. „Myslím, že máte pravdu,“ uznal. „Myslím, že vaše analýza je přesná.“

Theresa se podívala na Johna Paula.

Byl to vůbec jejich Petr?

„Díky, že jste mě nehodili přes palubu. Ale tahle hegemonská kapitola je uzavřená. Ztratil jsem naději, že to bude fungovat. Měl jsem šanci, ale spálil jsem ji. Všichni mi říkali, abych sem Achilla nevozil. Měl jsem spoustu plánů, jak ho dovedu do pasti. Ale už jsem byl chycený do jeho.“

„Už jednou jsem ti dnes ráno řekla, abys zavřel hubu,“ připomněla mu Theresa. „Nenuť mě, abych to zopakovala.“

Petr se ani neobtěžoval zapnout si košili. „Pojďme,“ zavelel.

Theresa měla radost, že se nesnaží nic si s sebou odnést. Zastavil se jen u počítače a zadal mu jediný příkaz.

Potom zamířil ke dveřím.

„Ty nesmažeš všechny naše soubory?“ zeptal se John Paul. „Nevyhlásíš pohotovost šéfovi své ostrahy?“

„Právě jsem to udělal.“

Byl tedy na tento den připravený. Měl už v počítači program, jenž automaticky zničí vše, co je třeba zničit. A vyhlásí poplach těm, které je třeba zburcovat.

„Máme deset minut, než lidé, kterým jsem důvěřoval, dostanou evakuační výstrahu. Jelikož nevíme, komu z nich můžeme věřit, tou dobou už musíme být pryč.“

Jeho plán počítal i se zajištěním těch, kteří mu zůstali věrní a jejichž život bude ohrožen, až moc převezme Achilles. Theresa nečekala, že Petra něco takového napadne. Bylo to příjemné zjištění.

Neplížili se ani neběželi, jednoduše prošli základnou k nejbližší bráně, zabrání do živého rozhovoru. Bylo sice časně ráno, ale koho by napadlo, že Hegemon a jeho rodiče berou roha? Žádná zavazadla, žádný spěch, žádné skrývání. Hádka. Naprosto běžná scéna.

A hádka byla nefalšovaná. Mluvili téměř šeptem, protože v ranním tichu by je někdo mohl zaslechnout i na dálku. Ale i tlumené hlasy v sobě měly výbušnost.

„Melodramatické scény vynech,“ řekl John Paul. „Tvůj život nekončí. Udělal jsi obrovskou chybu a někteří lidé řeknou, že takhle utéct je ještě větší chyba. Ale tvoje matka a já víme, že není. Dokud jsi naživu, je naděje.“

„Naděje je Fazolek,“ prohlásil Petr. „Ten se nestřelil do nohy. Podpořím Fazolka. Nebo bych možná neměl. Možná by byla moje podpora jenom polibkem smrti.“

„Petře,“ napomenul syna John Paul, „jsi Hegemon. Byl jsi řádně zvolený. Ty, ne tato základna. Ty jsi ten, kdo přenesl kanceláře úřadu Hegemona sem. Teď je prostě přestěhuješ někam jinam. Úřad Hegemona bude tam, kde budeš ty. Neříkej nic, co by se dalo chápat jinak. I kdyby celou tvou světovou moc netvořilo nic víc než ty, já a tvoje matka, je to víc než nic. Protože ty jsi Petr Wiggin a my jsme John Paul Wiggin a Theresa Wigginová, kruci. A pod svým kouzelným a civilizovaným zevnějškem jsme tvrdáci, na které si hned tak někdo nepřijde.“

Petr mlčel.

Theresa se otočila k Johnu Paulovi. „Náhodou, Petr je frajer.“

Petr zavrtěl hlavou.

„Jsi,“ trvala na svém Theresa. „A víš, podle čeho to poznám? Podle toho, že jsi byl dost chytrý, abys nás poslechl a včas vypadl.“

„Přemýšlel jsem.“

„Cože?“ zeptala se Theresa, než John Paul stačil použít obvyklou žertovnou odpověď: bylo na čase. Byl by to nevhodný žert pro daný okamžik, ale John Paul nikdy neuměl moc dobře poznat, kdy není vhodná chvíle pro jeho obvyklé žertíky. Vypouštěl je reflexivně, aniž by je předtím zpracoval mozek.

„Podcenil jsem vás dva,“ přiznal Petr.

„Asi ano,“ kývla Theresa.

„Vlastně jsem se k vám dlouho choval trochu jako hajzl.“

„Proč trochu?“ přisadil si John Paul.

Theresa na něho varovně povytáhla obočí.

„Ale pořád jsem neudělal takovou pitomost, abych se pokusil proniknout do jeho ložnice a zabít ho,“ prohlásil Petr.

Theresa se na něho ostře podívala. Petr měl úsměv od ucha k uchu.

John Paul se rozesmál. Nemohla mu to mít za zlé. Musel jí to nějak oplatit. Ostatně, stříhala po něm svým obávaným obočím.

„No dobrá, máš pravdu,“ uznala Theresa. „Byla to hloupost. Ale nevěděla jsem, jak jinak tě zachránit.“

„Možná to není tak skvělý nápad zachránit mě.“

„Jsi jediný exemplář své DNA, který zůstal na Zemi,“ objasnil John Paul. „Nechceme se znovu pouštět do děláním dětí. To je pro mladší lidi.“

„Kromě toho,“ ozvala se Theresa, „zachránit tebe znamená zachránit svět.“

„No jasně,“ odfrkl si posměšně Petr.

„Jsi jediná naděje,“ řekla Theresa.

„Pak tedy hodně štěstí, světe.“

„Mám dojem, že to byla skoro modlitba,“ poznamenal John Paul. „Co myslíš, Thereso? Mně se zdá, že Petr právě pronesl modlitbu.“

Petr se tiše zasmál. „Tak jo, proč ne. Hodně štěstí, světe. Amen.“

K bráně se dostali za necelých deset minut. Řidič taxíku na stanovišti před největším hotelem u základny spal. John Paul ho probudil a podal mu značnou sumu.

„Zavezte nás na letiště,“ požádala Theresa.

„Ale ne tady,“ upřesnil John Paul. „Myslím, že bychom měli letět z Araraquary.“

„To je hodinu odsud,“ upozornila Theresa.

„A první letadlo někam odlétá za hodinu,“ vysvětlil John Paul. „To chceš hodinu sedět na letišti, které je čtvrt hodiny od základny?“

Petr se zasmál. „Tomu říkám být paranoidní. Úplně jako Fazolek.“

„Fazolek je naživu,“ připomněl John Paul.

„Já to беру,“ řekl Petr. „Být naživu je fajn.“

Petr odeslal prohlášení pro tisk z jednoho počítače na letišti v Araquarē. Ale ani Achilles nemarnil čas.

Petrova verze byla pravdivá, ale několik věcí vynechal. Připustil, že se nechal oklamat a myslel si, že Achilla zachraňuje, třebaže ve skutečnosti přivázel do hradeb trojského koně. Byla to strašlivá chyba, protože Achilles po celou dobu sloužil Čínské říši, a tak došlo k naprosté kompromitaci centrály úřadu Hegemona. Petr se rozhodl přestěhovat centrálu úřadu Hegemona na jiné místo a vyzval všechny zaměstnance úřadu, kteří mu ještě byli loajální, aby počkali na informace o tom, kde se mají znovu shromáždit.

V Achillově tiskovém prohlášení stálo, že on, generál Surajawong a Ferreira, vedoucí počítačového zabezpečení úřadu Hegemona, přišli na to, že Petr zpronevěruje finanční prostředky svého úřadu a ukrývá je na tajné účty – peníze, které měly zaplatit dluhy úřadu, nakrmit chudé a pokud možno nastolit světový mír. Prohlásil, že úřad Hegemona bude dál fungovat pod vedením Surajawonga jakožto hodnostně nejvyššího vojenského velitele Hegemonových jednotek a on Surajawongovi pomůže pouze tehdy, bude-li požádán. Mezitím byl na Petra Wiggina vydán zatykač, aby se zodpovídal z defraudace, zneužití úředního postavení a velezrady na Mezinárodní obranné lize.

V tiskovém prohlášení vydaném později téhož dne Achilles oznámil, že Hyrum Graff byl odvolán z funkce ministra pro kolonizaci a má být zatčen jako spolupachatel Petra Wiggina na spiknutí s cílem vytunelovat úřad Hegemona.

„Hajzl,“ ulevil si John Paul.

„Graff ho neposlechne,“ Theresa si byla jistá. „Jednoduše prohlásí, že Hegemon jsi pořád ty a on je odpovědný jenom tobě a admirálu Čamrajnagarovi.“

„Ale zavře to kohoutky spousty jeho fondů,“ odvětil Petr. „Bude mít mnohem menší svobodu pohybu. Protože teď je na jeho hlavu vypsána odměna a v některých zemích by ho s potěšením uvěznili a vydali Číňanům.“

„Ty si vážně myslíš, že Achilles slouží čínským zájmům?“ zeptala se Theresa.

„Stejně věrně jako sloužil mně,“ poznamenal Petr.

Ještě než letadlo přistálo v Maine, Petr měl bezpečné útočiště. Ku-
podivu ve Spojených státech.

„Já myslel, že Amerika je rozhodnutá zůstat stranou,“ podivil se John Paul.

„Je to jen dočasné,“ vysvětlil Petr.

„Ale evidentně je to staví na naši stranu,“ poznamenala Theresa.

„‘Je’?“ podivil se Petr. „Vy jste přece Američané. Já taky. Spojené státy nejsou „oni“, jsme to my.“

„Chyba,“ namítla Theresa. „Ty jsi Hegemon. Jsi postavený nad státní příslušnost. A my taky, měla bych dodat.“

KAPITOLA 11 – DĚTI

Od: Camrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

Komu: Flandres%A-Heg@mol.gov

Předmět: MK

Pane Flandresi,

místo Hegemona není a nebylo volné. Tento úřad nadále zastává Petr Wiggin. Vaše odvolání ctěného Hyruma Graffa z funkce ministra pro kolonizaci je tedy neplatné. Graff nadále vykonává všechny dřívější pravomoci ve vztahu k záležitostem MK mimo povrch Země.

Velitelství MF navíc bude považovat každý zásah do jeho působení na Zemi nebo proti jeho osobě při plnění povinností za bránění důležité operaci Mezinárodní flotily a podnikne všechny patřičné kroky.

Od: Flandres%A-Heg@mol.gov

Komu: Camrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

Předmět: MK

Vážený admirále Čamrajnagare,

Není mi vůbec jasné, proč mi v této věci píšete. Já nejsem výkonný Hegemon, ale asistent Hegemona. Postoupil jsem Váš dopis generálu Surajawongovi a doufám, že veškerá další korespondence v těchto věcech bude směřována jemu.

*Váš skromný sluha
Achilles Flandres*

Od: Camrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

Komu: Flandres%A-Heg@mol.gov

Předmět: MK

Můžete mé dopisy postoupit, komu chcete. Znáám hru, kterou hrajete. Já hraji jinou. Ve své partii držím všechny karty. Na-proti tomu Vaše hra potrvá jen do doby, než si lidé všimnou, že vlastně žádné karty nemáte.

Když implantace skončila a Petru odvezli do čekárny oddělení asistované reprodukce při gynekologické klinice, internet a televize byly již plné událostí v Brazílii. Fazolek na Petru čekal. S balónky.

Odvezli ji do přijímací části. Nejdřív si ho nevšimla, protože byla zabraná do hovoru s lékařem. Nevadilo mu to. Chtěl si ji prohlédnout, tuto ženu, která teď možná nosí jeho dítě.

Byla tak malá.

Vzpomněl si, jak se na ni díval nahoru, když se poprvé setkali v Bitevní škole. Dívka – vzácnost na místě, kde se vyžadovala agresivita a jistý stupeň krutosti. Jemu, nováčkovi, nejmladšímu dítěti, jaké kdy do školy přijali, připadala tak chladnokrevná, tak tvrdá, jako dokonalý rváč, drzý a válkychtivý. Byla to všechno hra, ale nezbytná.

Fazolek poznal hned, že je všímavá. Už podle toho, že si všimla jeho, nikoli s pobavením nebo úžasem jako ostatní děti, které na něm viděly jen to, jak je malý. Ne, ona se nad ním viditelně zamyslela, zaujal ji. Možná pochopila, že když je v Bitevní škole, přestože na první pohled nemá požadovaný věk, musí být něčím zvláštní.

Částečně právě tato vlastnost ho dovedla k tomu, že se k ní obrátil – tato vlastnost a fakt, že jako dívka tam nezapadala skoro stejně jako on.

Od té doby samozřejmě vyrostla, ale Fazolek vyrostl mnohem víc a byl teď o pořádný kus větší než ona. Ale nešlo jen o výšku. Petřin hrudník byl pod jeho rukama hrozně malý, hrozně křehký, nebo mu to tak alespoň připadalo. Měl pocit, že na ni vždycky musí být něžný,

nebo se mu rozpadne pod rukama.

Cítili to tak všichni muži? Asi ne. Jednak neměla většina žen tak drobnou konstrukci jako Petra a jednak většina mužů přestala v určitém okamžiku růst. Jenže Fazolkovy ruce a nohy byly k jeho tělu stále ve špatném poměru, jako u dospívajícího dítěte, takže i když byl jako muž poměrně vysoký, bylo jasné, že tělo hodlá vyrůst ještě víc. Vlastní ruce mu připadaly jako tlapy. Její se v nich ztrácely jako ruce miminka.

Jaké mi potom bude připadat dítě, které v sobě nosí, až se narodí?

Budu je moci pochovat na jedné dlani? Bude opravdu hrozit, že mu něco udělám? Dnes už své ruce tak dobře neovládám.

A až bude to dítě dost velké, dost pevné, abych mu neublížil, budu už mrtvý.

Proč jsem s tím souhlasil?

Jistě. Protože Petru miluju. Protože ona po mém dítěti tolik touží. Protože Anton posloužil vymyšlenou historkou o tom, jak všichni muži prahnou po manželství a rodině, třebaže je jim sex ukradený.

Ted' si ho všimla, uviděla balónky a rozesmála se.

Rozesmál se taky, došel k ní a balónky jí podal.

„Nestává se často, že manželé dávají svým ženám balónky,“ smála se.

„Říkal jsem si, že implantace dítěte je zvláštní okamžik.“

„Asi to tak bude,“ odvětila, „když se to dělá profesionálně. Většinu dětí implantují doma amatéři a manželky pak žádné balónky nedostanou.“

„Zapamatuju si to a budu se snažit, abych jich měl vždycky pár po ruce.“

Zřízenec tlačil kolečkové křeslo chodbou ke vchodu a Fazolek kráčel vedle něho.

„Tak kam mám letenku?“ zeptala se.

„Mám pro tebe dvě,“ řekl Fazolek. „Různé společnosti, různé cíle. A lístek na vlak. Pokud bys měla z některého letu špatný pocit, neseď do toho letadla, i kdybys nevěděla, odkud se ty pochyby berou. Jdi ke druhé společnosti. Nebo odjed' z letiště a sedni na vlak. Je to europas, takže můžeš jet, kam tě napadne.“

„Ty mě rozmazluješ.“

„Co myslíš?“ zeptal se Fazolek. „Uchytilo se dítě na stěnu dělohy?“

„Nejsem vybavena vnitřní kamerou,“ pokrčila rameny Petra, „a chybí mi nervy, které by dokázaly cítit, jak se mikroskopické plody implantují a začínají si pěstovat placentu.“

„To je mizerně vymyšlené,“ prohlásil Fazolek. „Až umřu, budu si o tom muset promluvit s Bohem.“

Petra sebou škubla. „Prosím, nežertuj o smrti.“

„Prosím, nechtěj, abych se k tomu stavěl vážně.“

„Jsem těhotná. Alespoň možná. Všechno by mělo být po mém.“

Zřízenec, který tlačil Petřino kolečkové křeslo, zamířil k prvnímu taxíku ze tří, které stály za sebou. Fazolek ho zastavil.

„Řidič kouří,“ vysvětlil Fazolek.

„On to típne.“

„Moje žena nenasedne do auta s řidičem, jehož oděv je načichlý cigaretovým kouřem.“

Petra mu věnovala zvláštní pohled. Povytláhl obočí a doufal, že pochopí, že tady nejde o tabák.

„Je první v řadě,“ namítl zřízenec, jako by to byl nezvratný fyzikální zákon, že další pasažéři musí nastoupit do prvního taxíku.

Fazolek si prohlédl zbývající dva taxíky.

Druhý řidič se na něho díval apaticky. Třetí řidič se usmíval. Vypadal na Indonésana nebo Malajce a Fazolek věděl, že v jejich kultuře je úsměv obyčejný reflex v situaci, kdy mají proti sobě někoho, kdo je větší a bohatší než oni.

Přesto z nějakého důvodu necítil k indonéskému řidiči takovou nedůvěru jako ke dvěma holandským řidičům před ním.

Proto odtlačil kolečkové křeslo ke třetímu taxíku. Fazolek se zeptal a řidič potvrdil, že skutečně pochází z Jakarty. Zřízenec, viditelně rozčilený tímto narušením protokolu, trval na tom, že pomůže Petře nasednout. Fazolek vzal její tašku a položil ji na zadní sedadlo vedle ní – zásadně nedával nic do kufru pro případ, že by to rychle potřeboval.

Pak tam musel stát a dívat se, jak odjíždí. Nebyl čas na žádné velké loučení. Všechno, co pro něho bylo v životě důležité, naložil do taxíku řízeného usměvavým cizincem a musel to nechat odjet.

Potom přistoupil k prvnímu taxíku v řadě. Řidič dával najevo pobouření nad tím, jak Fazolek porušil pravidla fronty. Nizozemí bylo teď, kdy si vládlo samo, už zase civilizovaným místem. Asi teď Holanďané byli pyšní, že jsou ve frontách lepší než Angličané, což bylo absurdní, protože stát vesele ve frontě byl anglický národní sport.

Fazolek podal řidiči pětadvacetidolarovou minci. Řidič se na ni pohrdavě podíval. „Je teď silnější než euro. A zaplatím vám rito, abyste o nic nepřišel, když jsem manželku posadil do jiného taxíku.“

„Kam to bude?“ zeptal se zdvořile řidič. Jeho angličtina měla prvotřídní přízvuk z BBC. Holanďané rozhodně potřebovali lepší programy ve vlastním jazyce, aby se jejich občané nemuseli pořád dívat na anglickou televizi a poslouchat anglické rádio.

Fazolek mu odpověděl, až když seděl v taxíku a dveře byly zavřené.

„Odvezte mě do Amsterdamu.“

„Cože?“

„Slyšel jste, ne?“

„To bude osm set dolarů.“

Fazolek odmotal z ruličky tisícidolarovou bankovku a dal mu ji. „Ta televize, kterou tady máte, skutečně funguje?“ zeptal se.

Řidič si bankovku nápadně prohlédl, jestli není falešná. Fazolka mrzelo, že nepoužil bankovku úřadu Hegemona. Nevoní ti dolary? Uvidíme, jak ti bude vonět tohle! Ale nebylo pravděpodobné, že by v této době někdo přijal k jakémukoli účelu peníze úřadu Hegemona, když byly tváře Achilla a Petra ve všech zprávách po celém městě a všude se mluvilo o tom, jak Petr zpronevěřil finance úřadu Hegemona.

Tváře obou mužů se objevily také na obrazovce televize v taxíku, když se řidiči konečně podařilo ji zprovoznit. Chudák Petr, pomyslel si Fazolek. Teď aspoň ví, jak bylo papežům a vzdoropapežům, když si jich víc dělalo nárok na stolec svatého Petra. Pro něho to byla krásná příchuť historie. Pro svět z toho plynul zmatek.

A Fazolek s překvapením zjistil, že mu vlastně ani tolik nezáleží na tom, jestli je ve světě zmatek alespoň do doby, než tento zmatek začne potíhat jeho malou rodinu.

Teď jsem opravdu civilista, uvědomil si. Záleží mi jenom na tom,

jaký vliv budou mít tyto světové události na mou rodinu.

Potom si vzpomněl: dřív mi záleželo na světových událostech jen tehdy, když se nějak týkaly mne. Smál jsem se sestře Carlottě, že je tak starostlivá.

Ale i jemu na tom záleželo. Udržoval se v obraze. Všimal si. Říkal si, že to dělá proto, aby věděl, kde bude v bezpečí. Ale teď, když měl mnohem víc důvodů obávat se o bezpečnost, mu celá ta věc s Petrem a Achillem připadala v podstatě nudná. Petr byl blázen, když si myslel, že by mohl Achilla ovládat a když v takové věci věřil čínskému zdroji. Jak dobře musel Achilles Petrovi rozumět, když věděl, že ho zachránit, místo aby ho zabil. Jenže proč by Achilles neměl Petrovi rozumět? Stačilo si představit, co by udělal on, kdyby byl na Petrově místě, jenom hloupější.

Ale přestože se nudil, verze podávaná novináři začala dostávat smysl, když se zkombinovala s tím, co Fazolek věděl. Historka o zpronevěře byla samozřejmě absurdní, byla to z Achillovy strany evidentní dezinformace, ale všechny země, od kterých se to dalo čekat, kolem toho dělaly hrozný povyk a dožadovaly se vyšetřování: Čína, Rusko, Francie. Pravdivým se zdál být fakt, že Petr a jeho rodiče dnes ráno těsně před svítáním potají opustili Hegemonovu základnu v Ribeirão Pretu, odjeli do Araraquary a potom odletěli do Montevidea, kde získali oficiální povolení odcestovat do Spojených států jako hosté americké vlády.

Bylo samozřejmě možné, že jejich náhlý útěk vyprovokovalo něco, co Achilles udělal, nebo nějaká informace o Achillových bezprostředních plánech. Ale Fazolek si byl poměrně jistý, že spouští těchto události byly e-maily, které s Petrou odeslali časně ráno, jakmile dostali zprávu od Han Tzua.

Wigginovi zřejmě zůstali vzhůru dlouho do noci, nebo si přivstali, protože museli dopisy dostat prakticky ihned po odeslání. Dostat je, rozšifrovat zprávu, uvědomit si význam Han Tzuovy informace a potom, což bylo samo o sobě neuvěřitelné, přesvědčit Petra, aby je vyslechl a bez prodlení uprchl.

Fazolek předpokládal, že potrvá několik dní, než Petr pochopí význam toho, co se dozvěděl. Problém byl částečně v jeho vztahu s rodiči. Fazolek a Petra věděli, jak jsou Wigginovi chytrí, ale většina

lidí v úřadu Hegemona o tom neměla poněti a Petr ze všech nejmní. Fazolek si zkusil představit tu scénu, jak mu vysvětlují, že ho Achilles napálil. Petr že uvěřil rodičům, když mu řekli, že udělal chybu?

Nemyslitelné.

Přesto jim musel uvěřit okamžitě.

Nebo mu něco píchli.

Fazolek se té představě maličko zasmál. Pak ale zvedl oči od obrazovky, protože taxík prudce změnil směr.

Zajížděli z hlavní silnice do boční uličky. A to neměli.

Fazolek reflexivně otevřel dveře a vrhl se ven ve stejném okamžiku, kdy taxikář stačil zvednout ze sedadla pistoli a namířit na něho. Kulka mu prosvištěla nad hlavou, když dopadl na zem a překulil se. Taxík zastavil a řidič vyskočil, aby svou práci dokončil. Fazolek nechal kufřík kufříkem a snažil se po čtyřech odlézt za roh. Neměl však šanci, že se po ulici dostane daleko – tady, ve čtvrti skladišť, nebyli žádní chodci – aby unikl z dostřelu, až také taxikář vyjde na hlavní ulici.

Další výstřel přišel ve chvíli, kdy zmizel za rohem budovy. Napadlo ho přitisknout se ke stěně a doufat, že střelec je úplně pitomý, takže se vyřítí za roh, aniž by se podíval.

Jenže to by stejně nešlo, protože taxík, který stál druhý v řadě, právě zajížděl k obrubníku a řidič zvedal vlastní pistoli, kterou chtěl namířit na Fazolka.

Vrhl se na zem a v místě, kde stál, se do zdi zaryly dvě kulky. Čirou náhodou se tímto skokem dostal přímo před prvního řidiče, který samozřejmě byl tak pitomý, že vyběhl zpoza rohu nejvyšší rychlostí. Zakopl o Fazolka, a když dopadl na zem, pistole mu vyletěla z ruky.

Fazolek by po pistoli možná skočil, ale druhý řidič byl už částečně venku ze dveří a mohl by Fazolka zastřelit dřív, než by se k ní dostal. Proto se Fazolek začal hrabat zpátky k prvnímu taxíku, jenž stál s běžícím motorem v boční ulici. Otázkou bylo, jestli stihne dostat taxík mezi sebe a střelce dřív, než po něm budou moci znovu vystřelit.

Věděl, že se mu to nepodaří. Jenže neměl jinou možnost než to zkusit a doufat, že tihle dva budou, stejně jako padouši ve filmech,

mizerní střelci a pokaždé ho minou. A až nasedne do taxíku, aby ujel, bylo by moc hezké, kdyby polstrování řidičova sedadla bylo z té zázračné látky, která zastaví kulky, jež prolétnou zadním oknem.

Prásk. Prásk-prásk. A potom... ratatatata samopalu. K jeho údivu žádný z řidičů nestál na rohu a nemířil na něho. Před okamžikem tam možná byli, ale teď leželi na zemi, provrtaní kulkami, a jejich krev se v hojném množství rozlévala po vozovce. A zpoza rohu vyběhli dva muži indonéskeho vzezření, jeden s pistolí a druhý s malým plastovým samopalem. Fazolek poznal izraelský design, protože to byla zbraň, již jeho malá armáda používala při akcích, kdy museli být schopni zbraně co nejdéle skrývat.

„Pojďte s námi!“ křikl jeden z Indonésanů.

Fazolek usoudil, že to nejspíš bude dobrý nápad. Když byl pokus o atentát jištěný jednou, mohl být jištěný víckrát, a čím dřív odtamtud zmizí, tím líp.

Samozřejmě neměl ponětí, co jsou tito Indonésané zač a jak se tam právě teď ocitli, aby mu zachránili život, ale skutečnost, že mají zbraně a nestřílejí z nich po něm, naznačovala, že alespoň pro tuto chvíli jsou to jeho nejlepší přátelé.

Popadl svůj kufřík a rozběhl se. Právě přední dveře obyčejného německého auta byly otevřené a čekaly na něho. Jen co skočil dovnitř, vyhrkl: „Moje manželka – jela jiným taxíkem.“

„Ona v bezpečí,“ řekl muž na zadním sedadle, ten se samopalem. „Její řidič patří k nám. Ona velice dobře vybrat taxík. Vy velice špatně.“

„Kdo vlastně jste?“

Řidič se zazubil. „Indonéský přistěhovalec.“

„Muslim,“ konstatoval Fazolek. „Od Alaje?“

„Ne od Altaje. Z Indonésie.“

Fazolek se ho nesnažil opravit. Jestliže mu jméno Alaj nic neříkalo, nemělo smysl dál se o tom bavit. „Kde je Petra? Moje žena?“

„Jede na letiště. Ona nepoužít letenku od vás.“ Muž na zadním sedadle mu podal letenku. „Ona jet sem.“

Fazolek si letenku prohlédl. Damašek.

Ambulova mise zřejmě byla úspěšná. Damašek byl prakticky hlavním městem muslimského světa. Alaj sice zmizel z dohledu, ale

bylo nepravděpodobné, že by byl někde jinde.

„Jedeme tam jako hosté?“ zeptal se Fazolek.

„Turisté,“ odvětil muž na zadním sedadle.

„Fajn,“ kývl Fazolek. „Protože tady jsme nechali v nemocnici něco, pro co se možná budeme muset vrátit.“ Bylo ovšem jasné, že Achillovi lidé – nebo kdo to byl – vědí všechno o tom, co na gynekologické klinice dělali. Dokonce... prakticky nebyla naděje, že na gynekologické klinice ještě zůstalo něco, co je jejich.

Ohlédl se na muže na zadním sedadle. Vrtěl hlavou. „Je mi to líto, ale oni mi říct, že když my zastavit tady a střilet ty chlapy, co po vás jít, bezpečnostní služba v nemocnici ukrást, co vy tam nechali.“

Samozřejmě. Nemá smysl chtít se prostřílet přes bezpečnostní službu. Jednodušší je koupit si ji.

Teď už mu to bylo jasné všechno. Kdyby Petra nasedla do prvního taxíku, nebyl by to atentát, byl by to únos. Cílem nebylo zabít Fazolka – to byl jenom bonus. Šlo o to získat Fazolkovy děti.

Fazolek věděl, že nebyli vypátráni teď. Byli zrazeni hned po příjezdu. Volescu. A jestli v tom jel Volescu, pak embrya, která ukradli, nejspíš přece jen měla Antonův klíč. Nebyl žádný zvláštní důvod, proč by někdo měl mít o jeho děti zájem, jestliže nebyla alespoň naděje, že budou pokračovateli toho, čím byl Fazolek.

Voleskův kontrolní test byl pravděpodobně podvod. Volescu nejspíš netušil, která embrya mají Antonův klíč a která ho nemají. Chtěli je implantovat náhradním matkám a počkat si, co se bude dít, až se narodí.

Volescu pohoupal Fazolka stejně jako Achilles Petra. Ale problém nebyl v tom, že by Voleskovi věřili. Prostě věřili, že se nespolečil s Achillem.

I když to nemusel být on. To, že unesl Enderovu družinu, ještě neznamenalo, že byl jediný potenciální únosce na světě. Po Fazolkových dětech, které by měly jeho nadání, by prahla každá ambiciózní země nebo cílevědomý vojevůdce. Vychovali by je, aniž by se dozvěděly cokoli o svých pravých rodičích, vycvičili by je tady na Zemi stejně intenzivně, jako vycvičili Fazolka a ostatní děti v Bitevní škole, a v devíti nebo deseti letech by jim svěřili strategické a taktické velení.

Mohl by to být i podnikatelský plán. Třeba to Volescu udělal sám, najal si střelce a podplatil ochranku, aby mohl později děti prodat tomu, kdo nabídne nejvíc.

„Promiňte, špatné zprávy,“ ozval se muž na zadním sedadle. „Ale vy mít ještě jedno dítě, ano? Vaše žena, ano?“

„Ještě jedno,“ potvrdil Fazolek. Pokud měli obvyklou dávku štěstí. Nezdálo se, že by to byl aktuální trend.

Přesto, odjet do Damašku... Jestli je Alaj skutečně bral pod ochranu, Petra tam bude v bezpečí. Petra a možná jedno dítě – které nakonec stejně může mít Antonův klíč a být tak odsouzeno zemřít dřív, než mu bude dvacet. Alespoň oni budou v bezpečí.

Ale ostatní byli někde pryč, děti Fazolka a Petry, které vychovávají cizí lidé jako nástroje, jako otroky.

Embryí bylo devět. Jedno implantovali a tři zničili. To by znamenalo, že pět jich zůstává v držení Voleska, Achilla nebo toho, kdo se jich zmocnil.

Ledaže by Volescu skutečně našel způsob, jak zaměnit tři, která byla údajně zničena, a nějakým způsobem vyměnil schránky. Nevěstných embryí mohlo být osm.

Ale pravděpodobné to nebylo, nejspíš existovalo jen těch pět, o nichž věděli. Fazolek i Petra hlídali Voleska tak pozorně, že první tři propašovat nemohl. Nebo ano?

Fazolek silou vůle odvedl své myšlenky od obav, s nimiž v danou chvíli stejně nemohl nic dělat, a zhodnotil situaci.

„Díky,“ obrátil se k muži v autě. „Byl jsem nepozorný. Bez vás by bylo po mně.“

„Nepozorný ne,“ vrtěl hlavou muž. „Mladý muž zamilovaný. Vaše žena nosit v sobě dítě. Čas naděje.“

A bezprostředně po něm čas téměř zoufalství, uvědomil si Fazolek. Nikdy se neměl nechat přemluvit k tomu, aby měl děti, bez ohledu na to, jak moc to Petra chtěla, bez ohledu na to, jak ji miloval, a bez ohledu na to, jak moc také on toužil po potomkovi, po rodině. Měl zůstat neoblomný, protože pak by se tohle všechno nemohlo stát. Nepřátelé by mu neměli co ukrást. On a Petra by se stále skrývali a nikdo by je nevypátral, protože by se nemuseli setkat s hadem, jako byl Volescu.

„Děti dobré,“ řekl muž vzadu. „Člověk se bát, šílet. Někdo vám děti vzít, někdo jim ublížit, vy z toho šílet. Ale i tak dobré. Děti dobré.“

Jo. Jasně. Možná bude žít dost dlouho, aby to poznal, a možná taky ne.

Ted' totiž věděl, co bude jeho životním úsilím po dobu, která mu zbývá, než zemře na gigantismus.

Musel získat zpět své děti. Ať měly nebo neměly existovat, ted' existovaly a každé mělo svou jedinečnou genetickou identitu, každé bylo velice živé. Dokud mu je nevzali, nebylo to pro něho nic, jen buňky v roztoku – důležité bylo jen to, které implantují Petře, to, které vyroste a stane se členem jejich rodiny. Ale ted' byly důležité všechny. Ted' pro něho byly všechny živé, protože je měl někdo jiný a chtěl je zneužít.

Dokonce litoval těch zlikvidovaných. I kdyby test byl pravý, i kdyby měly Antonův klíč, kdo mu dal právo zničit jejich genetickou identitu jen proto, že je tak altruisticky chtěl ušetřit smutku, že budou žít tak krátce jako on?

Najednou si uvědomil, o čem přemýšlí. Co to znamená.

Sestro Carlotto, vždycky jsi ze mě chtěla mít křesťana – a nejenom křesťana, katolíka. A hle, najednou přemýšlím o tom, že jen co se spermie spojí s vajíčkem, je to lidský život, kterému se nemá ubližovat.

No, katolík nejsem a nebyla chyba chtít, aby děti vyrostly a mohly mít celý život místo tohohle pětínového, který je souzen mně.

Ale tři embrya jsem spláchl. Kde je tedy rozdíl mezi mnou a Volesskem? On jich spláchl dvaadvacet. Já jsem spláchl tři. On počkal, až budou ve vývoji skoro o dva roky dál – těhotenství plus jeden rok – ale je to nakonec zas takový rozdíl?

Odsoudila by ho za to sestra Carlotta? Spáchal smrtelný hřích? Dostával jen to, co si zasloužil, když jich pět ztratil, protože z vlastní vůle tři vyhodil?

Ne, nedokázal si představit, že by mu něco takového řekla. Dokonce ani že by si to sama myslela. Měla by radost, že se vůbec rozhodl mít dítě. Byla by ráda, kdyby Petra opravdu byla těhotná.

Ale také by s ním souhlasila, že nemůže jen tak zapomenout na

pět, která teď měl v rukou někdo jiný, pět, která mohla být implantována někomu jinému, aby se z nich staly děti. Musel je najít, zachránit a přivést domů.

KAPITOLA 12 – HAŠENÍ OHŇŮ

Od: Han Tzu

Komu: Sněžný tygr

Předmět: kameny

Je mi radostí a ctí, že mám zase jednou příležitost posloužit svou ubohou radou Vaší skvělé vznešenosti. Moje předchozí rada ignorovat hromady kamenů na cestách byla evidentně hloupá a Vy jste usoudil, že mnohem moudřejší je prohlásit nošení kamenů za nezákonné.

Nyní mám opět to skvostné privilegium dát špatnou radu tomu, kdo nepotřebuje radit.

Já vidím problém takto:

- 1. Poté, co jste vyhlásil zákon proti nošení kamenů, nemůžete ho vzít zpátky a zrušit, aniž tím ukážete svou slabost.*
- 2. Zákon proti nošení kamenů vás staví do pozice, kdy zavíráte do vězení a trestáte ženy a malé děti, což je hojně filmováno. Tyto záběry se pak pašují ven z Indie, kde působí Světovému lidovému státu velkou ostudu.*
- 3. Indické pobřeží je tak dlouhé a naše námořnictvo tak malé, že není možné zabránit pašování těchto dokumentů.*
- 4. Kameny blokují cesty, což činí přepravu jednotek a materiálu nepředvídatelnou a nebezpečnou a narušuje harmonogramy.*
- 5. Hromadám kamenů se říká „Velká indická zeď“. Dostávají také jiná jména, která z nich dělají symbol revolučního odporu proti Světovému lidovému státu. Jistě jste si mě chtěl vyzkoušet, když jste uvedl, že jsou jen dvě možnosti, avšak ve své moudrosti vidíte, že obě by měly katastrofální následky. Odvolat zákon nebo upustit od jeho vynucování by vedlo k dalšímu bezpráví. Přísnější vynucování pouze vytvoří mučedníky, podnítí*

odpor, zostudí nás před zeměmi tupých barbarů a vyvolá další bezpráví.

Měl jsem neuvěřitelné štěstí, ale ve Vaší zkoušce jsem obstál. Našel jsem třetí alternativu, kterou znáte:

Již chápu, že vaším plánem je naplnit nákladní auta jemným štěrkem a obrovskými balvany. Vaši vojáci odjedou do vesnic, které postavily tyto nové, vyšší barikády. Zajedou korbou k barikádě a vysypou štěrk a balvany před jejich hromadu, nikoli však na ni.

- 1. Vzpurní a nevděční Indové si povšimnou rozdílů ve velikosti mezi Velkou indickou zdí a čínským štěrkem a balvany.*
- 2. Jelikož zablokujete všechny přístupové cesty do každé takové vesnice, ven ani dovnitř se nedostanou žádná nákladní auta ani autobusy, dokud obyvatelé neodstraní nejen Velkou indickou zeď, ale také čínský štěrk a balvany.*
- 3. Indové zjistí, že štěrk je tak malý a balvany tak velké, že nepůjdou odstranit snadno. Velké úsilí, které budou muset vynaložit na uvolnění cest, bude dostatečným poučením, aniž by bylo třeba kohokoli dalšího jakkoli trestat.*
- 4. Na filmových dokumentech propašovaných z Indie bude vidět, že jsme s jejich cestami udělali jen to, co oni udělali z vlastní vůle sami. A jediný trest, který cizinci uvidí, bude ten, jak Indové zvedají kameny a odnášejí je, což je přesně to, co se předtím rozhodli sami dělat.*
- 5. Jelikož v Indii není dost nákladních aut, která by navezla štěrk a balvany k více než malému zlomku vesnic, jež postavily Velkou indickou zeď, vesnice, jichž se tento postup dotkne, by měly být vybírány uvážlivě, aby se podařilo zablockovat co největší počet cest a přerušit obchod a dodávky potravin v celé Indii.*
- 6. Zajistíte rovněž, aby dostatečný počet cest zůstal průjezdný pro naše zásobování, kontrolní stanoviště však budou zřízena daleko od vesnic a na místech, která není možno nafilmovat.*

*Průjezd nebude umožněn žádným civilním nákladním vozidlům.
7. Určité hladovějící vesnice dostanou letecky malé dodávky
potravin od čínské armády, jež přijde jako zachránce přivázejí-
cí potraviny těm, kteří nevinně trpí za akce vzpurných a nepo-
slušných budovatelů zátarasů. Naše armáda poskytne film o
těchto humanitárních operacích všem zahraničním sdělovacím
prostředkům.*

*Tleskám Vaší moudrosti, která vymyslela tento plán, a děkuji
Vám za to, že jste umožnil někomu tak hloupému, jako jsem já,
nahlédnout do Vašeho způsobu uvažování a uvidět, jak uděláte
z ostudy velkou lekci nevďečným indickým obyvatelům. Ledaže
byste měl jako poslední jiný plán, který je ještě rafinovanější a
moudřejší a který se mi nepodařilo předpovědět.*

*Od dítěte, které si Vám lehá k nohám, aby se naučilo moudrosti
Han Tzu*

Petrovi se nechtělo z postele.

To se mu v životě ještě nestalo.

Ne, to nebyla tak úplně pravda. Často se mu nechtělo z postele, ale
vždycky se odhodlal a vstal. Dnes bylo jiné to, že byl v posteli ještě o
půl desáté ráno, přestože ho za necelou půl hodinu čekala tisková
konference v hlavním sálu hotelu O. Henry v jeho rodném městě
Greensboro v Severní Karolíně.

Nemohl se vymluvit na pásmovou nemoc. Mezi Ribeirão Pretem a
Greensboro byl rozdíl jenom dvě hodiny. Kdyby nevstal, byla by to
velká ostuda. Proto si říkal, že vstane. Za chvíličku.

Stejně to bylo jedno. Zatím sice ještě měl titul Hegemona, ale v
mnoha zemích byli lidé, kteří se pyšnil titulky jako „král“, „vévoda“ a
„markýz“, živil se však tím, že vařili, fotografovali nebo opravovali
auta. Možná by se mohl pod jiným jménem vrátit na vysokou školu a
získat vzdělání, aby mohl nastoupit kariéru jako jeho otec, a v tichos-
ti pracovat pro nějakou společnost.

Nebo mohl jít do ložnice, napustit si do vany vodu, lehnout si do ní

a vdechnout vodu. Několik okamžiků paniky a zmítání, a pak by celý problém zmizel. Kdyby se prudce udeřil do různých míst na těle, mohlo by to dokonce vypadat, že zápasil s nějakým útočníkem a byl zavražděn. Možná by ho dokonce považovali za mučedníka. Třeba by si lidé aspoň říkali, že byl dost důležitý, aby měl nepřítele, který si myslel, že stojí za to ho zabít.

Za chvíličku, pomyslel si, za chvíličku vstanu a dám si sprchu, abych před novináři nevypadal tak ucouraně.

Měl bych si připravit prohlášení, napadlo ho. Něco na způsob: „Proč nejsem takový zoufalec a idiot, jak dokazuji svým jednáním v poslední době.“ Nebo možná jít přímo k věci: „Proč jsem ještě větší zoufalec a idiot, než by se z mého jednání v poslední době mohlo zdát.“

Při jeho štěstí by ho z vany nejspíš zachránili a oživili. Pak by si někdo dal dohromady modřiny na těle s nepřítomností útočníka a rozkřiklo by se, že chtěl, aby jeho sebevražda vypadala jako brutální vražda, ale zpackal to, čímž by se jeho život stal ještě bezcennějším, než byl teď.

Ozvalo se další zaklepání. Copak pokojská neumí přečíst cedulku Nerušit? Byla napsaná ve čtyřech jazycích. Je možné, aby byla negramotná ve všech čtyřech? Určitě je negramotná taky v pátém.

Pěťadvacet minut do tiskové konference. Copak, zdříml jsem si? To by bylo fajn. Hezky... si... zdřímnout. Promiňte, zaspal jsem. Měl jsem moc práce. Je to vyčerpávající – předat megalomanskému zabijákovi všechno, co jsem celý život budoval.

Tuk t'uk t'uk. Dobře, že jsem se nezabil, tohle klepání by mě vytrhlo ze soustředění a úplně by mi pokazilo smrtelnou scénu. Měl bych zemřít jako Seneca, s krásnými posledními projevy. Nebo Sokrates, ale to by bylo horší, protože nemám bolehlav. Ale vanu mám. Jenže žádné žiletky. Neroste mi tolik vousů, abych je potřeboval. To je další znak, že jsem jenom hloupé dítě, kterému nikdy neměli dovolit, aby se ujalo role ve světě dospělých.

Dveře pokoje se otevřely a zarazily se o řetízek.

To je skandál! Kdo se opovažuje proniknout univerzálním klíčem do jeho pokoje?

A nejenom univerzálním klíčem. Někdo měl nástroj, kterým se

zbavil i řetízku a dveře teď byly otevřené dokořán.

Atentátníci! Nevadí, ať mě zabijí tady v posteli. Budu se na ně dívat, ne se krčit někde v koutě a prosit, aby nestříleli.

„Chudáček,“ promluvila Petrova matka.

„Má depresi,“ řekl otec. „Nedělej si z něho legraci.“

„Musím myslet na to, co zažíval Ender, když musel týdný bojovat skoro každý den s termitany. Byl se silami na dně, ale přesto pokaždé vstal a znovu bojoval.“

Petr měl chuť na ni zakřičet. Jak se odvažovala srovnávat, co právě udělal, s Enderovým legendárním „utrpením“? Ender neprohrál jedinou bitvu, to ji nenapadlo? A on právě prohrál válku! Měl nárok vyspat se!

„Připravený? Raz, dva, tři.“

Petr cítil, jak celá matrace klouže z postele. Nakonec se nemotorně svezl na podlahu a narazil hlavou do rámu s pružinami.

„Au!“ zařval.

Nebylo by to vznešené slovo jako odkaz budoucím generacím?

Jak zemřel slavný Petr Wiggin, Hegemon planety Země (a samozřejmě bratr Endera Wiggina, svatého spasitele)?

Utrpěl strašlivou ránu do hlavy, když ho rodiče tahali z hotelové postele den nato, co se hanebně vytratil z vlastní základny, přestože ho nikdo nijak neohrožoval a on neměl žádné důkazy, že by mu bezprostředně něco hrozilo.

A jaká že byla jeho poslední slova?

Jednoslovná věta, která by si zasloužila být vytesána do pomníku. Au.

„Obávám se, že ho nedostaneme do sprchy, aniž bychom se dotkli jeho svaté osoby,“ soudila matka.

„Myslím, že máš pravdu,“ odvětil otec.

„Jenže když se ho dotkneme, může se stát, že ho na místě raní a bude po něm,“ namítla.

Matky ostatních lidí byly soucitné, něžné, chápající utěšitelky. Jeho matka byla jedovatá čarodějnice, která ho evidentně nenáviděla. Vždycky ho nenáviděla.

„Kyblík na led,“ velel otec.

„Bez ledu.“

„Ale dá se do něho nalít voda.“

To už překračovalo všechny meze. Starý vtip – polít spícího pubertáka vodou.

„Jděte pryč, já za několik minut vstanu.“

„Ne,“ odmítla to matka. „Vstaneš teď. Tvůj otec už napouští kyblík. Určitě slyšíš, jak teče voda.“

„Fajn, fajn, tak odejděte, ať se můžu svléknout a vlézt si pod sprchu. Nebo je to jen lest, abys mě znovu mohla vidět nahého? Pořád mi připomínáš, jak jsi mi měnívala plenky, takže to zřejmě bylo velice důležité období tvého života.“

Odpověděla mu sprška do tváře. Nebyl to celý kyblík, ale vody bylo dost, aby měl mokrou hlavu a ramena.

„Bohužel, neměl jsem čas napustit ho celý,“ prohlásil otec. „Ale když jsi začal na mou ženu vytahovat hrubé sexuální nářázky, musel jsem použít množství vody, které jsem právě měl, abych tě umlčel, než řekneš tolik, že ti budu muset tu tvou frackovskou hubu rozmlátit.“

Petr sklouzl nohama z matrace na podlahu a stáhl si šortky, ve kterých spal. „Na tohle jste se přišli podívat?“

„Přesně tak,“ kývl otec. „Neměla jsi pravdu, Thereso: on má koule.“

„Zřejmě ne dost.“

Petr mezi nimi prošel a práskl za sebou dveřmi koupelny.

O půl hodiny později, když nechal novináře čekat jen deset minut přes smluvený čas, Petr vyšel sám na pódium na jednom konci zaplněného konferenčního sálu. Všichni reportéři zvedali maličké videokamery, objektivy jim vykukovaly mezi prsty sevřených pěstí. Byla to největší návštěva, jakou kdy na tiskové konferenci měl – ale pravdou zůstávalo, že ve Spojených státech ještě žádnou nepořádal. Možná by tady byly všechny takové.

„Jsem stejně překvapený jako vy, že jsem dnes tady,“ začal s úsměvem. „Ale musím říct, že jsem vděčný zdroji, jenž mi poskytl informaci, na jejímž základě jsem spolu s rodinou opustil místo, které kdysi bylo bezpečnou oázou, avšak stalo se pro mne nejnebezpečnějším místem na světě.“

Jsem také vděčný vládě Spojených států, která mne nejenom pozvala, abych přenesl úřad Hegemona sem, samozřejmě dočasně, ale také mi velkoryse poskytla agenty Tajné služby, kteří oblast zabezpečili. Nevěřím, že je to nutné, přinejmenším ne v takovém počtu, ale donedávna jsem si také nemyslel, že bych na základně úřadu Hegemona v Ribeirão Pretu potřeboval nějakou ochranu.“

Vybídl je úsměvem, aby se zasmáli, a oni to udělali. Bylo to spíš uvolnění napětí než skutečné pobavení, ale stačilo to. Tak mu to zdůraznil otec – čas od času je rozesměj, aby se všichni cítili uvolněně. Budou si pak myslet, že i ty jsi uvolněný a sebevědomý.

„Podle informací, které mám, mnoha loajálními zaměstnancům úřadu Hegemona nehrozí žádné nebezpečí. Po zřízení nového trvalého ústředí pozvu všechny, kteří budou chtít, aby se znovu ujali své práce. Neloajální zaměstnanci už samozřejmě mají práci jinde.“

Další smích – ale také několik slyšitelných zamručení. Novináři cítili krev a Petrovi nepomáhalo, že vypadal – a byl – tak mladý. Humor můžeš použít, ale nedělej ze sebe vtipné dítě. Obzvlášť ze sebe nedělej vtipné dítě, které rodiče museli ráno vytáhnout z postele.

„Neřeknu vám nic, co by mohlo zkompromitovat mého nedávného dobrodince. Ale mohu vám říct jedno: vinu za tento nepříjemně náhlý odjezd – za toto přerušení činnosti úřadu Hegemona – nesu výhradně já.“

Tak. To by dítě neřeklo. Dokonce ani dospělí politici tak většinou nemluvili.

„V rozporu s tím, co mi radil můj vojenský velitel i další, jsem na svou základnu přivedl nechvalně známého Achilla Flandrese, na jeho žádost a se slibem loajality. Varovali mě, že se mu nedá věřit, a já jsem těmto varováním věřil.

Myslel jsem si však, že jsem dost chytrý a opatrný, abych každou jeho zradu dostatečně včas rozpoznal. V tom jsem se zmýlil. Díky tomu, že mi ostatní pomohli, to nebyla chyba fatální.

Dezinformace o údajné zpronevěře, které Achilles Flandres nyní šíří z mé bývalé základny úřadu Hegemona, jsou samozřejmě nepravdivé. Vždycky jsem dbal na to, aby finanční záznamy úřadu Hegemona byly veřejné. Široké kategorie příjmů a výdajů byly za každý rok k dispozici na internetu. Dnes ráno jsem zpřístupnil celý archiv

finančních záznamů úřadu Hegemona a také své osobní záznamy na zabezpečeném místě, jehož adresa je: 'Finanční odtajnění úřadu Hegemona.' Kromě několika tajných položek rozpočtu, o nichž vám každý vojenský analytik řekne, že sotva postačí na pokrytí těch několika vojenských akcí mého úřadu za posledních několik let, je vyúčtován každý dolar. Ano, vedeme tyto záznamy v dolarech, protože hodnota měny úřadu Hegemona prudce kolísala, v posledních letech však s viditelně sestupným trendem.“

Další smích. Ale všichni také zuřivě psali a Petr viděl, že tato politika úplného odtajnění funguje.

„Zjistíte nejenom to, že z pokladny úřadu Hegemona nebylo nic zpronevěřeno,“ pokračoval, „ale také uvidíte, s jak velice omezenými finančními prostředky úřad Hegemona hospodařil. Byl to těžký úkol s tak málo penězi mobilizovat země světa, aby se postavily imperia-listickým plánům takzvaného 'Světového lidového státu' – jinak známého jako Čínská říše. Byli jsme mimořádně vděční zemím, které na té či oné úrovni pokračovaly v podpoře úřadu Hegemona. S ohledem na to, že některé dávají přednost utajení svých příspěvků, jsme zatajili nějakých dvacet jmen. Můžete o jejich identitě spekulovat, jak chcete, ale já vám ji nepotvrdím ani nevyvrátím. Otevřeně vám řeknu pouze to, že Čína mezi nimi není.“

Zatím nejsilnější smích. Pár lidí dokonce několikrát zatleskalo.

„Jsem pobouřen tím, že uzurpátor Achilles Flandres zpochybnil důvěryhodnost ministra pro kolonizaci. Pokud však ještě zbývaly nějaké pochybnosti o Flandresových plánech, skutečnost, že odvolat ministra byl jeho první čin, by vám měla napovědět mnohé o budoucnosti, kterou chystá nám všem. Achilles Flandres nepozná odpočinek, dokud všichni lidé nebudou zcela v jeho moci. Nebo, samozřejmě, mrtví.“

Petr se odmlčel a zadíval se na řečníště, jako by tam měl poznámky, přestože samozřejmě žádné neměl.

„Jedné věci však v souvislosti s pozváním Achilla do Ribeirão Preta nelituji, a tou je fakt, že jsem tak získal možnost udělat si na něho názor jako na lidskou bytost – byť musím použít nejširší definici, abych ho do této kategorie vůbec mohl zahrnout. Achilles Flandres získal moc ve světě nikoli svou inteligencí či odvahou, ale využívá-

ním inteligence a odvahy jiných. Zosnoval únos dětí, jež pomohly mému bratru Enderu Wigginovi zachránit lidstvo před mimozemskou invází. Proč? Protože věděl, že on sám by neměl žádnou naději ovládnout svět, pokud by některé z nich pracovalo proti němu.

Moc Achilla Flandrese vychází z ochoty ostatních uvěřit jeho lžím. Ale ty mu již nepřinesou nové spojence, jako tomu bylo v minulosti. Dotáhl svou káru do Číny a táhne Čínu jako osel. Ale slyšel jsem ho, jak se vysmívá hlupákům v čínském vedení, kteří mu uvěřili a kteří si, jak mi řekl, vzhledem ke svým banálním ambicím nezaslouží, aby je vedl někdo jako on.

Nepochybuji, že dělal mnohé z toho jen proto, aby se mne pokusil přesvědčit, že s nimi již nepracuje. Ale jeho posměšky byly jmenovitě a velice konkrétní. Pohrdání, které pro tyto osoby má, bylo nefalšované. Bylo mi jich skoro líto – protože pokud by se mu někdy podařilo upevnit svou moc a přestal by je potřebovat, uviděli by to, co jsem viděl já.

Samozřejmě pohrdá také mnou a pokud se mi právě teď směje, mohu s ním jediné souhlasit. Dostal jsem za vyučenou, dámy a pánové. V tom se přidám k vybrané společnosti, z níž někteří přišli o moc v Rusku po únosech, někteří nyní, po čínské okupaci Indie, trpí jako političtí vězni a některé právě teď zavírají v Indii do vězení za to, že... nosí kameny.

Doufám jen, že budu poslední osobou, jež byla natolik ješitná a hloupá, aby si myslela, že Achilles Flandres se dá zvládnout nebo využít k tomu, aby sloužil nějakému vyššímu cíli. Achilles Flandres slouží jedinému cíli – vlastnímu potěšení. A způsobilo by mu velké potěšení, kdyby mohl vládnout každému muži, ženě a dítěti na světě.

Nebyl jsem hlupák, když jsem postavil úřad Hegemona do boje s imperialistickým počínáním čínské vlády. Nyní, v důsledku mých vlastních chyb, prestiž úřadu Hegemona dočasně poklesla. Ale můj odpor vůči útlaču více než poloviny světového obyvatelstva ze strany Čínské říše nepolevuje. Jsem totiž nesmiřitelný odpůrce císařů.“

Petr mohl mluvit dál, ale rozhodl se na tomto místě skončit.

Krátce se uklonil, aby přítomným poděkoval za zdvořilý potlesk.

Někteří aplaudovali více než zdvořile – ale všiml si také těch, kteří netleskali vůbec.

Pak začaly pršet otázky, ale tím, že od počátku vzal vinu na sebe, je snadno odrazil. Dva tazatelé se pokusili dozvědět víc o zdroji, který ho informoval, a čeho se ta informace týkala, ale Petr řekl pouze: „Kdybych na to téma řekl něco víc, někdo, kdo byl ke mně laskavý, by určitě zemřel. Překvapuje mě, že se vůbec ptáte.“ Když to řekl podruhé – slovo od slova stejně – nikdo už podobnou otázku nepoložil.

Pokud šlo o ty, jejichž otázky byly jen skrytými obviněními, souhlasil se všemi, kteří naznačovali, že se zachoval hloupě. Když se ho zeptali, jestli nedokázal, že je příliš hloupý na to, aby mohl zastávat úřad Hegemona, nejdřív odpověděl žertem: „Už když jsem tu práci bral, říkali mi, že jen jejím přijetím jsem dokázal, že mám příliš chabý rozum, než aby z toho něco bylo.“ Samozřejmě smích. A potom dodal: „Ale zkusil jsem úřad využít, abych posloužil míru a tomu, aby si lidé na celém světě mohli vládnout sami, a vyzývám kohokoli, aby mi dokázal, že jsem s prostředky, které jsem měl k dispozici, nedokázal v té věci dosáhnout pokroku.“

O patnáct minut později se omluvil, že už nemá víc času. „Ale klidně mi pošlete případné další otázky e-mailem. Můj štáb a já se vám pokusíme odpovědět tak, abyste stihli uzávěrky. A ještě jednu věc, než odejdu.“

Všichni zmlkli a čekali.

„Šťastná budoucnost lidstva závisí na dobrých lidech, kteří chtějí žít v míru se svými sousedy a kteří jsou ochotni chránit své sousedy před těmi, kteří mír nechťejí. Jsem jenom jeden z těch lidí. Pravděpodobně z nich nejsem ten nejlepší a na mou duši doufám, že z nich nejsem nejchytřejší. Ale náhodou jsem ten, komu byl svěřen úřad Hegemona. Dokud nevyprší mé volební období nebo dokud mne zákonným způsobem nevymění země, které podpořily úřad Hegemona, budu dál sloužit.“

Další aplaus – a tentokrát si Petr dovolil uvěřit, že by v něm mohla být trocha opravdového nadšení.

Vrátil se do svého pokoje vyčerpaný.

Matka s otcem tam na něho čekali. Odmítli s ním jít dolů. „Pokud bys s sebou měl mámu a tátu, měl bys na té konferenci raději rezig-

novat,“ tvrdil otec. „Ale jestli máš v úmyslu zůstat v úřadě, pak běž dolů sám. Jenom ty. Žádný štáb. Žádní rodiče. Žádní přátelé. Jenom ty.“

Otec měl pravdu. I matka měla pravdu.

Musel se držet Enderova příkladu, bůh žehnej jeho malému srdci.

„Tak jak to šlo?“ zeptala se matka.

„Myslím, že docela dobře,“ odvětil Petr. „Patnáct minut jsem je nechal, aby se ptali, ale začínali se opakovat nebo odbíhat po divokých tangentách, tak jsem jim řekl, aby mi další otázky poslali e-mailem. Bylo to v televizi?“

„Zkusili jsme třicet zpravodajských stanic,“ odpověděl otec, „a nějakých horních dvacet zpravodajských webů. Na většině to dávali živě.“

„Takže jste se dívali?“

„Ne, přepínali jsme,“ odpověděla matka. „Ale to, co jsme viděli, vypadalo a znělo dobře. Ani jsi nemrkl. Myslím, žes to zvládl.“

„Uvidíme.“

„Z dlouhodobého pohledu tě čeká několik tvrdých měsíců,“ soudil otec. „Obzvlášť proto, že můžeš počítat s tím, že Achilles zatím svůj toulec nevystřílel.“

„Analogie s lukem a šípy?“ podivil se Petr. „Ty musíš být hodně starý.“

Zasmáli se tomu.

„Mami. Tati. Díky.“

„Udělalí jsme jenom to, o čem jsme věděli, že bys zítra chtěl, abychom to byli udělali dnes,“ odpověděl otec.

Petr přikývl. Potom si sedl na kraj postele. „Lidi, nechápu, jak jsem mohl být tak pitomý. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem neposlechl Fazolka, Petru a Suriho a...“

„A nás,“ doplnila matka.

„A vás a Graffa.“

„Věřil jsi svému úsudku,“ pokrčil rameny otec, „a přesně to musíš dělat i nadále. Tentokrát ses zmýlil, ale nemýlíš se často a já pochybuji, že ještě někdy uděláš takovou botu.“

„Proboha, hlavně nenechávej o svých rozhodnutích hlasovat,“ prohlásila matka. „Nezačni sledovat průzkumy veřejného mínění a ne snaž se hádat, jak tvoje jednání zapůsobí na sdělovací prostředky.“

„Slibuju, že to neudělám.“

„Ty jsi totiž Locke,“ připomněla mu matka. „Už jsi ukončil jednu válku. Za několik dní nebo týdnů na to tisk začne vzpomínat. A jsi Démostenés – máš docela oddané stoupence.“

„Měl jsem,“ opravil ji Petr.

„Viděli, co od Démosthena čekali. Nekličkoval jsi, nevymlouval ses, po zásluze jsi vzal vinu na sebe a odmítl jsi obvinění, která byla nepravdivá. Předložil jsi svůj důkaz...“

„To byla dobrá rada, tati, díky.“

„A ukázal jsi odvahu,“ dokončila matka.

„Tím, že jsem utekl z Ribeirão Preta, ještě než se na mě někdo škaředě podíval?“

„Tím, že jsi vstal,“ odpověděla.

Petr zavrtěl hlavou. „Pak je moje kuráž jenom vypůjčená odvaha.“

„Vypůjčená ne,“ řekla matka. „Uložená. V nás. Jako v bance. Viděli jsme tvou odvahu a trochu jsme ti jí schovali na dobu, kdy ti dočasně došla a potřeboval jsi trochu zpátky.“

„Problém s hotovostním tokem, nic jiného to nebylo,“ přisvědčil otec.

„Kolikrát mě ještě budete muset zachránit přede mnou samým, než celé tohle drama skončí?“ zeptal se Petr.

„Já myslím... tak šestkrát,“ řekl otec.

„Ne, osmkrát,“ tipla si matka.

„Vy dva si myslíte, jak nejste roztomilí,“ řekl Petr.

„Hmm.“

„Jo.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Pokojevá služba!“ zavolal hlas zvenčí.

Otec byl dvěma rychlými kroky u dveří. „Třikrát rajčatová šťáva?“ zeptal se.

„Ne, nic takového. Svačina. Sendviče. Miska zmrzliny.“

I po tomto ujištění se otec postavil vedle dveří a otevřel je jen tolik, kolik dovoloval řetízek. Nikdo nevystřelil a muž s jídlem se roze-

smál. „Všichni to zapomínají sundat, to se stává pořád.“

Otec otevřel dveře a vykoukl ven, aby se přesvědčil, že na chodbě není nikdo, kdo by se chtěl dostat s pokojovou službou dovnitř.

Když číšník procházel dveřmi, Petr se otočil, aby mu uhnul, a stačil ještě zahlédnout, jak matka vrací pistoli zpátky do kabelky.

„Kdy jsi začala balit?“ zeptal se jí.

„Když se ukázalo, že šéf tvého počítačového zabezpečení se kamarádí s Achillem.“

„Ferreira?“

„Líčil novinářům, jak nainstaloval sledovací software, aby zjistil, kdo zpronevěřuje finance, a čekal ho šok, že jsi to ty.“

„Ouvej. A samozřejmě uspořádali tiskovou konferenci ve stejnou dobu jako já.“

„Ale skoro všichni dávali živě tvou a z jeho jenom sestříhaný záznam. A všichni po tom Ferreirově vystoupení zopakovali, jak jsi oznámil, že zveřejňuješ finanční záznamy úřadu Hegemona na internetu.“

„Vsadím se, že jsme zhroutili server.“

„Ne, všechny agentury si ho nejdřív naklonovaly.“

Otec podepsal donášku jídla a číšník odešel. Znovu za ním zamkli.

„Pojďme se najíst,“ vybídl otec. „Jestli si dobře vzpomínám, tady vždycky dělali skvělé sendviče.“

„Je příjemné být doma,“ pousmála se matka. „No, ne zrovna doma, ale aspoň ve městě.“

Petr si kousl. Bylo to dobré.

Objednali přesně ten sendvič, který by si objednal sám, tak dobře ho znali. Skutečně soustředili svůj život kolem svých dětí. On by jim sendviče objednat nedokázal.

Svačina pro tři na malém vozíku na kolečkách, který přivezl číšník.

Mělo to být pro pět.

„Omlouvám se,“ řekl.

„Za co?“ zeptal se otec s plnými ústy.

„Že jsem jediné dítě, které na Zemi máte.“

„Mohlo to dopadnout hůř,“ prohlásil otec. „Taky nemuselo být žádné.“

A matka ho pohladila po ruce.

KAPITOLA 13 – KALIF

Od: Graff%pilgromage@colmin.gov

Komu: Locke%erasmus@polnet.gov

Předmět: Pozitivum srdnatosti

Vím, že ode mne nechcete nic slyšet. Ale vzhledem k tomu, že Vaše pozice již není jistá a náš vzájemný nepřítel opět hraje na světovém jevišti, nabízím Vám a Vaším rodičům útočiště. Nechci tím navrhnout, abyste se zapojil do kolonizačního programu. Naopak – považuji Vás za jediného, kdo může sešikovat celosvětový odpor proti našemu nepříteli. Proto je pro nás vaše fyzická ochrana nanejvýš důležitá.

Z toho důvodu jsem byl pověřen, abych vás na několik dní, týdnů nebo měsíců pozval do zařízení mimo planetu. Má neomezené připojení na internet a na Zemi se můžete vrátit do osmačtyřiceti hodin od vznesení žádosti. Nikdo se ani nedozví, že jste pryč. Ale předejdete tak všem pokusům zabít nebo zajmout Vás a Vaše rodiče.

Prosím, berte tuto nabídku vážně. Ted', když víme, že nepřítel nepřerušil kontakty se svým předchozím hostitelem, jisté dříve získané zpravodajské poznatky dostávají jiný smysl. Výsledkem našeho úsilí o interpretaci těchto dat je poznatek, že ohrožení Vašeho života je bezprostřední.

Dočasné zmizení z povrchu Země by pro Vás momentálně bylo velmi užitečné. Berte to jako ekvivalent Lincolnovy tajné cesty Baltimorem, když měl přijmout prezidentský úřad. Nebo, pokud dáváte přednost méně ušlechtilému precedentu, Leninovy cesty do Ruska v zapečetěném železničním vagónu.

Petra předpokládala, že ji odvezli do Damašku proto, že se Ambulovi podařilo navázat kontakt s Alajem, ale na letišti ji nečekal ani jeden ani druhý. Nikdo na ni nečekal ani u bezpečnostních turniketů. Ne že by chtěla, aby tam stál někdo s cedulí „Petra Arkanianová“ – to mohla rovnou poslat Achillovi e-mail, kde je.

Po celou dobu letu jí bylo špatně, ale věděla, že tak rychle to nemůže být těhotenstvím. Trvá přinejmenším šest hodin, než se hormony rozproudí. Musel to být obyčejný strach, který pocítila, když si uvědomila, že pokud si Alajovi lidé dokázali přesně zjistit, kde je, a přistavit jí tam taxík, mohl totéž udělat Achilles.

Podle čeho Fazolek poznal, že má pro ni vybrat zrovna tenhle taxík? Má nějakou zvláštní zálibu v Indonésanech? Rozhodl se na základě důkazů, kterých si nevšimla? Nebo zvolil třetí taxík jednoduše proto, že nevěřil na systém „další v řadě“?

Do kterého taxíku nasedl on a kdo ho řídil?

Někdo do ní zezadu narazil. V první chvíli se v ní zvedla vlna adrenalinu a hlavou jí blesklo: To je ono. Zabíjí mě atentátník, který ke mně přišel zezadu, protože jsem byla pitomá a neohlédla jsem se!

Po chvíli paniky – a sebeobviňování – zjistila, že to samozřejmě není žádný atentátník, ale jednoduše pasažér z jejího letu, který spěchá z letiště, zatímco ona, nejistá a ztracená v úvahách, jde moc pomalu a překáží.

Pojedu do hotelu, napadlo ji. Ale ne do takového, kam jezdí všichni Evropané. Jenže počkat, když pojedu do hotelu, ve kterém všichni kromě mě budou Arabové, budu nápadná. Jako pěst na oko. Fazolek by si mě dobíral, že nemám vypěstované praktické návyky pro přežití. Ale je třeba aspoň uznat, že jsem se zamyslela, než jsem se ubytovala v arabském hotelu.

Měla jen tašku, kterou si nesla přes rameno. Při celní kontrole absolvovala obvyklé otázky. „To je vaše jediné zavazadlo?“

„Ano.“

„Jak dlouho se chcete zdržet?“

„Předpokládám, že několik týdnů.“

„Chcete zůstat několik týdnů a máte tak málo oblečení?“

„Chystám se nakupovat.“

Bylo vždycky podezřelé přijet do země s málo zavazadly, ale jak

řekl Fazolek, je lepší přetrpět víc otázek při celní a pasové kontrole, než muset jít k dopravníkům se zavazadly a stát tam, aby měli darebáci dost času vás najít.

Z Fazolkova pohledu byla horší jediná věc – použít první toaletu v letištním terminálu. „Každý ví, že ženské musejí pořád čurat,“ prohlásil.

„Pořád to není, a většina chlapů si toho nevšimne, ani když je,“ odvětila Petra. Ale vzhledem k tomu, že Fazolek se nepotřeboval vyčurat snad nikdy, usuzovala, že mu normální lidské potřeby připadají nepřiměřené.

Ale ona už byla vytrénovaná. Na první a druhé toalety, kolem kterých prošla, se ani nepodívala. Bylo pravděpodobné, že nebude muset na záchod dřív, než se dostane do hotelového pokoje.

Fazolku, kdy přijedeš? Posadili tě do dalšího letadla? Jak se v tomto městě najdeme?

Věděla však, že by zuřil, kdyby zůstala na letišti a doufala, že se dočká jeho letu. Jednak nemohla tušit, odkud vlastně přiletí – měl ve zvyku volit velice zvláštní itineráře, takže mohl klidně sedět v letadle z Káhiry, Moskvy, Alžíru, Říma nebo Jeruzaléma. Ne, bylo lepší jet do hotelu, ubytovat se pod falešným jménem, které znal, a...

„Paní Delphikiová?“

Když zaslechla jméno Fazolkovy matky, otočila se a vzápětí si uvědomila, že bělovlasý muž mluví na ni. „Ano.“ Zasmála se. „Ještě jsem si nezvykla, že mě lidé oslovují manželovým příjmením.“

„Promiňte,“ omlouval se muž. „Dáváte přednost svému dívčímu příjmení?“

„Mnoho měsíců jsem své jméno nepoužívala,“ přiznala Petra. „Kdo vás za mnou poslal?“

„Váš hostitel,“ prohlásil muž.

„Měla jsem v životě mnoho hostitelů,“ odvětila Petra. „A některé netoužím navštívit znovu.“

„Ale takoví lidé by v Damašku nežili.“ Mrkl na ni. Potom se k ní naklonil. „Některá jména není dobré vyslovovat nahlas.“

„Moje k nim zjevně nepatří,“ poznamenala s úsměvem.

„Vy jste na tomto místě v bezpečí, což jiní říci nemohou.“

„Jsem v bezpečí, protože jste se mnou vy?“

„Jste v bezpečí, protože já a moje... jak jste tomu říkali v Bitevní škole?... moje družina a já jsme tady a střežíme vás.“

„Nevšimla jsem si, že by mne někdo střežil.“

„Nevšimla jste si ani mne,“ připomněl jí. „To je tím, že jsme velice dobří v tom, co děláme.“

„Všimla jsem si vás. Jen jsem si nevšimla, že jste si vy všiml mne.“

„To na věci nic nemění.“

Usmála se. „To je skvělé. Já jméno našeho hostitele neřeknu. A jelikož to neuděláte ani vy, obávám se, že s vámi nebudu moci nikam jít.“

„Ach, tak podezírávám,“ řekl se smutným úsměvem. „No dobrá. Možná by bylo snadnější, kdybych vás zatkl.“ Ukázal jí odznak v peněženke. Vypadal velice oficiálně. Neměla však ponětí, jaká organizace jej vystavila, protože se nikdy nenaučila arabskou abecedu, natož jazyk jako takový.

Ale Fazolek ji naučil: Poslouchej svůj strach a poslouchej svou důvěru. K tomuto muži cítila důvěru, a proto důvěřovala také jeho odznaku, přestože jej nedokázala přečíst. „Tak vy jste od syrských ozbrojených sil?“

„Velice často,“ odpověděl, znovu se usmál a schoval peněženku.

„Pojďme ven.“

„Ne,“ zarazil ji. „Pojďme do jedné místnůstky tady na letišti.“

„Na toaletu?“ zeptala se. „Nebo do výslechové místnosti?“

„Do mé kanceláře.“

Jestli to byla kancelář, byla rozhodně dobře zamaskovaná. Cestou do ní zezadu obešli zastoupení El Alu a vstoupili do místnosti pro zaměstnance.

„El Al?“ podivila se. „Vy jste Izraelec?“

„Izrael a Sýrie jsou v posledních sto letech velice dobří přátelé. Měla byste si doplnit vzdělání v dějepisu.“

Prošli chodbou se skříňkami zaměstnanců, fontánkou na pití a několika dveřmi na toalety.

„Netušila jsem, že je to přátelství tak těsné, aby syrské ozbrojené síly mohly využívat izraelskou národní leteckou společnost,“ namítla Petra.

„Lhal jsem, když jsem řekl, že jsem od syrských ozbrojených sil.“

„A oni vpředu lhali, že jsou El Al?“

Otevřel si dlaňovým kódem jedny neoznačené dveře. Když však chtěla vejít za ním, zavrtěl hlavou. „Ne, nejdřív musíte přitisknout dlaň...“

Poslechla, ale nechápala, odkud by mohli tady v Sýrii znát otisk její dlaně a charakteristiky potu.

Ne, samozřejmě je neměli. Právě je získali, takže ji teď jejich počítačové zabezpečovací systémy poznají všude, kam půjde.

Dveře ústily na schodiště, které sestupovalo dolů.

A hlouběji a ještě hlouběji, až museli být docela slušně pod zemí.

„Neřekla bych, že to splňuje mezinárodní normy pro bezbariérový přístup.“

„To, co normovači nevidí, nás nebolí,“ odvětil muž.

„To je teorie, které dostala spoustu lidí do velkých problémů.“

Došli do podzemní chodby, kde na ně čekalo malé elektrické vozítko. Bez řidiče. Zřejmě měl řídit její doprovod.

Kdepak. Sedl si dozadu vedle ní a vozítko se rozjelo samo.

„Nechte mě hádat,“ promluvila po chvíli Petra. „Většinu svých důležitých návštěv asi neodvádíte přes kanceláře El Alu.“

„Do této uličky lze vejít i jinak. Ale lidé, kteří vás hledají, by u El Alu nepatrolovali.“

„Překvapilo by vás, jak často má můj nepřítel dva kroky náskok.“

„Ale co když vaši přátelé mají náskok tři kroky?“ Potom se zasmál, jako by to byl žert a ne chvástání.

„Tady v autě jsme sami,“ podotkla Petra. „Řekněme si některá jména.“

„Já jsem Ivan Lankowski,“ představil se.

Proti své vůli se rozesmála. Ale když se on ani neusmál, zarazila se. „Na Rusa nevypadáte a tady jsme v Damašku.“

„Dědeček z otcovy strany byl etnický Rus, babička byla Kazaška a oba byli muslimové. Matčini rodiče ještě žijí, díky Alláhovi, a oba jsou Jordánci.“

„A vy jste si nechtěl změnit jméno?“

„Muslima dělá srdce. Srdce a život. Mé jméno obsahuje část mého rodokmenu. Když Alláh chtěl, abych se narodil v této rodině, kdo mi dal právo, abych se pokusil jeho dar odmítnout?“

„Ivan Lankowski,“ zopakovala Petra. „Já bych ale chtěla slyšet jméno toho, kdo vás poslal.“

„Jméno nadřízeného se nikdy neříká. To je základní bezpečnostní pravidlo.“

Petra si povzdechla.

„To nejspíš dokazuje, že už nejsem v Kansasu.“

„Já myslím, že jste nikdy nebyla v Kansasu, paní Delphikiová.“

„To byla narážka na...“

„Já jsem viděl Čaroděje ze země Oz,“ přerušil ji Lankowski. „Jsem koneckonců vzdělaný člověk. A... já jsem byl v Kansasu.“

„Pak jste našel moudrost, o které si já mohu nechat jenom zdát.“

Tiše se zasmál. „Je to nezapomenutelné místo. Tak jako bylo Jordánsko hned po době ledové, porostlé vysokou trávou, která se táhla do nekonečna všemi směry, a obloha byla všude, ne jenom sevřená do malého pruhu nad stromy.“

„Netušila jsem, že jste takový básník. A taky že jste tak starý, abyste si pamatoval dobu ledovou.“

„V době ledové žil otec. Já si pamatuji jen ta deštivá období po ní.“

„Nevěděla jsem, že pod Damaškem jsou tunely.“

„Během války se západem jsme se naučili schovávat pod zem všechno, co jsme si nechtěli nechat vybombardovat. Věděla jste, že individuálně zacílené bomby se poprvé zkoušely na Arabech? Archivy jsou plné snímků explodujících Arabů.“

„Několik jsem jich viděla,“ odvětila Petra. „Taky si vzpomínám, že některá individua se tenkrát zacílila tak, že si na tělo přivázala vlastní bombu, kterou pak odpálila na veřejném místě.“

„Ano, neměli jsme řízené střely, ale měli jsme nohy.“

„A zatrpklost přetrvává?“

„Ne, zatrpklost ne,“ odvětil Lankowski. „Kdysi jsme vládli známému světu od Španělska po Indii. Muslimové vládli v Moskvě a naši vojáci stáli ve Francii a u bran Vídně. Naši psi měli lepší vzdělání než západní učenci. Pak jsme se jednoho dne probudili, byli jsme

chudí a hloupí a všechny zbraně měl někdo jiný. Věděli jsme, že to určitě není Alláhova vůle, a tak jsme bojovali.“

„A zjistili, že Alláhova vůle je...“

„Alláhova vůle byla, aby mnoho lidí zemřelo a západ znovu a znovu obsazoval naše země, dokud nepřestaneme bojovat. Poučili jsme se. Teď máme velice dobré způsoby. Dodržujeme všechny podmínky dohody. Máme svobodu tisku, svobodu vyznání, emancipované ženy a demokratické volby.“

„A tunely pod Damaškem.“

„A vzpomínky.“ Usmál se na ni. „A auta bez řidičů.“

„Izraelská technologie, ne?“

„Dlouho jsme se na Izrael dívali jako na předmostí nepřítele v naší svaté zemi. Pak jsme si jednoho dne vzpomněli, že Izrael je člen naší rodiny, který odešel do emigrace, naučil se všechno, co znají naši nepřátelé, a potom se vrátil domů. My jsme přestali bojovat se svým bratrem a bratr nám dal všechny dary západu, ale nezničil přitom naši duši. Bylo by smutné, kdybychom všechny Židy vyvraždili a vyhnali. Kdo by nás pak učil? Arménci?“

Zasmála se jeho žertu, ale zároveň ho pozorně poslouchala. Tak se tedy naučili žít se svou minulostí – přisuzovali významy všemu, co jim umožňovalo vidět ve všem boží ruku. Záměru. Dokonce i moci a naději.

Ale také si pamatovali, že muslimové kdysi vládli světu. A stále pohlíželi na demokracii jako na něco, co převzali, aby ukonejšili západ.

Vážně bych si měla přečíst korán, napadlo ji. Abych viděla, co leží pod maskou kultivovanosti v západním stylu.

Tohoto muže pro mne poslali proto, že toto je tvář, kterou mají návštěvníci Sýrie vidět, pomyslela si. Vypráví mi tyhle věci, protože chtějí, abych uvěřila, že to je jejich přístup.

Jenže tohle je ta hezká verze. Přizdobená, aby hezky zněla západním uším. Kostmi těchto příběhů, jejich krví a šlachami, byly porážka, ponížení, nepochopení boží vůle, ztráta národní velikosti a přetrvávající pocit prohry. Tito lidé stále chtějí něco dokázat a získat zpět ztracené postavení. Lidé, kteří nechtějí pomstu, ale rehabilitaci.

Velice nebezpeční lidé.

Ale možná také velice užiteční, do jisté míry.

Dovedla své postřehy do další fáze, ale slova obalila stejně eufemistickou historkou, jako byla ta, kterou vyprávěl on jí. „Podle toho, co mi říkáte, muslimský svět vidí toto nebezpečné období světové historie jako okamžik, pro který vás Alláh připravil. Předtím jste byli poníženi, abyste byli Alláhovi povolní, připravení na chvíli, kdy vás povede k vítězství.“

Dlouho mlčel.

„To jsem neřekl.“

„Ovšemže jste to řekl,“ oponovala Petra. „Byl to předpoklad, z něhož vycházelo i všechno ostatní, co jste řekl. Zdá se však, že si neuvědomujete, že jste to neřekl nepříteli, nýbrž příteli.“

„Jestli jste přítel Boha, proč se neřídíte jeho zákony?“

„Ale já jsem neřekla, že jsem přítel Boha,“ odvětila Petra. „Jen to, že jsem váš přítel. Někteří z nás nemohou žít podle vašich zákonů, ale to nám nebrání obdivovat ty, kteří to dělají, přát jim všechno nejlepší a pomáhat jim, když to jde.“

„A uchylovat se k nám do bezpečí, protože v našem světě je na rozdíl od toho vašeho bezpečno.“

„V podstatě ano,“ přiznala Petra.

„Jste zajímavé děvče.“

„Vešla jsem vojákům ve válce,“ naježila se Petra, „jsem vdaná a možná dokonce těhotná. Kdy přestanu být jenom děvče? Myslím podle islámského zákona.“

„Jste děvče, protože jste přinejmenším o čtyřicet let mladší než já. Až vám bude šedesát a mně sto, inšalláh, pořád pro mne budete děvče.“

„Fazolek je mrtvý, že?“ zeptala se.

Lankowski se zatvářil překvapeně. „Ne,“ vyhrkl. Bylo to plácnutí, nepřipravené, a Petra mu věřila.

„Pak se tedy stalo něco strašného, co mi nechcete říct. Jde o rodiče? Stalo se jim něco?“

„Proč si to myslíte?“

„Protože jste galantní muž. Protože vaši lidé mi vyměnili letenku, přivezli mě sem a slíbili, že se tady setkám s manželem. A vy jste za

celou tu dobu, co tady spolu chodíme a jezdíme, ani nenaznačil, kdy Fazolka uvidím, pokud ho vůbec uvidím.“

„Omlouvám se za svou nedbalost. Vašemu manželovi nic nehrozí. Nasedl do pozdějšího letadla, které se sem dostane delší trasou, ale je na cestě. A vaše rodina je v pořádku, přinejmenším nemáme důvod se domnívat, že není.“

„Přesto se vyjadřujete zdráhavě.“

„Došlo k jistému incidentu,“ přiznal Lankowski. „Vašemu manželovi se nic nestalo. Je nezraněn. Ale pokusili se ho zabít. Domníváme se, že kdybyste do toho prvního taxíku nastoupila vy, nedošlo by k pokusu o vraždu. Došlo by k únosu.“

„A co vás k tomu vede? Ten, kdo chce zabít mého manžela, chce zabít i mne.“

„Jistě, ale ještě víc chce to, co máte v sobě,“ řekl Lankowski.

Trvalo jí jen okamžik, než logicky dospěla k tomu, proč to ví. „Ukradli embrya,“ hlesla.

„Třetí strana zvýšila členovi ochranky plat a on jí za to umožnil, aby někdo odnesl vaše zmrazená embrya.“

Petra věděla, že Volescu lhal, když tvrdil, že je schopen rozpoznat, které dítě má Antonův klíč. Jenže teď se to dozví i Fazolek. Oba znali cenu Fazolkových dětí na volném trhu i to, že cena se vyšplhá nejvýš, když budou děti mít ve své DNA Antonův klíč, nebo tomu potenciální kupci alespoň budou věřit.

Uvědomila si, že dýchá příliš rychle. Hyperventilace by jí neprospěla. Přinutila se znovu najít klid.

Lankowski ji zlehka poplácal po ruce. Jistě, vidí, že jsem rozrušená. Ještě neumím skrývat, co cítím, jako Fazolek. I když je možné, že on to tak umí prostě proto, že necítí nic.

Fazolek pochopí, že je Volescu podvedl. Fazolkovým stavem mohlo být klidně postižené i dítě, které měla v děloze. A Fazolek přísahal, že nikdy nebude mít dítě s Antonovým klíčem.

„Požádal někdo o výkupné?“ zeptala se Lankowského.

„Bohužel ne,“ odpověděl. „Nepředpokládáme, že by se obtěžovali mámit z vás peníze. Vědí, že je to prakticky nemožné. Riziko, že budou přelstěni a uvězněni, když se pokusí cennosti vyměnit, je

zřejmě příliš vysoké ve srovnání s rizikem, do něhož půjdou, když prodají vaše děti třetí straně.“

„Myslím, že riziko této operace je fakticky nulové,“ připustila Petra.

„V tom se tedy shodneme. Vaše děti budou v bezpečí, pokud je to pro vás nějaká útěcha.“

„V bezpečí, aby je mohly vychovat zrůdy.“

„Třeba to nebude tak hrozné.“

„Přiznáváte, že máte zájem o koupi jednoho z nich, abyste si vy-
pěstovali vlastního geniálního chlapečka nebo holčičku?“

„My neobchodujeme s kradeným masem,“ ohradil se Lankowski. „Dlouho jsme měli problémy s otrokářstvím, které se nedařilo potlačit. Když je nyní někdo přistižen, že vlastní, prodává, kupuje nebo převáží otroka, nebo ve svém oficiálním postavení toleruje otroctví, čeká ho trest smrti. A procesy jsou rychlé, milost se neuděluje. Ne, paní Dlephikiová, kdyby k nám někdo chtěl přivést kradená embrya, aby se je pokusil prodat, nevybral by si dobré místo.“

Přestože měla hlavu plnou obav o své děti – o své potenciální děti – uvědomila si, co právě přiznal: že když mluvil o „nás“, nemyslel tím Sýrii, ale jakousi panislámskou stínovou vládu, která neexistovala, alespoň ne oficiálně. Nějakou autoritu stojící nad jednotlivými zeměmi.

Tak to Lankowski myslel, když řekl, že „velice často“ pracuje pro syrskou vládu. Protože „velice často“ pracoval pro někoho vyššího, než byla syrská vláda.

Měli již vlastního Hegemonova rivala.

„Třeba jednou moje děti někdo vycvičí a využije k tomu, aby bránili nějakou zemi před muslimskými dobyvačnými výboji.“

„Jelikož muslimové již nenapadají jiné země, nedovedu si představit, jak by se něco takového mohlo stát.“

„Máte Alaje někde schovaného. Co dělá, plete koše nebo vyrábí keramiku na trh?“

„Jiné možnosti vás nenapadají? Výroba keramiky nebo útočná válka?“

Ale popírání faktů ji nezajímalo. Věděla, že její analýza je bez dalších informací nejpřesnější možná – Lankowského kličkování nebyl

důkaz o opaku, spíš to bylo bezděčné přiznání.

Ale ji teď zajímal Fazolek. Kde je? Kdy dorazí do Damašku? Jak se postaví ke zmizelým embryím?

Nebo se alespoň snažila předstírat sama sobě, že ji to zajímá.

Ve skutečnosti totiž dokázala myslet jenom na jedno, ve skrytém monologu, který na ni křičel z hloubi její mysli:

On má moje děti!

Žádný krysař z Hammelnu, který je hudbou odlákal z města. Žádná Baba Jaga, která je přivábila do chaloupky na kuřích nohách. Žádná ježibaba v perníkové chaloupce, která je držela v kleci a vykrmovala si je. Žádná z těchto šedivých představ nestačila. Žádná mlha, žádný opar. Jen absolutní tma místa, kde světlo nesvítí, kde si ani nikdo nepamatuje, jak světlo vypadá.

Tam jsou její děti.

V břiše Šelmy.

Vozítko zastavilo u jednoduchého nástupiště. Podzemní cesta pokračovala dál, k cílům, jejichž hádáním se Petra nechtěla zatěžovat. Tunel klidně mohl pokračovat do Bagdádu, do Ammánu, pod horami do Ankary, možná dokonce pod radioaktivní pouští, a vyjít na povrch na místě, kde starý kámen čeká, až poločas rozpadu poločasu rozpadu poločasu rozpadu smrti pomine, aby poutníci mohli znovu vykonávat hadždž.

Lankowski jí podal ruku a pomohl jí z vozítka, přestože ona byla mladá a on starý. Přistupoval k ní zvláště, jako by se k ní musel chovat velice opatrně. Jako by nebyla pevná, jako by se mohla snadno rozbít.

A byla to pravda. Byla tou, která se může snadno rozbít. Která se zlomila.

Jenže teď se zlomit nemůžu. Protože možná v sobě mám ještě jedno dítě. Možná je nezabílo, když je do mě vložili, ale dalo mu to život. Možná se uchytilo v mé zahrádce, rozkvetlo a přinese plod, dítě na krátkém pokrouceném stonku. A až se plod utrhne, stonek a kořen vyjdou s ním. Zahrádka zůstane prázdná. A kde pak budou ostatní? Někdo je vzal, aby vyrostly na políčku někoho jiného. Přesto se teď nezlomím, protože mám tohle, možná mám tohle.

„Děkuji,“ řekla Lankowskému, „ale nejsem tak křehká, abych potřebovala pomoc při vystupování z auta.“

Usmál se na ni, ale neřekl nic. Nastoupila s ním do výtahu, který je vyvezl do...

Zahrady. Bujné jako mýtiny uprostřed filipínské džungle, kde Petr vydal rozkaz, kterým se Šelma dostala do jejich domu a vyhnala je.

Všimla si, že nádvoří je nahoře zasklené. Proto tam byl tak vlhký vzduch. Díky sklu se tam držela voda. Nic neunikalo do suchého pouštního vzduchu.

Na kamenném křesle uprostřed zahrady klidně seděl vysoký, štíhlý muž. Jeho pleť měla tmavě kakaovou barvu lidí z horního Nigeru, kde se narodil.

Nevyšlo jí hned k němu. Chvilí stála a obdivovala, co vidí. Dlouhé nohy zahalené nikoli společenským oděvem, který byl již staletí uniformou mužů ze západu, nýbrž róbou šejka. Hlavu však neměl zakrytou. A na bradě neměl vousy. Byl ještě mladý, ale přesto již byl mužem.

„Alaji,“ zašeptala. Tak tiše, že to snad ani nemohl slyšet.

A možná to skutečně neslyšel, ale vybral si ten okamžik čistě náhodou, aby se otočil a uviděl ji. Jeho zadumaný výraz zjihl do úsměvu. Ale nebyl to široký chlapecký úsměv, který znala z doby, kdy poskakoval vnitřními chodbami Bitevní školy s nízkou gravitací. V tomto úsměvu byla únava a staré obavy, dlouho přemáhané, ale stále přítomné. Byl to úsměv moudrosti.

Uvědomila si, proč jim Alaj zmizel z očí.

Je kalif. Opět zvolili kalifa, celý muslimský svět poslouchal jediného muže a tím mužem byl Alaj.

Nemohla to vědět, rozhodně ne jen z toho, jak tu seděl uprostřed zahrady. Přesto poznala podle toho, jak v ní seděl, že toto je trůn. Poznala to podle toho, jak sem byla přivedena, bez stafáže moci, bez stráží a hesel, obyčejným mužem, elegantně zdvořilým, který ji dovedl k tomuto mladíkovi usazenému na starém trůnu. Alajova moc byla duchovní. V celém Damašku nebylo bezpečnější místo než tady. Nikdo ho nebude rušit. Miliony by raději zemřely, než by sem nechaly vkročit nepozvaného cizince.

Pokynul jí. Byla to jemná výzva svatého muže. Nemusela ho po-

slechnout a jemu by nevadilo, kdyby nepřistoupila. Ale ona šla.

„Salaam,“ řekl Alaj.

„Salaam,“ odpověděla Petra.

„Dívka z kamene.“

„Ahoj,“ odvětila. Byl to jejich starý žert, kdy si on hrál s významem jejího jména v původní řečtině a ona si dělala legraci z jai v jai alai.

„Jsem rád, že jsi v bezpečí.“

„Tvůj život se změnil, co jsi znovu získal svobodu.“

„A tvůj taky,“ odpověděl Alaj. „Jsi teď vdaná.“

„Řádná katolická svatba.“

„Měli jste mě pozvat.“

„Stejně bys nemohl přijet.“

„Nemohl,“ přisvědčil. „Ale popřál bych vám hodně štěstí.“

„Místo toho jsi nám pomohl, když jsme to nejvíc potřebovali.“

„Mrzí mě, že jsem neudělal nic na ochranu ostatních... dětí. Ale nedozvěděl jsem se o nich včas. A předpokládal jsem, že ty a Fazolek je budete moci dostatečně zajistit... ne, ne, prosím. Omlouvám se, připomínám ti bolest, místo abych ji tišil.“

Uvolnila se a sedla si na zem před jeho trůn. On se předklonil, aby ji vzal do náruče. Položila mu ruce a hlavu do klína a on ji hladil po vlasech. „Když jsme byli děti a hráli jsme největší počítačovou hru na světě, neměli jsme tušení.“

„Zachraňovali jsme svět.“

„A teď utváříme svět, který jsme zachránili.“

„Já ne,“ zavrtěla hlavou Petra. „Já už nejsem hráč.“

„Je snad někdo z nás hráč?“ zeptal se Alaj. „Nebo jsme jenom figurky, kterými někdo pohybuje ve hře někoho jiného?“

„Inšalláh.“

Tak trochu čekala, že se Alaj zasměje, ale jenom přikývl. „Ano, to je naše víra, že všechno, co se děje, vychází z vůle Boha. Ale já myslím, že tvá víra to není.“

„Ne, my křesťané musíme vůli Boha hádat a snažit se ji naplnit.“

„Když se věci dějí, vyjde to nastejno,“ prohlásil Alaj. „Někdy si myslíš, že máš moc, protože měníš věci vlastními rozhodnutími. A

pak se stane něco, co všechny tvé plány smete, jako by nebyly nic, jen figurky na šachovnici.“

„Stíny, které děti vrhají na zeď, a vtom někdo vypne světlo.“

„Nebo rozsvítí silnější,“ poznamenal, „a stíny zmizí.“

„Alaji,“ promluvila, „necháš nás znovu odejít? Znáš tvoje tajemství...“

„Ano, nechám vás odejít. Tajemství se nedá udržet dlouho. Zná je již příliš mnoho lidí.“

„My bychom to nikomu neřekli.“

„Já vím,“ odvětil. „Protože jsme kdysi byli v Enderově družině. Jenže já jsem teď v jiné družině. Stojím v jejím čele, protože mě o to požádali, protože řekli, že Bůh mne vyvolil. Nevím o tom. Neslyším jeho hlas, necítím v sobě jeho moc. Ale oni za mnou chodí se svými plány, otázkami a spory mezi národy a já jim nabízím řešení. A oni je přijímají. A ono to funguje. Alespoň zatím to fungovalo vždycky. Snad si mne opravdu vyvolil Bůh.“

„Nebo jsi hodně chytrý.“

„Nebo mám velké štěstí.“ Alaj se podíval na své ruce. „Přesto je lepší věřit, že naše kroky vede nějaký vyšší záměr, než si myslet, že důležité jsou jen naše malá trápení a štěstí.“

„Pokud ten vyšší záměr není naše štěstí.“

„Jestli je záměrem Boha naše štěstí, proč je nás tak málo šťastných?“

„Protože on chce, abychom měli jen štěstí, které si dokážeme sami najít.“

Alaj přikývl a pro sebe se zasmál. „Nezdá se ti, že my, spratci z Bitevní školy, v sobě všichni máme kousek imáma?“

„Jezuity. Rabína. Lámy.“

„Víš, jak hledám odpovědi, které jim dávám? Někdy, když je to opravdu těžké? Zeptám se sám sebe: ‘Co by udělal Ender?’“

Petra zavrtěla hlavou. „To je starý fór. ‘Zeptám se sám sebe, co by za daných okolností udělal někdo chytřejší než já, a potom to udělám.’“

„Jenže Ender není vymyšlený. Byl s námi a my jsme ho znali. Viděli jsme, jak z nás vybudoval armádu, jak nás všechny znal a uměl v

nás najít to nejlepší, vymačkal z nás všechno, co v nás bylo, někdy i víc, ale nejvíc sám ze sebe.“

Petra znovu ucítila starou výčitku, že ona byla jediná, z koho vymačkal víc, než kolik dokázala snést.

Vzbudilo to v ní smutek a hněv, a i když věděla, že Alaj nemyslel na ni, když to řekl, měla chuť mu to nějak vrátit.

Ale prokázal jí a Fazolkovi laskavost. Zachránil je a přivedl je sem, přestože nepotřeboval a možná ani nechtěl, aby mu nemuslimové pomáhali, neboť jeho nová role vůdce světových muslimů vyžadovala jistou čistotu, ne-li jeho duše, pak určitě jeho společnosti.

Přesto to musela nabídnout.

„Pomůžeme ti, jestli nám to dovolíš.“

„S čím mi pomůžete?“

„Pomůžeme ti ve válce s Čínou.“

„Ale my neplánujeme žádnou válku s Čínou,“ odvětil Alaj. „Vzdali jsme se vojenského džihádu. Jediná očista a spása, o kterou usilujeme, je očista a spása duše.“

„Musejí být všechny války svaté války?“

„Ne, ale nesvaté války přinesou zatracení všem, kteří se jich účastní.“

„Kdo jiný než vy se může Číně postavit?“

„Evropané. Severoameričané.“

„Je těžké se postavit, když ti chybí páteř.“

„Je to stará a unavená civilizace. My jsme také kdysi byli takoví. Potřebovali jsme několik století úpadku a sérii trpkých porážek a ponížení, než jsme provedli změny, které nám umožňují sloužit Alláhovi v jednotě a naději.“

„Přesto si dál držíte armádu. Máte síť tajných agentů, kteří střílejí z pistolí, když je třeba.“

Alaj zamyšleně přikývl. „Jsme připraveni použít sílu, abychom se bránili, pokud budeme napadeni.“

Petra zavrtěla hlavou. Krátce předtím se jí zmocnilo zoufalství, protože svět potřeboval zachránit, a Alaj a jeho lidé se tvářili, že se zříkají války. Teď byla stejně zklamaná, když si uvědomila, že se vlastně vůbec nic nezměnilo. Alaj plánoval válku – ale chtěl počkat, až nějaký útok učiní jeho válku válkou „obrannou“. Nešlo o to, že by

nesouhlasila se spravedlností obranné války. Vadila jí faleš předstírání, že se zřekl války, když se na ni ve skutečnosti připravoval.

Anebo to možná myslel přesně tak, jak to řekl.

Nechtělo se tomu věřit.

„Jsi unavená,“ poznal Alaj. „Časový rozdíl mezi námi a Nizozemím sice není tak hrozný, ale měla by sis odpočinout. Slyšel jsem, že ti během letu nebylo dobře.“

Zasmála se.

„Tys měl v letadle někoho, kdo mě hlídal?“

„Samozřejmě,“ odvětil. „Jsi velice důležitá osoba.“

Proč by měla být důležitá pro muslimy? Její vojenský talent využít nechtěli a žádný politický vliv ve světě neměla. Musela být cenná svým dítětem – jenže jakou hodnotu by její dítě, i kdyby se jí nějaké narodilo, mělo pro islámský svět?

„Z mého dítěte nebude voják,“ prohlásila.

Alaj zvedl ruku. „Děláš ukvapené závěry, Petro. Doufáme, že nás vede Alláh. Netoužíme ti vzít dítě, a i když doufáme, že jednou bude svět, v němž budou všechny děti vychovávány tak, aby znaly Alláha a sloužily mu, neusilujeme o to, abychom ti syna vzali, nebo si ho nechali tady u nás.“

„Nebo dceru,“ řekla nepřesvědčeně Petra. „Když nestojíte o naše dítě, proč jsem tak důležitá osoba?“

„Uvažuj jako voják,“ vybídl ji Alaj. „Máš v lůně to, po čem ze všeho nejvíc touží náš největší nepřítel. A i kdybys dítě neměla, on usiluje o tvou smrt z důvodů skrytých hluboko v jeho zlém srdci. Jeho touha dostat se k tobě tě dělá důležitou pro ty z nás, kteří se ho obávají a chtějí mu zastoupit cestu.“

Petra zavrtěla hlavou. „Alaji, já a moje dítě můžeme zemřít, a pro tebe a tvoje lidi to bude jenom bliknutí v zaměřovači.“

„Pro nás je užitečné, abyste zůstali naživu,“ trval na svém Alaj.

„Velice pragmatické. Ale to není všechno.“

„Máš pravdu,“ přiznal Alaj. „Není.“

„Řekneš mi to?“

„Bude ti to znít velice mysticky.“

„To mě od kalifa sotva může překvapit.“

„Alláh přivedl na svět něco nového – tím myslím Fazolka, genetický rozdíl mezi ním a zbytkem lidstva. Někteří imámové tvrdí, že je to zvrácenost, počatá ve zlu. Jiní říkají, že je to nevinná oběť, dítě, které bylo počato jako normální embryo, ale zlo je změnilo a ono nemůže za to, co se mu stalo. Ale pak jsou ještě další a těch je zdaleka nejvíc – kteří říkají, že by se to nemohlo stát, kdyby to nebyla Alláhova vůle. Že Fazolkovy schopnosti byly klíčové pro naše vítězství nad termity, a proto ho na svět musela přivést boží vůle právě v době, kdy jsme ho potřebovali. A jelikož se Bůh rozhodl přivést tuto novou bytost na svět, my se teď musíme dívat, jestli Bůh dovolí, aby tato genetická změna byla dědičná.“

„On umírá, Alaji.“

„Já vím,“ odvětil Alaj. „Ale to my všichni, ne?“

„Nechtěl žádné děti.“

„A přesto si to rozmyslel. Boží vůle kvete ve všech srdcích.“

„Jestli nás Šelma zabije, možná to taky bude boží vůle. Proč si potom dáváš takovou práci, abys tomu zabránil?“

„Protože mě o to požádali přátelé. Proč to tak komplikuješ? To, co chci, je jednoduché. Konat dobro tam, kde je to v mé moci, a tam, kde dobro konat nemohu, alespoň neškodit.“

„To je od tebe velice... hippokratovské.“

„Petro, jdi spát, začínáš být protivná.“

Měl pravdu. Byla rozladěná, dělala si hlavu z věcí, které nemohla změnit, chtěla u sebe mít Fazolka, přála si, aby se Alaj nezměnil v tuto královskou postavu, v tohoto svatého muže.

„Tobě vadí, čím jsem se stal,“ promluvil Alaj.

„Ty umíš číst myšlenky?“

„Tváře,“ odvětil Alaj. „Na rozdíl od Achilla a Petra Wiggina jsem o to neusiloval. Když jsem se vrátil z vesmíru domů, nechtěl jsem nic jiného než vést normální život a možná nějakým způsobem sloužit své zemi nebo svému Bohu. A žádná skupina nebo frakce mne nevybrala a nedosadila na moje místo.“

„Jak ses tedy ocitl v této zahradě, na tom trůnu, když ses sem nedosadil ty ani nikdo jiný?“ zeptala se Petra. Rozčilovalo ji, když lidé lhali – i sami sobě – ve věcech, ve kterých prostě nebylo třeba lhát.

„Vrátil jsem se ze zajetí v Rusku a dostal jsem za úkol napláňovat spojené vojenské manévry panarabských sil, které se cvičily pro zapojení do obrany Pákistánu.“

Petra věděla, že tyto panarabské síly nejspíš původně vznikly jako armáda určená k tomu, aby pomohla při obraně proti Pákistánu, protože až do okamžiku, kdy Číňané napadli Indii, se pákistánská vláda chystala rozpoutat válku proti jiným muslimským zemím, aby sjednotila muslimský svět pod svou vládou.

„Nebo pro něco jiného,“ Alaj se rozesmál jejím ohromení, když to znovu vypadalo, jako by jí četl myšlenky. „Staly se z toho síly na obranu Pákistánu. Dostal jsem se tak do kontaktu s vojenskými plánovači z tuctu zemí, kteří za mnou čím dál častěji chodili s otázkami, jež se netýkaly vojenské strategie. Nikdo to nenaplánoval, ze všeho nejmní já. Neměl jsem pocit, že by mé odpovědi byly nějak zvlášť moudré, prostě jsem říkal, co se mi jevilo jako jasná věc, a když nebylo jasné nic, ptal jsem se, dokud se to nevyjasnilo.“

„A oni se na tobě stali závislími.“

„Neřekl bych. Prostě mě... začali uznávat. Začali chtít, abych se zúčastňoval jednání s politiky a diplomaty, nejenom s vojáky. A politici a diplomaté za mnou začali chodit s otázkami, usilovat o to, abych podpořil jejich názory či plány, a nakonec si mě zvolili jako prostředníka mezi stranami v nižných sporech.“

„Soudce.“

„Absolventa Bitevní školy,“ opravil ji Alaj, „v době, kdy moji lidé chtěli víc než soudce. Chtěli být znovu velcí, a aby to dokázali, potřebovali vůdce, o němž si mysleli, že má Alláhovu přízeň. Snažím se žít a jednat tak, abych jim dal vůdce, kterého potřebují. Petro, jsem pořád stejný kluk, jaký jsem byl v Bitevní škole. A stejně jako Ender, možná jsem vůdce, ale také jsem nástroj, který si moji lidé vytvořili, aby dosáhli svého společného cíle.“

„Možná jenom žálím,“ uznala Petra. „Protože Arménie nemá žádný velký cíl, jen přežít a zůstat svobodná. A nemá sílu, aby toho dosáhla bez pomoci velkých zemí.“

„Arménii z naší strany nic nehrozí.“

„Pokud samozřejmě nevyprovokujeme Ázerbájdžán,“ poukázala Petra. „Což děláme jenom tím, že dýcháme.“

„Svou cestu k velikosti si neotevřeme dobyvačnými válkami, Petro,“ slíbil Alaj.

„Tak co tedy? Počkáte si, až celý svět konvertuje k islámu a poprosí, abyste ho přijali do svého nového světového řádu?“

„Ano,“ prohlásil Alaj. „Přesně tak to uděláme.“

„Ještě jsem neslyšela plán, ze kterého by víc crčel sebeklam.“

Alaj se rozesmál. „Ty si vážně potřebuješ zdřímnout, sestřičko. Určitě nechceš, aby Fazolek musel poslouchat takovou pusu, až přijede.“

„Kdy přijede?“

„Hodně po setmění. A teď, pan Lankowski na tebe čeká u brány. Odvede tě do tvého pokoje.“

„To dnes budu spát v kalifově paláci?“

„Bůhvíjaký palác to není. Většina místností jsou veřejné prostory, kanceláře a podobně. Mám velice prostou ložnici a... tuto zahradu. Tvůj pokoj je také velice prostý – ale možná ti bude připadat přepychový, když pomyslíš na to, že je stejný jako ten, ve kterém spí kalif.“

„Mám pocit, jak bych se najednou ocitla v jednom z Šeherezádiniých příběhů.“

„Máme velice pevnou střechu. Ptáků Nohů se nemusíš bát.“

„Ty myslíš na všechno.“

„Kdybys potřebovala jakékoli lékařské ošetření, máme k dispozici výborného doktora.“

„Na těhotenský test je pořád ještě příliš brzy,“ podotkla, „jestli jsi myslel tohle.“

„Myslel jsem, že máme k dispozici výborného doktora, kdybys potřebovala jakékoli lékařské ošetření.“

„V tom případě má odpověď zní: ‘Ty myslíš na všechno.’“

Myslela si, že nedokáže usnout, ale neměla nic lepšího na práci než ležet na posteli v místnosti, která byla vyloženě spartánská – bez televize a bez knih s výjimkou arménského překladu koránu. Věděla, co přítomnost této knihy v jejím pokoji naznačuje. Po mnoho století se na překlady koránu pohlíželo jako na a priori falešné, protože jediné původní arabština skutečně vyjadřovala slova Proroka. Ale po

velkém otevření se islámu, které následovalo po největší porážce v řadě zoufalých válek se západem, se tohle změnilo jako první.

Každý přeložený výtisk koránu obsahoval na titulní straně citát velkého imáma Zukaka – právě toho, který se zasloužil o usmíření Izraele s muslimským světem: „Alláh je nad jazykem. I v arabštině je korán přeložen z mysli Boha do slov lidí. Každý by měl mít možnost slyšet slova Boha v jazyce, kterým mluví ve svém srdci.“

Přítomnost koránu v arménštině jí tak řekla za prvé to, že v kalifově paláci se nepěštuje žádný reakcionismus, žádný návrat do dní fanatického islámu, kdy byli cizinci nuceni žít podle islámských zákonů, ženy nosily závoje, nesměly do škol a na silnice a mladí muslimští vojáci si připevňovali na těla bomby, aby roztrhali děti svých nepřátel.

A také jí řekla, že její příjezd byl očekáván a někdo si dal velice záležet, aby pro ni tuto místnost připravil, přestože vypadala tak prostě. Mít korán v obecné řeči, víceméně foneticky zapisované angličtině, kterou přijala jako svůj jazyk Mezinárodní flotila, by úplně stačilo. Ale oni chtěli zdůraznit, že tady v srdci – ne, mozku muslimského světa mají úctu ke všem národům, ke všem jazykům. Věděli, kdo je, a měli pro ni svatá slova v její mateřštině.

Oceňovala toto gesto a zároveň ji rozčilovalo. Knihu ani neotevřela. Přehrabala se ve svém zavazadle a pak si vybalila všechny věci. Osprchovala se, aby smyla z vlasů a kůže pach cesty. Potom si lehla na postel, protože v tomto pokoji se jinak nebylo kam posadit.

Nedivím se, že tráví veškerý čas v zahradě, pomyslela si. Musí tam jít jenom proto, aby se otočil.

Probudila se, protože někdo byl u dveří. Nezaklepal. Stál tam a tiskl dlaň na čtecí zařízení. Co mohla zaslechnout, že ji to probudilo? Kroky na chodbě?

„Nejsem oblečená,“ zavolala, když se dveře otevřely.

„Přesně v to jsem doufal,“ řekl Fazolek.

Vešel dovnitř s vlastním zavazadlem a položil je vedle jediné skříně.

„Setkal ses s Alajem?“ zeptala se.

„Ano, ale o tom si promluvíme později.“

„Ty víš, že je kalif,“ nedala se odradit.

„Později,“ poprosil. Zul si boty.

„Myslím, že se připravují na válku, ale on tvrdí, že ne,“ prohlásila Petra.

„Můžou se připravovat, na co chtějí,“ odvětil Fazolek. „Ty jsi tady v bezpečí a to je pro mě hlavní.“

Aniž si svlékl cestovní oblečení, lehl si na postel vedle ní, jednu ruku jí vsunul pod záda a přitáhl ji k sobě. Pohladil ji, políbil na čelo.

„Řekli mi o ostatních embryích,“ promluvila. „Že je Achilles ukradl.“

Znovu ji políbil a zašeptal: „Psst.“

„Ještě nevím, jestli jsem těhotná,“ pokračovala Petra.

„Budeš.“

„Věděla jsem, že nezkontroloval, jestli mají Antonův klíč. Věděla jsem, že lhal.“

„Dobře.“

„Věděla jsem o tom, ale neřekla jsem ti to.“

„Teď jsi mi to řekla.“

„Chci tvoje dítě za každou cenu.“

„Hm, v tom případě můžeme počít to další normálním způsobem,“ odvětil.

Políbila ho. „Miluju tě.“

„Příjemně se to poslouchá.“

„Musíme ty ostatní dostat zpátky. Jsou to naše děti a já nechci, aby je vychoval někdo jiný.“

„Dostaneme je zpátky,“ ujistil ji Fazolek. „Vím to jistě.“

„On je raději zničí, než by nám je vydal.“

„Ne,“ řekl Fazolek. „Víc chce je živé, než chce nás mrtvé.“

„Jak můžeš vědět, co si Šelma myslí?“

Fazolek se převrhl na záda a zůstal ležet tváří ke stropu. „V letadle jsem hodně přemýšlel. O něčem, co řekl Ender. Jak uvažoval. ‘Musíš poznat svého nepřítele,’ říkal. Proto neustále studoval termiřany. Všechny dokumenty z První války, anatomii mrtvol padlých termiřanských vojáků. A to, co nenašel v knihách a ve filmech, si představil. Extrapoloval. Pokusil se domyslet, jací jsou.“

„Ty jsi úplně jiný než Achilles,“ ozvala se Petra. „Jsi jeho opak. Jestli ho chceš poznat, mysli na všechno, co nejsi, a to bude on.“

„To není pravda,“ nesouhlasil Fazolek. „On tě svým smutným, deformovaným způsobem miluje, a já tě svým smutným, deformovaným způsobem miluju taky.“

„Ty deformace nejsou stejné, a právě v tom je ten rozdíl.“

„Ender řekl, že silného nepřítele nemůžeš porazit, dokud ho úplně nepochopíš, a pochopit ho nemůžeš dřív, než poznáš, po čem v srdci touží, a poznat, po čem v srdci touží, můžeš až tehdy, když ho opravdu miluješ.“

„Prosím tě, neříkej mi, že ses rozhodl milovat Šelmu!“

„Já myslím, že jsem ji miloval odjakživa,“ odvětil Fazolek.

„Ne, ne, ne,“ Petra se znechuceně překulila a otočila se k němu zády.

„Od okamžiku, kdy jsem ho uviděl, jak k nám pajdá, jediný tyran, o kterém jsme si říkali, že bychom ho mohli přemoct, my malé děti. Jeho křivá noha, nebezpečná nenávisť, kterou cítil ke každému, kdo viděl jeho slabost. Nefalšovaná vlídnost a láska, kterou projevoval každému kromě mne a Poke – Petro, to je něco, co na Achillovi nikdo nechápe, oni ho vidí jako vraha a zrůdu...“

„Protože tím je.“

„Zrůda, jež si neustále získává lásku a důvěru lidí, kteří by měli mít dost vlastního rozumu. Znáám toho člověka. Jeho oči ti nahlédnou do duše, zhodnotí tě a zjistí, že máš svou cenu. Viděl jsem, jak ho ostatní děti milovaly, jak přenesly svou oddanost z Poke na Achilla, v srdci z něj udělaly svého otce, vážně. A přestože si mě vždycky držel od těla, pravda je... že jsem ho miloval taky.“

„Já ne.“ Když si vzpomněla, jak ji Achilles objal a políbil bylo to pro ni nesnesitelné a rozplakala se.

Ucítila na rameni Fazolkovu ruku. Potom ji začal hladit a konejšit ji. „Já ho zničím, Petro,“ slíbil. „Ale tak, jak jsem to dělal doted, to nikdy nedokážu. Vyhýbal jsem se mu, stavěl jsem se mu na odpor. Petr měl nakonec dobrý nápad. Udělal to hloupě, ale myšlenka byla správná – dostat se k němu blízko. Nemůžeš se k němu chovat jako k něčemu vzdálenému a nesrozumitelnému. Jako k přírodní síle podobné bouři nebo zemětřesení, kdy nemáš jinou naději než utéct do úkrytu. Musíš ho pochopit. Dostat se mu do hlavy.“

„Já jsem tam byla,“ vzlykla Petra. „Je to špinavé místo.“

„Ano, já vím,“ odvětil Fazolek. „Místo strachu a ohně. Ale uvědom si – on tam žije pořád.“

„Neříkej mi, že ho mám litovat, protože se sebou musí žít!“

„Petro, po celou dobu v letadle jsem se snažil být Achillem, snažil jsem se myslet na to, po čem touží, v co doufá, přemýšlet o tom, jak uvažuje.“

„A zvracel jsi? Protože já jsem v letadle zvracela dvakrát, a to jsem se ani nemusela dostat Šelmě do hlavy.“

„Možná proto, že máš malou šelmu v sobě.“

Zachvěla se.

„Nemluv o něm tak. Nebo o ní. Nejspíš ještě ani nejsem těhotná. Bylo to teprve dnes ráno. Moje dítě není šelma.“

„Omlouvám se, byl to špatný vtip,“ kál se Fazolek. „Ale poslouchej, Petro, v letadle jsem si něco uvědomil. Achilles není nějaká tajemná síla. Já vím přesně, co chce.“

„Co chce? Kromě naší smrti?“

„Chce, abychom věděli, že děti jsou naživu. Zatím je ani nenechá implantovat. Nechá nám útržky stop – nic příliš nápadného, protože chce, abychom si mysleli, že jsme objevili něco, co se snaží skrývat. Ale vypátráme, kde jsou, protože on chce, abychom to vypátrali. Budou všechny na jednom místě. Protože on chce, abychom si pro ně přišli.“

„Návnada.“

„Ne, víc než návnada,“ pokračoval Fazolek. „Mohl by nám klidně poslat vzkaz hned teď, kdyby chtěl. Ne, za tím je něco víc. Chce, abychom si mysleli, že jsme hrozně chytří, když jsme zjistili, kde jsou. Chce, abychom si hráli naději, že je můžeme zachránit. Abychom byli rozrušení, takže se do toho vrhneme naprosto nepřipravení na fakt, že na nás čeká. Tak bude moci pozorovat náš pád od triumfální naděje po absolutní zoufalství. Předtím, než nás zabije.“

Fazolek měl pravdu, věděla to. „Ale jak můžeš třeba jen předstírat, že máš rád někoho tak zlého?“

„Ne, ty to pořád nechápeš,“ vrtěl hlavou Fazolek. „On nestojí o naše zoufalství. Chce naši naději. Sám nemá žádnou. Nechápe ji.“

„Ale no tak,“ namítla Petra. „Ambiciózní člověk žije z naděje.“

„On žádnou naději nemá. Žádný sen. Dělá všechno, aby to našel. Napodobuje lásku a laskavost, zkouší všechno ostatní, co by mohlo fungovat, a pořád mu to nic neříká. Každé nové vítězství v něm probouzí hlad po dalším. Touží najít něco, na čem v životě skutečně záleží. Ví, že my to máme. Měli jsme to oba, ještě než jsme našli jeden druhého.“

„Já myslela, že jsi známý tím, že nemáš žádnou víru,“ prohlásila Petra.

„No vidíš,“ řekl Fazolek. „Achilles mě znal líp, než jsem se znal já sám. On to ve mně viděl. Totéž, co viděla sestra Carlotta.“

„Inteligenci?“ zeptala se Petra.

„Naději,“ odvětil Fazolek. „Neúnavnou naději. Vůbec mě nenapadne, že neexistuje naděje, není šance na přežití. Intelektuálně si to můžu vyhodnotit, ale moje jednání nikdy nevychází ze zoufalství, protože v ně nikdy doopravdy nevěřím. Achilles ví, že mám důvod žít. Proto mě tak moc chce. A tebe, Petro. Tebe víc než mě. A naše děti – ty jsou naše naděje. Jistě, naprosto šílená naděje, ale zplodili jsme je, ne?“

Petra začínala chápat.

„On tedy nechce jenom, abychom zemřeli, tak jako mu jednoduše stačilo nechat umřít sestru Carlottu v letadle, když byl daleko. Chce, abychom ho viděli s našimi dětmi.“

„A až zjistíme, že je nikdy nezáiskáme zpátky, že přece jen zemřeme, myslí si, že naděje, která z nás vyprchá, nějak přejde do něho. Myslí si, že když má naše děti, má naši naději.“

„A taky ji má.“

„Jenže ta naděje nikdy nemůže být jeho. Není toho schopen.“

„To je všechno moc zajímavé,“ shrnula Petra, „ale úplně zbytečné.“

„Ty to pořád nechápeš?“ zeptal se Fazolek. „Tak ho můžeme zničit!“

„Jak to myslíš?“

„Sám spadne do jámy, kterou vykopal pro nás.“

„My nemáme jeho děti.“

„On doufá, že přijdeme a dáme mu, co chce. Jenže my místo toho přijdeme připraveni zničit ho.“

„Bude na nás číhat v záloze. Jestli tam vtrhneme silou, buď zmizí, nebo – až pochopí, že nemá šanci – naše děti zabije.“

„Ne, ne, necháme ho, aby svou past zaklapl. Přímo mu do ní vleze. Tak, abychom ho viděli triumfovat, až budeme stát proti němu. V takovou chvíli je člověk vždycky nehloupější.“

„Když máš všechny zbraně, nemusíš být zas tak chytrý.“

„Klid, Petro,“ řekl Fazolek. „Já naše děti dostanu zpátky. A při tom zabiju Achilla. A udělám to brzo, lásko. Dřív, než zemřu.“

„To je dobře,“ odvětila Petra. „Pak bys to měl mnohem těžší.“

A potom se rozbředla, protože navzdory tomu, co Fazolek právě řekl, neměla žádnou naději. Ona ztratí manžela, její děti ztratí otce. Žádné vítězství nad Achillem nemohlo změnit skutečnost, že nakonec Fazolka ztratí.

Znovu ji rukama vyhledal, přitiskl ji k sobě, políbil na čelo a na tvář. „Starej se o naše dítě,“ prosil, „já přinesu domů jeho bratříčky a sestřičky, než se narodí.“

KAPITOLA 14 – VESMÍRNÁ STANICE

Komu: Locke%erasmus@polnet.gov

Od: SitePostAlert

Předmět: Dívka na mostě

Ted' když vy nebyt v bahně, můžete znovu komunikovat. Tady nemít e-mail. Kameny jsou moje. Brzy zpátky na mostě. Skutečná válka. Poštu zasílat pouze sem, uživatelské jméno Divkazmostu, heslo ne podnožka.

Petr zjistil, že kosmický let je nuda, přesně jak tušil. Bylo to podobné jako cesta letadlem, jenom delší a s horším výhledem na krajinu.

Matka s otcem naštěstí měli dost soudnosti, aby se nad letem raketoplánem na ministerstvo pro kolonizaci příliš nerozplývali. Konec konců to byla tatáž vesmírná stanice, kde byla Bitevní škola. Konečně měli vkročit do míst, kde drahý Enderek zažil svá první vítězství – a zabil chlapce, jistě.

Jenže žádné stopy tady nezůstaly. Nic, podle čeho by poznali, jak Enderovi bylo, když ho sem raketoplán přivázel. Nebyli malé děti, které vzali z domova. Byli dospělí a v jejich rukou možná spočíval osud světa.

To vlastně bylo stejné jako u Endera, ne?

Když sem Ender přišel, celé lidstvo bylo sjednocené. Nepřítel byl jasný, nebezpečí reálné, a Ender ani nemusel vědět, co dělá, aby válku vyhrál.

Ve srovnání s tím byl Petrův úkol mnohem obtížnější. Možná vypadal jednodušeji – najít opravdu dobrého atentátníka a zabít Achilla.

Ale tak jednoduché to nebylo. Za prvé, Achilles byl atentátník a atentátníky využíval, takže bude na takové spiknutí připravený. Za druhé, nebylo snadné zabít Achilla. Nebyl armáda, která dobyla Indii a Indočínu. Nebyl vláda, jež vládla více než polovině obyvatel světa.

Znič Achilla, a pořád ještě musíš napravit všechno, co udělal.

Jako Hitler za druhé světové války. Bez Hitlera by Německo nikdy nemělo odvahu dobýt Francii a přitáhnout k branám Moskvy. Ale kdyby byl na Hitlera spáchán atentát těsně před invazí do Ruska, společným jazykem Mezinárodní flotily by byla s velkou pravděpodobností němčina. Protože druhou polovinu války prohrály jeho chyby, slabiny, obavy a nenávisti, stejně jako tu první polovinu vyhrál jeho elán, jeho rozhodnutí.

Bylo možné, že jediným výsledkem Achillovy smrti bude svět ovládaný Čínou.

Ale přesto, kdyby Achilles zmizel ze scény, Petr by měl proti sobě racionálního protivníka. A lidé pracující pro něho by nepodléhali tak pověřivé hrůze. To, jak Fazolek, Petra a Virlomi uprchli při pouhém pomyslení na to, že Achilles přijede do Ribeirão Preta... nakonec se samozřejmě ukázalo, že neudělali chybu, ale všechno se nesmírně zkomplikovalo, když zůstal na všechno sám, nepočítal-li rodiče.

A jelikož rodiče byli jedinými osobami, u nichž měl jistotu, že budou sloužit jeho zájmům, rozhodně s nimi počítal.

Počítal s nimi, ale zároveň měl na ně vztek. Věděl, že to je iracionální, ale celou cestu nahoru na ministerstvo pro kolonizaci se v duchu vracel k jedné a téže pobuřující vzpomínce na to, jak se na něho otec s matkou vždycky dívali, když byl dítě, a brali ho jako nespolehlivého, na rozdíl od Endera s Valentinou, kteří nikdy nemohli udělat nic špatného. Jelikož byl v podstatě rozumný, viděl, že od chvíle, co Val a Ender odletěli v kolonizační lodi, rodiče mu věnovali naprostou podporu. Nejednou ho zachránili. Nemohl po nich chtít víc, ani kdyby ho opravdu milovali. Jako rodiče splnili svou povinnost, a víc než to.

Jenže ani to nevymazalo bolest z předchozích let, kdy to vypadalo, že všechno, co udělá, je špatné, že každý přirozený instinkt je hříchem proti té či oné verzi jejich Boha. Jen si suďte, ale nezapomínejte na jedno – byl to Ender, z koho se nakonec vyklubal Kain! A vy jste si celou dobu mysleli, že to budu já.

Blbost, blbost, blbost, řekl si Petr. Ender nezabil bratra svého, Ender se bránil před nepřáteli. Stejně jako já.

Musím to překonat, opakoval si znovu a znovu během cesty.

Kéž by se dalo dívat na něco jiného než na tu pitomou televizi. Nebo chrápajícího tátu. Nebo mámu, která se na mě čas od času podívá, změří si mě a pak mrkne. Má vůbec ponětí, jak je to strašné? Jak je to ponižující? Mrkat na mě! Co takhle usmát se? Co takhle podívat se na mě s tím zasněně laskavým výrazem, který mívala pro Val a Endera? Jistě, je měla ráda.

Nech toho. Přemýšlej o tom, co musíš udělat, pitomče.

Přemýšlej o tom, co musíš napsat a zveřejnit jako Locke a jako Démostenés, abys vyburcoval lidi ve svobodných zemích, abys popíchl vlády zemí, kde se vládne shora. Žádný byznys jako obvykle, to nemohl připustit. Ale bylo těžké udržet pozornost lidí u války, ve které se nestřílí. U války, která se odehrává v nějaké vzdálené zemi. Co jim v Argentině záleželo na tom, že obyvatelé Číny mají vládu, kterou si nevybrali? Proč by mělo zajímat světlofarmáře, který se stará o své fotovoltaiické kolektory na poušti Kalahari, jestli lidem v Thajsku někdo kope prach do obličeje?

Čína si nebrousila zuby na Namibii ani Argentinu. Válka skončila. Proč by lidé neměli jednoduše zavřít hubu a vrátit se k vydělávání peněz?

To byl Petrův nepřítel. V konečném důsledku to nebyl Achilles. Dokonce ani Čína. Byla to apatie zbytku světa, která jim hrála do rukou.

A já jsem tady ve vesmíru, zbavený možnosti volného pohybu, závislejší než kdy dřív. Protože když se Graf rozhodne, že mě nepošle zpátky na Zemi, nedostanu se tam. Žádná alternativní doprava neexistuje. Tváří se, že je bez výhrad na mé straně. Ale ve skutečnosti je loajální spratkům ze své bývalé Bitevní školy. Myslí si, že mě může využít, tak jako jsem si já myslel, že můžu využít Achilla. Já jsem se spletl. Ale on má nejspíš pravdu.

Po tom všem cestování bylo depresivní být tady a stejně muset čekat, až raketoplán dokončí svůj taneček a srovná se s dokem stanice. Nebylo na co se dívat. „Okna“ zaclonili, protože v nulové gravitaci se lidem dělalo špatně, když se dívali, jak se Země točí jako šílená, zatímco se raketoplán srovnává s rotací velkého kola.

Moje kariéra už možná skončila. Možná už jsem si vysloužil všechny zmínky, které po mně v historii zůstanou. Možná už jsem

jenom poznámka pod čarou v životopisech jiných lidí, odstavec v učebnicích dějepisu.

V tomto okamžiku bych svou reputaci pravděpodobně mohl zvednout vážně jenom tím, že bych se nechal nějakým barvitým způsobem zavraždit.

Jenže jak to vypadá, nejspíš zemřu při nějaké tragické závadě přechodové komory během rutinního přistání na vesmírné stanici ministerstva pro kolonizaci.

„Přestaň se v tom rochnit,“ ozvala se matka.

Ostře se na ni podíval. „Já se v ničem nerochním.“

„To je dobře,“ odvětila. „Bud’ našťvaný na mě. Je to lepší než litovat sám sebe.“

Chtěl jí něco ostře odpovědět, ale uvědomil si, jak je marné popírat, co stejně všichni vědí. Rozhodně měl depresi, ale i tak musel pracovat. Jako ten den, kdy měl tiskovou konferenci a oni ho vytáhli z postele. Nechtěl to ponížení zažít znovu. Udělá svou práci, aniž by ho do toho rodiče museli honit jako nějakého pubertáka. A nebude na ně prostořeký, když mu jenom říkají pravdu.

Proto se na ni usmál. „No tak, mami, vždyť dobře víš, že kdybych hořel, nikdo by se na mě ani nevyčural, aby to uhasil.“

„Bud’ upřímný, synu,“ ozval se otec. „Tam dole na Zemi jsou statisíce lidí, kterým stačí říct. A našlo by se pár desítek takových, kteří by ani nečekali na vyzvání, kdyby viděli příležitost.“

„Sláva má svoje výhody,“ poznamenal Petr. „A ti, kteří by měli močák prázdný, by si nejspíš aspoň plivli.“

„Začíná to být nechutné,“ podotkla matka.

„To říkáš proto, že je to tvoje práce,“ odvětil Petr.

„V tom případě jsem špatně placená,“ prohlásila matka. „Protože to je práce skoro na plný úvazek.“

„Tvoje životní role. Tolik ženská. Muži potřebují civilizovat, a ty jsi na to sama.“

„Evidentně mi to moc nejde.“

V tu chvíli přišel do hlavní kabiny seržant Mezinárodní flotily, který byl jejich letovým stevardem, a sdělil jim, že je čas jít.

Protože zakotvili v blízkosti středu stanice, nebyla tam žádná gravitace. Museli plavat a chytat se madel. Stevard za nimi hodil jejich

zavazadla, takže proplula přechodovou komorou těsně pod nimi. Zachytilo je několik zřízenců, na nichž bylo vidět, že to dělali nejmíň stokrát a nedělá na ně vůbec žádný dojem, že na ministerstvo pro kolonizaci přijel samotný Hegemon.

I když... pravděpodobně nikdo nevěděl, kdo jsou. Cestovali samozřejmě s falešnými doklady, avšak Graff určitě někomu na stanici prozradil jejich pravou totožnost.

Ale zřízencům asi ne.

Teprve když se přesunuli o jednu příčku kola níž, na palubu, kde byla podlaha jasně určená k chůzi, potkali někoho, kdo měl na stanici nějaké postavení. Muž v šedém obleku, jaký sloužil ministerstvu pro kolonizaci jako uniforma, čekal na dolním konci výtahu s nataženou rukou.

„Pane Raymonde, paní Raymondová,“ vítal je, „jsem náměstek ministra Dimak. A toto je jistě váš syn Dick.“

Petr se pousmál, když slyšel, jaký pseudonym mu Graff přisoudil.

„Prosím, řekněte mi, že víte, kdo doopravdy jsme, ať v té šarádě nemusíme pokračovat,“ promluvil Petr.

„Já to vím,“ řekl tiše Dimak, „ale nikdo jiný na stanici to neví a já bych byl rád, kdyby to tak zatím zůstalo.“

„Graff tady není?“

„Pan ministr se vrací z inspekce vybavenosti nejnovější kolonizační lodě. Za dva týdny se s ní letí poprvé a od příštího týdne se nepostačíte divit, jaký tady bude frmol, šestnáct raketoplánů denně, a to budou jenom kolonisté. Nákladní lodě létají přímo do suchého doku.“

„Je i nějaký mokrý dok?“ zeptal se bezelstně otec.

Dimak se usmál. „Námořnická terminologie se drží zuby nehty.“

Potom je Dimak odvedl chodbou k sestupné šachtě. Sklouzli po tyči za ním. Gravitace zatím nebyla tak silná, aby to byl problém, dokonce ani pro Petrovy rodiče, kterým bylo přece jen přes čtyřicet. Pomohl jim vystoupit ze šachty do nižší – a tedy „těžší“ – chodby.

Na stěnách byly staré směrové pruhy. „Vaše dlaňové kódy už jsou zadané do systému,“ řekl Dimak. „Stačí, když se dotknete tady, a pruhy vás dovedou do vašeho pokoje.“

„To je ještě pozůstatek z minulosti, že?“ zeptal se otec. „Ale vy jste tady patrně nebyl, když to fungovalo ještě...“

„Byl jsem tady,“ prohlásil Dimak. „Měl jsem na starosti skupiny nových dětí. Vašeho syna bohužel ne. Ale myslím, že jednoho vašeho známého ano.“

Petr se nechtěl dostat do takové sentimentální pozice, kdy začne vypočítávat absolventy Bitevní školy, které zná. Matka takové problémy neměla.

„Petra?“ zeptala se. „Surajawong?“

Dimak se k ní naklonil, aby nemusel mluvit nahlas a bát se, že je někdo zaslechne. „Fazolek,“ zašeptal.

„Určitě to byl mimořádný chlapec,“ domnívala se matka.

„Vypadal jako tříletý, když ho sem přivezli,“ odvětil Dimak. „Nikdo nechtěl věřit, že je dost starý, aby tady mohl být.“

„Teď tak nevypadá,“ poznamenal řezavě Petr.

„Ne, já... vím o jeho stavu. Všeobecně známá věc to není, ale plukovník Graff – tedy pan ministr – ví, že mě pořád zajímá, co se děje s – samozřejmě se všemi mými dětmi – ale toto bylo... myslím, že první trenér vašeho syna k němu měl stejný vztah.“

„Doufám, že ano,“ řekla matka.

Sentiment začínal být tak sladký, že Petr měl chuť vyčistit si zuby. Přitiskl dlaň na snímač u vstupu. Vzápětí se rozsvítily tři pruhy. „Zelená zelená hnědá,“ ukázal Dimak. „Ale zanedlouho to nebudete potřebovat. Nemáme tady žádné míle volné krajiny, kde byste se mohli ztratit. Orientační systém vždycky předpokládá, že se chcete vrátit do svého pokoje. Pouze v případě, kdy se dotknete snímače hned vedle dveří svého pokoje, usoudí, že chcete na toaletu – bohužel, na pokojích nejsou, stanice je tak postavená. A když budete chtít do jídelny, plácněte do snímače dvakrát a on to pochopí.“

Ukázal jim jejich ubytování. Byla to jediná dlouhá místnost s řadami postelí po obou stranách úzké uličky. „Bohužel, během toho týdne, kdy budeme vypravovat loď, budete mít společnost, ale nikdo se tady nezdrží příliš dlouho, a potom to budete mít tři týdny jenom pro sebe.“

„Vypravujete jednu loď měsíčně?“ zeptal se Petr. „Odkud berete peníze na takové tempo?“

Dimak se na něho rozpačitě podíval. „Vlastně ani nevím,“ přiznal.

Petr se k němu naklonil a napodobil hlas, kterým Dimak sděloval tajemství. „Já jsem Hegemon. Váš šéf oficiálně pracuje pro mne.“

Dimak mu šeptem odpověděl: „Vy zachraňte svět, my budeme financovat kolonizační program.“

„Řeknu vám, že by se mi hodilo mít na své operace trochu víc peněz.“

„Takový pocit má každý Hegemon,“ prohlásil Dimak. „A proto vaše finance nejdou přes vás.“

Petr se zasmál. „Chytrý tah. Jestli si myslíte, že kolonizační program je tak moc důležitý.“

„Je to budoucnost lidstva,“ odvětil jednoduše Dimak. „Hmyzáci – promiňte, termiťané – to měli vymyšlené dobře. Rozšířit se, kam až to půjde, aby vás nemohla vyhladit jediná ničivá válka. Ne že by je to zachránilo, ale... my nejsme úlová stvoření.“

„Ne?“ otázal se otec.

„Pokud bychom byli, kdo je královna?“ zeptal se Dimak.

„Řekl bych, že tady Graff,“ prohlásil otec.

„A my jsme jenom jeho ručičky a nožičky?“

„A ústa a... ano, jistě. Trochu nezávislejší a trochu méně poslušní než jednotliví termiťané, ale díky tomu může druh ovládnout svět tak, jak jsme to udělali my a oni. Protože ví, jak dosáhnout toho, aby se velký počet jednotlivců vzdal osobní vůle a podřídil se skupinové mysli.“

„Takže my se tady zabýváme filozofií,“ podivil se Dimak.

„Nebo aktuálními vědeckými trendy,“ odvětil otec. „Chováním lidstva ve skupinách. Stupni loajality. Hodně o tom přemýšlím.“

„Velice zajímavé.“

„Vidím, že vás to nezajímá vůbec,“ řekl otec. „A že jste si mě zaškatulkoval jako excentrika, který rád přednáší své teorie. Ale já to vlastně nikdy nedělám. Nevím, proč jsem to udělal právě teď. Prostě... je to poprvé, co jsem takříkajíc v Graffově domě. A setkat se s vámi bylo skoro jako navštívit jeho.“

„To mi... lichotí,“ řekl Dimak.

„Johne Paule,“ ozvala se matka, „myslím, že uvádíš pana Dimaka do rozpaků.“

Ale otec nechtěl přestat. „Když lidé cítí silnou loajalitu ke své komunitě, začnou přebírat nejenom morální zásady svého vůdce, ale také jeho manýry.“

„Pokud jejich vůdce má osobnost,“ připomněl Petr.

„Jak je možné, že ty jsi vůdce, když ji nemáš?“ zeptal se otec.

„Zeptej se Achilla,“ odvětil Petr. „On je opak. Přebírá manýry lidí, ze kterých chce udělat své stoupence.“

„Na toho si nevzpomínám,“ promluvil Dimak. „Byl tady jen několik dní, než – než jsme zjistili, že má v záznamech na Zemi vraždu.“

„Někdy mi musíte vyprávět, jak z něj Fazolek dostal přiznání. Sám to říct nechce.“

„Když to nechce říct on, neřeknu to ani já.“

„Jak loajální,“ poznamenal otec.

„Ani ne,“ odvětil Dimak. „Prostě to sám nevím. Vím jenom, že to nějak souviselo s ventilační šachtou.“

„To přiznání,“ ozval se Petr. „Nahrávky tady ještě někde budou, ne?“

„Ne, nebudou,“ prohlásil rázně Dimak. „A i kdyby byly, jsou součástí uzavřené dokumentace mladistvé osoby.“

„Masového vraha.“

„Zákonů si všímáme jen tehdy, když jdou proti našim zájmům,“ opáčil Dimak.

„Vidíte?“ promluvil otec. „Filozoficky jsme se obohatili.“

„Jako kmenoví náčelníci na potlachu,“ podotkl Dimak. „Jestli vám to nevadí, byl bych rád, kdybyste si před obědem promluvili s bezpečnostním náčelníkem Uphanadem.“

„O čem?“

„Kolonisté nepředstavují problém – proudí jedním směrem a nemohou se jen tak snadno spojit s planetou. Ale pravděpodobně vás tady někdo pozná. A i kdyby vás nikdo nepoznal, bude těžké udržet krycí historku dlouho.“

„Tak krycí historku zrušíme,“ navrhl Petr.

„Ne, vymyslíme nějakou opravdu dobrou,“ řekla matka.

„Nebudeme se prostě bavit s každým,“ přidal se otec.

„Přesně tyto věci s vámi chce major Uphanad probrat.“

Jen co Dimak odešel, vybrali si lůžka v zadní části místnosti. Petr

samozřejmě obsadil horní palandu, ale když si ukládal věci do skříňky na zdi vedle palandy, otec zjistil, že každá šestice lůžek – po třech na každé straně – se dá oddělit od ostatních zástěnou.

„To je určitě pozdější úprava,“ prohlásil otec. „Nechce se mi věřit, že by dětem dovolili, aby se od sebe izolovaly.“

„Jak je ten materiál zvukotěsný?“ zeptala se matka.

Otec zástěnu kruhovým pohybem zatáhl, takže se uzavřela jako clona a on zůstal na druhé straně. Neslyšeli, že by něco říkal. Potom ji znovu rozevřel.

„Tak co?“ zeptal se.

„Docela slušná zvuková bariéra,“ konstatovala matka.

„Snažil ses nám něco říct, ne?“ zeptal se Petr.

„Ne, poslouchal jsem, co říkáte vy,“ prohlásil otec.

„Jenže my jsme poslouchali, co řekneš ty, Johne Paule,“ poznamenala matka.

„Ne, já jsem mluvil. Nekřičel jsem, ale vy jste mě neslyšeli, ne?“

„Petře,“ řekla matka, „odstěhuješ se do sousedního oddělení.“

„To nepůjde, až přijedou kolonisté.“

„Až přijede návštěva, můžeš se vrátit a spát s mámou a tátou,“ prohlásila matka.

„Budete muset projít mým pokojem, když budete chtít na záchod,“ upozornil Petr.

„To je pravda,“ připustil otec. „Vím, že jsi Hegemon a měl bys mít nejlepší pokoj, ale zas není pravděpodobné, že bychom tě vyrušili, když se budeš milovat.“

„Na to bych nespolehal,“ Petr vypadal rozmrzele.

„Otevřeme dveře jenom trošku a řekneme ‘ťuky ťuk’, než projdeme,“ navrhla matka. „Budeš tak mít čas, abys svého nejlepšího kamaráda schoval.“

Dělalo se mu z té diskuse s rodiči trochu zle. „Vy dva jste tak milí. Já se rád přestěhuju sem, věřte mi to.“

Bylo příjemné získat trochu soukromí, když se zástěny zatáhly, byť musel vystěhovat všechny své věci ze skříňky, do níž je právě dal, a uložit je do skříňky v sousedním oddělení. Jednak teď měl nižší palandu a jednak nemusel poslouchat, jak se ho rodiče snaží povzbudit.

Potřeboval čas na přemýšlení.

Proto samozřejmě rychle usnul.

Dimak ho probudil palubním telefonem.

„Pane Raymonde, jste tam?“

Petr potřeboval zlomek sekundy, aby si uvědomil, že má vystupovat jako Dick Raymond. „Ano. Ledaže byste chtěl otce.“

„S ním jsem už mluvil. Nastavil jsem vodící pruhy, aby vás dovedly do sekce zabezpečení.“

Bylo to na nejvyšší palubě, s nejnižší gravitací – což dávalo smysl, protože pokud by došlo k nějaké bezpečnostní akci, agenti, kteří by se rozbíhali z hlavní kanceláře, by to měli do všech míst směrem dolů.

Vstoupili do kanceláře. Major Uphanad byl uvnitř a přivítal je; všem podal ruku.

„Vy jste z Indie?“ zeptala se matka, „nebo z Pákistánu?“

„Z Indie,“ odpověděl Uphanad, aniž jeho úsměv jakkoli zakolísal.

„Je mi moc líto, co potkalo vaši zemi.“

„Už dlouho jsem tam nebyl.“

„Doufám, že vaší rodině se pod čínskou okupací vede dobře.“

„Děkuji za váš zájem,“ řekl Uphanad tónem, který dával jasně najevo, že diskuse na toto téma je uzavřená.

Nabídl jim židle a sám se posadil – za stůl, aby plně využil svého oficiálního postavení. Petrovi to trochu vadilo, protože strávil poměrně dlouhý čas jako někdo, kdo je vždy na dominantním místě. Jako Hegemon možná neměl velkou reálnou moc, ale protokol mu vždycky zajišťoval nejvyšší místo.

Ale tady neměl nikdo vědět, kdo je. Proto se s ním sotva mohlo zacházet jinak než jako s obyčejným civilním návštěvníkem.

„Vím, že jste zvláštní hosté pana ministra,“ začal Uphanad, „a že si přejete, aby vaše soukromí nebylo rušeno. Ale potřebujeme si promluvit o mezích vašeho soukromí. Je pravděpodobné, že by vaše tváře mohl někdo poznat?“

„Možná,“ odpověděl Petr. „Obzvlášť jeho.“ Ukázal na otce. Byla to samozřejmě lež a možná zbytečná, ale...

„Aha,“ kývl Uphanad. „A předpokládám, že podle pravých jmen by vás poznali.“

„Pravděpodobně,“ potvrdil otec.

„Určitě,“ opravila ho matka, jako by na to byla pyšná a trochu se jí dotklo, že si to dovolil zpochybnit.

„Nuže... chcete, aby vám jídlo nosili? Musíme vyklízet chodby, když půjdete na toaletu?“

Petrovi to znělo jako zlý sen.

„Majore Uphanade, nechceme vytrubovat do světa, že tu jsme, ale jsem si jistý, že diskrétnosti vašeho personálu se dá věřit.“

„Naopak,“ vrtěl hlavou Uphanad. „Rozvážní lidé dbají na to, aby nebrali loajalitu personálu jako samozřejmost.“

„Včetně vás?“

„Jelikož jste mi již opakovaně lhali,“ prohlásil Uphanad, „myslím, že mohu s klidným srdcem říct, že neberete ničí loajalitu jako samozřejmost.“

„To ale neznamená, že zůstanu zavřený v té kukani,“ ohradil se Petr. „Chtěl bych mít možnost využívat vaši knihovnu – za předpokladu, že nějakou máte. Jíst můžeme v jídelně a toaletu můžeme používat, aniž bychom působili problémy jiným.“

„Vidíte?“ řekl Uphanad. „Je poznat, že nejste zvyklý myslet na bezpečnost.“

„Nemůžeme tady žít jako vězni,“ řekl Petr.

„On to tak nemyslel,“ ozval se otec. „Mluvil o tom, že jsi prostě rozhodl za nás tři. A pak někomu vykládej, že s největší pravděpodobností poznají mě.“

Uphanad se usmál. „Problém odhalení vaší totožnosti je reálný. Já jsem vás poznal podle televize hned, pane Hegemone.“

Petr si povzdechl a opřel se.

„Vaše tvář není tak snadno poznatelná, jako kdybyste byl skutečný politik,“ pokračoval Uphanad. „Ti žijí z toho, že ukazují svou tvář veřejnosti. Vaše kariéra začala, jestli si dobře vzpomínám, v anonymitě.“

„Ale v televizi jsem byl,“ potvrdil Petr.

„Poslouvejte,“ prohlásil Uphanad. „Jen málokdo z našeho personálu se dívá na zprávy. Já jsem náhodou fanda zpravodajství, ale většina zdejších lidí prakticky přestala sledovat dění na Zemi. Podle mě uděláte pro zachování anonymity nejlíp, když se budete chovat,

jako byste neměli co skrývat. Udržujte si trochu odstup – například se s lidmi nepouštějte do takových rozhovorů, které vedou ke vzájemnému vysvětlování, kdo jste a co děláte. Ale když budete spokojení a nebudete se chovat tajemně, mělo by to být v pořádku. Lidé nebudou čekat, že najdou Hegemona, jak tady bydlí s rodiči v jedné ložnici.“ Uphanad roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Bude to malé tajemství nás šesti.“

Petr počítal. On, rodiče, Uphanad, Dimak a... samozřejmě Graff.

„Myslím, že tady žádný pokus o atentát mít nebudeme,“ prohlásil Uphanad, „protože na palubě je velice málo zbraní, všechny jsou pod zámkem a všichni, kdo sem přijdou, musejí projít kontrolou, jestli u sebe nemají zbraně. Proto chci navrhnout, abyste se nesnažili nosit u sebe osobní zbraně. Máte výcvik pro boj zblízka?“

„Ne,“ přiznal Petr.

„Na dolní palubě je tělocvična, velice dobře vybavená. A náčiní není jen pro dětskou velikost. Dospělí se také potřebují udržovat v kondici. Měli byste ji využívat, abyste si udrželi kostní hmotu a podobně, ale můžeme vám zařídit také výcvik v bojovém umění, jestli máte zájem.“

„Já nemám zájem,“ prohlásil Petr. „Ale zní to jako dobrý nápad.“

„Jenže každý, koho na nás pošlou, bude vycvičený nesrovnatelně líp než my,“ poznamenala matka.

„Možná ano, možná ne. Jestli se vaši nepřátelé pokusí k vám proniknout, když jste tady, budou se muset spolehnout na někoho, kdo projde naším prověřením. Lidem, kteří vypadají obzvlášť atleticky, je věnována zvláštní pozornost. Jak vidíte, jsme paranoidní, obáváme se, že nám sem některá antikolonizační skupina pošle někoho, aby provedl sabotáž nebo teroristický čin.“

„Nebo atentát.“

„Chápete,“ řekl Uphanad, „ale můžete mi věřit, že já a můj personál jsme velice důkladní. Nikdy nenecháváme nic neproověřené.“

„Jinými slovy, věděl jste, kdo jsme, ještě než jsme prošli dveřmi.“

„Dokonce ještě dřív, než raketoplán odstartoval,“ přiznal Uphanad. „Nebo jsem to aspoň poměrně dobře tušil.“

Rozloučili se a začali si zvykat na rutinu života na stanici.

Den a noc se řídily podle greenwichského času. Zvláštní důvod pro

to nebyl, jen ten, že platil na nulové zeměpisné délce a nějaký čas se zvolit musel. Petr zjistil, že rodiče nejsou tak hrozně dotěrní, jak se obával, a s úlevou konstatoval, že přes oddělovací zástěnu neslyší jejich milování ani hovor.

Většinou chodil do knihovny a psal.

Samozřejmě eseje, o všem a pro všechna myslitelná fóra. Bylo spousta míst, kde byli šťastní, když mohli zveřejnit příspěvek od Locka nebo Démosthena, zejména nyní, když všichni věděli, že tyto identity patří Hegemonovi. Jelikož většina seriózních prací vycházela nejdříve na internetu, neměl jak se zaměřit na konkrétní publikum. Ale i tak se vyjadřoval k věcem, které budou obzvlášť zajímat určité regiony.

Účelem většiny toho, co napsal, bylo rozdmýchat plameny podezření vůči Číně a čínským ambicím. Jako Démosthenés psal zcela otevřeně o nebezpečí vyplývajícím z toho, že se proti okupaci Indie a Indočíny nic nedělá, a často rozvíjel teorie na téma, kdo přijde na řadu jako další. Samozřejmě nemohl sklouznout k nějaké velké demagogii, protože každé jeho slovo mohlo být použito proti Hegemonovi.

Život byl o mnoho snazší, dokud byl na síti anonymní.

Jako Locke však psal státnické, nestranné eseje o problémech, s nimiž se potýkaly různé země a regiony. „Locke“ téměř nikdy nepsal proti Číně přímo, ale počítal s tím, že k další invazi dojde, a proto považoval dlouhodobé investice v pravděpodobných cílových zemích za nemoudré, a podobně.

Byla to dřina, protože každý esej musel napsat tak, aby byl zajímavý, originální a důležitý, jinak by mu nikdo nevěnoval pozornost. Musel si dávat pozor, aby nemluvil jako někdo, kdo se vyjadřuje ke svému oblíbenému tématu – asi jako otec, když začal Dimakovi přednášet své teorie o skupinové loajalitě. Ale aby byl spravedlivý, do té doby otce nikdy neslyšel tak mluvit. Přesto se nad tím musel zamyslet a uvědomit si, jak snadno by se Locke a Démosthenés – a tím samotný Petr Wiggin – mohli dostat do pozice, kdy by nejdříve iritovali a nakonec byli pro smích.

Otec říkal tomuto procesu „stassenizace“ a přispíval různými návrhy na témata esejů, z nichž některá Petr skutečně využil. Pokud šlo

o to, jak trávili čas otec a matka, pokud zrovna nečetli jeho eseje, nekomentovali je, nevychyťávali v nich chyby a podobně – po pravdě řečeno, Petr neměl ponětí.

Možná si matka našla nějakou místnost, kde mohla uklízet.

Graff se zastavil na krátkou návštěvu během prvního dopoledne na stanici, ale pak zase odcestoval – vrátil se na Zemi raketoplánem, který je přivezl. Pak se neukázal tři týdny. Petr za tu dobu napsal téměř čtyřicet esejů, které byly zveřejněny na různých místech. Většina z nich byly Lockovy eseje. A jako obvykle, většinu pozornosti na sebe strhl Démostenés.

Když se Graff vrátil, pozval je, aby s ním povečeřeli v ministerském apartmá. Užili si družnou večeři, na níž se nemluvílo o ničem důležitém. Pokaždé, když se zdálo, že se hovor stáčí k něčemu opravdu vážnému, Graff to přerušil tím, že nalil vodu nebo udělal nějaký žert – ale jen málokdy zábavný.

Petr to nechápal, protože Graff měl určitě jistotu, že jeho byt je bezpečný. Zřejmě však ne, protože po večeři je pozval na procházku a rychle je odvedl normálními chodbami do nějakých služebních průchodů. Prakticky okamžitě se ztratili, a když Graff konečně otevřel dveře a dovedl je na širokou římsu nad ventilační šachtou, ztratili orientaci úplně, samozřejmě kromě směru „dolů“.

Ventilační šachta vedla „dolů“... hodně hluboko.

„Toto místo má historický význam,“ prohlásil Graff. „I když těch z nás, kteří to vědí, je jen málo.“

„Aha,“ řekl vědoucně otec.

A protože to uhodl otec, Petr pochopil, že to musí jít uhodnout, a tak si tipl. „Tady byl Achilles.“

„Toto je místo, kde Fazolek a jeho přátelé Achilla přelstili,“ vysvětlil Graff. „Achilles si myslel, že tady bude moci Fazolka zabít, ale Fazolek ho místo toho dostal do řetězů a pověsil do šachty. Mohl ho zabít. Přátelé mu to doporučovali.“

„Kdo byli ti přátelé?“ zeptala se matka.

„To mi nikdy neřekl, ale na tom není nic divného – nikdy jsem se nezeptal. Usoudil jsem, že bude lepší, pokud nebude existovat žádný

záznam, a to ani v mé hlavě, které děti byly svědkem Achillova ponížení a bezmocnosti.“

„Kdyby Achilla prostě zabil, bylo by to jedno. Žádné vraždy by se nestaly.“

„Jenže pochopte,“ řekl Graff, „kdyby Achilles zemřel, já bych se na ta jména musel ptát a Fazolek by nemohl déle zůstat v Bitevní škole. Mohli jsme kvůli tomu prohrát válku, protože Ender na Fazolka velice spoléhal.“

„Enderovi jste dovolili zůstat, i když zabil jednoho chlapce,“ namítl Petr.

„Smrt toho chlapce byla nehoda,“ řekl Graff, „když se Ender bránil.“

„Bránil se, protože jste ho nechali o samotě.“

„Za tato obvinění jsem již stanul před soudem a byl jsem jich zproštěn.“

„Ale byl jste požádán, abyste rezignoval na svou funkci,“ připomněla matka.

„Ale potom jsem o poznání povýšil na ministra pro kolonizaci. Přestaňme se chytat za slovo kvůli minulosti. Fazolek sem Achilla přivedl nikoli proto, aby ho zabil, ale aby ho donutil přiznat se. A on se přiznal, velice přesvědčivě, a protože já jsem ho při tom slyšel, jsem také na jeho černé listině.“

„Proč jste potom stále naživu?“ zeptal se Petr.

„Protože na rozdíl od všeobecně rozšířené víry Achilles není génius a dělá chyby. Jeho dosah není nekonečný a jeho moc se dá zablokovat. Neví všechno. Nemá všechno naplánované. Myslím, že v polovině případů improvizuje, číhá na příležitost, a když se příležitost naskytne, chopí se jí.“

„Když není génius, jak je možné, že pořád génie poráží?“ chtěl vědět Petr.

„Protože činí nečekané,“ odpověděl Graff. „Ve skutečnosti si nepočíná nějak mimořádně dobře, prostě dělá věci, které by od něho nikdo nečekal. Zůstává o krok napřed. A naše nejlepší mozky s ním vůbec nepočítaly, když provedl svůj nejefektivnější kousek. Mysleli si, že jsou zase civilisté, když je unesl. Fazolek se během války nesnažil vytvořit protiváhu Achillovým plánům, snažil se najít a zachránit

Petru. Chápete? Mám výsledky Achillových testů. Je mistr ve šplhání a je velice chytrý, jinak by se sem nedostal. Věděl například, jak zabodovat v psychotestu, abychom neodhalili jeho sklony k násilí, když jsme ho tenkrát vybrali do poslední skupiny, kterou jsme do Bitevní školy přivezli. Jinými slovy, je nebezpečný. Ale ve skutečnosti se nikdy nemusel postavit protivníkovi. Nikdy nemusel čelit tomu, co proti sobě měli termiřané.“

„Takže věříte,“ shrnul Petr.

„Vůbec ne,“ odvětil Graff. „Ale doufám.“

„To jste nás sem přivedl jen proto, abyste nám ukázal toto místo?“ otázal se otec.

„Vlastně ne. Vzal jsem vás sem proto, že jsem tady dnes už jednou byl a osobně jsem prověřil, že tady nejsou žádné štěnice. A nainstaloval jsem zvukové tlumítko, aby se naše hlasy nešířily ventilační šachtou.“

„Vy si myslíte, že ministerstvo pro kolonizaci bylo infiltrováno,“ nadhodil Petr.

„Vím, že bylo,“ odpověděl Graff. „Uphanad prováděl rutinní kontrolu archivu odchozích zpráv a našel jednu zvláštní, která byla odeslána několik hodin po vašem příjezdu. Celá zpráva se skládala z jediného slova on. Uphanadova rutinní kontrola je samozřejmě důkladnější než zoufalé pátrání většiny ostatních lidí. Narazil na to prostě tím, že hledal anomálie v délce zprávy, struktuře jazyka a podobně. Aby našel kódy.“

„A toto byl kód?“ zeptal se otec.

„Ne, šifra to nebyla. A proto se to nedá dekodovat. Mohlo by to znamenat potvrzení, například že akce běží. Mohlo by to být slovo odjinud než z obecné řeči – existuje několik běžných jazyků, v nichž má ‘on’ vlastní význam. Mohlo by to být ‘no’ pozpátku. Chápete problém? Kromě stručnosti upoutalo Uphanadovu pozornost také to, že zpráva byla odeslána několik hodin po vašem příjezdu – po vašem příjezdu – a jak odesílatel, tak příjemce byli anonymní.“

„Jak může být odesílatel anonymní v zabezpečené instituci, původně šité na míru armádě?“ zeptal se Petr.

„Och, to je velice jednoduché. Odesílatel se přihlásil jako někdo jiný.“

„Kdo?“

„Uphanadovi bylo docela trapně, když mi tu vytištěnou zprávu přinesl ukázat. Protože pokud se dá věřit počítači, poslal ji sám Uphanad.“

„Někdo naboural přihlašovací kód samotného šéfa bezpečnosti?“ podivil se otec.

„Jistě, je to ponižující,“ přiznal Graff.

„Vyhodil jste ho?“ zeptala se matka.

„Naši bezpečnost by neposílilo, kdybychom přišli o člověka, jenž je naší nejlepší obranou proti operaci, kterou ta zpráva spustila.“

„Podle vás je to anglické slovo ‘on’ a znamená, že proti nám někdo něco chystá.“

„Myslím si, že to není nepravděpodobné. Myslím, že zpráva byla odeslána nezašifrovaná. Ale my ji nemůžeme rozluštit, protože nevíme, čeho se týká.“

„A zvážil jste možnost, že Uphanad tu zprávu skutečně odeslal sám a využívá toho, že vám o tom řekl, jako zástěrky pro skutečnost, že infiltrátor je on?“ napadlo matku.

Graff se na ni dlouho díval, mrkl a pak se usmál. „Říkal jsem si ‘podezírejte každého’, ale teď vidím, jak vypadá opravdu podezřivá osoba.“

Petr na to také nepomyslel. Ale dávalo to smysl.

„Přesto bychom neměli dělat ukvapené závěry,“ řekl Graff. „Skutečný odesílatel mohl použít přihlášení majora Uphanada právě proto, aby se šéf bezpečnosti pro nás stal hlavním podezřelým.“

„Jak je to dlouho, co tu zprávu našel?“ zeptal se otec.

„Několik dní,“ odpověděl Graff. „Měl jsem tak jako tak přijet, takže jsem vlastně dodržel plán.“

„Výstrahy žádné?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Graff. „Každá odchylka od rutiny by odesílateli prozradila, že jeho signál byl zachycen a možná i pochopen. Přimělo by ho to změnit plány.“

„Co tedy uděláme?“

„Za prvé bych se vám chtěl omluvit za svou představu, že tady budete v naprostém bezpečí. Achilles – nebo možná Čína – má delší prsty, než jsme si mysleli.“

„Odletíme domů?“ zeptal se otec.

„Za druhé,“ pokračoval Graff, „nesmíme udělat nic, co by jim nahrálo. Kdybyste odjeli domů hned teď, než se nám podaří hrozbu identifikovat a odstranit, vystavilo by vás to ještě většímu nebezpečí. Náš zrádce by mohl odeslat další signál, z něhož by se dověděli, kdy a kde na Zemi přistanete. Jaká bude vaše sestupová trajektorie. Podobné věci.“

„Kdo by riskoval sestřelení raketoplánu, aby zabil Hegemona?“ nevěřil Petr. „Pobouřilo by to celý svět, dokonce i ty, kteří by mě rádi viděli mezi mrtvými.“

„Když uděláme cokoli, co se bude lišit od normálu, dáme tím zrádci na vědomí, že jeho signál byl zachycen. Mohlo by to uspíšit plán, ať je jakýkoli, a my bychom se nestačili připravit. Ne, nerad to říkám, ale... nejlíp uděláme, když počkáme.“

„A co když nebudeme souhlasit?“ zeptal se Petr.

„V tom případě vás pošlu domů raketoplánem, který si sami vyberete, a budu se za vás modlit celou cestu.“

„Vy byste nás nechal odletět?“

„Jste mí hosté,“ podíval se na něj Graff. „Nikoli vězni.“

„Tak to vyzkoušíme,“ prohlásil Petr. „Odlétáme příštím raketoplánem. Tím, který vás přivezl – až poletí zpátky, budeme na palubě.“

„To je příliš brzy,“ namítl Graff. „Nemáme čas se připravit.“

„A on také ne,“ kývl Petr. „Navrhuji, abyste šel za Uphanadem a zdůraznil mu, že náš okamžitý odjezd se musí odehrát v naprosté tajnosti. Nesmí o něm říct ani Dimakovi.“

„Ale jestli je zrádce on,“ začala matka, „potom...“

„Potom nemůže odeslat signál,“ vysvětlil Petr. „Ledaže by našel způsob, jak zařídit únik té informace, aby se ji dozvěděla celá stanice. Proto je nesmírně důležité, pane Graffe, abyste zůstal po celou dobu s ním, až mu to řeknete. Tak, aby nemohl odeslat signál, pokud je to on.“

„Ale pravděpodobně to není on,“ uvažoval Graff. „A teď se to dozví každý.“

„Ale teď budeme dávat pozor na odchozí zprávy.“

„Pokud vás jednoduše nezabijí při nástupu do raketoplánu.“

„Pak budeme mít po starostech,“ pokrčil rameny Petr. „Ale já myslím, že nás tady nezabijí, protože jejich zdejší agent je pro ně – nebo pro Achilla, záleží na tom, čím je to člověk – příliš důležitý, než aby ho při této operaci vytěžili úplně.“

Graff se nad tím zamyslel. „Budeme dávat pozor, jestli někdo odešle zprávu...“

„A na přistávací místo na Zemi rozmístíte agenty, aby se podívali, jestli nenajdou potenciálního atentátníka.“

„To mohu udělat,“ přitakal Graff. „Ale má to jeden malý háček.“

„A jaký?“ zeptal se Petr.

„Nemůžete odjet.“

„Proč bych nemohl?“

„Protože vaše sólová propagandistická kampaň přináší ovoce. Lidé, kteří čtou vaše články, se přesunuli hlouběji do protičínského tábora. Zatím je ten pohyb poměrně malý, ale je reálný.“

„Můžu psát své eseje kdekoli.“

„S rizikem, že vás v každém okamžiku můžou zabít.“

„To se může stát tady taky,“ namítl Petr.

„Ano – ale sám jste řekl, že je to nepravděpodobné.“

„Chyťme agenta, který pracuje na vaší stanici,“ navrhl Petr, „a pošleme ho domů. My zatím zamíříme na Zemi. Bylo to tady skvělé, pane ministře. Ale musíme jet.“

Podíval se na rodiče.

„Je to tak,“ souhlasil otec.

„Myslíte si,“ promluvila matka, „že až se vrátíme na Zemi, najdeme někde tak malé postele, jako mají tady?“ Přivinula se pevněji k otcově paži. „Jako rodinu nás to velice sblížilo.“

KAPITOLA 15 – VÁLEČNÉ PLÁNY

Od: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org

Komu: Schranka%Feijoada@Anonym.net

Předmět:*****

Zašifrováno s použitím kódu *****

Dešifrováno s použitím kódu *****

Polovinu své paměťové kapacity spotřebovávám jen na to, abych si udržel přehled o tom, jakou internetovou identitu ten který týden používáš. Proč se nespolehnout na šifrování? Systém vysokých prvočísel ještě nikdo neprolomil.

Tady to máš, Fazolku: Ty kameny v Indii? Začala to samozřejmě Virlomi. Dostal jsem od ní zprávu: >Ted' když vy nebýt v bahně, můžete znovu komunikovat. Tady nemít e-mail. Kameny jsou >moje. Brzy zpátky na mostě. Skutečná válka. Poštu zasílat pouze sem, uživatelské jméno >Divkazmostu, heslo ne podnožka.

Aspoň si myslím, že význam je „kameny jsou moje“. Ale co znamená „heslo ne podnožka“? Že heslo je „ne podnožka“? Nebo že heslo není „podnožka“, v kterémžto případě to nejspíš není ani „mravenečník“, ale co s tím?

Myslím si, že nabízí rozpoutání skutečné války uvnitř Indie. Sotva může mít síť zahrnující celou zemi, ale možná ji ani nepotřebuje. V každém případě zapadla mezi indické obyvatelstvo tak dobře, že je přesvědčila, aby všichni začali dělat hromady na cestách. A ted' celá ta věc s kamennou zdí nabrala obrátky. Dochází k mnoha šarvátkám mezi rozezlenými, hladovými obyvateli a čínskými vojáky. Unášejí se kamiony. Ve velkém pokračuje sabotování čínských úřadů. Jak by mohla dělat ještě víc, než se už děje?

Vzhledem k tomu, kde jsi, možná budeš potřebovat její informace či pomoc, případně obojí, víc než já. Ale ocenil bych, kdybys mi pomohl pochopit ty části zprávy, kterým nerozumím.

Od: ZtracenyMalylbo%Namornictvo@Anonym.org

Komu: Demosthenes%Tecumseh@freeamerica.org

Předmět: >žádný<

*Zašifrováno s použitím kódu ******

*Dešifrováno s použitím kódu ******

Důvody, proč stále měním identitu, jsou následující. Za prvé, aby získali informace, nemusejí zprávu dešifrovat; stačí, když najdou v naší korespondenci systém – hodilo by se jim znát frekvenci naší korespondence, její načasování, délku našich zpráv. Za druhé, nemusejí dešifrovat celou zprávu, stačí, když uhodnou náš šifrovací a dešifrovací kód. A vsadím se, že sis ho někde napsal, protože je ti ve skutečnosti jedno, jestli mě zabijí jen proto, že jsi líný naučit se něco z paměti.

Samozřejmě to myslím tím nejlepším možným způsobem, velectěný pane Hegemone.

Vírlomi to myslela takto. Zřejmě chtěla, abys nemohl zprávu pochopit a náležitě s ní korespondovat dřív, než si promluvíš se mnou nebo se Surim. To znamená, že ti úplně nevěří. Řekl bych, že kdybys jí napsal a nechal zprávu s použitím hesla „ne podnožka“, poznala by, žeš se mnou nemluvil. (Ani nevíš, jaké bylo pokušení nechat tě, abys hádal).

Když jsme ji tenkrát naložili na tom mostě nedaleko barmské hranice, nastoupila do helikoptéry tak, že Surajawong si před ni lehl na zem a ona mu stoupla na záda. Heslo není podnožka, je to skutečné jméno její podnožky. A ona se k tomu mostu vrátí, což znamená, že přešla celou Indii až k barmským hranicím,

kde bude moci narušovat čínské zásobování jednotek v Indii – nebo naopak čínské pokusy přesunout jednotky z Indie zpátky do Číny nebo Indočíny.

Samozřejmě bude jenom u jednoho mostu. Ale tuším, že již organizuje gerilové skupiny, které se připravují přerušit dopravu na jiných cestách mezi Barmou a Indií, a vůbec bych se nedivil, kdyby něco přichystala také u himálajské hranice. Pochybuji, že je schopná hranice úplně uzavřít, ale může zpomalit a zkomplikovat průjezd, navázat na sebe jednotky, které se budou snažit chránit zásobovací trasy, čímž omezí schopnost Číňanů zahájit ofenzívy nebo pravidelně zásobovat jednotky municí – to je pro ně vždycky problém.

Osobně si myslím, že bys jí měl říct, aby to nespouštěla příliš brzy. Možná se mi podaří dát ti vědět, kdy poslat odpověď s žádostí, aby to rozjela naplno v určitý konkrétní den. Ne, sám ji nepošlu, protože mě tady s největší pravděpodobností sledují a já nechci, aby o ní věděli přímo. Už jsem ve svém panelu odhalil dva vetřelce v podobě sledovacích programů. Pokaždé mě to stálo dvacet minut, než jsem je naboural, aby čmuchalům posílaly zpátky falešné informace. Zašifrované zprávy jako tato můžu posílat, ale zprávy nechávané v mrtvých schránkách může sledovací software vyčmuchat v místní síti.

Ano, ti lidé tady jsou moji přátelé. Ale byli by blázni, kdyby nesledovali, co posílám ven – když můžou.

Fazolek se na sebe podíval do zrcadla. Pořád si byl víceméně podobný. Ale nelíbilo se mu, jak mu roste hlava. V poměru k tělu byla větší. Rostla rychleji.

Měl bych být čím dál chytřejší, ne? Víc mozkového prostoru a tak dál.

A já si místo toho dělám starosti, co se stane, až budu mít hlavu moc velkou, až budou lebka a mozek tak těžké, že krk neudrží celou

tu konstrukci ve vertikální poloze.

Znovu se poměřil s šatníkem. Nebylo to tak dlouho, co se musel postavit na špičky, aby dosáhl na věšáky. Pak to bylo snadné. Teď sahal o něco níž, než měl ramena.

Dveřní rámy mu zatím nedělaly potíže. Ale začínal mít pocit, že by se měl shýbnout.

Proč by se jeho růst měl zrychlovat právě teď? Puberta už na něho přišla.

Petra vrávoravě prošla kolem něho, zmizela v koupelně a pět muckivých minut dávala, aniž z ní něco vyšlo.

„Měli by na to vymyslet nějaké léky,“ řekl jí potom.

„Léky jsou,“ odvětila Petra. „Jenže nikdo neví, jaký vliv by mohly mít na dítě.“

„Copak nedělali žádné studie? To není možné.“

„Žádné studie o tom, jaký vliv by to mohlo mít na tvoje děti.“

„Antonův klíč je jenom několik kódů v genomu.“

„Geny často plní dvě nebo tři funkce, někdy i víc.“

„To dítě pravděpodobně ani Antonův klíč nemá. A neprospívá mu, když v sobě neudržíš žádné jídlo.“

„Nebude to trvat věčně. A když bude nejhůř, dají mi kapačky. Nedělám nic, čím bych to dítě ohrozila, Fazolku. Promiň, jestli ti zvracením kazím chuť na snídani.“

„Nic mi nemůže zkazit chuť na snídani,“ prohlásil Fazolek. „Jsem chlapec ve vývinu.“

Znovu začala dávit.

„Promiň,“ omlouval se Fazolek.

„Já to nedělám proto, že tvoje vtipy jsou tak špatné,“ zašeptala zničeně.

„Ne,“ odvětil Fazolek. „To moje geny jsou špatné.“

Znovu ji to vzalo a Fazolek raději odešel z pokoje. Měl z toho provinilý pocit, ale věděl, že by jí stejně nemohl pomoci, kdyby zůstal. Nepatřila k lidem, kteří potřebují hýčkat, když je jim špatně. Byla raději, když mohla zůstat se svým trápením sama. Byla to jedna z věcí, ve kterých si byli podobní. Trochu jako poraněné zvíře, které se odplíží do lesa, aby si vylízalo rány – nebo zemřelo – samo.

Alaj na něho čekal ve velkém zasedacím sále. Židle stály kolem

velké holoprojekce na podlaze, kam se promítala mapa terénu a vojensky významných cest v Indii a západní Číně.

Ostatní si již zvykli, že tam Fazolka vídají, byť některým se to stále nelíbilo. Ale kalif chtěl, aby tam byl. Kalif mu důvěřoval.

Dívali se na modře vyvedené známé polohy stálých čínských posádek a pravděpodobné polohy mobilních jednotek a záloh, které byly zelené. Když Fazolek uviděl mapu poprvé, dopustil se faux pas a zeptal se, odkud získávají informace. Dostalo se mu chladné odpovědi, že Persie i izraelsko-egyptské společenství mají aktivní satelitní program a jejich špiónážní satelity jsou nejlepší na oběžné dráze. „Můžeme zjistit krevní skupinu jednotlivých vojáků nepřítele,“ řekl s úsměvem Alaj. Samozřejmě přeháněl. Ale když se nad tím Fazolek zamyslel – že by nějakou spektrální analýzou jejich potu?

Ne, to nešlo. Alaj se nechlubil, žertoval.

Nyní Fazolek věřil jejich informacím stejně jako oni – protože se samozřejmě diskrétně vyptal prostřednictvím Petra a několika vlastních kontaktů. Když si dal dohromady, co mu mohl prozradit Vlad z ruských zpravodajských informací, plus to, co získával od Divokého Toma z Anglie, a přidal k tomu Petrovy americké zdroje, bylo jasné, že muslimové – Liga pŕlměsíce – mají totéž co ostatní. A víc.

Plán byl jednoduchý. Masivní pohyb vojsk podél hranice mezi Indií a Pákistánem, který přivede na frontu íránské jednotky. Počítalo se s tím, že Číňané, kteří měli jednotky rovněž soustředěny podél této hranice, na to prudce zareagují.

Ve stejné době byly již na svých místech na západní čínské hranici a někdy i uvnitř jejího území turecké oddíly, které se několik posledních měsíců pohybovaly v přestrojení za kočovníky. Na papíře vypadala západní část Číny jako ideální krajina pro tanky a nákladní auta, ale ve skutečnosti by palivové zásobovací trasy byly neodbytnou noční můrou. Proto měla první vlna Turků proniknout do Číny jako jízda a na mechanizovanou přepravu měla přejít pouze v případě, že se podaří ukrást a využít čínskou techniku.

Fazolek věděl, že to je nejriskantnější bod plánu. Turecká armáda, v níž se spojovaly jednotky od Helespontu po Aralské jezero a předhůří Himaláje, byla vybavena jako nájezdníci, ale musela vykonat práci invazní armády. Měla několik výhod, které mohly vynahradit

nedostatek obrněné techniky a letecké podpory. Neexistence zásobovacích tras znamenala, že Číňané nebudou mít v první fázi co bombardovat. Původní obyvatelé v západočínské provincii Xinjiang byli také Turci a podobně jako Tibetané se nikdy nepřestali bouřit proti nadvládě chanské Číny.

Ale především budou mít Turci v klíčových prvních dnech na své straně moment překvapení a početní převahu. Všechny čínské posádky byly soustředěny u hranice s Ruskem. Dokud se tyto jednotky nepodaří přemístit, Turci by měli mít snadnou práci – možnost útočit, kde budou chtít, ovládnout policejní stanice, skladiště potravin a se štěstím všechna letiště v Xinjiangu.

V době, kdy se čínské jednotky přesunou od ruské hranice do vnitrozemí, aby se vypořádaly s Turky, budou již do Číny vstupovat od západu plně mechanizované turecké oddíly. To již budou fungovat zásobovací trasy, které by se mohly stát terčem útoku, ale jelikož Číňané přijdou o své letecké základny v první linii a budou nuceni bojovat s tureckými stíhačkami, které je budou využívat, Čína nebude mít ve vzduchu jasnou převahu.

Zmocnit se špatně bráněných letišť jízdou byl přesně ten tah, jaký by Fazolek od Alaje očekával. Mohli jen doufat, že Han Tzu nebude předvídat, že v nevyhnutelné muslimské akci má hlavní slovo Alaj. Číňané by totiž byli blázni, kdyby se nepřipravovali na obranu před muslimskou invazí.

Alajovi lidé doufali, že v určité fázi na tom Turci budou tak dobře, že Číňané budou nuceni začít přemísťovat jednotky z Indie na sever do Xinjiangu. Zde terén Alajovu plánu nahrával, protože sice bude možné část čínských vojsk přepravit přes tibetský Himálaj letecky, ale cesty přes Tibet přeruší turecké demoliční čety, a tak se všechny čínské jednotky budou muset přesouvat z Indie na východ, kolem Himálaje a do západní Číny víc od východu než od jihu.

Potrývá to řadu dní a ve chvíli, kdy se bude muslimům zdát, že maximální počet čínských jednotek se přesouvá, takže nemůže s nikým bojovat, zahájí mohutnou invazi přes hranici mezi Pákistánem a Indií.

Mnoho záleželo na tom, čemu Číňané uvěří. Nejdřív museli uvěřit, že skutečný útok přijde z Pákistánu, aby hlavní čínské jednotky zů-

staly vázány na této hranici. Pak, v klíčovém okamžiku po několika dnech turecké operace, bylo třeba Číňany přesvědčit, že turecká fronta je skutečnou invazí. Museli tomu uvěřit tak, že začnou stahovat své jednotky z Indie a oslabí své tamní pozice.

Jak jinak může nezkušená třímilionová armáda porazit armádu deseti milionů veteránů?

Projednali záložní plány pro několik nejbližších dní po nasazení muslimských jednotek v Pákistánu, ale Fazolek věděl stejně jako Alaj, že se nedá předpovědět nic z toho, co se bude dít, až muslimské jednotky začnou překračovat indickou hranici. Měli plány i pro případ, že by invaze skončila naprostým fiaskem a bylo by třeba Pákistán chránit z ústupových pozic hluboko uvnitř pákistánského území. Měli plány, jak si poradit s naprostým debaklem čínských vojsk – i když věděli, že to není pravděpodobné. Ale i v tom nejpravděpodobnějším scénáři – obtížné boje po obou stranách fronty dlouhé tisíc mil – bude třeba v plánech improvizovat, aby se využil každý vývoj událostí.

„Tak,“ řekl Alaj. „To je plán. Nějaké připomínky?“

Jeden důstojník u stolu za druhým vyjádřili opatrnou důvěru. Ne proto, že by to byli všechno přitakávači, ale proto, že Alaj pozorně vyslechl připomínky, které vznesli již dřív, a upravil plány tak, aby zohlednily věci, které považoval za vážné problémy.

Pouze jeden z muslimů dnes přišel s námitkou, a byl to nevoják, Lankowski, jehož role, alespoň podle toho, co Fazolek viděl, byla někde v polovině mezi ministrem bez portfeje a kaplanem. „Podle mne je hanba, že naše plány tolik závisejí na tom, jaký postup zvolí Rusko.“

Fazolek věděl, jak to myslí. Rusko bylo v této situaci velká neznámá. Na jedné straně měl Varšavský pakt s Čínou smlouvu, která zajišťovala dlouhou severní hranici s Ruskem. Právě ona uvolnila Číně ruce, aby mohla dobýt Indii. Na druhé straně byli Rusové a Číňané v tomto regionu po staletí rivaly a oba národy si myslely, že ten druhý drží území, které je právem jeho.

Ve hře byly rovněž nepředvídatelné osobní aspekty. Kolik Achilových věrných sluhů ještě v Rusku zastávalo odpovědná a vlivná místa? Zároveň měli mnozí Rusové na Achilla vztek za to, jak je

zneužil, než odjel do Indie a potom do Číny.

Přesto Achilles zprostředkoval tajnou smlouvu mezi Ruskem a Čínou, takže nenávist vůči jeho osobě nemohla být zas tak velká, ne?

Ale jakou měla ta dohoda ve skutečnosti cenu? Každý ruský školák věděl, že nejhoupější ze všech ruských carů byl Stalin, protože uzavřel smlouvu s hitlerovským Německem a pak čekal, že bude dodržena. Rusové ve skutečnosti určitě nevěřili, že Čína s nimi bude žít v míru na věčné časy.

Proto tu vždycky byla možnost, že se Rusko připojí k šarvátce, když uvidí, že Čína je v nevýhodě. Rusové v tom uvidí šanci na to, aby se zmocnili území a předešli jisté čínské zradě.

Bylo by dobré, kdyby Rusové zaútočili ve velkém počtu, ale nebyli příliš úspěšní. Odvedlo by to čínské jednotky od boje s muslimy. Ale bylo by velice zlé, kdyby si Rusové vedli hodně dobře nebo hodně špatně. Kdyby hodně dobře, mohli by projít Mongolskem a zmocnit se Pekingem. Pak by se z muslimského vítězství stalo ruské. A Alaj nechtěl, aby Rusové měli při mírových jednáních dominantní roli.

A kdyby Rusko vstoupilo do války, ale rychle prohrálo, čínské jednotky by nemusely střežit ruskou hranici. Tyto posádky, které by získaly volnost pohybu, by mohly být nasazeny proti Turkům nebo vyslány na ruské území, aby vpadly do Kazachstánu a pohrozily přerušáním tureckých zásobovacích tras.

Proto Alaj vyjádřil naději, že Rusové budou tak překvapeni, že se vůbec na nic nezmůžou.

„Není to v naší moci,“ prohlásil Alaj. „Udělalí jsme všechno, co jsme udělat mohli. Co udělají Rusové, je v božích rukou.“

„Mohu promluvit?“ ozval se Fazolek.

Alaj přikývl. Všechny oči se obrátily k němu. Na předchozích schůzkách Fazolek neříkal nic, raději mluvil s Alajem v soukromí, kde neriskoval, že se při rozhovoru s kalifem dopustí nějaké chyby.

„Až vytáhnete do boje, myslím, že bych mohl využít své kontakty a přesvědčit Hegemona, aby oslovil své a vybídl Rusko k přijetí takového postupu, který považujete za nejvhodnější.“

Několik mužů neklidně poposedlo.

„Prosím, ujistěte mé znepokojené přátele, že jste již o našich plánech nediskutoval s Hegemonem nebo s kýmkoli jiným,“ žádal Alaj.

„Opak je pravdou,“ odvětil Fazolek. „Vy jste ti, kteří se připravují něco podniknout. Poskytují vám všechny informace, které jsem se dozvěděl od nich. Ale znám tyto lidi a vím, co mohou. Hegemon nemá žádná vojska, ale má velký vliv na světové veřejné mínění. Samozřejmě vaši akci podpoří. Ale má také vliv uvnitř Ruska, který by mohl využít jak ve prospěch intervence, tak proti ní. Jsou to také moji přátelé.“

Fazolek věděl, že Alajovi musí být jasné, že jediný přítel, který stojí za řeč, je Vlad a Vlad byl jediný z unesených členů Enderovy družiny, kdo se přidal na Achillovu stranu. Fazolek zatím nepřišel na to, jestli to udělal proto, že se skutečně stal Achillovým stoupencem, nebo proto, že si myslel, že Achilles jedná v zájmu Matky Rusi. Vlad mu občas poskytoval informace, ale Fazolek si vždycky našel druhý zdroj, než jim plně uvěřil.

„Pak vám odpovím toto,“ řekl Alaj. „Dnes nevím, co by bylo užitečnější, zda aby se Rusko k útoku připojilo, nebo aby zůstalo v pohotovosti a nedělalo nic. Pokud nezaútočí na nás, budu spokojený. Ale až se události dají do běhu, situace se může vyjasnit.“

Fazolek nemusel Alajovi připomínat, že Rusko by nevstoupilo do války, aby zachránilo krachující muslimskou invazi – Rusové by poslali své jednotky do nebezpečí pouze tehdy, kdyby cítili vítězství. Pokud by tedy Alaj s žádostí o pomoc čekal příliš dlouho, nepřišla by.

Udělali si přestávku na polední jídlo, ale byla velice krátká, a když se vrátili do zasedací místnosti, mapa vypadala jinak. Plán měl ještě třetí část a Fazolek věděl, že právě tou si je Alaj nejméně jistý.

Již několik měsíců převážely ropné tankery arabské jednotky pocházející z Egypta, Iráku a všech ostatních arabských zemí z arabských přístavů do Indonésie. Indonéské námořnictvo patřilo k nejsilnějším na světě a vojenské letectvo operující z letadlových lodí se jako jediné v oblasti vyrovnalo Číně co do vybavení a výzbroje. Všichni věděli, že jen díky indonéské ochraně se Číňané nezmocnili Singapuru a nevylodili se na Filipínách.

Nyní byl na stole návrh, aby bylo indonéské námořnictvo využito k převozu spojené arabsko-indonéské armády, která by se vylodila v Thajsku nebo ve Vietnamu. Obě země byly plné lidí, kteří toužili po

osvobození od čínských dobyvatelů.

Poté, co byly detailně vysvětleny plány na obě možná místa vyloďení, Alaj nevyzval ke kritice – ujal se jí sám. „Myslím, že v obou případech jsou naše plány vyloďovací akce skvělé. Mé pochybnosti jsou stejné, s jakými se potýkám od začátku. Nedá se tam dosáhnout žádného významného vojenského cíle. Číňané si tam mohou dovolit prohrávat jednu bitvu za druhou, ustupovat víc a víc, a přitom čekat na výsledek skutečné války. Myslím si, že vojáci, které bychom tam poslali, by riskovali životy, aniž by to mělo valný smysl. Příliš se to podobá italskému tažení ve druhé světové válce. Dlouhé, pomalé, nákladné a neúčinné, i kdybychom zvítězili v každé bitvě.“

Indonéský velitel sklonil hlavu. „Jsem kalifovi vděčný za to, že mu záleží na životech našich vojáků. Ale indonéští muslimové by nedokázali nečinně přihlížet, když naši bratři budou bojovat. Pokud tyto cíle nemají smysl, najděte nám nějaký smysluplný úkol.“

Jeden z arabských důstojníků souhlasně přikývl. „Vyčlenili jsme pro tuto operaci své jednotky. Je již příliš pozdě na to, abychom je převezli zpátky a nechali je, aby se spolu s Pákistánci a Íránci zapojily do osvobozování Indie? Jejich počet by tam mohl sehrát klíčovou roli.“

„Krátká se doba, kdy budeme moci pro své záměry nejlépe využít počasí,“ upozornil Alaj. „Na převoz arabských vojsk zpátky není čas. Nevidím však žádný přínos v tom, když pošleme vojáky do boje jen kvůli solidaritě, nebo když odložíme invazi, abychom převezli arabská vojska na jiné válčiště. Jestli byla chyba poslat je do Indonésie, byla to moje chyba.“

Sálem se rozběhl nesouhlasný šepot. Nemohli souhlasit s tím, že by kalif měl nést vinu za jakékoli chyby. Ale zároveň Fazolek viděl, jak oceňují, že je vede muž, který nehází vinu na ostatní. Byl to jeden z důvodů, proč ho milovali.

Alaj jejich námitky přerušil. „Zatím jsem se nerozhodl, zda rozvinout třetí frontu. Ale pokud ji rozvineme, měli bychom se v plánování zaměřit na Thajsko, ne na Vietnam. Chápu, jak je riskantní nechat flotilu delší dobu na moři, vystavenou útokům nepřítele – budeme se muset spolehnout na to, že indonéští piloti své lodě ochrání. Volím Thajsko proto, že je to soudržnější země, jejíž terén se lépe hodí pro

rychlé tažení. Ve Vietnamu bychom museli bojovat o každý centimetr území a náš postup by na mapě vypadal pomalu – Číňané by se necítili ohroženi. V Thajsku bude náš postup vypadat velice rychle a nebezpečně. Když zapomenou, že Thajsko pro ně v celkové válce není důležité, mohlo by je to dovést k rozhodnutí poslat tam jednotky, aby nás zastavili.“

Po několika dalších detailech jednání skončilo. Jedna z věcí, o nichž nepadlo ani slovo, bylo vlastní datum invaze. Fazolek byl přesvědčený, že datum zvoleno bylo a všichni v místnosti kromě něj je znají. Smířil se s tím – byla to informace, již nepotřeboval znát, a zároveň byla neklíčovější, kterou před ním museli utajit, pokud mu přece jenom nedůvěřovali.

Když se vrátil do pokoje, Petra spala. Sedl si, prostřednictvím panelu si otevřel poštu a zkontroloval několik webových stránek. Přerušilo ho lehké zaklepání na dveře. Petra se okamžitě probudila těhotná netěhotná, stále spala jako voják – a došla ke dveřím dřív, než se stačil odhlásit a odstoupit od stolu.

Stál tam Lankowski. Tvářil se omluvně a zároveň velice důstojně, což byla kombinace, kterou nikdo jiný nedokázal.

„Když dovolíte,“ řekl, „náš společný přítel s vámi chce mluvit v zahradě.“

„S oběma?“ zeptala se Petra.

„Prosím, pokud to váš zdravotní stav dovoluje.“

Zanedlouho již seděli na lavici vedle Alajova zahradního trůnu – on mu tak samozřejmě nikdy neříkal, mluvil o něm jen jako o křesle.

„Chtěl jsem se ti omluvit, Petro, že jsem tě nemohl vzít na jednání. Naše Liga půlměsíce není reakcionistická, ale někteří z nich by se s tím vyrovnávali příliš obtížně, kdyby se takových jednání účastnila žena.“

„Alaji, myslíš si, že to nevím?“ pousmála se Petra. „Musíš brát v úvahu kulturu v níž žiješ.“

„Předpokládám, že Fazolek tě do našich plánů zasvětil.“

„Spala jsem, když se vrátil do pokoje, takže jestli se od poslední něco změnilo, nevím to.“

„Pak se omlouvám, ale třeba pochytiš z kontextu, co se děje. Vím totiž, že Fazolek chce něco říct, ale zatím to neudělal.“

„Nenašel jsem ve vašich plánech žádnou chybu,“ prohlásil Fazolek. „Myslím, že jste udělali všechno, co se udělat dalo, včetně toho, že máte dost rozumu, abyste si nemysleli, že můžete naplánovat, co se bude dít, až boje propuknou v Indii.“

„Ale já jsem ve tvé tváři viděl něco jiného než chválu.“

„Nemyslím, že moje tvář byla čitelná,“ odvětil Fazolek.

„Nebyla. Proto se tě ptám.“

„Dostali jsme nabídku, která tě asi potěší.“

„Od koho?“

„Nevím, jestli jsi znal Virlomi,“ nadhodil Fazolek.

„Z Bitevní školy?“

„Ano.“

„Myslím, že tam byla přede mnou. Byl jsem malý kluk a holek jsem si stejně nevšímal.“

Usmál se na Petru.

„Jako my všichni,“ přikývl Fazolek. „Virlomi umožnila, abychom se Surajawongem dostali Petru z Hajdarábadu a zabránili Achillovi povraždit indické absolventy Bitevní školy.“

„Pak má můj obdiv,“ uznal Alaj.

„Vrátila se do Indie. Všechno to budování kamenných překážek, takzvaná Velká indická zeď – zřejmě to začala ona.“

Alajův zájem najednou vypadal jako víc než pouhá zdvořilost.

„Petr od ní dostal zprávu. Virlomi nemá ponětí o tom, že jste, a co děláte, stejně jako Petr, ale poslala zprávu v jazyce, kterému nemohl porozumět, dokud se neporadil se mnou – myslím, že to od ní bylo velice prozřetelné a moudré.“

Vyměnili si úsměvy.

„Přesunula se do oblasti mostu, po němž vede jedna z cest mezi Indií a Barmou. Je možné, že se jí podaří přerušit jednu, víc nebo dokonce všechny významné cesty spojující Indii a Čínu.“

Alaj přikývl.

„Byla by to samozřejmě katastrofa,“ pokračoval Fazolek, „kdyby jednala na vlastní pěst a přerušila cesty dřív, než Číňané stačí přesunout některé jednotky z Indie. Jinými slovy, jestli si bude myslet, že skutečná invaze je ta turecká, mohla by si říct, že pomůže nejvíc, když zařídí, aby čínské jednotky zůstaly v Indii. Ideální by bylo,

kdyby počkala, až začnou přesouvat jednotky zpátky do Indie a potom přerušila trasy, aby tam nemohli.“

„Jenže když jí to řekneme,“ promluvil Alaj, „a zprávu někdo... zachytí, Číňané budou vědět, že turecká operace není hlavní nápor.“

„A proto jsem o tom nechtěl mluvit před ostatními. Můžu ti říct, že si myslím, že komunikace mezi ní a Petrem a mezi Petrem a mnou je bezpečná. Věřím, že Petr si zoufale přeje, aby vaše invaze uspěla, a totéž bude platit pro Virlomi. Neřeknou nikomu nic, co by jí mohlo uškodit. Ale je to na tobě.“

„Petr si zoufale přeje, aby naše invaze uspěla?“ zeptal se Alaj.

„Alaji, on není pitomec. Nemusel jsem mu nic říkat o vašich plánech a dokonce ani to, že nějaké plány máte. Ví, že jsi tady, v ústraní, a má satelitní hlášení o pohybech jednotek k indické hranici. Nebavil se o tom se mnou, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby věděl i o arabské přítomnosti v Indonésii – vždycky takové věci zjistí, protože má kontakty všude.“

„Promiň, že jsem tě podezíral,“ omlouval se Alaj, „ale byl bych nedbalý, kdybych to neudělal.“

„I tak zkus o Virlomi přemýšlet,“ prosil Fazolek. „Bylo by kruté, kdyby ve snaze pomoci fakticky zkomplikovala váš plán.“

„Ale tys chtěl říct ještě něco jiného,“ stočil hovor Alaj.

„Ne,“ zaváhal Fazolek.

„Pokračuj.“

„Tvůj důvod, proč neotevřít třetí frontu je podložený. Nechceš plýtvat životy na dosažení vojensky nevýznamných cílů.“

„Podle tebe bych ty jednotky neměl použít vůbec,“ konstatoval Alaj.

„Ne,“ odvětil Fazolek. „Myslím, že s nimi musíš mít víc odvahy. Myslím, že musíš vyplýtvat ještě víc životů na ještě nápadněji nevojenský cíl.“

Alaj se odvrátil. „Bál jsem se, že si toho všimneš.“

„Byl jsem si jistý, žeš o tom už přemýšlel.“

„Doufal jsem, že to navrhne někdo z Arabů nebo sami Indonésané.“

„Co měli navrhnout?“ zeptala se Petra.

„Vojenský cíl,“ vysvětlil Fazolek, „je zničit jejich armády. Cesta k tomu je zaútočit na ně s převahou, získat moment překvapení a odříznout jim zásobovací a ústupové rasy. Třetí frontou nemůžeš udělat nic pro splnění těchto cílů.“

„Já to vím,“ řekl Alaj.

„Čína není demokratická země. Vláda nemusí zvítězit ve volbách. Ale o to víc potřebuje podporu svých obyvatel.“

Petra vzdychla. Pochopila. „Napadnout přímo Čínu.“

„Taková invaze nemá naději na úspěch,“ prohlásil Alaj. „Na ostatních frontách nás obyvatelstvo bude vítat a spolupracovat s námi, zatímco jim bude házet klacky pod nohy. V Číně by to bylo naopak. Jejich letectvo by operovalo z blízkých letišť a mohlo by podnikat jeden nálet za druhým mezi jednotlivými vlnami našich letadel. Pravděpodobnost katastrofy by byla velmi vysoká.“

„Když katastrofu plánuješ, tak ji začni,“ vybídl ho Fazolek.

„Mluvíš na mě v moc velkých hádankách,“ odvětil Alaj.

„Co je v tomto případě katastrofa? Kromě toho, že by vás zastavili na pláži – což není pravděpodobné, neboť Čína má jedno z nejsnáze napadnutelných pobřeží na světě – pro vaše jednotky bude katastrofa, když je rozdělí, odříznou od zásobování a donutí fungovat bez koordinace z centra.“

„Ty bys chtěl přistát a okamžitě s nimi zahájit partyzánskou válku?“ zeptal se Alaj. „Vždyť bychom neměli podporu místních lidí.“

„Hodně jsem o tom přemýšlel,“ přiznal Fazolek. „Číňané jsou zvyklí na útlak – ostatně, kdy nad sebou neměli tvrdou ruku? – ale nikdy se s ním nesmířili. Vzpomeň si, kolik tam bylo selských vzpour – a proti vládám, které byly mnohem vlídnější, než je tato. Pokud vaši vojáci vtrhnou do Číny, jako když Sherman táhl k moři, setkají se s odporem na každém kroku.“

„Jenže když budou odříznuti od zásobování, budou si muset opatřovat jídlo z místních zdrojů,“ namítl Alaj.

„Jednotky s přísnou kázní to mohou dokázat,“ prohlásil Fazolek. „Ale vzhledem k tomu, jak v Indonésii odjakživa pohlíželi na Číňany, to pro Indonésany bude těžké.“

„Věř mi, že svoje vojáky zvládnou.“

„Tak ať to udělají následovně: v každé vesnici, do které přijdou, vezmou půlku jídla – ale jen půlku. Dají si záležet na tom, aby polovina zůstala, a vy vesničanům řeknete, že je to proto, že vás Alláh neposlal bojovat s čínskými lidmi. Pokud bylo nutné v zájmu získání kontroly nad vesnicí někoho zabít, omluvte se rodině nebo celé vesnici, i kdyby ten mrtvý byl voják. Buďte ti nejmilejší útočníci, jaké si kdy uměli představit.“

„Och,“ vydechl Alaj. „To chceš od pouhé disciplíny hodně.“

Petra si to začínala představovat. „Možná by pomohlo, kdybyste odcitovali svým vojákům tu pasáž z Rozpoznání, ve které se říká: ‘Může se stát, že váš Bůh zničí vaše nepřátele a učiní z vás vládce v jejich zemi. Pak se bude dívat, jak se budete chovat.’“

Alaj na ni pohlédl s nelíčeným úžasem. „Ty cituješ korán mě?“

„Zdálo se mi, že se ten verš hodí. Proto jsi mi nechal dát korán do pokoje, ne? Abych ho četla.“

Alaj zavrtěl hlavou.

„Korán ti dal Lankowski.“

„A ona si ho přečetla,“ dodal Fazolek. „Oba jsme překvapení.“

„Ta pasáž se hodí,“ potvrdil Alaj. „Možná nás Bůh udělá vládci v Číně. Ukažme od začátku, že můžeme vládnout spravedlivě.“

„Nejlepší na tom plánu je to,“ navázal Fazolek, „že hned po vás přijdou čínští vojáci, a jelikož se budou bát, že jejich armáda zůstane bez zásob nebo budou chtít připravit naši armádu o další proviant, pravděpodobně seberou celý zbytek jídla.“

Alaj přikývl, usmál se a pak se rozchechtal. „Naše invazní armáda nechá Číňanům dost jídla, ale čínská armáda je uvrhne do hladu.“

„Pravděpodobnost vítězství u veřejnosti je velice vysoká,“ dovedl Fazolek.

„A mezitím,“ ozvala se Petra, „čínští vojáci v Indii a Xinjiangu budou šilet, protože nebudou vědět, co se děje s jejich rodinami doma.“

„Invazní flotila se neshromáždí k útoku,“ pokračoval Fazolek. „Vylodění proběhne s využitím filipínských a indonéských rybářských lodí, v malých jednotkách rozptýlených po pobřeží. Indonéská flotila s letadlovými loděmi počká daleko od pobřeží, dokud letadla nepovolají k vzdušným útokům na označené vojenské cíle. Pokaždé,

když se pokusí vaši armádu najít, rozptýlí se. Žádné předem plánované bitvy. Zpočátku bude obyvatelstvo pomáhat jim; ale brzy začnou pomáhat vám. Municipi a trhavy budou doplňovat z nočních shozů. Jídlo si vojáci najdou sami. A stále budou postupovat hlouběji a hlouběji do vnitrozemí, ničit komunikace, vyhazovat do vzduchu mosty. Ale přehrady ne. Přehrady nechte být.“

„Samozřejmě,“ souhlasil zachmuřeně Alaj. „Pamatujeme se na Asuán.“

„Tak, můj návrh jsi slyšel,“ uzavřel Fazolek. „Z vojenského hlediska vám to v prvních týdnech nepřinese nic. Ztráty budou zpočátku vysoké, než se skupiny dostanou dál od pobřeží a zvyknou si na tento způsob boje. Ale i kdyby se jen čtvrtině vašich lidí podařilo zůstat na svobodě a operovat na čínském území, přinutilo by to Číňany stahovat další a další jednotky z indické fronty domů.“

„Dokud nepožádají o mír,“ dodal Alaj. „Nechceme Čínu ovládnout. Chceme osvobodit Indii a Indočinu, přivést zpátky všechny zajatce odvečené do Číny a obnovit právoplatné vlády, ale se smlouvou, která zaručí muslimům na jejich území veškerá privilegia.“

„Tolik krveprolití pro tak skromný cíl,“ rýpla si Petra.

„A samozřejmě osvobodit tureckou Čínu,“ doplnil Alaj.

„To se jim bude líbit,“ prohlásil Fazolek.

„A Tibet,“ přidal ještě Alaj.

„Když je moc pokoříte, jedině tím připravíte jeviště pro další válku,“ ozvala se Petra.

„A úplnou svobodu náboženství také v Číně.“

Petra se zasmála. „To bude dlouhá válka, Alaji. Nového impéria by se pravděpodobně vzdali – nedrželi je zas tak dlouho a nedá se se říct, že by jim to přineslo velké bohatství a slávu. Ale Tibet a tureckou Čínu drželi několik století. Na obou těchto územích je mnoho hanských Číňanů.“

„To jsou problémy na později,“ uzavřel Alaj, „a ty je nemusíš řešit.“

Nejspíš ani já. Ale víme, na co západ stále zapomíná. Když zvítězíš, chovej se jako vítěz.“

„Myslím, že tento přístup se ve Versailles ukázal jako katastrofální.“

„Ne,“ odvětil Alaj. „Ukázal se jako katastrofální po Versailles, když Francie a Anglie neměly páteř, neměly vůli vynutit si dodržování smlouvy. Po druhé světové válce se Spojenci zachovali moudřeji. Nechali své jednotky na německé půdě bezmála století. V některých případech mírně, v některých tvrdě, ale vždycky tam pevně byly.“

„Jak jsi řekl,“ navázal Fazolek, „ty a tvoji nástupci zjistíte, jak dobře to funguje, a jak vyřešit nové problémy, které se nutně objeví. Ale já tě varuji, že jestli se z osvoboditelů stanou utlačovatelé, lidé, které osvobodili, se budou cítit zrazeni ještě víc a budou je o to víc nenávidět.“

„Já si to uvědomuji,“ řekl Alaj. „A vím, před čím mě varuješ.“

„Já myslím,“ namítl Fazolek, „že nepoznáš, jestli se muslimové skutečně změnili a nejsou tak nábožensky netolerantní jako za starých zlých časů, dokud jim nedáš do rukou moc.“

„Udělám, co může kalif udělat,“ slíbil Alaj.

„Já vím, že to uděláš,“ vložila se do hovoru Petra. „Nezávidím ti odpovědnost, kterou máš.“

Alaj se usmál. „Tvůj přítel Petr ano. Dokonce chce ještě větší.“

„A tvoji lidé budou chtít víc pro tebe. Ty možná nechceš vládnout světu, ale jestli zvítězíš v Číně, budou chtít, abys to udělal, jejich jménem. A jak jim potom řekneš ne, Alaji?“

„Těmito rty,“ odvětil Alaj. „A tímto srdcem.“

KAPITOLA 16 – PASTI

Komu: Locke%erasmus@polnet.gov

Od: Pisek%voda@ArabNet.net

Předmět: Pozvánka na večírek

Tohle si určitě nechcete nechat ujít. Kemal si nahoře myslí, že je hlavní hvězda, ale až dole spustí Šach a Páko, pak teprve začne ohňostroj! Radím, abyste si počkal na večírek v přízemí, než začnete bouchat zátky!

„Johne Paule,“ řekla tiše Theresa, „já nechápu, co tady Petr dělá.“ John Paul zavřel kufr. „Jemu to tak vyhovuje.“

„Měli bychom to dělat potají, ale on...“

„Žádal nás, abychom o tom tady nemluvili.“ John Paul si přitiskl prst na rty, potom přibral ke svému kufru její a vykročil ke vzdáleným dveřím ložnice.

Therese nezbývalo než si povzdechnout a vydat se za ním. Po všem, co s Petrem zažili, se snad dalo čekat, že k nim bude mít důvěru. Jenže on pořád musel hrát ty své hry, ve kterých nikdo kromě něho neví, co se vlastně děje. Teprve před několika hodinami se rozhodl, že odletí dalším raketoplánem, a čekal od nich, že to udrží v naprosté tajnosti.

Co tedy Petr dělá? Prakticky po každém členovi stálého staničního personálu chce, aby mu prokázal nějakou laskavost, někam mu skočil, „a potřebuji to mít do 18:00.“

Nebyli to pitomci. Všichni věděli, že v 18:00 se musí nalodit ti, kteří chtějí odletět dalším raketoplánem v 19:00.

To a priori znamenalo, že o tomto velkém tajemství věděli úplně všichni.

Petr přesto dál vyžadoval, aby o tom nemluvili, a John Paul ho v tom ještě podporoval! Co to bylo za šílenost? Petr určitě nebyl lehkomyšlný; byl příliš systematický, než aby to mohla být náhoda.

Chtěl snad někoho přistihnout, jak pošle varovnou zprávu Achillovi? Jenže co když místo varování prostě pošlou raketoplán ke všem čertům? Třeba se operací myslelo právě tohle – sabotáž raketoplánu, ve kterém se budou vracet domů. To Petra nenapadlo?

Ovšemže ho to napadlo. Petrovi bylo vlastní myslet na všechno.

Nebo mu alespoň bylo vlastní myslet si, že myslí na všechno.

Na chodbě John Paul udržoval příliš rychlé tempo, než aby s ním mohla konverzovat, a když se o to přesto pokusila, přitiskl si prst na rty.

„Jde to dobře,“ zašeptal.

U výtahu do středu stanice, kde raketoplány kotvily, na ně čekal Dimak. Musel tam být, protože jejich dlaně by výtah neaktivovaly.

„Je mi líto, že nás opouštíte tak brzy.“

„Nikdy jste nám neřekl, která ložnice patřila armádě Draků,“ prohodil John Paul.

„Ender tam stejně nespál,“ odvětil Dimak. „Měl vlastní kajutu. Všichni velitelé ji měli. Předtím byl v několika armádách, ale...“

„Teď už je stejně pozdě,“ uzavřel John Paul.

Výtahové dveře se otevřely. Dimak vešel dovnitř, podržel jim dveře, dlaní se přihlásil na ovládacím panelu a zadal kód pro pravou letovou palubu.

Potom z výtahu zase vystoupil. „Je mi líto, rád bych vás doprovodil, ale plukovník – pan ministr naznačil, že bych o tom neměl vědět.“

John Paul pokrčil rameny.

Dveře výtahu se zavřely a oni se rozjeli nahoru.

„Johnny P,“ promluvila Theresa, „jestli si děláme takové starosti, že nás někdo odposlouchává, co to mělo znamenat? Proč jsi s ním mluvil tak otevřeně?“

„Má u sebe tlumítko,“ odvětil John Paul. „Jeho rozhovory nemůže nikdo slyšet. Naše může a tenhle výtah je určitě napíchnutý.“

„To ti řekl Uphanad?“

„Bylo by šílené zajišťovat bezpečnost v rouře, jako je tahle stanice, a nemít štenici v úzkém hrdle, kterým musí projít každý, aby se dostal dovnitř.“

„Promiň, že neuvažuju jako paranoidní špión.“

„Já myslím, že je to jedna z tvých nejlepších vlastností.“

Zjistila, že nemůže vyslovit nic z toho, na co myslí. A nejenom proto, že by ji mohl slyšet Uphanadův bezpečnostní systém.

„Nesnáším, když se mnou tak ‘jednáš’.“

John Paul se maličko ušklíbl. „Fajn, co kdybych s tebou pro změnu ‘zacházel’?“

„Kdybys mi nenesl kufr, tak bych tě...“ řekla Theresa.

„Polechtala?“

„Nejsi v obraze o nic víc než já,“ prohlásila Theresa. „Ale chováš se, jako bys věděl všechno.“ Gravitace rychle slábla. Chytila se postranního madla a nohou se zahákla za podlahové držadlo.

„Něco jsem vytušil,“ začal John Paul. „Pokud jde o zbytek, nezbývá mi než věřit. On je vážně moc chytrý kluk.“

„Není tak chytrý, jak si myslí.“

„Ale je o hodně chytřejší, než si myslíš ty.“

„Předpokládám, že tvoje hodnocení jeho inteligence je naprosto bezchybné.“

„Ty to umíš tak hezky říct. Připadám si úplně... inferiorní.“

„Proč nemůžeš říct jednoduše ‘méněcenný’?“

„Protože znám slovo ‘inferiorní’ a ty je znáš taky. A mně se líbí.“

Dveře výtahu se otevřely.

„Mám vám vzít kufr, madam?“ zeptal se John Paul.

„Jestli chceš,“ odpověděla, „ale bakšíš ti nedám.“

„No ne, ty jsi vážně našťvaná,“ utrousil polohlasně.

Protáhla se kolem něho a on začal házet zavazadla zřízencům.

Petr čekal u vstupu do raketoplánu. „Na poslední chvíli, co?“

„Už je šest?“ otázala se Theresa.

„Za minutu,“ odpověděl Petr.

„Pak jsme tady brzo,“ odsekla Theresa. Proplula kolem něho dál do přechodové komory.

Zaslechla za sebou, jak se Petr zeptal: „Co to do ní vjelo?“ a John Paul odpověděl: „Později.“

V raketoplánu jí chvílku trvalo, než se přeorientovala. Nedokázala se zbavit pocitu, že podlaha je na nesprávném místě nalevo a dovnitř bylo ven nebo tak nějak. Ale přitahovala se za držadla na zadní straně opěradel, až našla sedadlo. U uličky, aby naznačila ostatním pasa-

žerům, že si mají sednout někam jinam.

Jenže jiní pasažéři nepřišli. Dokonce ani John Paul a Petr.

Čekala dobrých pět minut. Pak začala být tak netrpělivá, že už tam nedokázala vydržet.

Našla je, jak se vznášejí ve vzduchu nedaleko přechodové komory a něčemu se smějí.

„To se smějete mně?“ zeptala se. Jen ať se zkusí odpovědět ano.

„Ne,“ řekl ihned Petr.

„Jenom trochu,“ přiznal John Paul. „Teď můžeme mluvit. Pilot přerušil veškeré spojení se stanicí a... Petr má u sebe taky tlumítko.“

„To je moc milé,“ řekla Theresa. „Škoda, že se nenašlo jedno pro mě nebo pro tvého otce.“

„Nenašlo,“ řekl Petr. „Já sám mám Graffovo. Asi je neskladují ve velkém.“

„Proč jsi říkal každému, koho jsi potkal, že odlétáme tímhle raketoplánem? Chceš nás všechny zabít?“

„Ach, jak spletité pavučiny spřádáme, když klameme,“ prohlásil Petr.

„Tak teď si hraješ na pavouka?“ vrčela Theresa. „A co jsme my, vlákna? Nebo mouchy?“

„Pasažéři,“ odpověděl za Petra John Paul.

A Petr se rozesmál.

„Zasvěťte mě do toho vtipu,“ Theresa vypadala nahněvaně, „nebo vás rozsadím, přísahám.“

„Jakmile Graff zjistil, že má informátora tady na stanici, povolal vlastní bezpečnostní tým. Kromě něho o tom nikdo neví, ale ve skutečnosti ze stanice neodcházejí ani nejsou přijímány žádné zprávy. Ale všem na stanici to připadá, jako by se nic nedělo.“

„A vy doufáte, že někoho přistihnete, jak posílá zprávu, ve kterém raketoplánu sedíme.“

„Vlastně čekáme, že nikdo žádnou zprávu nepošle.“

„Tak o co tady jde?“

„Důležité je, kdo zprávu nepošle.“ A Petr se na ni vesele zazubil.

„Když vám dělá tak dobře, jak jste chytří, už se na nic ptát nebudu,“ prohlásila. „Předpokládám, že ten mazaný plán, ať už je jakýkoli, vymyslel můj malý chytráček.“

„A to se říká, že Démostenés má sklon k sarkasmu,“ poznamenal Petr.

Ještě před chvilkou to nechápala. Teď pochopila. Asi něco cvaklo. Patříčný duševní převod zabral, správná synapse na okamžik zadržela elektřinou. „Tys chtěl, aby si všichni mysleli, že náš odjezd náhodou odhalili. A všichni tak dostali šanci odeslat zprávu,“ řekla. „Kromě jednoho. Takže jestli je to on...“

John Paul dokončil větu za ni. „Žádná zpráva neodejde.“

„Ledaže by byl fakt chytrý,“ zamyslela se Theresa.

„Chytřejší než my?“ zeptal se Petr.

Podívali se na sebe s Johnem Paulem. Potom oba zavrtěli hlavou. „To né,“ řekli jednohlasně a vybuchli smíchy.

„Mám radost, že tak hezky držíte spolu.“

„No tak, mami, nic si z toho nedělej,“ uklidňoval ji Petr. „Nemohl jsem ti to říct, protože kdyby věděl, že je to past, nefungovalo by to, a on je jediný, kdo může poslouchat všechno. Pro tvou informaci, tlumítko jsem dostal teprve teď.“

„To všechno chápu,“ přikývla Theresa. „Nechápu jenom to, že tvůj otec na to přišel a já ne.“

„Mami, jestli ti jde o to, nikdo si nemyslí, že jsi prostáček.“

„Prostáček? Ze které zatuchlé zásuvky nějakého mrtvého profesora angličtiny jsi to slovo vytáhl? Ujišťuji tě, že mě ani v těch nejhorších snech nenapadlo, že bych mohla být prostáček.“

„To je dobře,“ řekl Petr. „Protože by to byla chyba.“

„Neměli bychom se před startem připoutat?“ zeptala se Theresa.

„Ne,“ odpověděl Petr. „Nikam totiž neletíme.“

„Proč ne?“

„Počítače na stanici usilovně zpracovávají simulační program, podle něhož to vypadá, že raketoplán se normálně připravuje ke startu. Aby to vypadalo, jak to vypadat má, odpojíme se a odplujeme kousek od stanice. Jakmile v doku zůstane jenom Graffův tým zvenčí, vrátíme se a vylezeme z téhle rachotiny ven.“

„Na to, že jde o dopadení jednoho informátora, to vypadá jako dosti rafinovaná lest.“

„To víš, mami, vychovala jsi mě s vytříbeným smyslem pro styl,“ odvětil Petr. „Dětství na tvém klíně se prostě nedá jen tak zapomenout.“

Lankowski zaklepal na dveře, když byla skoro půlnoc. Petra již hodinu spala. Fazolek se odhlásil, odpojil panel a šel otevřít.

„Stalo se něco?“ zeptal se Lankowského.

„Náš společný přítel chce s vámi dvěma mluvit.“

„Petra už spí,“ řekl Fazolek. Ale poznal z Lankowského chladného chování, že se stalo něco velice vážného. „Alaj je v pořádku?“

„V naprostém pořádku, děkuji,“ odvětil. „Prosím, probud'te svou ženu a přiveďte ji co nejrychleji.“

O čtvrt hodiny později již stáli před Alajem, nikoli na zahradě, nýbrž v kanceláři, a Alaj seděl za stolem. Zasludou adrenalinu nebyli Fazolek a Petra ani trochu ospalí.

Alaj měl na stole jediný list papíru, který teď přistrčil k Fazolkovi. Fazolek jej vzal a přečetl si ho.

„Ty si myslíš, že jsem to poslal já,“ konstatoval.

„Nebo Petra,“ kývl Alaj. „Snažil jsem se namluvit si, že jsi jí možná dost nezduřaznil, jak je důležité, aby se tato informace k Hegemonovi nedostala. Ale pak jsem si uvědomil, že přemýšlím jako velice starosvětský muslim. Ona je za své činy zodpovědná. A chápala stejně jako ty, že udržet tuto věc v tajnosti má klíčový význam.“

Fazolek si povzdechl.

„Já jsem to neposlal,“ prohlásil Fazolek. „Petra to taky neposlala. Nejenom že jsme pochopili tvé přání udržet to v tajnosti, my jsme s ním i souhlasili. Pravděpodobnost, že bychom někomu poslali informaci o tom, co děláte, je nulová. Tečka.“

„Přesto někdo odeslal tuto zprávu z naší sítě. Z této budovy!“

„Alaji, my tři patříme k nejchytřejším lidem na Zemi. Byli jsme spolu ve válce a vy dva jste přežili Achillův únos. Potom se stane něco takového a ty jsi přes to všechno neomylně přesvědčený, že právě my jsme zradili tvou důvěru.“

„Kdo jiný mimo náš kroužek to věděl?“

„Projděme si to. Všichni muži, kteří byli na tom jednání, mají svůj personál. Tento personál netvoří idioti. Nikdo jim nemusí nic vý-

slovně říkat, stačí, když vidí zápisy, slyší poznámky. Někteří tito muži by si dokonce mohli myslet, že neznámá bezpečnostní riziko, když to řeknou pobočníkovi, kterému hluboce věří. A někteří mohou být ve skutečnosti jenom loutky, takže musejí mluvit s lidmi, kteří za ně dělají opravdovou práci, protože jinak by se neudělalo nic.“

„Já všechny tyto muže znám,“ namítl Alaj.

„Ne tak dobře, jako znáš nás,“ vmísila se Petra. „To, že jsou dobří muslimové a jsou ti oddaní, ještě neznámá, že jsou všichni stejně opatrní.“

„Petr si buduje síť informátorů a korespondentů od... vlastně od dětství. Dělal to už v době, kdy nikdo z nich nevěděl, že je jenom dítě. Bylo by šokující, kdyby neměl informátora ve tvém paláci.“

Alaj upíral zrak do papíru na stole. „Ta zpráva je zamaskovaná velice neohrabaně,“ uznal Alaj. „Předpokládám, že vy byste to udělali líp.“

„Já bych ji zašifroval,“ odvětil Fazolek. „A Petra by ji nejspíš schovala do nějakého obrázku.“

„Myslím, že z té neobratnosti by ti mělo něco vyplynout,“ navázala Petra. „Člověk, který to napsal, je někdo, kdo si myslí, že tuto informaci musí skrývat pouze před někým mimo úzký kroužek zasvěcených. Musel by vědět, že pokud bys ji viděl ty, okamžitě bys poznal, že ‘Šachem’ jsou myšleni bývalí vládcové Íránu, ‘Pako’ je Pákistán a ‘Kemal’ je průhledná náarážka na zakladatele moderního Turecka po rozpadu Osmanské říše. Jak bys to nemohl pochopit?“

Alaj přikývl. „Takže ji takto kóduje jenom proto, aby ji nepochopil někdo zvenčí, pokud by ji nepřítel zachytil.“

„Nemyslí si, že tady někdo bude prohledávat jeho odchozí poštu,“ pokračovala Petra. „Na rozdíl od Fazolka a mne, kteří jasně víme, že jsme sledováni po celou dobu, co jsme tady.“

„Bez valných úspěchů,“ poznamenal Alaj s křečovitým úsměvem.

„Museli byste mít lepší software,“ prohodil Fazolek.

„Kdybychom skutečně poslali Petrovi zprávu,“ pokračovala Petra, „řekli bychom mu jasně, aby varoval naši indickou přítelkyni, že nemá Číňanům bránit v odchodu z Indie, pouze v návratu.“

„Jinak bychom neměli žádný důvod, abychom o tom Petrovi vůbec říkali,“ navázal Fazolek. „Neppracujeme pro něho. Nemáme ho zas tolik rádi.“

„Není jeden z nás,“ uzavřela rázně Petra.

Alaj přikývl, povzdechl si a zaklonil se. „Posaďte se, prosím,“ vybídl je.

„Díky,“ přijala Petra.

Fazolek došel k oknu a rozhlédl se po trávnicích kropených odso-lenou vodou ze Středozevního moře. Tam, kde Alláh projevoval svou přízeň, poušť kvetla. „Nemyslím si, že to něčemu uškodí,“ zhodnotil Fazolek. „Kromě toho, že dnes přijdeme o trochu spánku.“

„Musíte pochopit, že pro mne není jednoduché podezírat nejbližší spolupracovníky, které tady mám.“

„Jsi kalif,“ jemně řekla Petra, „ale zároveň jsi pořád velice mladý muž a oni to vidí. Vědí, že tvůj plán je skvělý, milují tě, podporují tě ve všech velkých věcech, které pro svůj lid plánuješ. Ale když jim řekneš: Udržte to v absolutní tajnosti, řeknou, že to udělají, dokonce to tak i myslí, ale ve skutečnosti to neberou moc vážně, protože jsi...“

„Ještě kluk,“ dořekl Alaj.

„Časem to přejde,“ pokračovala. „Máš před sebou mnoho let. Mís-to všech těch starších mužů jednou přijdou jiní.“

„Mladší, kterým věřím ještě méně,“ vzdychl smutně Alaj.

„Říct něco Petrovi není totéž jako říct to nepříteli,“ ozval se Fazolek. „Neměl se to dozvědět před invazí. Ale všimni si, že informátor mu neprozradil, kdy invaze začne.“

Alaj nesouhlasil. „Ale ano, prozradil.“

„V tom případě to nevidím,“ přiznal Fazolek.

Petra znovu vstala a podívala se na vytištěný e-mail. „O datu invaze tam není nic.“

„Bylo to odesláno v den invaze,“ řekl Alaj.

Fazolek a Petra se na sebe podívali. „Dnes?“ zeptal se Fazolek.

„Turecká operace již začala. Jakmile se v Xinjiangu setmělo. Máme již potvrzeno e-mailovými zprávami, že tři letiště a velká část elektrické sítě jsou v našich rukou. A zatím nic nenasvědčuje tomu, že by Číňané o něčem věděli. Jde to lépe, než jsme doufali.“

„Už to začalo,“ uvažoval Fazolek. „Takže na změnu plánů pro třetí frontu bylo již pozdě.“

„Ne, nebylo. Rozeslali jsme nové rozkazy. Indonézští a arabští velitelé jsou velice hrdí, že jim byla svěřena akce, která přenese válku do domova nepřítelů.“

Ale Fazolek se zděsil. „Ale co logistika... není čas na přípravu.“

„Fazolku,“ řekl pobaveně Alaj, „měli jsme hotové plány na složité vylodění na pláži. To byl logistický zlý sen. Vyložit tři sta samostatných oddílů na různých místech čínského pobřeží, pod rouškou tmy, za tři dny ode dneška, a podpořit je leteckými útoky a shozem materiálu – to moji lidé zvládnou ve spaní. Právě to bylo na tvém nápadu nejlepší, Fazolku. Nebyl to žádný plán, byla to situace, a každý jednotlivý velitel nemá jiný plán než improvizovat, aby splnil cíle mise. Řekl jsem jim ve svých rozkazech, že když budou postupovat do vnitrozemí, ochrání své muže a způsobí čínské vládě maximální potíže, nemohou neuspět.“

„Tak už to začalo,“ zopakovala Petra.

„Ano,“ řekl Fazolek. „Začalo to, a Achilles není v Číně.“

Petra se na něho podívala a roztáhla tvář do úsměvu. „Uvidíme, jestli bychom mu nemohli naházet nějaké klacky pod nohy.“

„Jedna věc je důležitější,“ uvědomil si Fazolek. „Jelikož jsme Petrovi zatím neposlali zprávu, kterou on musí dopravit Virlomi do Indie, můžeme to udělat teď, s tvým svolením?“

Alaj se na něho podíval přimhouřenýma očima. „Zítra. Až začnou přicházet zprávy o bojích v Xinjiangu. Povím vám kdy.“

Graff seděl v Uphanadově kanceláři, nohy měl na stole a díval se, jak Uphanad pracuje u konzole bezpečnostního systému.

„Tak, a je to, pane,“ prohlásil Uphanad. „Odletěli.“

„A přistanou kdy?“ zeptal se Graff.

„Nevím,“ odvětil Uphanad. „To je věc trajektorií a velice složitých rovnic zohledňujících rychlost, hmotnost – jak si jistě vzpomenete, neučil jsem v Bitevní škole astrofyziku.“

„Učil jste taktiku malých skupin, jestli si dobře vzpomínám,“ řekl Graff.

„A když jste udělal ten pokus s vojenskou hudbou – jak se kluci učili zpívat společně...“

Graff zaúpěl. „To mi ani nepřipomínejte, prosím. To byl opravdu hodně hloupý nápad.“

„Ale vy jste to okamžitě poznal a naštěstí jste nás nechal zahrát to do autu.“

„K čertu s týmovým duchem,“ zaklel Graff.

Uphanad stiskl několik kláves na konzoli a obrazovka ukázala, že se právě odhlásil ze systému. „Tady je všechno hotovo. Jsem rád, že jste zjistil, že máme tady na ministerstvu informátora. Poslat Wigginyovy pryč bylo jediné bezpečné řešení.“

„A vzpomínáte si,“ promluvil Graff, „jak jsem vás obvinil, že jste Fazolkovi dovolil, aby vás viděl, když jste se připojoval?“

„Jako by to bylo včera,“ přikývl Uphanad. „Myslím, že byste mi neuvěřil, kdyby se za mě Dimak nepostavil a nepřišel s možností, že Fazolek vlezl do ventilačního systému a nakukoval větracími otvory.“

„Ano, Dimak byl přesvědčený o tom, že při své metodičnosti jste nemohl porušit své zvyky a chvíli nedávat pozor. Měl pravdu, ne?“

„Ano.“

„A já jsem se poučil,“ přiznal Graff. „Od té doby jsem vám věřil.“

„Doufám, že jsem dokázal oprávněnost té důvěry.“

„Mnohokrát. Neudržel jsem celý sbor z Bitevní školy. Jistě, někteří se domnívali, že ministerstvo pro kolonizaci je příliš nudné pro jejich schopnosti. Ale ona to není jen otázka osobní loajality, vidíte?“

„Jak to myslíte, pane?“

„Nemyslíte, že bychom měli být loajální něčemu většímu než jedné konkrétní osobě? Já jsem loajální lidstvu – nezdá se vám to nabubřelé? – konkrétně určitému projektu, rozšíření lidského genomu do co možná nejvíce hvězdných soustav. Tak, aby naše existence nemohla být už nikdy ohrožena. A tomu jsem obětoval mnoho osobních loajalit. Dělá mne to naprosto čitelným, ale také nespolehlivým, jestli mi rozumíte.“

„Myslím, že ano, pane.“

„Má otázka zní tedy takto, dobrý příteli: Komu jste loajální vy?“

„Této věci, pane. A vám.“

„Ten informátor, který využil vaše připojení. Myslíte, že na vás zase koukal z větracího otvoru?“

„To je krajně nepravděpodobné, pane. Považuji za mnohem pravděpodobnější, že pronikl do systému a vybral si mě náhodou, pane.“

„Ano, jistě. Ale musíte chápat, že když bylo na tom e-mailu vaše jméno, museli jsme jako první eliminovat možnost, že jste to vy.“

„To je jediné logické, pane.“

„Proto, když jsme poslali Wigginovy raketoplánem domů, zařídili jsme, aby všichni příslušníci stálého personálu věděli, že odjíždějí, a měli možnost poslat zprávu. Všichni kromě vás.“

„Kromě mne, pane?“

„Od chvíle, kdy se rozhodli odjet, jsem byl stále s vámi. Kdyby tedy někdo poslal zprávu, věděli bychom, že jste to nebyl vy, i kdyby použil vaše přihlášení. Ale kdyby nikdo zprávu neposlal... neposlal byste ji vy.“

„To není příliš spolehlivé, pane,“ namítl Uphanad. „Někdo jiný nemusel zprávu poslat z vlastních důvodů, pane. Třeba si jejich odjezd žádnou zprávu nežádal.“

„To je pravda,“ uznal Graff. „Ale my bychom vás na základě neodeslané zprávy neusvědčili ze zločinu. Pouze bychom vás přearadili na místo, kde byste neměl takovou odpovědnost. Nebo bychom vám dali možnost odejít do výslužby se slušnou penzí.“

„To je od vás velice laskavé, pane.“

„Prosím, nemyslete si o mně, že jsem laskavý, já totiž...“

Dveře se otevřely. Uphanad se otočil, viditelně překvapený. „Sem nemůžete jen tak přijít,“ řekl Vietnamce, která stála ve dveřích.

„Ale já jsem ji pozval,“ zahlaholil Graff. „Myslím, že neznáte plukovníka Ngujenovou z jednotky digitálního zabezpečení MF.“

„Ne,“ Uphanad vstal, aby jí podal ruku. „Nevěděl jsem ani, že váš útvar existuje.“

Ignorovala jeho nataženou ruku a podala Graffovi papír.

„Á,“ řekl, aniž si jej přečetl. „V této místnosti jsme mimo podezření.“

„Zpráva nepoužila jeho přihlášení,“ řekla Ngujenová.

Graff si zprávu přečetl. Tvořilo ji jediné slovo: „Off.“ Podle přihlášení ji odeslal zřízenec z doků.

Podle hlavičky bylo vidět, že zpráva byla odeslána teprve před několika minutami. „Můj přítel je mimo podezření,“ prohlásil Graff.

„Ne, pane,“ oponovala Ngujenová.

Uphanada, na němž bylo krátce vidět úlevu, to vyvedlo z míry. „Ale já jsem to neposlal. Jak bych taky mohl?“

Ngujenová mu neodpověděla, bavila se pouze s Graffem. „Bylo to odesláno z této konzole.“

Došla ke konzoli a začala se přihlašovat.

„Já to udělám, když dovolíte,“ řekl Uphanad.

Otočila se. V ruce měla paralyzující pistoli. „Postavte se ke stěně,“ nařídila. „Ruce tak, abych na ně viděla.“

Graff vstal a otevřel dveře. „Pojďte dál.“ Do místnosti vstoupili další dva vojáci MF. „Prosím, prohledejte pana Uphanada, jestli u sebe nemá zbraně nebo jiné smrtící nástroje. A za žádných okolností se nesmí dotknout počítače. Nechceme, aby spustil program, který vymaže všechny důležité materiály.“

„Nevím, jak se to stalo,“ bránil se Uphanad, „ale křivdíte mi.“

Graff ukázal na konzoli. „Ngujenová se nikdy nemýlí,“ prohlásil. „Je ještě metodičtější než vy.“

Uphanad se díval. „Ona se přihlašuje jako já.“ Vzápětí: „Použila moje heslo. To je nezákonné!“

Ngujenová přivolala Graffa, aby se podíval na obrazovku. „Normálně se pro odhlášení stisknou dvě klávesy, vidíte? Jenže on stiskl také tuto. Malíčkem, abyste si toho nevšiml. Toto pořadí kláves aktivovalo rezidentní program, který si náhodně vybral identitu někoho z personálu a odeslal zprávu. Také spustil obvyklou odhlašovací proceduru, takže vám to připadalo, jako byste se díval na někoho, kdo se naprosto normálně odhlašuje.“

„Měl to připravené, aby to mohl poslat kdykoli,“ konstatoval Graff.

„Ale poslal to pět minut po skutečném startu.“

Graff a Ngujenová se otočili a pohlédli na Uphanada. Poznal, že byl dopaden. Graff mu to viděl na očích.

„Povězte, jak vás Achilles naverboval? Nemyslím, že byste se s ním někdy setkal. Určitě mezi vámi nevznikla vazba, když tady byl několik dní jako student.“

„Drží mou rodinu,“ přiznal Uphanad a rozplakal se.

„No tak,“ napomenul ho Graff. „Ovládejte se, chovejte se jako voják. Máme velice málo času na to, abychom vaše selhání napravili. Až za vámi příště někdo přijde s takovou výhrůžkou, budete vědět, že máte jít za mnou.“

„Hrozili, že na to přijdou, jestli vám to řeknu.“

„Pak jste mi měl říct i to,“ odvětil Graff. „Dobrá, teď jste mi to řekl. Měli bychom toho využít. Co se stane, když pošlete tuto druhou zprávu?“

„Nevím,“ řekl Uphanad. „Teď už je to stejně jedno. Ona ji právě odeslala znovu. Když dostanou stejnou zprávu dvakrát, poznají, že se něco stalo.“

„Jenže oni tu zprávu nedostali předtím ani teď,“ prohlásil Graff.

„Tuhle konzoli jsme odstříhli. Dokonce jsme přerušili spojení celé stanice se Zemí. Tak jako raketoplán ve skutečnosti vůbec neodletěl.“

Dveře se ještě jednou otevřely a do místnosti vešli Petr, John Paul a Theresa.

Uphanad se obrátil obličejem ke stěně. Vojáci ho chtěli otočit zpátky, ale Graff jim dal znamení, aby ho nechali být. Věděl, jak je Uphanad hrdý. Takové zahanbení před lidmi, které se pokusil zradit, bylo nesnesitelné. Potřeboval čas, aby se sebral.

Teprve když Wigginovi seděli, Graff vyzval Uphanada, aby se posadil také. Poslechl, s hlavou svěšenou jako karikatura spráskaného psa.

„Sedněte si, Uphanade, a postavte se k tomu jako chlap. Toto jsou dobří lidé, kteří chápou, že jste udělal něco, o čem jste si myslel, že to pro svou rodinu musíte udělat. Byla od vás chyba, že jste mi víc nevěřil, ale i to se dá pochopit.“

Přinejmenším v Theresině tváři Graff viděl, že není ani zpola tak chápavá, jak předjímal. Ale podařilo se mu ji gestem umlčet.

„Něco vám navrhu,“ pokračoval. „Obraťme to v naši výhodu. Sehnal jsem pro tuto operaci pár raketoplánů – mimochodem zdraví vás admirál Čamrajnagar – takže zbývá vyřešit dilema, který z nich poslat, až váš e-mail skutečně necháme odejít.“

„Dva raketoplány?“ zeptal se Petr.

„Musíme se dobrat toho, co Achilles s touto informací zamýšlel. Jestli na vás chce zaútočit při přistání, máme jeden těžce vyzbrojený raketoplán, který by si měl poradit se vším, co proti němu může vystřelit ze země nebo ze vzduchu. Osobně se domnívám, že plánuje útok raketou, až budete přelétávat nějakou oblast, kde může umístit mobilní odpalovací zařízení.“

„A váš těžce vyzbrojený raketoplán si s tím poradí?“ znovu se vmísil Petr.

„Hravě. Potíž je v tom, že tento raketoplán vůbec nemá existovat. Charta MF výslovně zakazuje vyzbrojování atmosférických strojů. Byl zkonstruován jako doplněk kolonizačních lodí pro případ, že by vyhlazení termiřanů nebylo úplné a někde bychom narazili na odpor. Pokud však takový raketoplán vstoupí do zemské atmosféry a prokáže své schopnosti tím, že sestřelí raketu, nemohli bychom o tom nikomu říct, aniž bychom poškodili MF. Proto bychom tento raketoplán mohli použít k tomu, abychom vás bezpečně dopravili na Zem, ale nemohli bychom nikomu sdělit, že vám někdo usiloval o život.“

„S tím bych dokázal žít,“ prohlásil Petr.

„Jenomže v tuto chvíli na Zemi ve skutečnosti vůbec nemusíte.“

„Ne, nemusím.“

„Proto bychom mohli poslat jiný raketoplán. Opět takový, o jehož existenci se neví, ale tentokrát není ilegální. Ten totiž nemá zbraně vůbec. Dokonce se dá říct, že i když je poměrně drahý ve srovnání třeba s pancéřovkou, je velice levný ve srovnání s opravdovým raketoplánem. Je to atrapa. Je postavena pečlivě, aby rychlostí a radarovým odrazem odpovídala skutečnému raketoplánu, ale několik věcí jí chybí – například místo, kam by se dal umístit člověk, nebo možnost měkkého přistání.“

„Tak pošlete dolů tenhle,“ ozval se John Paul, „přilákáte je, aby na něj vystřelili, a pak otevřete stavidla propagandě.“

„Pozorovatelé MF budou na odpálení číhat, takže se dostaneme k raketové odpalovací rampě dřív, než ji stačí rozmontovat, nebo alespoň dřív, než pachatelé stačí zmizet. Ať to nakonec bude ukazovat na Achilla nebo na Čínu, tak či tak budeme moci dokázat, že někdo na Zemi vystřelil na raketoplán MF.“

„To je dostane do velmi nepříjemné pozice,“ usoudil Petr. „Oznámíme, že cíl jsem byl já?“

„Můžeme se rozhodnout až na základě jejich reakce a podle toho, na koho padne vina. Pokud to bude Čína, myslím, že můžeme víc získat, když to budeme prezentovat jako útok na Mezinárodní flotilu. Pokud to bude Achilles, získáme víc, když ho odhalíme jako atentátníka.“

„Zdá se, že vám nic nebrání rozebírat tyto věci před námi,“ ozvala se Theresa. „Teď nás asi budete muset zabít.“

„Jenom mě,“ zašeptal Uphanad.

„Pravda, vás vyhodit musím,“ potvrdil Graff. „A musím vás poslat zpátky na Zemi, protože tady vás nechat nemohu. Všichni ostatní by z toho měli deprese, kdybyste se tady ploužil a tvářil se provinile a bezcenně.“

Naštěstí to Graff řekl dostatečně odlehčeným tónem, aby Uphanadovi znovu nevyhrkly slzy.

Graff pokračoval. „Slyšel jsem, že Indové potřebují oddané muže, kteří budou bojovat za jejich svobodu. To je loajalita, která je pro vás vyšší než loajalita k Ministerstvu pro kolonizaci, a já to chápu. Proto musíte jít tam, kam vás tato loajalita zavede.“

„To je... neuvěřitelná velkorysost,“ dostal ze sebe Uphanad.

„Můj nápad to není,“ řekl Graff. „Já jsem chtěl, aby vás MF v tajnosti odsoudila a popravila. Ale Petr mi řekl, že jestli jste se provinil a ukázalo se, že jste chránil rodinné příslušníky v čínském zajetí, bylo by špatné potrestat vás za nedokonalou loajalitu.“

Uphanad se otočil k Petrovi. „Moje zrada mohla vás a rodinu stát život.“

„Ale nestála,“ odvětil Petr.

„Rád si říkám,“ navázal Graff, „že Bůh nám někdy ukazuje milosrdenství tím, že umožňuje, aby nám nějaká náhoda zabránila v uskutečnění těch nejhorších plánů.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásila chladně Theresa. „Věřím, že když někomu namíříte na hlavu, ale kulka selže, stejně jste v očích Boha vrah.“

„Dobrá,“ uzavřel Graff, „až jednou budeme všichni mrtví, budeme se muset Boha zeptat, pokud v tě či oné podobě existuje, kdo má pravdu.“

KAPITOLA 17 – PROROCI

BezpecnyServer.net

Od: Locke%erasmus@polnet.gov

HESLO: Surajawong

Předmět: dívka na mostě

Spolehlivý zdroj prosí: Nebraňte Číňanům v odchodu z Indie. Pokud se ale budou potřebovat vrátit nebo dopravovat zásoby, zablokujte všechny možné cesty.

Číňané si zpočátku mysleli, že incidenty v provincii Xinjiang jsou dílem rebelů, kteří po století vytvářeli a přeskupovali gerilové skupiny. Čínskou armádu svazovala byrokracie, a tak byl v Pekingu podvečer, když Han Tzu konečně shromáždil dostatek informací, aby měl důkaz, že se jedná o významnou ofenzívu, jejíž původ leží mimo Čínu.

Popáté od doby, co zaujal místo v nejvyšším pekingském velení, Han Tzu propadl zoufalství, protože potřeboval něco udělat. Vždy bylo důležitější ukázat úctu k postavení nadřízených než říct jim pravdu a dát věci do pohybu. I teď, kdy měl v ruce důkaz, že vzhledem k úrovni výcviku, disciplíny, koordinace a zásobování je nemožné, aby tyto incidenty v Xinjangu byly dílem místních povstalců, musel čekat několik hodin, než jeho žádost o setkání postoupí přes všechny ty veledůležité pobočníky, poskoky, funkcionáře a nohsledy, jejichž jediným úkolem bylo vypadat co nejdůležitěji a nejvytíženěji, a zároveň zajistit, aby se ve skutečnosti udělalo co nejmíň.

V Pekingu byla už úplná tma, když Han Tzu přešel nádvoří, které dělilo útvar strategie a plánování od administrativy – což byl další důkaz nesmyslně špatné struktury, umístit tyto dva útvary tak, aby člověk musel absolvovat dlouhou procházku po venku. Měly být odděleny nízkou příčkou a neustále na sebe pokřikovat. Místo toho

na strategii a plánování neustále vznikaly plány, které administrativa nedokázala uskutečnit, a administrativa trvale nedoceňovala smysl plánů a bojovala proti myšlenkám, které jim mohly zajistit efektivitu.

Jak jsme mohli dobýt Indii? pomyslel si Han Tzu.

Kopal do holubů, kteří se mu motali pod nohama. Pokaždé o několik metrů odlétli a pak se znovu vrátili, jako by si mysleli, že z jeho nohou může s každým krokem spadnout něco jedlého.

Tato vláda zůstává u moci jedině proto, že obyvatelé Číny jsou holubi. Můžeš do nich kopat a kopat, ale oni se stejně znovu vrátí. A nejhorší jsou byrokrati. Čína byrokracii vymyslela a tisíce let náskoku před ostatním světem jí umožňovaly dotáhnout umění zmatku, budování říše a bouří ve sklenici vody na úroveň kdekoli jinde nedosažitelnou. Byzantská byrokracie byla ve srovnání s tím přímočarý systém.

Jak to dělal Achilles? Člověk odjinud, zločinec, šílenec – a čínská vláda to všechno věděla – přesto dokázal projít vrstvami zákeřných lichotníků a dostat se přímo na úroveň, kde se rozhoduje. Většina lidí ani nevěděla, kde tato úroveň je, protože to určitě nebyli známí vůdcové nahoře, kteří byli příliš staří, než aby vymysleli něco nového, a příliš vyděšení, že ztratí své požitky nebo budou dopadnout při desítkách svých trestných činů, než aby dokázali víc než říct svým podřízeným: „Dělejte, jak uznáte za vhodné.“

Rozhodnutí dělali poradci nejvyšších generálů o dvě úrovně níž. Han Tzuovi trvalo půl roku, než přišel na to, že nemá smysl jednat s tím nahoře, protože on se pokaždé poradí se svými pobočníky a dá na jejich doporučení. Teď už ani s nikým jiným nejednal. Ale zařídil takovou schůzku samozřejmě vyžadovalo vznést na každého generála složitou žádost a vysvětlit, že věc je natolik závažná, aby se jednání muselo konat bezodkladně, a zároveň tak triviální, že stačí, aby každý generál místo sebe poslal svého pobočníka.

Han Tzu nikdy úplně nepochopil, zda má celá tato složitá šaráda pouze ukázat náležitou úctu k tradici a formě, nebo zda se generálové tím vším skutečně nechají ošálit a pokaždé se rozhodují, jestli se zúčastní osobně, nebo pošlou svého pobočníka.

Samozřejmě tu byla také možnost, že se zprávy ke generálům vůbec nedostaly a pobočníci rozhodovali za ně. Nejpravděpodobnější

však bylo, že jeho návrh putoval ke každému generálovi například s komentářem: „Nikomu nebude vadit, když se šlechtitný a ctihodný generál nezúčastní,“ nebo „Únavné mrhání časem hrdinného vůdce; nehodný pobočník si rád udělá poznámky a nahlásí, pokud zazní něco důležitého.“

Han Tzu necítil loajalitu vůči žádnému z těchto šašků. Pokaždé, když rozhodli, bylo to beznadějně špatné rozhodnutí. Ty, které nesvazovala tradice, ovládalo úplně stejně jejich ego.

Přesto byl Han Tzu absolutně oddaný Číně. Dělal, co bylo pro Čínu nejlepší, a chtěl to tak dělat vždycky.

Potíž byla v tom, že často definoval „to, co je pro Čínu nejlepší“ způsobem, kterým si mohl snadno vysloužit kulku do týla.

Jako v případě zprávy, kterou poslal Fazolkovi a Petře v naději, že si uvědomí, jak může být pro Hegemona nebezpečné když uvěří, že jeho informátorem byl skutečně Han Tzu. Poslat takovou zprávu byla určitě zrada, neboť Achillův podnik byl schválen na nejvyšších místech a tudíž představoval oficiální čínskou politiku. A přesto by pro čínskou prestiž v globálním měřítku byla katastrofa, kdyby vyšlo najevo, že Čína vyslala atentátníka s cílem zabít Hegemona.

Vypadalo to, jako by to nikdo nechápal. Především proto, že odmítali vidět Čínu jako cokoli jiného než střed vesmíru, kolem něhož všechny ostatní země obíhají. Co na tom záleželo, jestli má Čína pověst země tyranů a atentátníků? Jestli se někomu nelíbí, co Čína dělá, ať jde domů a brečí si do piva.

Jenže žádná země nebyla neporazitelná, dokonce ani Čína. Han Tzu to chápal, přestože to nechápali ostatní.

Ku prospěchu nebylo ani to, že dobytí Indie bylo tak snadné. Han Tzu prosazoval vytvoření všemožných krizových plánů pro případ, že by se překvapivý útok proti indické, thajské a vietnamské armádě nezdařil. Jenže Achillova politika lži byla tak úspěšná a thajská obranná strategie tak efektivní, že Indové byli plně vázaní boji, bez zásob a s morálkou na dně, když se čínská vojska začala valit přes hranice, cupovat indickou armádu na kusy a jednotlivé kusy polykat během několika dní – někdy i hodin.

Veškerou slávu samozřejmě sklidil Achilles, přestože zásluhy za to, že čínská vojska byla přesně tam, kde měla být, přesně v dobu,

kdy tam měla být, patřily pečlivému plánování Han Tzua a bezmála osmdesáti absolventů Bitevní školy. Ne, přestože rozkazy sestavil tým Han Tzua, ve skutečnosti je vydala administrativa, a proto medaile získala administrativa, zatímco útvar strategie a plánování dostal jedinou skupinovou pochvalu, která měla na morálku asi tak stejný vliv, jako kdyby přišel nějaký podplukovník a řekl: „Dobrý pokus, hoši, my víme, že jste to mysleli dobře.“

Nu což, jen ať si Achilles slávu užije. Podle Han Tzuova názoru byl totiž vpád do Indie zbytečný a neproduktivní – nemluvě o tom, že byl špatný. Čína neměla dostatek zdrojů, aby mohla vyřešit problémy Indie. Dokud v Indii vládli Indové, trpící lidé mohli dávat vinu zase jenom Indům. Když vznikne nějaký problém teď – a to bylo v Indii každou chvíli – všechno se hodí na Číňany.

Čínští správci, které poslali do Indie vládnout, zůstávali překvapivě nezkorumpovaní a usilovně pracovali – jenže žádné zemi se nedá vládnout jinak než drtivou silou nebo bezvýhradnou spoluprací. A jelikož neexistovala šance, že by okupační čínští hodnostáři dosáhli bezvýhradné spolupráce a zároveň nebyla naděje, že by mohli utáhnout drtivou sílu, bylo jen otázkou času, kdy se odpor stane problémem.

A ten vznikl krátce poté, co Achilles odjel do úřadu Hegemona, když Indové začali stavět hromady kamení. Han Tzu jim musel přiznat, že když jde o opravdu nepříjemnou, ale symbolicky silnou občanskou neposlušnost, Indové nezapřeli, že jsou dcerami a syny Gándhího. Ale ani potom byrokrati nedali na Han Tzuovy rady a zabředli do čím dál horší spirály represí.

Nuže... na tom, co si myslí okolí svět, přece nezáleží, ne? Můžeme si dělat, co chceme, protože nikdo jiný nemá moc ani vůli postavit se nám, je to tak?

To, co mám v rukách, je odpověď na tuto teorii.

„Co to znamená, že na naši ofenzívu nijak nereagují?“ otázal se Alaj.

Fazolek a Petra seděli u něho a dívali se na holomapu, která ukazovala, že každý cíl v Xinjiangu byl obsazen podle plánu, jako by Číňané dostali scénář a hráli svou roli přesně tak, jak je o to Liga

půlměsíce požádala.

„Já myslím, že se to vyvíjí velice dobře,“ poznamenala Petra.

„Absurdně dobře,“ soudil Alaj.

„Nebud' netrpělivý,“ vybídl ho Fazolek. „V Číně jde všechno pomalu. A neradi vyhláší své problémy veřejně. Třeba se na to stále dívají jako na skupiny lokálních vzbouřenců. Možná chtějí oznámit, co se děje, až se budou moci pochlubit drtivým protiútokem.“

„No právě,“ staral se Alaj. „Naše satelitní zpravodajské služby tvrdí, že nedělají nic. I nejbližší posádky jsou stále na místě.“

„Velitelé posádek nemají pravomoc poslat je do boje,“ odvětil Fazolek. „A navíc pravděpodobně ani nevědí, že se něco děje. Vaše jednotky mají pozemní komunikační síť pod kontrolou, ne?“

„Byl to podružný cíl. Zabývají se tím právě teď, aby měli co dělat.“

Petra se rozesmála. „Už tomu rozumím.“

„Co je ti tak k smíchu?“ zeptal se Alaj.

„Veřejné vyhlášení,“ řekla. „Nemůžete vyhlásit, že všechny muslimské země jednomyslně jmenovaly kalifa.“

„Můžeme to vyhlásit kdykoli,“ odvětil podrážděně Alaj.

„Ale čekáte. Dokud Číňané neoznámí, že na ně zaútočila nějaká neznámá země. Teprve až přiznají svou nevědomost nebo vypustí nějakou teorii, která bude úplně mylná, vyjdete ven a řeknete, co se skutečně děje. Že muslimský svět je zcela jednotný pod kalifem a že jste na sebe vzali odpovědnost za osvobození okupovaných národů z područí bezbožné imperialistické Číny.“

„Musíš uznat, že to tak působí líp,“ řekl Alaj.

„Bez debat,“ přiznala. „Já se nesměju proto, že by byla chyba udělat to tak. Směju se prostě té ironii, že vy jste tak úspěšní a Číňané tak naprosto nepřipravení, že to fakticky oddaluje tvé vyhlášení! Ale... měj trpělivost, drahý příteli. Někdo v čínském nejvyšším velení ví, co se děje. Ostatní ho nakonec vyslechnou, zmobilizují své síly a nějaké prohlášení vydají.“

„Musejí,“ ozval se Fazolek. „Jinak si Rusové vyloží jejich pohyby vojsk záměrně špatně.“

„Dobrá,“ připustil Alaj. „Bohužel, všechny záznamy mého vyhlášení byly natočeny v denních hodinách. Vůbec nás nenapadlo, že by jim mohlo trvat tak dlouho, než zareagují.“

„Víš co?“ řekl Fazolek, „nikomu nebude ani trochu vadit, pokud bude jasně vidět, že ty záznamy jsou udělané předem. Ale ještě lepší by bylo, kdybys předstoupil před kamery živě, prohlásil se kalifem a oznámil, co vaše armády dělají v Xinjiangu.“

„Když to udělám živě, je tu riziko, že mi něco uklouzne a prozradím jim, že vpád do Xinjiangu není hlavní ofenzíva.“

„Alaji, můžeš klidně říct, že to není hlavní ofenzíva, a polovina Číňanů si bude myslet, že je to dezinformace, která má udržet jejich jednotky v Indii, připoutané podél pákistánské hranice. Já ti dokonce radím, abys to udělal. Protože pak budeš mít pověst někoho, kdo mluví pravdu. Tvoje pozdější lži budou mít mnohem větší účinek.“

Alaj se rozesmál. „Teď jsi mě uklidnil.“

„Trpíš problémem, který v tomto věku rychlé komunikace sužuje všechny vysoké velitele,“ zamýšlela se Petra. „Kdysi byli Alexandr a Caesar přímo na bitevním poli. Mohli přihlížet, vydávat rozkazy, řešit situaci. Byli potřební. Jenže ty vězíš tady v Damašku, protože sem se sbíhají všechny nitky komunikace. Jestli jsi potřebný, budeš potřebný tady. A tak místo abys nevěděl, kam dřív skočit, všechen ten adrenalin v tobě koluje a nemá se jak vybit.“

„Já bych doporučil procházky,“ navrhl Fazolek.

„Hraješ házenou?“ zeptala se Petra.

„Rozumím,“ kývl Alaj. „Budu trpělivý.“

„A přemýšlej o mé radě,“ řekl Fazolek. „Vystup živě a řekni pravdu. Tvoji lidé tě budou milovat víc, když tě uvidí jako člověka tak udatného, že můžeš jednoduše říct nepříteli, co se chystáš udělat, a on ti v tom stejně nedokáže zabránit.“

„Už běž,“ usmál se Alaj. „Opakuješ se.“

Fazolek se smíchem vstal. Petra také.

„Potom už na vás nebudu mít čas,“ promluvil Alaj.

Zastavili se a otočili se.

„Až se to vyhlásí, až to budou všichni vědět, budu muset začít udržovat dvůr. Setkávat se s lidmi. Rozhodovat spory. Dokazovat, že jsem skutečný kalif.“

„Díky za čas, který sis pro nás zatím našel,“ řekla Petra.

„Doufám, že proti sobě nikdy nebudeme stát na bitevním poli,“ poznamenal Fazolek. „Tak jako jsme se museli v této válce postavit Han Tzuovi.“

„Pamatujte si jedno,“ zdůraznil Alaj. „Han Tzuova loajalita je rozpolcená. Moje ne.“

„Budu si to pamatovat,“ odvětil Fazolek.

„Salaam,“ loučil se Alaj. „Mír s vámi.“

„A s tebou,“ řekla Petra.

Schůzka skončila, ale Han Tzu stejně nevěděl, jestli jeho varování uvěřili. No co, i kdyby mu nevěřili teď, za několik dalších hodin možná nebudou mít na vybranou. Hlavní svaz v Xinjiangu určitě zahájí útok zítra těsně před svítáním. Satelitní zpravodajství potvrdí, co jim dnes řekl. Jenže za cenu dalších dvanácti hodin nečinnosti.

Nejvíce skličující okamžik však nastal před koncem jednání, když se ho hlavní poradce jednoho vysokého generála zeptal: „Pokud to je začátek velké ofenzívy, co tedy doporučujete?“

„Převelet všechny jednotky, které jsou k dispozici na severu – doporučil bych padesát procent všech posádek u ruské hranice. Připravte je nejen na to, že se budou muset vypořádat s těmito jízdními gerilami, ale také na početnou mechanizovanou armádu, která pravděpodobně zaútočí zítra.“

„A co soustředění našich vojsk v Indii?“ zeptal se poradce. „Jsou to naši nejlepší vojáci, nejvycvičenější a nejmobilnější.“

„Nechte je tam, kde jsou,“ radil Han Tzu.

„Jenže když oslabíme posádky u ruské hranice, Rusové zaútočí.“

Promluvil další poradce: „Rusové mimo své území nebojují dobře. Napadni je a oni tě zničí, ale když napadnou oni tebe, jejich vojáci nebudou bojovat.“

Han Tzu se pokusil nedat na sobě znát pohrdání k tak absurdním soudům. „Rusové udělají to, co udělají, a když zaútočí, zareagujeme, jak bude třeba. Vy však neznemožňujte jednotkám obranu před momentálním nepřítelem proto, že by jich mohlo být třeba proti hypotetickému nepříteli.“

Všechno vypadalo dobře, dokud hlavní poradce vysokého generála

neřekl: „Výborně. Doporučím okamžité stažení jednotek z Indie, aby se mohly postavit aktuální hrozbě.“

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl Han Tzu.

„Ale já to tak myslím,“ odvětil poradce.

„Myslím si, že je to muslimská ofenzíva,“ snažil se Han Tzu. „Nepřítel za pákistánskou hranicí je tentýž nepřítel, který na nás útočí v Xinjiangu. Určitě doufají, že uděláme přesně to, co navrhuje, aby jejich hlavní ofenzíva měla větší šanci na úspěch.“

Poradce se pouze zasmál a ostatní se zasmáli s ním. „V dětství jste byl příliš dlouho mimo Čínu, Han Tzu. Indie je daleko. Co na tom záleží, co se tam děje? Můžeme ji znovu ovládnout, kdykoli budeme chtít. Ale tito útočníci v Xinjiangu jsou uvnitř Číny. Rusové stojí na čínské hranici. Ať si nepřítel myslí cokoli, to je skutečná hrozba.“

„Proč?“ otázal se Han Tzu. Hodil opatrnost za hlavu a obrátil se přímo na hlavního poradce. „Protože cizí vojska na čínské půdě by znamenala, že současná vláda ztratila mandát nebes?“

Kolem stolu se ozvalo zasyčení, jak se zúčastnění prudce nadechli přes stisknuté zuby. Zmínit se o staré myšlence mandátu nebes bylo v nebezpečném rozporu s vládní politikou.

Ale co, když už začal tyhle lidi dráždit, proč zůstat jen u toho? „Každý ví, že Xinjiang a Tibet nejsou součástí hanské Číny,“ prohlásil Han Tzu. „Nejsou pro nás o nic důležitější než Indie – dobytá území, která se nikdy nestala plně čínskými. Kdysi dávno nám patřil Vietnam. Ztratili jsme ho a ta ztráta pro nás nic neznamenal. Ale čínská armáda je drahocenná. A jestli stáhnete vojska z Indie, pustíte se do obrovského rizika, že vás tito muslimští fanatici připraví o miliony našich lidí. Pak se nebudeme muset obávat o mandát nebes. Budeme mít cizí vojska v Číně dřív, než se nadějeme – a nebudeme mít možnost se bránit.“

Ticho kolem stolu bylo hrobové. Již ho nenáviděli, protože před nimi mluvil o porážce – a neuctivě jim řekl, že se mýlí.

„Doufám, že nikdo z vás na tuto schůzku nezapomene,“ dodal.

„Tím si můžete být jistý, že nezapomeneme,“ odvětil hlavní poradce.

„Jestli se mýlím, ponesu následky své chyby a budu se radovat z toho, že vaše myšlenky nakonec nebyly hloupé. Co je dobré pro Či-

nu, je dobré pro mne, i když jsem trestán za své chyby. Ale jestli mám pravdu, uvidíme, co jste zač. Protože jestli jste opravdoví Číňané, kteří milují svou zemi víc než svou kariéru, vzpomenete si, že jsem měl pravdu, přivedete mě zpátky a vyslechnete mne, jak jste mě měli vyslechnout dnes. Ale jestli jste neloajální, sobečtí zahradní vepři, za jaké vás mám, zařídíte, že mě zabijí, aby se nikdo mimo tuto místnost nikdy nedozvěděl, že jste vyslechli opravdové varování a neposlouchali jste mě, když byl ještě čas zachránit Čínu před nejnebezpečnějším nepřítelem od dob Čingischána, který proti nám stojí.“

Byla to skvělá řeč. A bylo vzpružující skutečně to říct vlastními rty lidem, kteří to nejvíc potřebovali slyšet, místo aby si tu řeč znovu a znovu přehrával v duchu, čím dál zoufalejší, protože jediné slovo neřekne nahlas.

Bylo jasné, že ho ještě dnes uvězní, a docela pravděpodobné, že ho do rána zastřelí. Ale pravděpodobnější bylo, že ho zatknou a obviní z předávání informací nepříteli, hodí na něho vinu za porážku, jíž se jako jediný pokusil zabránit. Číňané, kteří získali alespoň nějakou moc, měli zvláštní smysl pro ironii. Bylo příjemné potrestat čestného muže za zločiny mocného.

Ale Han Tzu se nechtěl ukrýt. Možná by se mu podařilo uniknout z Číny do exilu, ale on to nemínil udělat.

Proč ne?

Nemohl opustit svou zemi v těžké hodině. Sice ho mohlo stát život, když zůstane, ale v dalších dnech a týdnech zemře mnoho jiných čínských vojáků v jeho věku. Proč by neměl být jedním z nich? A vždycky existovala naděje, byť malá a vzdálená, že mezi těmi, kdo se jednání zúčastnili, bude dost slušných lidí, aby Han Tzu zůstal naživu, dokud se neukáže, že měl pravdu. Třeba ho potom – oproti všem očekáváním – povolají a zeptají se ho, jak se mají zachránit před katastrofou, do níž Čínu uvrhli.

V tuto chvíli však měl Han Tzu hlad. Měl rád jednu malou restauraci, kde se k němu majitel s manželkou chovali, jako by patřil do rodiny. Nehleděli na jeho vysokou hodnotu a postavení jednoho z hrdinů z Enderovy družiny. Měli ho rádi, protože jim dělal společnost. Líbilo se jim, jak hltá jejich jídla, jako by to byla nejvybranější

kuchyně na světě – a pro něho byla. Jestli to měly být poslední hodiny svobody nebo dokonce života, proč je nestrávit s lidmi, které měl rád, a nedopřát si jídlo, které mu chutnalo?

V Damašku bylo po setmění. Fazolek a Petra si volně vykračovali po ulicích a nakukovali do výkladů. Damašek měl stále tradiční trhy, na nichž se prodávala většina potravin a místních řemeslných výrobků. Ale supermarkety, butiky a obchodní řetězce již pronikly i sem, tak jako prakticky na všechna ostatní místa na světě. Pouze prodávané zboží odráželo místní vkus. V obchodech nebyla nouze o věci, které nesly pečeť Evropy a Ameriky, ale Fazolkovi a Petře se líbila cizost zboží, které by na západním tržišti nikdy nenašli, ale tady se zřetelně těšilo velkému zájmu.

Navzájem hádali, k čemu by různé věci mohly být.

Zastavili se u venkovní restaurace, kde hrála dobrá hudba dost tiše, aby si mohli povídat. Objednali si zvláštní kombinaci místní stravy a mezinárodní kuchyně, nad kterou i číšník vrtěl hlavou, ale měli chuť udělat si radost.

„Stejně to nejspíš zítra vyzvracím,“ prohlásila Petra.

„Nejspíš,“ odvětil Fazolek. „Ale bude to kvalitativně lepší...“

„Prosím tě!“ zarazila ho Petra. „Snažím se jíst!“

„Ale ty jsi s tím začala,“ připomněl jí Fazolek.

„Já vím, je to nefér, ale když o tom mluvím já, nedělá se mi špatně. Je to jako s lechtáním. Sám si nemůžeš udělat špatně.“

„Já můžu.“

„O tom nepochybuju. Nejspíš to bude jedna z vlastností Antonova klíče.“

Pokračovali v hovoru prakticky o ničem, dokud nezaslechli několik explozí, nejdřív daleko a potom blízko.

„Na Damašek přece nemůže nikdo zaútočit,“ zašeptala Petra.

„Ne, podle mě jsou to ohňostroje. Myslím, že je to oslava.“

Jeden z číšníků vběhl do restaurace a vychrlil ze sebe proud arabštiny, která byla pro Petru s Fazolkem naprosto nesrozumitelná. Všichni místní zákazníci téměř okamžitě vyskočili od stolů. Někteří vyběhli z restaurace – bez zaplacení a nikdo se je nesnažil zastavit. Jiní se rozběhli do kuchyně. Hrstce hostů, kteří nemluvili arabsky,

nezbylo než se dohadovat, co se děje.

Až pak přišel milosrdný číšník a oznámil obecnou řečí: „Já se velice omlouvat, ale jídlo mít zpoždění. Ale já šťastný říct proč. Za minutu bude mluvit kalif.“

„Kalif?“ zeptal se nějaký Angličan. „Není snad v Bagdádu?“

„Já myslela, že je v Istanbulu,“ domnívala se Francouzka.

„Mnoho století žádný kalif nebyl,“ ozval se Japonec, který vypadal jako nějaký profesor.

„Zřejmě ho teď mají,“ usoudila logicky Petra. „Myslíte, že nás pustí do kuchyně, abychom se mohli podívat s nimi?“

„Nevím, jestli bych chtěl,“ prohlásil Angličan. „Jestli si našli nového kalifa, budou teď nějakou dobu hodně šovinističtí. Co když se rozhodnou, že na oslavu začnou všet cizince?“

Japonského učenice tato poznámka pobouřila. Zatímco si s Angličanem šli rázně po krku. Fazolek, Petra, Francouzka a několik dalších hostů ze západu prošlo lítacími dveřmi do kuchyně, kde si jich personál prakticky ani nevšiml. Někdo přinesl odněkud z kanceláře plochou televizi, velkou tak akorát, a postavil ji na polici, opřenou o stěnu.

Alaj již byl na obrazovce.

Samozřejmě jim nebylo nic platné, že se mohou dívat. Nerozuměli jedinému slovu. Budou si muset počkat na plný překlad na některé zpravodajské stanici.

Ale mapa západní Číny byla dosti výmluvná sama o sobě. Určitě jim říkal, že se muslimové sjednotili, aby osvobodili dlouho porobené bratry v Xinjiangu. Číšníci a kuchaři přerušovali prakticky každou větu jásotem – zdálo se, že Alaj ví, že se to bude dít, protože za každým prohlášením nechával pomlky.

Jelikož Fazolek a Petra nerozuměli slovům, soustředili se na jiné věci.

Fazolek se snažil poznat, jestli je to živý přenos. Hodiny na stěně se nedaly brát jako ukazatel – určitě je mohli při vysílání digitálně vložit do záznamu natočeného předem, aby ukazovaly aktuální čas bez ohledu na to, kdy se prohlášení bude poprvé vysílat. Nakonec dostal odpověď, když Alaj vstal a došel k oknu. Kamera ho sledovala. Pod ním se do dálky táhla světla Damašku: blikala do tmy. Byl to

živý přenos. A ať řekl cokoli, když ukazoval na město, bylo to zřejmě velice působivé, protože jásající kuchaři a číšníci se okamžitě otevřeně rozplakali, beze studu, aniž při tom spustili oči z obrazovky.

Petra se zatím snažila uhodnout, jak musí Alaj připadat muslimům, kteří se na něho dívají. Zнала jeho tvář tak dobře, že se musela pokusit oddělit chlapce, jehož znala, od muže, kterým byl teď. Soucit, jehož si předtím všimla, byl patrnější než kdy dřív. Jeho oči byly plné lásky. Ale měl v sobě také oheň a důstojnost. Neusmíval se – což se slušelo u vůdce země, které teď byly ve válce a jejichž synové umírali v boji i zabíjeli. Ale také pateticky neřečnil, nesnažil se vybičovat je k nějakému nebezpečnému nadšení.

Půjdou s ním tito lidé do boje? Ano, samozřejmě, ze začátku, když jim může vyprávět o snadných vítězstvích. Ale později, až půjde do tuhého a štěstěna se od nich odvrátí, půjdou za ním stále?

Možná ano. Protože to, co v něm Petra viděla, nebyl ani tolik velký generál – i když ano, uměla si představit, že tak nějak mohl vypadat Alexandr nebo Caesar jako prorocký král. Saul i David byli oba mladí muži, když je proroctví poprvé povolalo, aby jménem Boha vedli svůj lid do války. Johanka z Arku.

Johanka z Arku skončila u kůlu, jak známo, a Saul padl na vlastní meč – vlastně ne, to byl Brutus nebo Cassius, Saul přece poručil jednomu ze svých vojáků, aby ho zabil, ne? Ale oba skončili špatně. A David zemřel v nemilosti, když mu Bůh zakázal postavit svatý chrám, protože zavraždil Uriáše, aby se z Batšeby stala vdova, která se může vdát.

To nebyl dobrý seznam precedentů.

Ale předtím, než padli, zažili slávu, ne?

KAPITOLA 18 – VÁLKA NA ZEMI

Komu: Camrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov

Od: StaryOhen%Uhliky@han.gov

Předmět: Oficiální prohlášení

Vážený příteli a kolego!

Rmoutí mne, že v této těžké době, kdy je Čína zasažena nevyprovokovanými útoky náboženských fanatiků, vůbec můžete uvažovat o tom, že bychom měli touhu nebo prostředky k tomu, abychom provokovali Mezinárodní flotilu. Vaši instituci, která v nedávné době zachránila celé lidstvo před útokem hvězdných draků, chováme v nejvyšší úctě.

Naše oficiální prohlášení, které bude záhy zveřejněno, neobsahuje spekulace o tom, kdo je ve skutečnosti odpovědný za tragické sestřelení raketoplánu MF při přeletu nad brazilským územím. Aniž bychom připouštěli, že jsme na této události měli nějaký podíl nebo jsme o ní byli informováni předem, provedli jsme vlastní předběžné šetření a věříme vašemu zjištění, že dotyčné zařízení mohlo mít původ v čínské armádě.

Přivádí nás to do krajně trapné situace a prosíme vás, abyste tuto informaci nezveřejňovali. Místo toho vám poskytujeme připojenou dokumentaci, z níž vyplývá, že jedno naše odpalovací zařízení, za něž nejsme odpovědní a tudíž mohlo být použito ke spáchání tohoto zločinu, bylo svěřeno jistému Achillovi de Flandres, údajně k vojenským operacím v souvislosti s naším preventivním vojenským zásahem proti indickému agresorovi při jeho vpádu do Barmy. Předpokládali jsme, že se nám tento inventář vrátil, ale vyšetřování zjistilo, že se tak nestalo.

Achilles de Flandres byl kdysi pod naší ochranou a posloužil

nám, když nás varoval před nebezpečím, jež představovala Indie pro mír v Jihovýchodní Asii. Naší pozornosti však došly jistě zločiny, které spáchal před touto službou, a proto jsme ho uvěznili (viz dokumentace). Při převozu na místo určené k jeho převýchově napadly konvoj neznámé ozbrojené síly, jež zabily všechny vojáky, kteří konvoj doprovázeli, a Achilla de Flandres osvobodily.

Jelikož Achilles de Flandres se prakticky okamžitě ocitl na základně úřadu Hegemona v Ribeirão Preto v Brazílii a získal postavení, které mu po spěšném odjezdu Petra Wiggina umožňovalo napáchat mnoho škod, a jelikož raketa byla vypálena z brazilského území a raketoplán byl sestřelen nad Brazílií, dovolujeme si vyslovit domněnku, že místo, kde je třeba hledat odpovědnost za tento útok na Mezinárodní flotilu, je v Brazílii, konkrétně na základně úřadu Hegemona.

Konečná odpovědnost za všechny akce de Flandrese po úniku z naší vazby musí padnout na ty, kteří ho osvobodili, konkrétně na Hegemona Petra Wiggina a jeho vojenské oddíly vedené Julianem Delphikim a v poslední době thajským státním příslušníkem Surajawongem, jenž je čínskou vládou považován za teroristu.

Doufám, že tato informace, kterou vám poskytuji neoficiálně, bude při vašem vyšetřování užitečná. Pokud vám můžeme poskytnout nějakou jinou pomoc, jež není neslučitelná s naším zoufalým bojem o přežití proti útoku barbarských hord z Asie, rádi to uděláme.

Váš ponížený a nehodný kolega

Starý Oheň

Od: Camrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov

Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov

Předmět: Kdo přijme odpovědnost?

Drahý Hyrume!

Na připojené zprávě od ctěné hlavy čínské vlády můžete vidět, že se rozhodli nabídnout Achilla jako obětního beránka. Myslíím, že by byli rádi, kdybychom je ho zbavili. Naší vyšetřovatelé oficiálně oznámí, že odpalovací zařízení je čínské výroby a bylo vystopováno k Achillovi de Flandresovi, aniž by se zmínili o tom, že mu je původně poskytla čínská vláda. Pokud se nás někdo zeptá, odmítneme spekulovat. To je nejlepšší, čeho se od nás mohou nadít.

Mezitím se nám podařilo získat pevný právní podklad pro zásah na Zemi – a díky důkazům poskytnutým zemí, u níž je nejvíce pravděpodobné, že si bude na takový zásah stěžovat. Neuděláme nic, čím bychom ovlivnili výsledek či vývoj války v Asii. Nejdříve požádáme o spolupráci brazilskou vládu, ale dáme jasně najevo, že tato spolupráce není vyžadována, právně ani vojensky. Požádáme je o izolaci základny úřadu Hegemona, aby se až do příchodu našich jednotek nikdo nedostal dovnitř ani ven.

Žádám vás, abyste informoval Hegemona a přizpůsobil těmto okolnostem své plány. Nemám názor na to, zda by pan Wiggín měl být přítomen obsazování základny.

Virlo mi už do města nechodila. Ty dny byly pryč. Když měla volnost pohybu, byla poutníkem v zemi, kde lidé buď prožili celý život na vesnici, nebo se utrhlí a strávili celý život na cestě. Ráda chodila do vesnic, protože každá znamenala dobrodružství, každou vyplňovala osobitá mozaika klepů, tragédií, humoru, romantiky a ironie.

Na vysoké škole, kterou krátce navštěvovala mezi návratem z vesmíru a odjezdem na vojenskou základnu v Hajdarábádu, rychle

přišla na to, že intelektuálové si patrně myslí, že jejich život – život ducha, nekonečné sebezpytování, neustálé zaznamenávání vlastního života, jímž trpí všichni nováčci – je nějakým způsobem vyšší než monotónní, bezvýznamný život prostých lidí.

Virloomi věděla, že opak je pravdou. Všichni intelektuálové na univerzitě byli stejní. Měli úplně stejné hluboké úvahy o přesně stejných emocích a triviálních dilematech. Bezděčně si to sami uvědomovali. Když se stalo něco opravdového, něco, co jimi hluboce otřásl, stáhli se ze hry univerzitního života, neboť realitu bylo nutné hrát na jiném jevišti.

Ve vesnicích byl život o životě, ne o umění trumfnout ostatní a předvést se. Chytří lidé se těšili vážnosti proto, že uměli řešit problémy, ne proto, že o nich uměli hezky mluvit. Všude, kam v Indii přišla, neustále slyšela, jak si říká ,tady bych mohla žít, mohla bych zůstat mezi těmito lidmi, vzít si někoho z těch laskavých rolníků a pracovat vedle něho celý život’.

A pak jí druhá část jejího já odpověděla: Ne, nemohla bys. Protože ať se ti to líbí nebo ne, přece jen jsi jedna z těch univerzitních lidí. Můžeš navštěvovat opravdový svět, ale nepatříš sem. Ty musíš žít v Platónově pošetilém snu, kde jsou myšlenky reálné a realita je stín. To je místo, pro něž ses narodila, a když teď přecházíš z vesnice do vesnice, děláš to jen proto, aby ses od nich mohla učit, abys mohla učit je, manipulovat jimi, využívat je k dosažení vlastních cílů.

Jenže mým cílem je dát jim dar, který potřebují, pomyslela si. Moudrou vládu, nebo alespoň samosprávu.

A potom se sama sobě rozesmála, protože ty dvě věci byly obvykle protiklady. I když Indům vládl Ind, nebyla to samospráva, neboť vládce vládl lidem a lidé vládli vládci. Byla to společná vláda. Byla to nejlepší varianta, jakou bylo možno chtít.

Teď ale její putování skončilo. Vrátila se k mostu, kde si z ní vojáci, kteří měli most a vesničany z okolí chránit, udělali něco jako bohyni.

Vrátila se bez fanfár, přišla do vesnice, která ji chytila za srdce nejvíc, a zapředla rozhovor se ženami u studny a na tržišti. Šla k potoku, kde ženy praly, a přiložila ruce k dílu. Někdo jí nabídl, že se s ní podělí o oblečení, aby si mohla vyprat špinavé hadry, v nichž ces-

tovala, ale ona se jen zasmála a řekla, že kdyby se ještě jednou vypraly, rozpadly by se na prach, ale ráda by si vysloužila něco nového na sebe, když pomůže rodině, která by mohla nějaký kousek šatstva postrádat.

„Paní, copak jsme ti nenosili jídlo k potoku, za nic?“ zeptala se jedna ostýchavá žena.

Poznaly ji.

„Ale já chci odměnit laskavost, kterou jste mi tenkrát prokázaly.“

„Mnohokrát jsi nás obšťastnila, paní,“ řekla jiná.

„A teď nás obšťastňuješ tím, že jsi mezi nás přišla.“

„A pereš nám oblečení.“

Stále byla bohyně.

„Nejsem, za co mě máte,“ odvětila. „Jsem strašlivější než to nejhorší, čeho se bojíte.“

„Modlíme se, aby to bylo k našim nepřítelům, paní,“ řekla třetí žena.

„Ano, bude to pro ně strašlivé,“ potvrdila Virłomi. „Ale k boji s nimi využijí vaše syny a manžely, a někteří z nich zahynou.“

„O polovinu synů a manželů jsme již ve válce s Čínany přišly.“

„Padli v boji.“

„Ztratili se a nenašli cestu domů.“

„Ti čínští ďábli je odvěkli do zajetí.“

Virłomi zvedla ruku, aby je umlčela. „Jestli mne poslechnete, nebudu marnit jejich životy.“

„Neměla bys chodit do války, paní,“ řekla jedna stařena. „Není v ní nic dobrého. Podívej se na sebe, jsi mladá a krásná. Lehni si s některým naším mladým mužem, nebo se starým, jestli chceš, a měj děti.“

„Jednou,“ odpověděla Virłomi, „si vyberu manžela a budu s ním mít děti. Ale dnes je můj manžel Indie a spolkl ho tygr. Musím tygrovi zkazít žaludek, aby mého manžela vyvrhl.“

Některé se té představě hihňavě zasmály. Ale ostatní zůstaly vážné.

„Jak to chceš udělat?“

„Vycvičím muže, aby neumírali v důsledku chyb. Shromáždím všechny zbraně, které potřebujeme, aby žádný život nebyl zmarněn

proto, že byl bezbranný. Počkám, abychom na sebe nepřivolali tygrův hněv, dokud nebudeme připraveni zranit ho tak, že se z toho nikdy nevzpamatuje.“

„Doufám, že jsi s sebou nepřinesla jadernou zbraň, paní?“ zeptala se stařena. Zřejmě skeptik.

„Je urážkou Boha používat takové věci,“ prohlásila Virlovi. „Muslimského boha vypálili z jeho domu a pohněvali si ho, když použili takové zbraně proti sobě navzájem.“

„Já jsem si dělala legraci,“ zastyděla se stařena.

„Já si legraci nedělám,“ odvětila Virlovi. „Jestli nechcete, abych využila vaše muže tak, jak jsem to popsala, řekněte mi to a já půjdu hledat jiné místo, kde mě budou chtít. Možná vaše nenávist k Číňanům není tak prudká jako moje. Možná jste spokojené s tím, jak to v této zemi vypadá.“

Ale zdálo se, že nejsou spokojené a jejich nenávist je dost prudká.

Navzdory jejímu slibu nebylo mnoho času na výcvik, ale na druhou stranu nechtěla tyto muže využít v otevřeném boji. Měli to být sabotéři, zloději, odborníci na minování. S dělníky na stavbách si domluvili krádež trhavin; učili se je používat: stavěli v džunglích suché skladovací jámy schované ve strmých kopcích.

Chodili do okolních měst a nabírali další muže. Chodili dál a dál, budovali síť sabotérů prakticky u každého klíčového mostu, jehož vyhození do vzduchu mohlo Číňanům zabránit ve využívání cest, které potřebovali, aby mohli převážet jednotky a zásoby sem a tam, do Indie a z Indie.

Nic se nedalo nacvičit. Nic se nedalo vyzkoušet na sucho. Nedělali nic, co by mohlo vzbudit jakékoli podezření. Zakázala svým mužům jakákoli gesta vzdoru, cokoli, co by mohlo narušit hladký tok čínské dopravy přes jejich kopce a hory. Některé z nich to rozčilovalo, ale Virlovi řekla: „Dala jsem slovo vašim manželkám a matkám, že nepromarním vaše životy. Ještě se dočkáte spousty umírání, ale teprve tehdy, až vaše smrt k něčemu bude, aby ti, kteří přežijí, mohli dosvědčit: Toto jsme udělali my, nikdo to neudělal za nás.“

Ted' už nechodila do města vůbec. Žila tam, kde předtím, ve vesnici u mostu, který sama vyhodí do vzduchu, až přijde ta pravá chvíle.

Nemohla si však dovolit být odříznuta od okolního světa. Proto se

třikrát denně někdo z jejích lidí připojil k internetu, podíval se do jejích mrtvých schránek, vytiskl zprávy, které tam našel, a přinesl jí je. Ověřila si, že vědí, jak informace vymazat z paměti počítače, aby nikdo jiný nemohl zjistit, co počítač ukázal, a když si přečetla zprávy, které jí přinesli, hned je spálila.

Zprávu od Petra Wiggina dostala včas. Proto byla připravena, když za ní začali přibíhat její lidé, bez dechu a rozrušení. „Válka s Turky se vyvíjí pro Číňany špatně,“ říkali. „Viděli jsme to na internetu, Turci ovládli tolik letišť, že mohou dostat v Xinjiangu na oblohu víc letadel než Číňané. Bombardovali přímo i Peking, paní!“

„Pak byste měli plakat pro děti, které tam umírají,“ řekla Virlomi. „Čas, abychom bojovali, však ještě nenadešel.“

Další den, když nákladáky začaly rachotit po mostech a řadit se nárazník za nárazník na úzkých horských silničkách, ji prosili: „Zničme alespoň jeden most, abychom jim ukázali, že Indie nespí, když Turci bojují s naším nepřítelem za nás!“

Odpověděla jim pouze: „Proč bychom měli ničit mosty, které náš nepřítel používá k tomu, aby opustil naši zem?“

„Ale mohli bychom jich mnoho zabít, kdybychom explozi správně načasovali!“

„I kdybychom vyhodili všechny mosty v tom nejlepším okamžiku a zabili pět tisíc mužů, jich je pět milionů. Počkáme. Nikdo z vás neudělá nic, čím by je varoval, že mají v těchto horách nepřátele. Zatím je příliš brzy, musíte počkat, až vám řeknu.“

Opakovala to znovu a znovu, celý den, všem, kteří přišli. A oni poslouchali. Poslala je zatelefonovat přátelům do vzdálených měst u jiných mostů, a oni také poslechli.

Tak to šlo tři dny. Zpravodajství ovládané Číňany mluvilo o tom, jak se na turecké hordy vrhnou drtivé armády a potrestají je za jejich proradnost. Provoz na mostech a horských cestách neustával ani na okamžik.

Pak přišla zpráva, na kterou čekala.

Ted’.

Podpis chyběl, ale bylo to v mrtvé schránce, kterou vyhradila Petru

Wigginovi. Věděla, co to znamená: na západě začala hlavní ofenzíva a Číňané brzy začnou posílat jednotky a výstroj z Číny zpět do Indie.

Zprávu nespálila. Podala ji dítěti, které ji přineslo, a řekla: „Schovej si to navždycky. Je to začátek války.“

„To je od Boha?“ zeptalo se dítě.

„Možná od stínu synovce Boha,“ odpověděla s úsměvem. „Možná jen od člověka ve snu spícího Boha.“

Vzala dítě za ruku a sešla do vesnice. Lidé se kolem ní nahrnuli. Usmívala se na ně, hladila děti po hlavičkách, objímala ženy a líbala je.

Potom dovedla tento průvod vesničanů ke kanceláři místního čínského správce a vstoupila do budovy. Doprovázelo ji jen několik žen. Prošla kolem stolu protestujícího dozorcího a vešla do kanceláře čínského hodnostáře, jenž právě telefonoval.

Zvedl k ní oči a rozkřikl se, nejdřív čínsky a potom obecnou řečí: „Co to děláte? Zmizte odsud!“

Ale Virlomi jeho slova neposlouchala. Došla k němu, usmála se a natáhla k němu ruce, jako by ho chtěla obejmout.

Zvedl ruce, aby protestoval, aby ji gestem odehnal.

Chytila ho za ně, zatáhla, a jak vrávorala, aby znovu získal rovnováhu, objala ho, sevřela mu hlavu a prudce jí šklubla.

Padl mrtvý na podlahu.

Otevřela zásuvku jeho stolu, vytáhla pistoli a zastřelila oba čínské vojáky, kteří se hrnuli do kanceláře. Také padli mrtví.

Klidně se podívala na ženy. „Je čas. Prosím, sedněte k telefonům a obvolejte ostatní ve všech městech. Zbývá hodina do setmění. Ať v noci splní své úkoly. S krátkou zápalnicí. A kdyby se je někdo pokusil zadržet, i kdyby to byl Ind, ať ho co nejrychleji a nejtišeji zabijí a pokračují v plnění úkolu.“

Ženy zopakovaly zprávu a daly se do práce.

Virlomi vyšla ven, s pistolí schovanou v záhybech sárí. Když další dva čínští vojáci přidělení do této vesnice zaslechli výstřely a příběhli, spustila na ně ve svém rodném nářečí. Vojáci nepoznali, že to není místní jazyk, ale řeč z drávidského jihu, která mu není vůbec příbuzná.

Zastavili se a žádali ji, aby jim řekla v obecné řeči, co se stalo.

Odpověděla jim kulkou do břicha, ještě než si stačili všimnout, že má zbraň. Potom si je pojistila kulkou do hlavy, když leželi na zemi.

„Můžete mi pomoci uklidit ulici?“ obrátila se na lidi, kteří na ni civěli.

Okamžitě se vyhrnuli na cestu a odnesli těla do kanceláře.

Když ženy vyřídily telefonáty, shromáždila všechny u dveří kanceláře. „Až přijdou Číňané a budou chtít vědět, co se stalo, musíte jim říct pravdu. Po cestě přišel Ind, ale nebyl z této vesnice. Vypadal jako žena a vy jste usoudili, že to musí být Bůh, protože vešel rovnou do kanceláře a zlomil správci vaz. Potom si vzal jeho pistoli, zastřelil dva strážné v kanceláři i dva další, kteří přiběhli z vesnice. Nikdo z vás nestihl nic jiného než křičet. Potom vás tento cizinec přinutil odnést těla mrtvých vojáků do kanceláře a nařídil vám, abyste odešli, než si zatelefonuje.“

„Budou chtít, abychom toho muže popsali.“

„Tak popište mě. Byl snědý. Z jižní Indie.“

„Zeptají se, jak víme, že to nebyla žena, když vypadal jako žena.“

„Protože zabil muže holýma rukama. Která žena by to dokázala?“

Rozesmáli se.

„Ale smát se nesmíte,“ radila. „Budou se velice zlobit. A je možné, že vás velice krutě potrestají za to, co se tady stalo, i když jim nedáte žádnou záminku. Můžou si myslet, že lžete, a mučit vás, aby se z vás pokusili dostat pravdu. A já vám tady na místě říkám, abyste jim klidně pověděli, že podle vás to byla tatáž osoba, která žila v malé jeskyni u mostu. Můžete je tam dovést.“

Otočila se k dítěti, jež jí přineslo zprávu od Petra Wiggina. „Za hrabej ten papír do země, dokud válka neskončí. Až ho budeš chtít, pořád tam bude.“

Ještě jednou promluvila ke všem. „Nikdo z vás neudělal nic špatného, jenom jste odnesli těla mrtvých tam, kam jsem vám určila. Řekli byste o tom úřadům, ale jediní zástupci úřadů, které znáte, jsou mrtví.“

Rozpráhla ruce. „Říkala jsem vám, moji milovaní, že vám přinesu strašlivé dny.“ Když pak procházela mezi nimi, brala je za ruce a ještě jednou je hladila po tvářích a po ramenou, nemusela předstírat, že je smutná, a její slzy byly opravdové. Pak vyšla na cestu a opustila

vesnici. Muži, kteří k tomu byli určeni, za hodinu vyhodí do vzduchu nedaleký most. Ona tam nebude. Bude se ubírat lesními pěšinami k velitelskému stanovišti, z něhož bude tuto sabotážní kampaň řídit.

Nebude totiž stačit vyhodit do vzduchu mosty. Museli být připraveni zabít techniky, kteří je přijdou opravit, a vojáky, kteří je přijdou chránit, a pak, až přivezou tolik vojáků a tolik techniků, aby se jim nedalo v rekonstrukci zabránit, budou muset zablokovat úzké kaňony odstřelenými skalami a lavinami bahna.

Pokud by se jim podařilo uzavřít hranici na tři dny, postupující muslimská armáda by získala čas, měla-li schopné velení, aby prorazila a odřízla obrovskou čínskou armádu, která dosud stála proti ní, takže až by se posílám konečně podařilo projít, byly by daleko a přišly by pozdě. Také ony by byly odříznuty.

Poté, co Ambul zařídil schůzku s Fazolkem a Petrou, požádal Alaje o jedinou laskavost. „Dovol mi bojovat, jako bych byl muslim, proti nepřátelům mého lidu.“

Alaj ho vzhledem k původu přidělil k Indonésanům, mezi nimiž by se svým vzhledem tolik neodlišoval.

Tak se stalo, že se Ambul vylodil na bahnitém úseku pobřeží kdesi jižně od Sanghaje. Připluli na rybářských lodích co nejbliž ke břehu a potom přelezli na ploché prámy, na nichž veslovali rákosím a hledali pevnou zem.

Nakonec to ovšem dopadlo tak, jak to dopadnout muselo, a oni to věděli. Museli vylézt z člunů a brodit se mílemi bahna. Holínky si nesli v rancích, protože bláto by jim je stáhlo, kdyby se v nich pokusili jít.

Když vyšlo slunce, byli vyčerpaní, špinaví, poštipaní od hmyzu a hladoví.

Setřeli si bláto z chodidel a kotníků, natáhli si ponožky, nazuli boty a poklusem vyrazili po pěšině, z níž se brzy stala stezka a potom cesta podél mělkého příkopu mezi rýžovými políčky. Běželi kolem čínských rolníků a neříkali jim nic.

Ať si myslí, že jsme odvedenci nebo dobrovolníci z nově dobytého jihu, kteří se tady cvičí. Nechceme zabíjet civilisty. Vzdalte se co nejrychleji od pobřeží. Tak jim to znovu a znovu opakovali důstojníci-

ci.

Většina rolníků je pravděpodobně ani nevnímala. Rozhodně si nevšimli nikoho, kdo by se rozběhl spustit poplach. Ale nebylo ještě ani poledne, když na nedaleké cestě zahlédli oblak prachu zvířený rychle jedoucím vozidlem.

„K zemi,“ poručil velitel obecnou řečí.

Bez váhání sebou praštili do vody a potom přelezli k okraji příkopu, kde zůstali schovaní. Pouze velitel zvedl hlavu tak vysoko, aby viděl, co se děje a jeho šeptané poznámky si vojáci také šepem posílali, aby všech padesát mužů bylo informováno.

„Vojenský nákladník,“ řekl.

Potom: „Záložáci. Žádná disciplína.“

Ambulovi blesklo hlavou: To je dilema. Záložáci jsou pravděpodobně místní jednotky. Staří, nezpůsobilí muži, kteří nejspíš brali svou vojenskou službu jako společenský klub, dokud je někdo nevyhnal do akce, protože byli jedinými vojáky v oblasti. Zabít je bude jako zabít rolníky.

Ale byli samozřejmě ozbrojení, takže nezabít je se mohlo rovnat sebevraždě.

Slyšeli, jak čínský velitel na své nevyycvičené vojáky křičí. Byl velice rozezlený – a také velice hloupý, zhodnotil Ambul. Co čekal, že se tady děje? Kdyby to bylo cvičení nějaké složky čínské armády, proč by si s sebou bral oddíl záložáků? A pokud si myslel, že se jedná o skutečnou hrozbu, proč křičel? Proč se nesnažil nenápadně provést průzkum, aby mohl zhodnotit nebezpečí a podat hlášení?

Jistě, každý důstojník nebyl v Bitevní škole. Neměli zažité myšlení pravých vojáků. Tento muž určitě strávil většinu své vojenské služby za stolem.

Zástupem vojáků proběhl šeptaný rozkaz. Na nikoho nestřílejte, ale dobře na někoho zamiřte, až dostanete rozkaz vztyčit se.

Hlas čínského důstojníka se blížil.

„Třeba si nás nevšimnou,“ zašeptal voják vedle Ambula.

„Je čas jim pomoci, aby si nás všimli,“ odpověděl tiše Ambul.

Ten voják býval číšníkem v jedné dobré restauraci v Jakartě, než se po čínské okupaci Indočíny přihlásil do armády. Jako většina těchto mužů nebyl nikdy pod palbou.

Když na to přijde, ani já ne, uvědomil si Ambul. Pokud se nepočítá boj v bitevní místnosti.

To se určitě počítalo. Obešlo se to sice bez krve, ale napětí a nenesitelné očekávání boje tam zažil. Adrenalin, odvaha, strašlivé zklamání, když člověk věděl, že byl zasažen a oděv na něm zamrzl a vyřadil ho z boje. Pocit selhání, když člověk neuhlídal kamaráda, kterého měl chránit. Pocit triumfu, když jste cítili, že nemůžete minout.

Už jsem tady byl. Jen jsem se místo hráze skrýval za třímetrovou krychli a čekal na rozkaz, abych se vymrštil a páčil po nepřátelích, kteří tam mohli být.

Muž vedle do něho strčil loktem. Jako všichni ostatní poslechl signál a sledoval velitele, až dá rozkaz zvednout se.

Velitel dal znamení a všichni se zvedli z vody.

Čínští záložáci a velitel byli krásně srovnaní podél hráze, která běžela kolmo k té, za níž se schovávala indonéská četa. Nikdo neměl připravenou zbraň.

Čínský velitel byl přerušen uprostřed křiku. Zastavil se a hloupě se otočil, aby se podíval na řadu čtyřiceti vojáků, kteří na něho všichni mířili.

Ambulův velitel došel k důstojníkovi a střelil ho do hlavy.

Záložáci okamžitě odhodili zbraně a vzdali se.

V každé indonéské četě byl alespoň jeden člověk, který mluvil čínsky, obvykle několik. Etničtí Číňané v Indonésii chtěli dokázat svůj patriotismus a jejich nejlepší tlumočník přeložil velitelské rozkazy velmi účinně. Samozřejmě nemohli brát zajatce. Ale nechtěli tyto muže zabít.

Proto jim řekli, aby si všechno svlékli a oblečení odnesli do nákladáku, kterým přijeli. Zatímco se svlékali, Indonésané si předali rozkaz: nesmějte se jim a nedávejte na sobě znát, že vám to připadá směšné. Projevujte jim úctu a uznání.

Ambul chápal, že je to moudrý rozkaz. Smyslem toho, aby se svlékli, samozřejmě bylo, aby vypadali směšně. Ale první lidé, kteří se jim budou vysmívat, budou Číňané, ne Indonésané. Až se jich lidé zeptají, budou muset říct, že Indonésané jim dávali najevo jenom úctu. Válka o veřejné mínění právě začala.

O půl hodiny později byl Ambul mezi šestnácti muži, kteří jeli ukořistěným čínským nákladákem do města, s jedním nahým a vystrašeným starým záložákem, jenž jim ukazoval cestu. Těsně předtím, než dojeli k malému vojenskému velitelství, zpomalili a vyhodili ho z nákladáku.

Akce to byla rychlá a nekrvavá. Vjeli přímo do malé základny a pod hrozbou zastřelením tam všechny odzbrojili. Všechny čínské vojáky nahnali nahé do místnosti bez telefonu, kde zůstali v naprosté tichosti, dokud šestnáctka Indonésanů nezrekvírovala další dva nákladáky, čisté prádlo a ponožky a několik čínských vojenských vysílaček.

Potom naházeli zbývající munici a výbušniny spolu se zbraněmi a vysílačkami na hromadu uprostřed nádvoří, obestavili ji zbývajícími vojenskými vozidly a doprostřed hromady umístili malé množství plastické trhaviny s pětiminutovou roznětkou.

Čínský tlumočník doběhl ke dveřím, kde drželi zajatce, a zakřičel na ně, že mají pět minut na evakuaci základny, než všechno vyletí do vzduchu, a měli by varovat obyvatele města, aby odsud zmizeli.

Potom odemkl dveře a odběhl k jednomu z čekajících nákladáků.

Když byli čtyři minuty od města, uslyšeli, že ohňostroj začal. Bylo to, jako by tam propukla válka – svištící kulky, výbuchy a oblak dýmu.

Ambul si představil, jak nazí vojáci běhají od dveří ke dveřím a snaží se varovat lidi. Doufal, že nikdo nezemře proto, že zůstal na místě a smál se nahým mužům, místo aby je poslechl.

Ambul dostal za úkol sedět jako spolujezdec vedle řidiče jednoho ukořistěného nákladáku. Věděl, že tato vozidla jim nezůstanou dlouho – bylo by je příliš snadné vypátrat – ale dovezou je daleko odsud a dají některým vojákům šanci, aby si na korbě nakrátko zdřímli.

Samozřejmě bylo také možné, že se vrátí ke zbytku čety a zjistí, že ostatní jsou zabiti a na ně čeká početný oddíl čínských veteránů, aby je rozstřílel na kusy.

Pokud se to mělo stát, ať se to stane. S tímto nákladákem stejně nemohl výsledek ovlivnit. Jediné, co mohl dělat, bylo mít oči otevřené a pomáhat řidiči, aby neusnul.

Žádná léčka je nečekala. Když se vrátili k ostatním mužům, zjistili, že většina z nich spí, ale hlídky byly vzhůru a ve střehu.

Všichni nastoupili do nákladňáků. Muži, kteří se trochu prospali, se posadili dopředu, aby řídili; muži, kteří nespali, šli dozadu na korbu, aby si podle možností odpočinuli, zatímco nákladňák se bude kodrcat po vedlejších cestách.

Ambul byl mezi těmi, kteří zjistili, že když jsou dost unavení, dokážou bez problémů spát vsedě na tvrdé lavici v nákladňáku bez odpružení, který jede po rozbitých cestách. Jenom se člověk každou chvíli probudí.

Jednou procitl a zjistil, že ujíždějí hladce po cestě s dobrým povrchem. Zůstal vzhůru jen tak dlouho, aby mu blesklo hlavou: Je náš velitel idiot, když takhle používá dálnici? Ale netrápilo ho to natolik, aby zůstal vzhůru.

Nákladňáky zastavily až po třech hodinách jízdy. Všichni byli stále vyčerpaní, ale čekalo je ještě hodně práce, než si budou moci dopřát pořádné jídlo a opravdový spánek. Velitel nechal zastavit u mostu. Potom řekl mužům, aby z nákladňáků všechno vyložili. Nakonec auta shodili z mostu do řeky.

To je hloupá chyba, pomyslel si Ambul. Měli je spořádaně zaparkovat, a roztroušeně, aby je při leteckém průzkumu nepoznali.

Ale ne, rychlost byla důležitější než kamufláž. Kromě toho, čínské letectvo mělo jinou práci. Ambul pochyboval, že v nejbližší době bude k dispozici dost letadel pro letecký průzkum.

Zatímco roťáci rozdávali mužům ukořistěné zásoby, vojáci si vyslechli něco z toho, co se jejich velitel dozvěděl, když za jízdy poslouchal získané vysílačky. Nepřítel o nich stále mluvil jako o výsadkářích a předpokládal, že mají namířeno k nějakému významnému vojenskému cíli nebo nějakému shromaždišti. „Nevědí, kdo jsme ani co děláme, a hledají nás na samých špatných místech,“ prohlásil velitel. „Nevydrží to tak dlouho, ale proto nás nedostali, když jsme se vezli. Navíc si myslí, že je nás přinejmenším tisícovka.“

Za ty tři hodiny jízdy se dostali daleko do vnitrozemí. Terén tady byl téměř kopcovitý, a navzdory tomu, že na každé obdělávatelné pídí Číny se tisíce let něco pěstovalo, nacházeli i docela divokou krajinu. Bylo dokonce možné, že se jim podaří dostat se do soumraku od

této cesty tak daleko, aby si mohli dopřát slušný spánek, než znovu vyrazí.

Samozřejmě se budou přesunovat hlavně v noci a spát budou většinou ve dne.

Pokud noc přežijí. Pokud přečkají další den.

S větším nákladem, než jaký měli, když minulou noc vyšli na břeh, klopýtavě opustili cestu a zamířili podél potoka do lesů. Na západ. Proti proudu. Do vnitrozemí.

KAPITOLA 19 – LOUČENÍ

Komu: Porto%Alberto@BatePapo.org

Od: Locke%erasmus@polnet.gov

Předmět: Zralý

Šifrovací základ: *****

Dešifrovací klíč: *****

Je to Fazolek nebo Petra? Nebo oba?

Po všech rafinovaných strategiích a velkých překvapeních se spálil při malicherném pokusu o vraždu. Nevím, zda tam, kde jste, zpráva o sestřelení raketoplánu MF vůbec pronikla válečným zpravodajstvím, ale on si myslel, že jsem na palubě. Nebyl jsem tam, ale Číňané ho označili za viníka a MF získala právní základ pro akci na zemském povrchu. Brazilská vláda spolupracuje a základnu odřízla od světa.

Jak se zdá, jediný problém je v tom, že základnu brání tvoje malá armáda. Máme zájem, aby to proběhlo beze ztrát na životech, ale vycvičil jsi své vojáky velice dobře a Suri neodpovídá na žádný z mých neumělých pokusů o kontakt. Než jsem odjel, vypadalo to, že se dal k Achillovi. Mohly to být mimikry, ale kdo ví, co se stalo na zpáteční cestě z Číny?

Achilles umí zapůsobit na lidi. Jeden indický důstojník na ministerstvu pro kolonizaci, který se léta znal s Graffem, mě chtěl do toho raketoplánu posadit, protože ho získali ke spolupráci tím, že jeho rodinu drží v táboře někde v Číně. Mohl by Achilles ovládnout Suriho? Jestli Suri poručí vojákům, aby Achilla chránili, udělají to?

Změnilo by se něco, kdybys tam byl? Já tam budu, ale bohužel

jsem nikdy úplně nevěřil tvému ujišťování, že vojáci mě budou absolutně poslouchat. Mám pocit, že jsem útekem ze základny ztratil tvář. Ale ty je znáš, já ne.

Ocenili bychom tvou radu. Tvá přítomnost by nám mohla velice pomoci. Ale pochopím, když se rozhodneš neposloužit jedním ani druhým. Nic mi nedlužíš – tys měl pravdu, já jsem se zmýlil – a já jsem všechny ohrozil. Ale v tomto okamžiku bych to rád udělal bez zabíjení tvých vojáků a hlavně bych nechtěl nechat zabít sebe – nehodlám předstírat, že mé motivy jsou zcela altruistické. Nemám jinou možnost než být tam osobně. Jestli nebudu na place při průniku do základny, můžu se rozloučit se svou budoucností Hegemona.

Zatím to nevypadá, že by se Číňanům vedlo nějak zvlášť dobře, co? Vyříd'te moje blahopřání kalifovi. Doufám, že bude k dobytým nepřátelům velkorysejší, než byli Číňané.

Petra zjistila, že se nemůže na pátrání na internetu pořádně soustředit. Příliš ji lákalo přeskočit na zprávy o válce. Byla to genetická nemoc, kterou u ní doktoři našli, když byla ještě dítě, nemoc, díky níž se dostala do vesmíru a strávila roky svého dospívání v Bitevní škole. Nedokázala nechat válku válkou. Bylo to hrozné, ale boj pro ni stále byl neodolatelným lákadlem. Soupeření dvou armád, které obě chtějí zvítězit, a jedinými pravidly jsou ta, která jim vnucují omezení jejich jednotek a strach z odvety stejného druhu.

Fazolek chtěl, aby pátrali po nějakém signálu od Achilla. Připadalo jí to absurdní, ale Fazolek byl přesvědčený, že Achilles chce, aby za ním přijeli.

„Mele z posledního,“ tvrdil Fazolek. „Všechno se obrátilo proti němu. Myslel si, že může zaujmout mé místo. Pak zašel příliš daleko, když sestřelil raketoplán právě ve chvíli, kdy ho Liga půlměsíce připravila o podporu Číny. Nemůže se tam vrátit a nemůže ani opustit Ribeirão. Proto sehraje tahy, které mu ještě zbývají. My jsme volné konce. Nechce, abychom zůstali viset. Proto... si nás zavolá.“

„Já jsem proti tomu, abychom tam jeli,“ řekla Petra, ale Fazolek se jenom rozesmál. „Kdybych měl pocit, že to myslíš vážně, možná bych o tom uvažoval,“ prohlásil. „Ale já vím, že to tak nemyslíš. Má naše děti. Ví, že přijdeme.“

Možná přijdou a možná neprijdou. Jak by těm embryím prospělo, kdyby jejich rodiče vlezli do pasti a zemřeli?

A past by to byla. Žádný čestný obchod, žádná výměna, moje svoboda za vaše děti. Ne, toho Achilles nebyl schopný, dokonce ani pro záchranu vlastního života. Fazolek ho už jednou dostal do pasti a donutil ho k přiznání, na jehož základě Achilles skončil v ústavu pro duševně choré. Nechtěl se tam už nikdy vrátit. Jako Napoleon – z jednoho zajetí uprchl, ale z druhého už nebude úniku. Proto sám nepříjde. Na tom se Fazolek a Petra ještě shodli. Zavolá je jen proto, aby je zabil.

Přesto pokračovala v pátrání a přemýšlela, jak poznají, že našli to, co hledají.

A jak tak pátrala, válka ji nepřestávala přitahovat. Xinjiangské tažení již postoupilo na východ do okrajů hanské Číny. Peršanům a Pákistáncům nechybělo mnoho, aby obklíčili obě poloviny čínské armády v západní Indii.

Zprávy o Indonésanech a Arabech operujících v čínském vnitrozemí byly trochu neurčitější. Číňané si hlasitě stěžovali, že muslimští výsadbáři podnikají uvnitř Číny teroristické útoky, a vyhrožovali, že se k nim budou chovat jako ke špiónům a válečným zločincům, až je chytí. Kalif okamžitě reagoval prohlášením, že se jedná o příslušníky pravidelné armády, v uniformách, a že Číňanům vadí jen to, že válka, kterou s takovou chutí přinášeli jiným, je konečně zasáhla doma. „Čínská armáda a čínská vláda ponesou na všech úrovních osobní a individuální odpovědnost za každý zločin na našich zajatých vojácích.“

Takový jazyk si mohl dovolit pouze ten, kdo předpokládal, že zvítězí, ale Číňané si to vzali k srdci a okamžitě vyhlásili, že došlo k nedorozumění a se všemi vojáky nalezenými v uniformě bude zacházeno jako se zajatci.

Pro Petru však bylo na čínském postoji nejzábavnější to, jak se Číňané snažili mluvit o indonéských a arabských oddílech jako o para-

šutistech. Jednoduše nedokázali uvěřit, že se oddíly, které se vylodily na pobřeží, dostaly tak rychle tak hluboko do vnitrozemí.

A ještě jedna informace. Americká zpravodajská stanice odvysílala komentář generála ve výslužbě, jenž byl téměř jistě informován o tom, co ukazují americké špionážní satelity. Petru zaujalo, když řekl: „Opravdu nechápu, proč čínské jednotky, které byly před několika dny staženy z Indie, aby čelily hrozbě v Xinjiangu, nejsou nasazeny v Xinjiangu nebo posílány zpátky do Indie. Celá čtvrtina čínské armády jen tak bez užitku sedí na místě.“

Petra to ukázala Fazolkovi, který se usmál. „Virlomi je skvělá. Zadržela je na tři dny. Jak dlouho bude trvat, než čínské armádě na indickém území dojde munice?“

„Těžko můžeš rozjet sázkovou kancelář, když jsme jenom dva,“ poznamenala Pera.

„Přestaň sledovat válku a vrať se k práci.“

„Proč čekat, až Achilles pošle signál, který podle mě vůbec nepošle? Proč jednoduše nepřijmout Petrovo pozvání a nezúčastnit se s ním dobývání základny?“

„Protože jestli si Achilles myslí, že nás láká do pasti, pustí nás dovnitř bez jediného výstřelu. Nikdo nezemře.“

„Kromě nás.“

„Za prvé, Petro, není žádné my. Ty jsi těhotná žena a mně je úplně jedno, jak jsi skvělá ve vojenských záležitostech; prostě nemůžu jednat s Achillem, když tam žena, která nosí moje dítě, stojí v ohrožení.“

„Ty bys chtěl, abych seděla venku a rozhlížela se kolem, aniž bych věděla, co se děje, jestli jsi živý nebo mrtvý?“

„Musíme to spolu znovu probírat? Na rozdíl od tebe stejně za několik let zemřu. A jestli budu mrtvý, ale embrya zachráníme, budeš moci donosit mé děti, ale jestli budeš mrtvá ty, nebudeme mít ani to dítě, které už máš v sobě.“

„Ne, nemusíme to probírat,“ bručela zlostně Petra.

„A za druhé, nebudeš sedět venku a rozhlížet se kolem, protože zůstaneš tady v Damašku, budeš sledovat válečná zpravodajství a číst si v koránu.“

„Nebo si rvát vlasy, že nic nevím. Ty bys mě tady vážně nechal?“

„Je možné, že samotný Achilles je na základně úřadu Hegemona jako v pasti, ale všude má lidi, kteří pro něho pracují. Pochybují, že přišel o mnoho, když čínská spojka vyschla. Jestli vyschla. Nechci, abys odsud odjela, protože to by bylo Achillovi podobné, zabít tě dávno předtím, než se vůbec přiblížíš k základně.“

„Tak proč si myslíš, že nezabije tebe?“

„Protože chce, abych se díval, jak naše děti umírají.“

Petra se neudržela. Rozbrečela se a sklonila se nad stul.

„Promiň,“ omlouval se Fazolek. „Nechtěl jsem, abys...“

„Ovšemže jsi nechtěl, abych se rozbrečela. Já jsem taky nechtěla brečet. Toho si nevšímej.“

„Nemůžu si toho nevšímat,“ odvětil Fazolek. „Pořádně nerozumním, co říkáš, a navíc si pokapeš panel sople.“

„To nejsou sople!“ rozkřikla se na něho, potom si sáhla na nos a zjistila, že jsou. Popotáhla, pak se rozesmála a utekla do koupelny, kde se vysmrkala a ještě chvíli si brečela sama.

Když pak vyšla ven, Fazolek ležel na posteli a oči měl zavřené.

„Promiň,“ řekla.

„Ty promiň víc,“ odpověděl tiše.

„Já vím, že musíš jet sám. Víím, že musím zůstat tady. Já to všechno vím, ale hrozně mě to štve, to je všechno.“

Fazolek přikývl.

„Tak proč nepátráš na sítích?“

„Protože zpráva právě přišla.“

Přistoupila k jeho panelu a podívala se na displej. Fazolek se připojil na aukční stránky. Stálo tam:

Hledá se: Dobrá děloha.

Pět lidských embryí připravených k implantaci. Rodiče, absolventi Bitevní školy, zahynuli při tragické nehodě. V rámci pozůstalostního řízení je třeba jejich okamžité umístění. Pravděpodobně se bude jednat o mimořádně nadané děti. Každému úspěšně implantovanému a porozenému bude zřízen svěrenský fond. Žadatelé musejí prokázat, že nepotřebují peníze. Finanční prostředky pěti nejvyšších nabídek budou až do vyhodnocení

uloženy u certifikované účetní firmy.

„Odpověděl jsi?“ zeptala se Petra. „Nebo poslal nabídku?“

„Poslal jsem dotaz, ve kterém jsem se zmínil, že bych chtěl všech pět a vyzvednu si je osobně. Řekl jsem mu, aby odpověděl do jedné z mých mrtvých schránek.“

„A to si ani nekontroluješ poštu, jestli ti už z mrtvé schránky něco přišlo?“

„Petro, já mám strach.“

„To je úleva. Aspoň je vidět, že nejsi šílený.“

„Neznám nikoho, kdo je takový mistr v umění přežít jako on. Určitě bude mít nějakou únikovou cestu.“

„Ne,“ namítla Petra. „Ty jsi mistr v umění přežít. On je vrah.“

„Není mrtvý,“ prohlásil Fazolek. „Takže umí přežívat.“

„Půl života se ho nikdo nepokusil zabít,“ odvětila Petra. „To, že přežil, není žádný skvělý výkon. Ty jsi měl léta v patách patologického vraha, a pořád jsi tady.“

„Nemám ani tak strach o to, že zabije mě,“ vysvětlil Fazolek, „i když mě takový způsob smrti vůbec neláká. Zatím mám pořád v plánu zemřít tím způsobem, že budu růst tak dlouho, až do mě narazí nízko letící letadlo.“

„Jestli si myslíš, že s tebou budu hrát tu tvou morbidní hru, jak bys chtěl zemřít, tak nebudu.“

„Jenže když mě opravdu zabije a pak se mu nějakým způsobem podaří vyvážnout živý, co bude s tebou?“

„On se odtamtud nedostane živý.“

„Tak třeba ne. Ale co když budu mrtvý já i všechny děti?“

„Mám tohle.“

„Bude tě mrzet, žeš mě kdy milovala. Stejně pořád nechápu, proč to děláš.“

„Nikdy mě nebude mrzet, že jsem tě milovala, a vždycky budu ráda, že po dlouhém dotírání jsem z tebe konečně dostala, že mě miluješ taky.“

„Hlavně nikomu nedovol, aby tomu dítěti dal nějakou hloupou přezdívku podle toho, jak bude malé.“

„Nic od luštěnin?“

Na panelu naskočila ikonka příchozí pošty.

„Máš poštu,“ upozornila.

Fazolek si povzdechl, sklouzl na židli a otevřel dopis.

Můj nejstarší příteli. Mám pět dárečků, odshora dolů popsaných tvým jménem, a málo času na to, abych ti je předal. Přál bych si, abys mi víc důvěřoval, protože jsem ti nikdy nechtěl ublížit, ale vím, že mi nevěříš, a proto si s sebou klidně přiveď ozbrojený doprovod. Setkáme se venku, ve východní zahradě. Východní brána bude otevřená. Ty a prvních pět lidí tvého doprovodu můžete vejít; pokud se pokusí vejít někdo další, budete všichni postříleni.

Nevím, kde jsi, takže nevím, jak dlouho ti bude trvat, než se sem dostaneš. Až dorazíš, budu mít tvůj majetek v chlazeném pouzdře, ve kterém vydrží šest hodin při správné teplotě. Jestli bude někdo z tvého doprovodu specialista s mikroskopem, můžeš si vzorky na místě prověřit a pak nechat specialistu, aby je odnesl.

Doufám však, že ty a já si budeme moci popovídat o starých časech. Zavzpomínat na staré dobré dny, kdy jsme do rotterdamských ulic přinesli civilizaci. Od té doby jsme urazili pořádný kus cesty. Změnili jsme svět, ty i já. Já víc než ty, chlapecku. Jen se tím užírej!

Jistě, vzal sis jedinou ženu, kterou jsem kdy miloval, takže možná je to nakonec jedna jedna.

Náš rozhovor bude samozřejmě příjemnější, pokud skončí tím, že mne odvedeš ze základny a zajistíš mi bezpečný transport na místo, které si sám zvolím. Ale chápu, že to možná nebude ve tvé moci. My géniové opravdu máme omezené možnosti. Víme, co je pro všechny nejlepší, ale stejně nedosáhneme svého, pokud se nám nepodaří přesvědčit nižší bytosti, aby splnily naše příkazy. Prostě nechápou, o kolik by byli šťastnější, kdyby sami

přestali přemýšlet. Jsou na to tak žalostně vybavení.

Uvolni se, Fazolku. To byl žert. Nebo nevhodná pravda. Často je to totéž.

Polib za mě Petru. Dej mi vědět, kdy mám otevřít bránu.

„On vážně čeká, že uvěříš, že tě jen tak nechá děti odnést?“

„No, naznačuje, že by chtěl výměnou za to svobodu.“

„Jediná výměna, kterou naznačuje, je tvůj život za jejich,“ prohlásila.

„Och. Ty to tam čteš?“

„On to říká a ty to víš. Čeká, že vy dva zemřete spolu, přímo tam.“

„Skutečná otázka zní, jestli tam opravdu bude mít embrya,“ namítl Fazolek.

„Co my víme. Ta můžou být klidně v laboratoři v Moskvě nebo Johannesburgu, nebo třeba ve smetí někde v Ribeirão Pretu.“

„Kdo teď maluje čerta na zed’?“

„Je jasné, že se mu nepodařilo implantovat je. Takže pro něho představují neúspěch. Nemají teď žádnou hodnotu. Proč by ti je měl vydat?“

„Neřekl jsem, že přistoupím na jeho podmínky,“ připomněl Fazolek.

„Ale uděláš to.“

„Na únosu je vždycky nejsložitější výměna výkupné za rukojmí. Někdo vždycky musí někomu uvěřit a dát svůj díl dřív, než dostane, co má ten druhý. Ale tenhle případ je vážně divný, protože on po mně ve skutečnosti nic nechce.“

„Kromě tvé smrti.“

„Ale on ví, že stejně umírám. Vypadá to jako čirý nesmysl.“

„Je šílený, Juliane. Ty to nevíš?“

„Jasně, ale ve vlastní hlavě mu jeho uvažování dává smysl. Chci říct, že není schizofrenní, vidí stejnou realitu jako my ostatní. Nedělá si iluze. Jenom mu patologicky chybí svědomí. Tak jak si to plánuje? Zastřelí mě, až přijdu? Nebo mě nechá vyhrát, možná se dokonce ode mě nechá zabít, jen aby si ze mě vystřelil, protože embrya, která nám

dá, nebudou naše, budou z tragického spojení dvou opravdu hloupých lidí. Možná dvou novinářů.“

„Děláme si z toho legraci, Fazolku...“

„Musím stihnout příští letadlo. Jestli tě napadne něco dalšího, co bych měl vědět, pošli mi e-mail. Než tam za ním půjdu, ještě si stáhnu poštu.“

„Určitě je nemá. Už je dal svým kumpánům.“

„Je to docela možné.“

„Nejezdi tam.“

„To nejde.“

„Fazolku, jsi chytřejší než on, ale jeho výhoda je v tom, že je krutější než ty.“

„Na to nespolehej.“

„Nechápeš, že vás oba znám líp než kdokoli jiný na světě?“

„Můžeme si myslet, že někoho známe sebelíp, ale nakonec jsme stejně všichni cizí lidé.“

„No tak, Fazolku, řekni mi, že tomu nevěříš.“

„Je to evidentní pravda.“

„Já tě znám!“ trvala na svém.

„Ne. Neznáš. Ale to je v pořádku, protože ani já se ve skutečnosti neznám, natož abych znal tebe. Nikoho nechápeme, dokonce ani sami sebe. A Petro, psst, poslouvej. My jsme udělali to, že jsme vytvořili něco jiného. Tímto sňatkem. Tvoříme ho my dva a společně jsme se stali něčím jiným. To je to, co známe. Ne já, ne ty, ale co jsme my, kým jsme my. Sestra Carlotta citovala někoho z bible, jak se muž a žena vezmou a stanou se jedním tělem. Je to velice mystické a skoro až ujeté. Ale svým způsobem je to pravda. A až zemřu, nebudeš mít Fazolka, ale pořád budeš mít Petru s Fazolkem nebo Fazolka s Petrou, nebo jak budeme říkat tomu novému tvorečkovi, kterého jsme stvořili.“

„To chceš říct, že za ty měsíce, které jsem strávila s Achillem, jsme spolu budovali nějakou odpornou, zruďnou Petru s Achillem?“

„Ne,“ odvětil Fazolek. „Achilles nebuduje. Jednom nachází, obdivuje a rozbíjí. Neexistuje Achilles s někým. On je prostě... prázdný.“

„A kam se poděla ta Enderova teorie, že musíš nepřítele poznat, abys ho porazil?“

„Pořád platí.“

„Ale když nemůžeš nikoho poznat...“

„To je myšlené obrazně. Ender nebyl blázen, takže věděl, že je to jenom obrazně. Snažíš se vidět svět nepřítelovými očima, abys viděla, co to všechno pro něho znamená. Čím lépe se ti to daří, čím víc času strávíš ve světě, jak jej vidí on, tím víc chápeš, jak se dívá na věci kolem sebe, jak si vysvětluje věci, které dělá.“

„A tys to s Achillem určitě dokázal.“

„Ano.“

„Proto si myslíš, že víš, co udělá.“

„Mám krátký seznam věcí, které čekám.“

„A co když se mýlíš? Protože to je v tom celém jediná jistota – že ať si myslíš cokoli, Achilles stejně udělá něco jiného.“

„Je to jeho specialita.“

„Tvůj krátký seznam...“

„Víš, když jsem ho dělal, snažil jsem se myslet na všechno, co by mohl udělat, a pak jsem na ten seznam nic z toho nezařadil. Dal jsem tam jenom věci, u kterých jsem si říkal, že je neudělá.“

„To půjde,“ přikývla Petra.

„Mohlo by.“

„Obejmi mě, než odejdeš,“ prosila.

Udělal to.

„Petro, ty si myslíš, že už mě neuvidíš. Ale já jsem si docela jistý, že ano.“

„Uvědomuješ si, jak mě děsí, že sis jenom docela jistý?“

„Může se stát, že v letadle cestou do Ribeiraa zemřu na zánět slepého střeva. Nikdy si nejsem ničím víc jistý než docela.“

„Kromě toho, že tě miluju.“

„Kromě toho, že se milujeme.“

Fazolkův let proběhl normálně – muka hodin strávených ve stísněném prostoru. Ale letěl aspoň na západ, takže pásmový rozdíl nebyl tak ohlupující. Uvažoval, že by se tam vypravil hned jak dorazí, ale nakonec si to rozmyslel. Potřeboval přemýšlet. Být schopen improvizovat a jednat rychle, impulzivně. Potřeboval se vyspat.

Petr na něho čekal ve dveřích letadla. Když je člověk Hegemon,

dává mu to privilegia, jaká jiní lidé na letištích nemají.

Petr s ním sešel po schodech, místo aby vystoupili rukávem. Nasedli do auta, které je zavezlo přímo do hotelu, v němž si MF zřídila velitelské stanoviště. Vojáci MF byli u každého vchodu a Petr ho ujistil, že na každé okolní budově včetně této jsou ostřelovači.

„Povídej,“ zeptal se Petr, když zůstali sami ve Fazolkově pokoji, „jaký je plán?“

„Mluvíš, jako by sis myslel, že nějaký mám.“

„Dokonce ani cíl?“

„Cíle mám dva,“ přiznal Fazolek. „Hned poté, co ukradl naše embrya, jsem Petře slíbil, že jí je vrátím a že při tom Achilla zabiju.“

„A nemáš ponětí, jak to udělat.“

„Představu mám. Ale žádný z mých plánů stejně nevyjde, takže se k nim příliš neupínám.“

„Achilles teď ve skutečnosti není tak důležitý,“ připomněl Petr. „Tedy, je důležitý, protože všichni uvnitř základny jsou v podstatě jeho rukojmí, ale na světovém jevišti ztratil veškerý vliv. Jenom se po něm zakouřilo, když sestřelil ten raketoplán a Číňané se od něho distancovali.“

Fazolek zavrtěl hlavou. „Vážně si myslíš, že jestli se z toho dostane živý, nevrátí se i se svými starými hrami? Myslíš si, že mu na jeho kočovnou estrádu nikdo neskočí?“

„Já myslím, že není nouze o vysoce postavené lidi se sny o moci, na které by je mohl nalákat, nebo obavami, jichž by mohl využít.“

„Petře, jsem tady, aby mě mohl mučit a potom zabít. Proto jsem přijel. To je jeho záměr. Jeho cíl.“

„Jestli je jediný plán ten jeho, pak...“

„Přesně tak, Petře. Tentokrát má plán on. A já jsem ten, kdo ho může překvapit, když neudělám to, co čeká.“

„Dobrá,“ kývl Petr. „Jdu do toho.“

„Cože?“

„Přesvědčil jsi mě. Jdu do toho.“

„Do čeho jdeš?“

„Půjdu s tebou za bránu.“

„Ne, nepůjdeš.“

„Jsem Hegemon. Nebudu stát venku a dívat se, jak jdeš dovnitř a zachraňuješ moje lidi.“

„Bude štěstím bez sebe, když tě bude moci zabít společně se mnou.“

„Tebe nejdřív.“

„Ne, tebe nejdřív.“

„To je jedno. Prostě tou bránou neprojdeš, pokud jedním z těch pěti nebudu já.“

„Podívej, Petře,“ začal Fazolek, „do této nepříjemné situace jsme se dostali proto, že si myslíš, že jsi chytřejší než všichni ostatní, a proto místo abys poslechl, co ti někdo poradí, vyvedeš nějakou strašnou pitomost a všechno poděláš.“

„Ale potom to po sobě uklidím.“

„To tě šlechtí.“

„Udělám jenom to, co mi řekneš,“ slíbil Petr. „Je to tvoje show.“

„Potřebuju, aby všech pět členů mého doprovodu byli výborně vyškolení vojáci.“

„Ne, nepotřebuješ,“ odvětil Petr. „Protože jestli se začne střílet, pět stejně nebude stačit. Ty se musíš spolehnout na to, že se střílet nezačne. Proto bych klidně mohl být jedním z těch pěti já.“

„Jenže já tě nechci mít vedle sebe, až budu umírat,“ prohlásil Fazolek.

„To mi vyhovuje, já tebe taky ne.“

„Ty máš před sebou dalších sedmdesát nebo osmdesát let. Chceš to riskovat? Já nemám co ztratit.“

„Ty jsi nejlepší, Fazolku.“

„To platilo ve škole. Jakým armádám jsem od té doby velel? Teď bojují jiní. Nejsem nejlepší, jsem na odpočinku.“

„Před vlastní hlavou se neschováš.“

„Lidi to tak dělají pořád. To, čeho se nezbavíš, je pověst.“

„Tedy, moc rád s tebou vedu filozofické hovory,“ prohlásil Petr, „ale potřebuješ se vyspat a já taky. Ráno se sejdeme u východní brány.“

V mžiku byl za dveřmi.

Co měl znamenat ten náhlý odchod?

Fazolek měl neodbytné podezření, že Petr mu nakonec uvěřil, že

opravdu nemá plán a nemůže zaručit vítězství. Dokonce ani slušnou naději na vítězství, pokud myslel vítězstvím výsledek, při němž Fazolek zůstane naživu. Achilles bude mrtvý a Fazolek bude mít děti. Petr určitě musel běžet a uzavřít životní pojištění. Nebo na poslední chvíli přivodit nějakou mimořádnou okolnost, která zcela znemožní, aby nakonec mohl projít bránou s Fazolkem. „Je mi to tak líto, tolik jsem chtěl jít s tebou, ale já vím, že to zvládneš.“

Fazolek čekal, že bude mít potíže s usínáním, když si několikrát zdříml v letadle a v hlavě mu hlodalo napjaté očekávání zítřejších událostí.

Proto přirozeně usnul tak rychle, že si ani nepamatoval, jak se to stalo.

* * *

Ráno vstal a poslal zprávu Achillovi, v níž stanovil čas jejich setkání přibližně za hodinu. Potom napsal krátký vzkaz Petře, aby věděla, že na ni myslí pro případ, že by to byl poslední den jeho života. Pak napsal další vzkaz rodičům a ještě jeden Nikolajovi. Pokud by se mu podařilo dosáhnout toho, aby Achilles zemřel s ním, byli by alespoň v bezpečí. To by nebylo tak málo.

Když sešel dolů, zjistil, že Petr už na něho čeká vedle auta MF, které je mělo odvézt k uzávěře, jež byla kolem základny zřízena. Jeli mlčky, protože si prakticky už neměli co říct.

U uzávěry nedaleko východní brány Fazolek velice rychle zjistil, že Petr nelhal. MF stála za jeho odhodláním jít dovnitř s Fazolkovou skupinou. Koneckonců proč ne. Fazolek od svého doprovodu ve skutečnosti tolik nepotřeboval.

Jak požádal před odjezdem z Damašku, MF měla lékaře v uniformě, dva ostřelovače s prvotřídním výcvikem a plně vybavené speciální komando, z něhož měl jít jeden člověk dovnitř s Fazolkovou skupinou.

„Achilles bude mít schránku, která bude údajně přepravním mrazákem pro pět zmrazených embryí,“ vysvětlil Fazolek pyrotechnikovi. „Jestli řeknu vám, abyste ji vynesl ven, znamená to, že jsem si jistý, že obsahem je bomba nebo nějaká toxická látka, a chci, aby se s

ní podle toho zacházelo – třebaže prohlásím, že uvnitř je něco jiného. Jestli se ukáže, že to přece jen byla embrya, bude to moje chyba a budu to muset vysvětlit své ženě. Jestli je svěřím doktorovi, aby je odnesl on, jsem si jistý, že jsou to embrya, a podle toho se má se schránkou zacházet.“

„A co když si nebudeš jistý?“ otázal se Petr.

„Budu si jistý,“ odpověděl Fazolek, „jinak to nikomu nedám.“

„Proč to jednoduše neodnesete sám?“ zeptal se pyrotechnik, „a neřeknete nám co dělat, až to bude venku?“

Petr odpověděl za něho. „Pan Delphiki nepředpokládá, že vyjde ven živý.“

„Můj úkol pro vás čtyři je, abyste odtamtud odešli nezranění. Jestli začnete z jakéhokoli důvodu střílet, nedá se toho dosáhnout. Proto nikdo z vás nebude mít u sebe nabitou zbraň.“

Podívali se na něho, jako by zešílel.

„Já dovnitř neozbrojený nejdu,“ prohlásil jeden z ostatních mužů.

„V pořádku,“ přikývl Fazolek. „Pak nás bude o jednoho méně. Neřekl, že jich musím přivést pět.“

„Prakticky vzato nebudete neozbrojení,“ řekl Petr jednomu ostřelovači. „Jenom nebudete mít nabito. Budou se k vám chovat, jako byste tam měli kulky, protože nebudou vědět, že je tam nemáte.“

„Jsem voják, ne idiot,“ prohlásil muž a odešel.

„Ještě někdo?“ zeptal se Fazolek.

Druhý ostřelovač zareagoval tím, že ze své zbraně vytáhl plný zásobník, jeden náboj po druhém vyndal a nakonec vyhodil první náboj z komory.

„Já u sebe nemám zbraň tak jako tak,“ řekl doktor.

„Na to, abych odnesl bombu, nepotřebuji nabitou pistoli,“ konstatoval pyrotechnik.

Fazolek, který si již předtím zasunul štíhlou plastovou pistoli ráže 0.22 zezadu do kalhot, tak zůstal jediným členem skupiny s nabitou zbraní.

„Myslím, že jsme připraveni jít,“ shrnul.

Bylo oslnivé tropické ráno, když prošli bránou do východní zahrady. Ptáci na všech stromech pokřikovali, jako by se snažili naučit se

něco z paměti a nešlo jim to. Na dohled nebylo nikde ani živáčka.

Fazolek nehodlal chodit po zahradě a hledat Achilla. Rozhodně nechtěl jít daleko od brány. Proto se asi po deseti krocích zastavil. Ostatní se zastavili s ním.

A čekali.

Netrvalo to dlouho. Na volné prostranství vyšel voják v uniformě úřadu Hegemona. Následovali další, až se objevil pátý voják.

Surajawong.

Nedal najevo, že je poznává. Spíš se díval mimo Fazolku s Petrem, jako by pro něho byli vzduch.

Za vojáky se vynořil Achilles – ale držel se v blízkosti stromů, aby nepředstavoval příliš snadný terč pro ostřelovače. Jak slíbil, nesl malý přepravní mrazák.

Achilles se usmál. „Fazolku. Páni, tys vyrostl.“

Fazolek neřekl nic.

„Vida, nemáme náladu na žertování,“ poznamenal Achilles. „Já vlastně taky ne. Je to pro mě skoro sentimentální okamžik, zase tě vidět. Vidět tě jako muže. Když uvážím, že jsem tě znal, když jsi byl takhle maličký.“

Nabídl mu přepravní mrazák. „Tady jsou, Fazolku.“

„Ty mi je jen tak dáš?“

„Vlastně mi k ničemu nejsou. V aukci se žádní zájemci nepřihlásili.“

„Volescu vynaložil velké úsilí, aby ti je opatřil.“

„Jaképak velké úsilí? Podplatil ochranku. Z mých peněz.“

„Jak jsi vůbec Voleska přesvědčil, aby ti pomohl?“ zeptal se Fazolek.

„Dlužil mi maličkost,“ odpověděl Achilles. „To já jsem ho dostal z vězení. Přesvědčil jsem tady našeho skvělého Hegemona, aby mi svěřil pravomoc propouštět vězně, jejichž zločiny přestaly být zločiny. Nedal si dohromady, že vypustím na svobodu tvého stvořitele.“ Achilles se na Petra zazubil.

Petr mlčel.

„Vycvičil jsi tyto muže dobře, Fazolku,“ pokračoval Achilles. „Být s nimi je jako... prostě mám pocit, jako bych byl zase se svou rodinou. Jako na ulici, rozumíš?“

Fazolek mlčel.

„No dobrá, povídat si nechceš, tak si pojd' pro embrya.“

Fazolek si uvědomil jeden důležitý fakt. Achilles nepotřeboval zabít své oběti vlastníma rukama. Stačilo mu, že zemřely, ať u toho byl nebo ne.

Fazolek se otočil k pyrotechnikovi. „Prokázal byste mi laskavost a odnesl to před bránu? Chtěl bych tady zůstat a chvíli si s Achillem promluvit.“

Pyrotechnik přistoupil k Achillovi a přepravní mrazák si od něho vzal. „Je to křehké?“ zeptal se.

Achilles odpověděl: „Je to velice dobře zabalené a vypolstrované, ale fotbal s tím nehrajte.“

Pyrotechnik se několika kroky ocitl za branou.

„Tak o čem jsi chtěl mluvit?“ zeptal se Achilles.

„Mám pár otázek, na které bych chtěl znát odpověď.“

„Vyslechnu si je. Možná odpovím.“

„Tenkrát v Hajdarábadu byl jeden důstojník, který tě uspal, aby ukončil patovou situaci.“

„Tak to byl on?“

„Co se s ním stalo?“

„Ani nevím. Myslím, že o několik dní později jeho helikoptéru sestřelili v boji.“

„Hm. Smůla. Chtěl jsem se ho zeptat, jaké to bylo dát ti ránu.“

„Ale no tak, Fazolku, nejsme na takové posměšky oba už trochu staří?“

Odněkud za branou se ozvala tlumená exploze.

Achilles se překvapeně rozhlédl. „Co to bylo?“

„Řekl bych, že výbuch,“ odvětil Fazolek.

„Čeho?“

„Bomby, kterou ses mi právě pokusil předat,“ řekl Fazolek. „Uvnitř toho kontejneru.“

Achilles se ještě chvíli snažil tvářit nevinně. „Nevím, o čem...“

Potom si zřejmě uvědomil, že nemá smysl předstírat nevědomost, když věc právě explodovala. Vytáhl z kapsy dálkový odpalovač a několikrát stiskl tlačítko. „K čertu s tou moderní technikou. Nic nefunguje, jak má.“ Usmál se na Fazolka. „Musíš ale uznat, že jsem se

aspoň pokusil.“

„Máš ta embrya nebo ne?“ zeptal se Fazolek.

„Jsou uvnitř, v bezpečí,“ odpověděl Achilles.

Fazolek věděl, že je to lež. Dokonce už den předtím došel k závěru, že embrya sem s největší pravděpodobností vůbec nebyla převezena.

Ale mohlo pro něho být užitečnější předstírat, že Achillovi věří. A vždycky existovala naděje, že to není lež.

„Tak mi je ukaž,“ vyzval ho Fazolek.

„Ale budeš muset jít dovnitř,“ upozornil Achilles.

„Fajn.“

„Tím se dostaneme mimo dosah ostřelovačů, které máš určitě kolem celé základny, aby mě odpráskli.“

„A v dosahu toho, kdo na mě čeká uvnitř.“

„Fazolku. Buď realista. Když budu chtít, abys byl mrtvý, budeš mrtvý.“

„To není tak docela pravda,“ prohlásil Fazolek. „Chtěl jsi, abych byl mrtvý, mnohem častěji, než kolikrát jsem zemřel.“

Achilles se zazubil. „Víš, co mi řekla Poke těsně předtím, než se jí stala ta nehoda a spadla do Rýna?“

Fazolek mlčel.

„Řekla, abych ti neměl za zlé, že jsi jí radil, aby mě zabila, když jsme se poprvé setkali. Je to jenom malé dítě, řekla. Nevěděl, co říká.“

Fazolek stále mlčel.

„Rád bych ti řekl poslední slova sestry Carlotty, ale... víš, jak to za války chodí s vedlejšími škodami. Člověku se nedostane žádného varování.“

„Embrya,“ promluvil Fazolek. „Slíbil jsi, že mi ukážeš, kde jsou.“

„Tak dobře,“ kývl Achilles. „Pojď za mnou.“

Jakmile se Achilles otočil zády, lékař se podíval na Fazolka a zuřivě zavrtěl hlavou.

„To je v pořádku,“ řekl Fazolek lékaři a ostatním. „Můžete jít ven. Už vás nebudu potřebovat.“

Achilles se otočil. „Ty propouštíš svůj doprovod?“

„Kromě Petra,“ odvětil Fazolek. „Trvá na tom, že chce zůstat se mnou.“

„Neslyšel jsem, že by něco takového řekl,“ prohlásil Achilles. „Když odsud naposledy odešel, bylo na něm tak moc vidět, jak chce pryč, že jsem si myslel, že už se sem nechce nikdy podívat.“

„Snažím se přijít na to, jak se ti mohlo podařit oklamat tolik lidí,“ promluvil Petr.

„Ale já se tě nesnažím oklamat,“ bránil se Achilles. „I když chápu, že někdo jako ty by rád našel opravdu mistrného lháře, aby se od něho mohl učit.“ Achilles se rozesmál, znovu se otočil a vykročil k hlavní kancelářské budově.

Cestou dovnitř Petr přistoupil blíž k Fazolkovi. „Víš jistě, že víš, co děláš?“ zeptal se tiše.

„Už předtím jsem ti řekl, že nemám ponětí.“

V budově je čekaly samozřejmě další desítky vojáků. Fazolek je všechny znal jménem. Ale neřekl jim nic a nikdo se mu nepodíval do očí ani nedal najevo, že ho poznává.

O co Achillovi jde? pomyslel si Fazolek. Jeho první plán byl poslat mě ze základny s dálkově odpalovanou bombou, takže určitě neplánoval nechat mě naživu. Teď má kolem mě plno vojáků, ale neporučil jim střílet.

Achilles se otočil a postavil se proti němu. „Fazolku, nemůžu uvěřit, žeš to nějak nezařídil, abych se odsud dostal.“

„Proto jsi mě chtěl nechat roztrhat bombou?“

„Čekal jsem, že se mě pokusíš zabít, jakmile si budeš myslet, že máš embrya. Proč jsi to neudělal?“

„Protože jsem věděl, že embrya nemám.“

„Vy je s Petrou vážně berete jako své děti? Už jste jim dali i jména?“

„Nic není zařízené, aby ses odsud dostal, Achille, protože nemáš místo, kam bys jel. Jediným lidem, kteří pro tebe ještě měli nějaké využití, dává pořádně na frak banda namíchnutých muslimů. O to, abys nemohl odletět do vesmíru, ses sám postaral, když jsi sestřelil ten raketoplán.“

„Měj trochu uznání, Fazolku. Musíš si uvědomit, že nikdo neměl vědět, že jsem to udělal já. Někdo mě na to měl upozornit – proč Petr

v tom raketoplánu nebyl? Nejspíš chytili mého informátora.“ Přejížďel pohledem z Petra na Fazolka, jako by hledal odpověď.

Fazolek to nepotvrdil ani nevyvrátil. Také Petr zůstal zticha. Co kdyby to Achilles nějakým způsobem přežil? Proč obracet Achillův hněv proti člověku, který už měl v životě dost problémů?

„Ale jestli jste mi chytili informátora,“ pokračoval Achilles, „proč proboha by Čamrajnagar – nebo Graff, jestli to byl on – nějaký raketoplán vůbec vypravil? To bylo tak důležité přistihnout mě, jak dělám něco ošklivého, že riskovali raketoplán i s posádkou, aby mě dostali? To mi připadá docela... lichotivé. Něco jako vyhrát Nobelovu cenu pro nejděsivějšího padoucha.“

„Já myslím, že žádná embrya nemáš,“ řekl Fazolek. „Myslím, žeš je rozdělil hned, jak jsi je dostal. Myslím, žeš už je nechal implantovat náhradním matkám.“

„Omyl,“ zavrtěl hlavou Achilles. Sáhł do kapsy kalhot a vytáhl malé pouzdro. Přesně takové, v jakém byla embrya původně zmrazena. „Jedno jsem si vzal s sebou, na ukázkou. Samozřejmě asi trochu roztálo. To víš, moje tělesné teplo a tak. Co myslíš? Máme ještě čas, abychom toho prevíta stačili někomu implantovat? Petra už je těhotná, jak jsem slyšel, takže ji použít nemůžeš. Už vím! Petrova matka! Ráda pořád pomáhá a je zvyklá rodit génie. Tady máš, Petře, chytej!“

Hodil pouzdro Petrovi, ale moc prudce, takže mu přeletělo nad nataženýma rukama a dopadlo na podlahu. Nerozbilo se, ale kutálelo se a kutálelo.

„Ty si je nevezmeš?“ zeptal se Achilles Fazolka.

Fazolek pokrčil rameny. Došel k místu, kde se pouzdro nakonec zastavilo.

Kapalina uvnitř šplouchala. Úplně roztála.

Šlápl na ně, až prasklo, a rozdrtil je podpatkem.

Achilles hvízdł. „Fí! Ty jsi ale tyran. Tvým dětem u tebe nic neprojde.“

Fazolek vykročil k Achillovi.

„No tak, Fazolku, chápu, že na mě můžeš být našťvaný, ale nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem sportovec. Můžeš mi říct, kdy jsem měl možnost zahrát si s balonem? Vyrostl jsi tam kde já. Nemůžu za to, že neumím přesně házet.“

Stále předstíral ironii, ale Fazolek poznal, že Achilles má strach. Čekal, že Fazolek bude prosit nebo truchlit, udělá něco, co ho vyvede z rovnováhy a poskytne Achillovi převahu. Jenže Fazolek teď viděl věci Achillovými očima a chápal: Udělej takovou věc, aby nepřítel nevěřil, že tě něco takového vůbec může napadnout. Prostě to udělej.

Fazolek sáhl do pouzdra, které měl zavěšené na opasku uvnitř kalhot a vytáhl plochou pistolí ráže 0.22. Zamířil na Achillovo pravé oko a pak na levé.

Achilles o několik kroků couvl. „Nemůžeš mě zabít! Nevíš, kde jsou embrya.“

„Vím, že je nemáš,“ odvětil Fazolek, „a že se k nim nedostanu, pokud tě nepustím. A já tě nepustím. To nejspíš znamená, že se s nimi můžu navždy rozloučit. Proč bys měl dál žít?“

„Suri,“ řekl Achilles. „Ty spíš?“

Surajawong vytáhl z pochvy dlouhý nůž.

„Tohle teď není k ničemu,“ upozornil ho Achilles. „On má pistoli.“

„Zachovej klid, Achille,“ promluvil Fazolek. „Vezmi to jako chlap. Navíc, když se netrefím, třeba to přežiješ a zbytek svých dní strávíš jako lidská schránka s poškozeným mozkiem. Chceme, aby to bylo rychlé, čisté a definitivní, ne?“

Achilles vytáhl z kapsy další ampuli. „Tohle je pravé, Fazolku.“ Natáhl ruku, nabídl mu ji. „Jedno jsi zabil, ale ještě jsou čtyři.“

Fazolek mu ampuli vyrazil z ruky. Tato se při dopadu na podlahu rozbila.

„Zabíjíš svoje děti!“ vykřikl Achilles.

„Já tě znám,“ řekl Fazolek. „Vím, že bys mi nikdy neslíbil něco, co bys mi skutečně mohl dát.“

„Surajawongu!“ vykřikl Achilles. „Zastřel ho!“

„Pane,“ řekl Surajawong.

Byl to první zvuk, který vydal od chvíle, kdy Fazolek prošel východní branou.

Surajawong si klekl, položil svůj nůž na hladkou podlahu a klouznutím jej poslal k Achillovi, až se mu zastavil u nohou.

„Co to má být?“ zeptal se Achilles.

„Půjčení nože,“ odvětil Surajawong.

„Ale on má pistoli!“ zařval Achilles.

„Čekám, že svůj problém vyřešíš, aniž to bude stát život někoho z mých mužů,“ řekl mu Surajawong.

„Zastřel ho!“ vykřikl Achilles. „Myslel jsem, že jsi můj přítel.“

„Říkal jsem ti to od začátku,“ odvětil Surajawong. „Sloužím Hegemonovi.“ A s těmito slovy se Surajawong otočil k Achillovi zády.

Ostatní vojáci udělali totéž.

Ted' Fazolek pochopil, proč se Surajawong tolik snažil získat si Achillovu důvěru: aby v tomto kritickém okamžiku byl v takové pozici, že ho bude moci zradit.

Achilles se nervózně zasmál. „Ale no tak, Fazolku. Známe se už dlouho.“ Docouval ke stěně. Pokusil se o ni opřít. Ale nohy mu trochu vypověděly poslušnost, a tak se začal po stěně sesouvat k zemi. „Já tě znám, Fazolku. Nedokážeš jen tak chladnokrevně zabít člověka, i když ho nenávidíš. Nemáš to v sobě, abys to udělal.“

„Mám.“

Namířil pistoli na Achillovo pravé oko a stiskl spoušť. Oko se prudce zavřelo, jednak proudem vzduchu, jak kulka prolétla mezi víčky, jednak destrukcí oka jako takového. Achillova hlava se lehce zhoupla, jak do ní maličká kulka vlétla, ale už nevyšla ven.

Potom se Achilles zlomil a padl na podlahu. Mrtvý.

Nevrátilo to život Poke, sestře Carlottě ani nikomu jinému z lidí, které zabil. Nevrátilo to národy světa tam, kde byly, než si z nich Achilles začal dělat kostky na hraní, trhat je od sebe a skládat podle toho, jak chtěl. Neukončilo to válku, kterou Achilles rozpoutal. Fazolkovi to nepřineslo o nic lepší pocit. Pomsta nepřinesla žádnou radost a jen velice málo spravedlnosti.

Ale jedna věc byla jasná: Achilles už nikdy nezabije.

To bylo všechno, co mohl Fazolek od své pistole ráže 0.22 žádat.

KAPITOLA 20 – DOMA

*Od: TvojeCerstva%Zelenina@Freebie.net
Komu: MojeKamenna% Panna@Freebie.net
Předmět: Vrat' se domů.*

Je mrtvý.

Já ne.

Neměl je u sebe.

Než umřu, najdeme je, tak či tak.

Vrat' se domů. Nikdo ti už neusiluje o život.

Petra letěla dopravním letadlem, na sedadle rezervovaném na vlastní jméno, s vlastním pasem.

Damašek byl plný vzrušení, neboť byl nyní hlavním městem muslimského světa sjednoceného poprvé za bezmála dva tisíce let. Jak sunnitští, tak šíitští vůdci se hlásili ke kalifovi. A Damašek byl centrem toho všeho.

Její vzrušení však bylo jiného druhu. Částečně to bylo dítětem, které v ní rostlo, a změnami, které jí se již v těle odehrávaly. Částečně to bylo úlevou, že je zproštěna rozsudku smrti, který nad ní tak dávno vynesl Achilles.

Většinou však to byl opojný pocit, jaký má člověk, který byl na prahu konce, a nakonec zvítězil. Zaplavil ji, když šla uličkou v letadle, a byl tak silný, že se jí podlomila kolena a málem upadla.

Muž za ní ji chytil za loket a pomohl jí vstát. „Nestalo se vám nic?“ zeptal se.

„Jsem jenom trošku těhotná,“ odpověděla.

„Musíte si tohle padání odvyknout, než bude dítě moc velké.“

Zasmála se a poděkovala mu. Potom si dala tašku do úložného prostoru nad hlavou – děkuji, nepotřebuji pomoc – a posadila se.

Na jedné straně bylo smutné letět a nemít vedle sebe manžela.

Na druhé straně bylo báječné letět za ním domů.

Přivítal se s ní na letišti a popadl ji do mocného objetí. Ruce měl tak dlouhé. Je možné, že mu vyrostly za těch několik dní, co od ní odjel?

Nechtěla o tom přemýšlet.

„Slyšela jsem, žeš zachránil svět,“ řekla mu, když objetí konečně povolilo.

„Takovým řečem nesmíš věřit.“

„Jsi můj hrdina.“

„Raději bych byl tvůj milenec,“ zašeptal.

„Můj obr,“ odpověděla šeptem.

On ji znovu objal a pak se zaklonil, takže jí zvedl nohy do vzduchu. Zatočil se s ní, jako by byla dítě, a ona se rozesmála.

Její otec to tak dělával, když byla malá.

On to tak s jejich dětmi nikdy dělat nebude.

„Proč pláčeš?“ zeptal se jí.

„Jenom mám v očích slzy. To není pláč. Vždyť víš, jak vypadá pláč, tohle je něco jiného. Tohle jsou slzy štěstí, že tě vidím.“

„Kdepak, jsi šťastná, protože jsi někde, kde stromy rostou, aniž by čekaly, až je někdo zasadí a zavlaží.“

O několik minut později vyšli z letiště a ukázalo se, že měl pravdu; byla šťastná, že je pryč z pouště. Za ta léta, co žili v Ribeiráu, zjistila, že má ráda místa s bujnou vegetací. Potřebovala, aby země kolem ní byla živá, všechno bylo zelené a fotosyntéza probíhala veřejně, bez špetky skromnosti. Věci, které se živily slunečním světlem a pily déšť. „Je příjemné být doma,“ prohodila.

„Já jsem teď taky doma,“ odvětil.

„Ty už jsi tady přece byl.“

„Ale tys tady doted' nebyla.“

Povzdechla si a maličko se k němu přitiskla.

Nasedli do prvního taxíku.

Odjeli samozřejmě na základnu úřadu Hegemona, ale místo aby šli do svého domu – pokud to samozřejmě byl jejich dům, protože se jej vzdali, když tenkrát na Filipínách odešli z Hegemonových služeb – Fazolek ji zavedl přímo do Hegemonovy kanceláře.

Petr tam na ni čekal spolu s Graffem a Wigginovými. Došlo na objetí, která přešla v polibky, a potřesení rukou, která přešla v objetí.

Petr vylíčil, co se odehrálo ve vesmíru. Potom jim Petra musela vyprávět o Damašku, i když protestovala, že to není nic zvláštního, jenom město opojené vítězstvím.

„Válka ještě neskončila,“ připomněl Petr.

„Jsou prodchnutí muslimskou jednotou,“ řekla Petra.

„Uvidíte, jako další se znovu spojí křesťané s židy,“ prohlásil Graff. „Nakonec je rozděluje jenom ta záležitost s Ježíšem.“

„Je dobře, když je svět mín rozdělený,“ usoudila Theresa.

„Já myslím, že bude třeba ještě hodně rozdělení, aby jich nakonec bylo méně,“ namítl John Paul.

„Říkala jsem, že v Damašku jsou šťastní, ne že mají právo být,“ poznamenala Petra. „Objevují se náznaky budoucích problémů. Jeden imám káže, že Indie a Pákistán by se znovu měly spojit pod jedinou vládu.“

„Nech mě hádat,“ vmísil se Petr. „Muslimskou.“

„Jestli se jim líbilo, co Virlomi provedla s Čínany, budou nadšení z toho, co dokáže s Indy, aby se zbavila Pákistánců,“ prohlásil Fazolek.

„A Petrovi se bude líbit tohle,“ pokračovala Petra. „Jeden irácký politik měl v Bagdádu projev, ve kterém velice důrazně řekl: ‘K čemu potřebujeme Hegemona ve světě, v němž Alláh zvolil kalifa?’“

Rozesmáli se, ale když se smát přestali, tváře měli vážné.

„Možná má pravdu,“ uvažoval Petr. „Možná kalif bude Hegemonem, až válka skončí, když ne titulem, tak fakticky. Je na tom něco špatného? Cílem bylo sjednotit svět v míru. Nabídl jsem se, že to udělám, ale jestli to udělá někdo jiný, nezabiju někoho jenom proto, abych ho o tu práci připravil.“

Theresa ho chytila za zápěstí a Graff se tiše zasmál. „Mluv tak ještě chvíli a já pochopím, proč tě celá ta léta podporuji.“

„Kalif nenahradí Hegemona, ani nevymaže jeho potřebnost,“ prohlásil Fazolek.

„Ne?“ zeptala se Petra.

„Protože vůdce nemůže vést své lidi tam, kam nechtějí jít.“

„Ale oni chtějí, aby vládl světu,“ namítla.

„Jenže aby vládl světu, musí se snažit, aby celý svět byl s jeho vládou spokojený,“ ozval se Fazolek. „A jak můžou být nemuslimové spokojení, aniž by ortodoxní muslimové nebyli mimořádně nespokojení? To je to, co Číňané zjistili v Indii. Národ nemůžeš spolknout. Najde si cestu, jak tě donutit, abys ho vyzvrátil. Promiň, Petro.“

„Tvůj přítel Alaj si to uvědomí a nebude se snažit vládnout nemuslimům?“ zeptala se Theresa.

„Náš přítel Alaj nebude mít s tou představou žádný problém,“ usoudila Petra. „Otázka je, jestli jej nebude mít kalif.“

„Doufám, že si na tento den nevzpomeneme, až se pustíme do boje v další válce,“ řekl Graff.

A Petr doplnil: „Jak jsem řekl před chvílí, válka ještě neskončila.“

„Obě čínské frontové armády v Indii jsou obklíčeny a smyčka se utahuje,“ hlásil Graff. „Já si nemyslím, že by v sobě měli obranu ve stalingradském stylu, vy snad ano? Turecká armáda došla do Hwang He. Tibet právě vyhlásil nezávislost a rozpoutalo se tam vraždění čínských posádek. Indonésané a Arabové se nedají chytit a způsobují vážné problémy vnitročínským komunikacím. Je jenom otázka času, kdy si Číňané uvědomí, že je marné pokračovat v zabíjení lidí, když výsledek je nevyhnutelný.“

„Je třeba hodně mrtvých vojáků, než vlády takovou věc pochopí,“ řekla Theresa.

„Matka se na to vždycky dívá optimisticky,“ prohodil Petr a všichni se rozesmáli.

Nakonec ale nastal čas, aby si Petra vyslechla, co se odehrálo na základně. Dopadlo to tak, že většinou vyprávěl Petr, protože Fazolek přeskakoval všechny podrobnosti a chtěl být hned hotový.

„Myslíte, že Achilles opravdu věřil, že Surajawong to pro něho udělá a zabije Fazolka?“ zeptala se Petra.

„Já myslím, že Surajawong mu řekl, že to udělá,“ odpověděl Fazolek.

„Myslíš, že to chtěl udělat, ale rozmyslel si to?“

„Myslím, že Suri si ten okamžik plánoval od začátku,“ vrtěl hlavou Fazolek. „Stal se pro Achilla nepostradatelným. Získal si jeho důvěru. Zaplatil za to tím, že ztratil důvěru všech ostatních.“

„Kromě tebe,“ podotkla Petra.

„Víš, já totiž Suriho znám. Přestože nikoho nemůžeš opravdu poznat – nepřipomínej mi moje vlastní slova. Petro...“

„Nic takového jsem neudělala! Ani jsem nechtěla!“

„Přišel jsem na základnu bez plánu a s jedinou reálnou výhodou. Věděl jsem dvě věci, které Achilles nevěděl. Věděl jsem, že Suri by se nikdy nedal do služeb člověka jako Achilles, takže jestli to vypadalo, že to dělá, byla to lež. A věděl jsem něco o sobě. Věděl jsem, že ve skutečnosti dokážu chladnokrevně zabít člověka, pokud to zaručí bezpečnost mé ženě a dětem.“

„Je to tak,“ kývl Petr. „Já myslím, že on tomu prostě nevěřil, do poslední chvíle ne.“

„Nebylo to chladnokrevné.“

„Ano, bylo,“ odvětil Fazolek.

„Bylo, mami,“ podíval se Petr na matku. „Byla to správná věc. On se rozhodl, že to udělá, a udělal to. Aniž by se musel vybičovat do nějaké zuřivosti.“

„Tak to dělají hrdinové,“ poznamenala Petra. „To, co je nutné pro dobro lidu.“

„Když začneme používat slova jako ‘hrdina’, je nejvyšší čas jít domů,“ prohlásil Fazolek.

„Tak brzo?“ podivila se Theresa. „Vždyť Petra sotva přijela, a já jí musím vyprávět všechny ty hrozné historky, jak těžký byl každý z mých porodů. Je mou povinností vystrašit budoucí matku. Je to tradice.“

„Nebojte se, paní Wigginová,“ obrátil se k ní Fazolek. „Já ji nejméně jednou za několik dní přivezu. Není to tak daleko.“

„Přivezeš?“ zeptala se Petra.

„Ty si nevzpomínáš? Odešli jsme z Hegemonových služeb. Pracovali jsme pro něho jenom proto, abychom měli právní záminku pro boj s Achillem a Čínany, takže teď bychom neměli co dělat. Důcho-

dy z Bitevní školy nám zaručují dost peněz. Nebudeme žít v Ribeirão Pretu.“

„Ale mně se tady líbí,“ namítla Petra.

„Hele, hádka, hádka,“ řekl John Paul.

„Jedině proto, že jsi zatím nebydlela v Araraquare. Je to lepší místo pro vychovávání dětí.“

„Araraquaru znám,“ řekla Petra. „Bydlel jsi tam se sestrou Carlottou, ne?“

„Se sestrou Carlottou jsem bydlel všude,“ odvětil Fazolek. „Ale je to dobré místo pro vychovávání dětí.“

„Ty jsi Řek a já jsem Arménka. Proto je jasné, že děti musíme vychovat tak, aby mluvily portugalsky.“

Dům, který Fazolek pronajal, byl malý, ale měl dětský pokojík a krásnou zahrádku. A ve stromech na pozemku za ním žily opice. Petra si představovala, jak si její holčička nebo chlapeček přijdou hrát ven, uslyší brebentění opic a budou nadšeně sledovat představení, které opice předvádějí všem příchozím.

„Ale vždyť tady není žádný nábytek,“ podivila se Petra.

„Věděl jsem, že беру svůj život do rukou, když vybírám dům bez tebe,“ řekl Fazolek. „Nábytek si vybereš sama.“

„Dobrá,“ odvětila. „Budeš spát v pokoji s růžovými závěsy?“

„Budeš tam spát se mnou?“

„Samozřejmě.“

„V tom případě mi růžové závěsy nevadí, jestli je to všechno.“

Petr nebyl sentimentální, a tak neviděl důvod, proč Achillovi vypravovat pohřeb. Ale Fazolek trval alespoň na malém obřadu u hrobu a zaplatil vytesání pomníku. Pod jménem „Achilles de Flandres“, rokem jeho narození a datem smrti byl nápis:

*Narozen jako mrzák na těle a na duchu,
změnil tvář světa.
Mezi srdci, která zlomil,
a životy, jež ukončil příliš brzy,
bylo i jeho srdce*

*a jeho život.
Kéž najde pokoj.*

Na hřbitově v Ribeirão Pretu se při té příležitosti shromáždila nevelká skupinka. Fazolek a Petra, Wigginovi a Petr. Graff odletěl zpátky do vesmíru. Surajawong se vydal v čele své malé armády do Thajska, aby své domovině pomohl s vyhnáním okupantů a obnovou země.

Nikdo neměl nad Achillovým hrobem prakticky co říct. Nedokázali předstírat, že nejsou všichni rádi, když je teď konečně mrtvý. Fazolek přečetl nápis, který nechat vytesat, a všichni se shodli, že je k Achillovi nejenom spravedlivý, ale i velkorysý.

Nakonec byl Petr jediný, kdo měl co říct od srdce.

„Jsem tady jediný, kdo vidí v muži, jenž leží v této rakvi, něco ze sebe?“

Nikdo mu neodpověděl ano ani ne.

Po třech krvavých týdnech válka skončila. Kdyby Číňané přijali podmínky, které kalif nabídl původně, ztratili by pouze nově dobytá území plus Xinjiang a Tibet. Místo toho počkali, až padne Kanton, Šanghaj se ocitne v obležení a turecké jednotky obklíčí Peking.

Proto když kalif nakreslil novou mapu, provincie Vnitřního Mongolska připadly Mongolsku a Mandžusko s Tchajwanem získaly nezávislost. A Čína musela zaručit bezpečnost učitelům náboženství. Otevřely se dveře k získávání nových muslimů.

Čínská vláda brzy padla. Nová vláda odmítla podmínky příměří a kalif vyhlásil stanné právo, dokud se neuskuteční nové volby.

A někde v členitém terénu nejvýchodnějšího cípu Indie žila mezi svými vyznavači bohyně z mostu. Vyčkávala a dávala pozor, jestli Indie bude svobodná, nebo zda pouze vyměnila jednu tyranii za druhou.

V poválečném chaosu, zatímco Indové, Thajci, Barmánci, Vietnamci, Kambodžané a Laosané pátrali na území svých bývalých okupantů po odvěčených rodinných příslušnících, Fazolek a Petra také pátrali ze všech sil. Pátrali pomocí počítače, v naději, že se jim

podaří objevit nějaký záznam o tom, co Volescu a Achilles udělali s jejich ztracenými dětmi.